

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Доброто и злото,
хаосът и редът
са в състояние на
нестихващ конфликт...

ФАНТАСТИКА

60

Л. Е. МОДЕЗИТ-
МЛАДШИ

ВОЙНАТА
НА ВЯРАТА

УБЕДИТЕЛНО ИЗГРАДЕН ВЪОБРАЖАЕМ СВЯТ,
КОЙТО КРИЕ ИЗНЕНАДИ И НА ГЛОБАЛНО, И НА ЛИЧНОСТНО НИВО.

Локус

Л. Е. МОДЕЗИТ-МЛАДШИ ВОЙНАТА НА ВЯРАТА

Превод: Здравка Евтимова

chitanka.info

Коалицията Еко-Тек и експанзионистичната върхушка на Възвращенците водят яростна война помежду си: целта им е да контролират планетите, които все още не са завладени от извънземните разумни същества. Трайстин Десол е млад офицер във въоръжените сили на Еко-Тек. Трайстин трябва да защитава своя преден пост срещу нападенията на Привиденията, които се спускат от небето в неизброими пълчища. Ала Трайстин има едно малко предимство — вграден нервен чип, който му позволява да се включи в почти всички съществуващи комуникационни системи.

На Керъл Ан

1.

Трайстин Десол се размърда в креслото си пред контролния модул на база Ален Изток Три и се опита да отклони вниманието си от острата миризма на пластмаса, разлагаща се под разяждащото действие на атмосферата на планетата Мейра. Трябваше да пренебрегне и едва доловимия привкус на амоняк, който лъхаше от ъглите на граничната полоса на станцията. Двете миризми се сливаха с аромата на изкуствените цитрусови плодови сокове „Състейн“, налети в множество чаши, които бяха подредени в тясната кухня зад таблата с измервателните уреди. Към всичко това можеше да се добави и задушния въздух, регенериран прекалено много пъти поред.

В 13:02.51 часа подсилените му чрез вградения нервни чип сетива заискриха в яркочервена светлина: тревога! Трайстин се напрегна, изпъна пръсти и вграденият в мозъка му чип заработи. В мига, в който подаде командите си в директното захранване на датчиците, нареждането му веднага се разпространи в мрежата на станцията. Незабавно почувства как предпазните щитове се спуснаха по местата си; това стана още преди едва доловимите вибрации в станцията да бяха потвърдили нервно-електронните сигнали.

— Възвращенци в точка нула девет две...

Думите на Райла още не бяха достигнали до ушите му, когато Трайстин задейства захранването на източния сектор. Екранът, който виждаше мислено, се раздели на четири съвсем добре познати участъка. Горният десен дял показваше предните входни кули, разположени далеч зад източната гранична полоса; в горния ляв дял се различаваха облечените в кафяви скафандри фигури на нападателите; долу вдясно бе представена компютърна графика, изобразяваща месторазположението на различните защитни съоръжения и вероятния брой нападатели, с които всяко едно от тях трябваше да се справи — броят на атакуващите непрекъснато се променяше, докато възвращенците се приближаваха към кулите. Долният ляв дял просто показваше целия сектор като сателитна снимка. Една ярка точица

сочеше месторазположението на сваления — и унищожен впоследствие — параглайдер, и графика на предполагаемите следи на възвращенците, самата база Ален Изток Три, както и обвитото в мъгли място сред пустошта на североизток, където се зараждаше нова буря.

Трайстин разучи комуникационния обхват на нападателите, направи подробни изчисления и стигна до извода, че се бяха добрали почти до граничната полоса, когато ги откриха датчиците. Той задейства линията, освобождаваща бомби за унищожаване на защитени със скафандри същества, проследи с поглед дисплея, който сякаш се залюляваше пред очите му при всеки сигнал за изстреляна бомба; най-сетне кимна с глава: картината, която виждаше мислено, сочеше, че всичките бомби са се превърнали в пара. Незабавно след това долният ляв дял от дисплея показва, че настъплението на възвращенците се забавя.

Почти едновременно с това Трайстин изпрати стандартен доклад за засечено нападение до хората от Контролния модул на граничната полоса; не че можеха да му помогнат с нещо сега, просто трябваше да ги осведоми. Онези от Контролния щяха да се нахвърлят здравата върху него, ако съобщеше за нападението пост фактум, след началото му. Това бе една от причините за използването на имплантиран в мозъка нервен чип и стандартен формат — рапортът отнемаше по-малко от секунда.

Трайстин можеше да елиминира възвращенците с картечниците или лазерната установка, но данните, получени от скенерите, говореха за нови отражателно-защитни механизми в скафандрите на нападателите. Освен това той предпочиташе да даде на някои от тях шанс да оцелеят — предпочитание, което според останалите офицери от граничната полоса можеше да струва живота на Трайстин — това твърдение бе особено усърдно повтаряно от Куентар, офицер от база Ален Изток Две в непосредствена близост на север.

Според компютрите от мрежата имаше деветдесет процента вероятност атаката на възвращенците да е започнала от сваления параглайдер, който се бе забил в пустошта преди един ден. Неуловимият за радарите спускателен апарат беше напуснал космическия им кораб и се бе промъкнал през защитно-разузнавателната система на Еко-Тек; едва тогава параглайдерът бе неутрализиран от помощните отбранителни системи. Колко от

нападателите се бяха разпръснали преди неутрализацията беше друг въпрос. Също така бе неизвестно какъв вид оборудване бяха измъкнали възвращенците от глайдера преди патрулните кръстосвачи да го унищожат.

Трайстин искаше да разбере това. Значи някои от нападателите щяха да оцелеят, не че това задължително щеше да им се понрави.

— Райла. Подготви колата за прибиране на възвращенците. — Гласът звучеше по-бавно, отколкото при директно захранване, но техниците не разполагаха с оборудване за пряк контакт.

— Да, сър. Нуждаете се от информация ли, сър?

— Точно така. Изглежда, че от космическия кораб са изпратили нов отряд, проследяващ параглайдера. Датчиците не регистрираха настъплението му. Изследвай тъканта на скафандъра на някой от мъртъвците. Ако откриеш нещо ново, уведоми Щаба.

— Тъй вярно, сър.

— Има най-малко един мъртвец. Бомбите засегнаха един от нападателите. Останалите са в състояние на шок, предимно се щурат наоколо.

— Можем да използваме органични вещества. Няма да изкарам колата, докато не престанат да шават.

— Добре. Но трябва да доведеш поне двама. Използвай килиите в Блок Б. Там няма двойни тавани. Ако живите са повече от десет, използвай последните килии в А.

— Тъй вярно, сър.

Трайстин отново фокусира екрана в едър план върху група от десетина фигури — вероятно мъже, ако се вземеше предвид обичайната практика на възвращенците, облечени в скафандри за бой на открито в наситенокафяв цвят с белите светкавици на Пророка, изобразени върху ръкавите им. Дихателните качулки бяха увиснали ниско върху гърбовете и им придаваха прегърбен вид, дори в мига, когато защитното горно облекло от синтетична материя започна да се разпада.

— Скафандрите им са почти съвсем нови — добави Райла.

— Само на двамадесет години — изсумтя Трайстин.

— И все пак не ги съжалявайте, сър.

— Няма. Не е необходимо да го правя. Край. — Трайстин отново съсредоточи вниманието си върху картината над главата си, включи

усилващите устройства, опитвайки се да види дали друг взвод от възвращенци не се е приземил някъде сред червеникаво-кафявите хълмове зад граничната полоса.

При цялата жега наоколо и ураганните ветрове единствено анализът на придвижване имаше някакъв шанс да открие възвращенците в далечината. Спътниковото следене не притежаваше достатъчно силна разделителна способност, за да улови нещо толкова дребно по размери като обикновен войник, при това облечен в камуфлажен кафяв скафандър. Скенерите с висока разделителна способност, инсталирани в кулите по граничната полоса, губеха способността за наблюдения след пет разтега — или след най-близкото възвишение.

Сега разположените в непосредствена близост скенери показваха освен възвращенците и разразяващата се буря. Това притесняваше Трайстин. Възвращенците — ако в този сектор наистина бяха останали още от тях — можеха да се придвижат зад фронта на бурята почти до граничната полоса, ако той се преместеше още на запад. При това бяха пристигнали почти незабелязани от никого, а не трябваше да е така.

Включи се към метеорологичния модул.

— Искам информация за бурята над пустошта, външния сектор.

— Този път не е предвидено тя да пресече граничната полоса. — Тези думи и данните, с които бе подкрепена информацията, проблеснаха в екрана на ума му в напълно обобщен вид, след което той отново се включи в режим „наблюдение“.

По екраните не се виждаха други възвращенци, нямаше и следа от каквото и да било друго — само пустош, набиращата все по-голяма сила буря и обичайният атмосферен фон. Трайстин отпи голяма глътка „Състейн“ от чашата върху поставката, преглътна и се включи в мрежата чрез директно хранване, свързвайки се с Ултийна — наблюдаваща сектор юг — и с Куентар, който сега беше дежурен в база Ален Изток Две на север.

— Трайстин от Ален Изток Три. Току-що имах нападение от страна на възвращенците, измъкнали се от онзи параглайдер. Само един взвод. Датчиците не можаха да ги засекаат доста време. Може би има нещо ново в екипировката им.

— Благодаря, Трайстин. По екраните тук няма нищо интересно. Ще бъдем нащрек. — Ултийна изпрати по мрежата усещане, почти

граничещо с прегръдка. Трайстин изсумтя. Коефициентът ѝ на неутрализация беше най-високия по цялата източна гранична полоса.

— Разбрано, приятелю — долетя отговорът на Куентар. — Тук всичко е чисто. Въпреки това ще извършим наблюдение в посока север. И запомни. Единственият възвращенец, който не създава проблеми, е мъртвият възвращенец.

— Просто исках да знаеш за нападението.

— Разбрано.

Трайстин изтри челото си, което бе покрито с пот въпреки системата за охлаждане. Подуши въздуха. Станцията все още миришеше на „Състейн“ и амоняк; долавяше се и слаб аромат на някакво цвете — Джерфел бе запалила цветен тамян, за да прикрие остротата на вонята в станцията.

— Сър? — повика го Райла. — Всички са се приземили. Ще изкарам колата.

— Прието. Райла?

— Да, сър.

— Ако се движат, парализирай ги.

— Да, сър.

Трайстин отново изтри челото си. Не биваше да позволи някой техник да бъде унищожен от номерата на обречен на смърт възвращенец. Танос знаеше кога станцията щеше да получи постоянен заместник на загубения техник и ако това наистина се случеше, Трайстин вече бе мъртъв. Ето защо последното нещо, което би желал да изпита, бе да се лиши от някой техник.

Той отново съсредоточи вниманието си върху четирите участъка от екрана, но върху тях не се забелязваше никакво движение — нито възвращенци, нито форми на местните животински видове. Последната от местните хиени беше изчезнала заедно със скрампърите. Трайстин дори не бе виждал скрампър, но файловете от системата ги описваха като продълговати, груби скали с големи, изхвърчащи от тялото крака — точно такива същества, които можеха да очароват Саля. Неговата сестра еколог неколkokратно бе изразявала съмненията си дали е етично да се унищожават висшите форми на живот на дадена планета — а според нея скрампърите бяха именно висши форми на живот.

Трайстин се намръщи, размърда се в креслото пред пулта за управление и разгледа екрана с показателите на мощността и захранването на базата. Защитените перки на турбината се въртяха на вятъра, наговарването им възлизаше на трийсет процента, равновесието се поддържаше от банките с гориво, разположени в бетонно-пластмасовия бункер под станцията. Провери запаса на гориво, после изпрати молба за допълнителна доставка. Нивото на органичната поддържаща течност беше ниско, а танкерите не захранваха базите на граничната полоса, когато имаше нападение на възвращенци.

Напоследък ветровете бяха слаби, което означаваше, че станцията разчита в по-голяма степен на банките с гориво. Поклати глава: разбра, че не беше спуснал предпазните щитове пред перките. По дяволите, трябваше да мисли за толкова много неща в ограниченото време откакто възвращенците се появиха без всякакво предупреждение. Е, поне енергията, с която разполагаше, беше достатъчна, но тя нямаше да му свърши кой знае колко работа, ако някой от възвращенците бе продупчил перките или пък бе възпрепятствал движението им с някой шрапнел. Нито Райла, нито хората от Контролния модул щяха да се почувстват особено възхитени от това.

Хххшшттт... тр-я-я-сс! Бурята, която бе започнала да се оформя над пустошта, хвърли светкавица в сухата клисура на пет разтега източно от кулата. Трайстин почти изкрещя, притиснат от интензивността на статичното електричество, едва тогава апаратурата за неутрализиране на свръхнаговарването заработи. Ръцете му трепереха, очите му се напълниха със сълзи.

— По дяволите... по дяволите... по дяволите...

— Сър? Добре ли сте?

— Просто статично електричество от проклетата буря... това е всичко. — Трайстин поклати глава, ядосан, че гласът му се бе разнесъл по мрежата. Реакцията на вградения в мозъка му нервен чип трябваше да е по-бърза, би следвало да го изключва светкавично от мрежата. Идиотска работа, помисли си той.

— Понякога, сър, наистина се радвам, че съм само техник.

— Благодаря, Райла.

— Няма защо, сър.

Хххшштг... тря-я-я-сс! Втората вълна статично електричество не му повлия така зле както първата, но тялото му все пак се сгърчи. Успя да задържи устата си затворена, в ума му потрепна ленива мисъл дали станцията не би могла да улови и да използва силата на бурята и продължи да наблюдава как Райла придвижва колата зад граничната полоса, проверявайки местността зад обсега на бомбите. Колата имаше големи гуми, проектирани по този начин, за да възпрепятстват потъването в прекалено фината почва; Райла поставяше нова бомба в установката и задействаше отдръпването ѝ сред изкуствените кактуси. В известен смисъл сега възвращенците имаха късмет. Бомбите за унищожение на скафандрите бяха инсталирани само около станциите. Ако нападателите бяха атакували влекачите, срещу тях щяха да действат с ракети или картечници, а те не оставяха кой знае какво след себе си — освен купчина отблъскващ тор.

Колата прибираше неподвижните фигури в обозначени с числа отделения.

— Зареждането на бомбените установки и събирането на хората е приключено, сър. Изглежда, че петима са живи. Има седем за органична преработка.

— Прието.

Трайстин продължи да изучава граничната полоса при режим висока интензивност на наблюдението, докато индикаторите показаха, че колата е пристигнала в базата, а петимата пленници се намират в килиите си в Блок Б.

— Прибрахме ги, сър. Петима от тях дишат.

— Прието. Мангрин ще бъде доволен.

— Същото се отнася и за Иреса. Харесва ѝ да принуждава момчетата-възвращенци да работят.

Трайстин нацупи устни, после събра силите си, докато системите за неутрализиране на светлинните ефекти поемат удара на поредната светкавица.

Х-ш-ш-т-т!

След като треперенето отмина, той отново заслуша.

— Тя казва, че пленниците ще направят онзи остров процъфтяващ — продължи Райла.

— Може би. Ще трябва да ги убеди, че волята на Пророка е именно такава. Готов ли си да влезеш в базата?

— Да, сър. Необходима ми е още само минута. Трябва да оставя колата на мястото ѝ в отделението.

Трайстин зачака, все още наблюдавайки екраните. Нямаше и следа от други взводове на възвращенците, макар че той и Райла знаеха: параглайдерите превозваха повече от един взвод, обикновено много повече. Къде се намираха останалите взводове сред дивите хълмове на пустошта беше друг въпрос, но все пак Трайстин желаше да узнае отговора. Същото се отнасяше и за хората от Контролния Модул.

— Прието, сър.

— Добре. Ще слеза долу, за да видя нашите посетители. Уведоми ме за химическия състав на скафандрите им, когато се върна.

— Желая ви успех, сър. Не бъдете прекалено мил с тях.

Бурята набираше сила и Трайстин провери перките — сега натоварването им достигна петдесет процента. Може би това щеше да забави изразходването на органичната поддържаща смес в банките за гориво. Пое дълбоко дъх, измъкна се от креслото пред командния пулт и тръгна по тесните стъпала към по-ниско разположеното ниво, първо надясно, после през пермапластовата врата и навлезе в Блок Б.

След като се увери, че вратата на блока се затвори плътно зад гърба му, Трайстин задейства бойния рефлексен био-захранващ модул за обратна връзка с разпитвания, промъкна се през плъзгащата се решетка и влезе в килията на първия от възвращенците — русокос, синеок както повечето от тях, вероятно някъде под двайсет и пет годишен, според летоброенето Т.

Младият военен мисионер се нахвърли срещу Трайстин на пръв поглед не особено бързо, Трайстин отстъпи встрани и между ръцете му се образуваха две волтови дъги. Възвращенецът остана проснат на пода, дишайки тежко около минута, после се надигна и политна към офицера на Коалицията. Коляното на Трайстин се заби в рамото на противника и запрати мъжа към каменната стена.

— О-у!

— Свърши ли? — попита Трайстин в разговорен стил.

— Изчадие! Предател!

— Не е в това въпросът. Предпочитам да не те наранявам.

Трайстин наблюдаваше внимателно. Забеляза стягащите се мускули и пристъпи напред. Като използваше лакътя и обтегнатите

пръсти на ръцете си, отново изпрати възвращенеца на пода.

— О-у...

— Можем да продължим така цял ден, но рано или късно ще допусна грешка и наистина ще те нараня. Не че това има някакво значение за теб. Ти с удоволствие би предпочел да умреш за Пророка.

— Трайстин замълча, наблюдавайки възвращенеца, особено очите му.
— Не си ли помислял, че след като си жив, Той може би ти е отредил някаква друга роля, освен тази да се превърнеш в тор?

— Тор... — войникът рязко затвори устата си.

— Всички истории, които си чул, са истина. Тук не можем да си позволим да губим каквото и да било. Кой знае? Ако продължаваш да се държиш така, докато те убия, наистина в последна сметка ще се превърнеш в тор или в хранителна маса, използвана в свиневъдството. Отглеждаме свине в тунелите — излъга Трайстин.

— Изчадие! Предател! Защо трябва да вярвам на онова, което приказваш?

— Защото можех да те убия, а не го направих. Защото от мен зависи какво ще се случи с теб. — Очите на Трайстин се впериха във войника, задействайки механизма за свръхчувствително подслушване.
— Колко взвода дойдоха с онзи глайдер?

— „Четири“ — донесе истинския отговор субвокализационната система, миг преди възвращенецът да отговори рязко: — Само нашият.

— Четири — разсъждаваше Трайстин, докато предаваше информацията към приемния възел на Райла.

— Четири ли? По дяволите, лейтенант — отговори Райла чрез системата за връзка. — Ние не засякохме нищо върху екраните.

— Изнесохте ли цялото си оборудване от глайдера?

— „Да“. ... Не зная.

— Разполагаха ли останалите взводове с тежки оръжия, носени на гръб?

— Не знам.

— Колко време останалите трябва да действат под прикритие?

— „Дни наред“ — долетя отговорът по субвокализационната система, последван от изречените на глас думи: — Не знам.

— С колко спускателни апарати-глайдери разполагате на корабамайка?

— „Двайсет“ — по субвокализационната система, последвано от изреченото на глас: — Не зная.

— Колко глайдери се отделиха от кораба-майка?

— Не зная. — Субвокализацията не разкри допълнителна информация. Редови войник, който не представляваше нищо повече от пушечно месо за Пророка, не би могъл да знае, но Трайстин бе хранил някакви надежди.

— Беше ли вашият кораб-майка един от новите образци с двайсет разузнавателни ракети на борда?

— „С трийсет, изчадие...“ — последвано от: — Не зная.

Х-шш-ш-тт! Въпреки новата вълна статично електричество и главоболието, Трайстин си наложи да запази спокойствие.

— Твоят Меч беше ли от типа Херувим?

— „Серафим“ — след което прозвуча: — Не зная.

— Значи Серафим? Боже мой! Корабът-майка докара ли установка за електромагнитна радиация — „Крах“?

— „Разбира се“ — прикрито с неизменния въпрос: — Какво е това?

— Горещо ли е в онези нови скафандри?

— „Да“. След което долетя: — Не знам.

— Колко от другите взводове бяха ангели?

— „Един“... — Не зная за какво говориш, изчадие.

— А някой от вас не се ли повесели с ангелите?

Възвращенецът налетя срещу Трайстин, който се отдръпна встрани и го остави да се забие в стената.

— Приятно е да науча, че изпитвате макар и далечно подобие на човешки порив. — Трайстин откри, че използва съвсем разговорен стил. Внимателно... не бива да им се подиграваш. Внимателно — предупреждението, долетяло неизвестно откъде, подпали съзнанието му. Той пое дълбоко дъх.

— Ще ме убиеш ли сега? Ще ме превърнеш ли в тор? — Сините очи бяха безизразни и Трайстин почти изпита съжаление към него. Почти.

— Не. — „Все още не — помисли Трайстин. — Не, че ме е грижа чак толкова за теб.“ Задейства механизма за отваряне на вратата, излезе и я остави да затвори възвращенеца в килията.

Навън Трайстин се освободи от ненужните от физиологическа гледна точка вещества, трябваше да събере достатъчно сили за няколко минути; после пет-шест пъти пое дълбоко дъх и енергията отново се вля в тялото му. Щеше да заплати за това по-късно.

Дори след като месеци наред бе провеждал спорадични разпити, все още не беше привикнал към безсмислената омраза, втъпявана в съзнанието на възвращенците, нито пък с факта, че те възприемаха офицерите на Коалицията като изчадия-роботи, по-скоро машини, отколкото човешки същества. Трайстин не се различаваше от което и да било човешко същество и за нещастие приличаше повече на възвращенец, отколкото на човек от Еко-Тек. В тялото му нямаше метални проводници. Вграденият в мозъка му чип беше изцяло органичен и невидим.

Пое за последен път дъх, задейства втората врата, премина през подвижната решетка и влезе в следващата килия. Получила разпореждане по комуникационната система, вратата се затвори зад гърба му.

— Тварите от твоя вид наистина са част от механизмите — изрече другият синеок, светлокос възвращенец, изучавайки Трайстин. — Вербуване или разпит?

— Разпит. — Трайстин забеляза стягането на мускулите. — Аз не бих опитвал да нападам.

— Ти си робот, нали? Изцяло машина, никаква душа. — Мускулите се отпуснаха, но не изцяло. — По-зле от безсмъртните. Дори приличаш на син на Пророка. Те ли те създадоха с такъв образ?

— Едва ли. Така се родих. — Трайстин продължи да следи мускулното напрежение на възвращенеца. — Наистина ли очакваше, че глайдер с четири взвода може да постигне много?

— „Надявах се“ — беше отговорът по субвокализационната система. — Това не беше мое задължение, сър.

Трайстин се опита да не се навъси. Обръщението „сър“ го подразни.

— Наистина ли искахте да хвърлите на произвола на съдбата цял взвод ангели?

— Не — този път нямаше противоречие между отговора и субвокализационното послание.

Очевидно този мъж беше офицер, инструктиран в пълни подробности относно способностите на офицерите от Коалицията. Трайстин продължи разпита в същата посока.

— Защо криеш, че си офицер?

— Не крия нищо. Ти не ме попита.

— Защо те включиха в първото нападение?

— А защо не?

Трайстин искаше да поклати глава. Системата за субвокализационно откриване на истината не можеше да му помогне ни най-малко, ако не успееше да извади противника си от равновесие.

— Какъв е твоят чин?

— Помощник на началника на военната оперативна единица.

— С кой взвод беше началникът на единицата?

— „С втория“ — последвано от гласно изречението думи:

— Остана с другите взводове.

— Всъщност какво се надявате да спечелите с тези нападения?

— Трайстин позволи на гласа си да прозвучи по-разговорно.

— Строго погледнато, други би трябвало да отговорят на този въпрос, сър.

— А самият ти какво искаш?

— Да залича тази механична усмивка на превъзходство от лицето ти.

— Искаш ли да останеш жив?

Субвокалното „Да“ бе последвано от:

— Не съм чак толкова сигурен, че оцеляването наистина е изход. Вашите хора изглежда не вярват в святостта на живота.

— Ти самият вярваш ли? — остро изрече Трайстин.

— Да.

— Тогава защо си дошъл тук и се опитваш да ни убиеш? — Трайстин пожела да бе преглътнал последните си думи. Мъжът започваше да му действа зле. Та как би могъл човек, който принадлежи на дадена вяра, система, която изпраща хиляди млади войници да измрат, просто за да отслаби системите на Еко-Тек и да ги направи лесни за завоюване, как би могъл такъв човек да претендира, че животът е свещен?

— „... Мерзост... не истински живот...“ Вие предадохте душите си.

— Затова ли корабът-майка носеше на борда си установка за електромагнитна радиация „Крах“?

— „Да.“... — Не знаех за това.

— Още колко кораба-майки последваха вашия?

— „Струва ми се... още три.“ Това положително не е моя работа.

— Колко параглайдери напуснаха кораба-майка преди вашия?

— „Нито един.“ Не зная.

— Колко идват след вас?

— „... Три... още три...“ Аз не съм пилот, сър.

— По план още колко кораба-майки ще атакуват Мейра през следващата година?

— Не зная. Сигурно нападенията ще продължат, докато земята стане притежание на Пророка.

— Всичките ли ваши войници...

— Те не са войници. Мисионери са.

— Извинявай. Всичките ли ваши въоръжени мисионери носят новите скафандри?

— Разбира се.

— Кога ще започнете да докарвате по-тежки нападателни оръжия?

— „Скоро.“ Когато пожелае Бог.

Трайстин погледна към спокойния мъж, който стоеше пред него, облечен в костюм, какъвто се носи на борда на космически кораб. Всичките индикатори и датчици сочеха, че възвращенецът, макар и да бе затворник, наистина бе така спокоен, както изглеждаше.

— Никога ли няма да престанете с тези атаки?

— Никога. Не и докато изпълняваме Божията воля.

— Но защо божията воля се интересува от нашата недвижима собственост? Защо не нападнете хинджите или арджентите?

— „... Преследваме ви, защото сте уроди...“ Ние само следваме Божията воля.

Трайстин поклати глава и отстъпи назад.

— Докато аз имам вярата си, нищо, което казваш ти, изчадие, не може да ме докосне.

Когато вратата на килията се затвори, Трайстин със сигурност бе осъзнал убедеността на офицера-възвращенец — нищо, изречено от външен човек, не би могло да разклати вярата му. Навън, в коридора,

Трайстин събра сили, преди да влезе в третата килия, опитвайки се да остави без внимание по-силната миризма на амоняк и ултра-фините песъчинки, които се наслагваха навсякъде в тези блокове.

Задейства механизма за преместване на решетката и влезе в третата килия.

Студените зелени очи на третия възвращенец се впиха безизразно в Трайстин, после тялото му политна към офицера на Еко-Тек, като че не зависеше от самия възвращенец.

Червената светлина на тревогата обля съществуването на Трайстин по-бързо, отколкото мислено предаващата сигнали за предупреждение система, по-бързо от сигналите за електромускулно натрупване на напрежение. Вратата тъкмо се отваряше, когато той ритна възвращенеца и се хвърли навън, като задейства системата за автоматично затваряне, още преди тялото му да бе напуснало килията.

Ботушите му одраскаха повърхността на вратата, силата на експлозията го запокити към гладките камъни на Блок Б, но той успя да се изправи и погледна към изкривената, изпъкнала решетка на третата килия. Кълба гъст, мазен пушек се промъкваша през превитата рамка на вратата.

Кръв капеше от едната страна на челюстта му. Трайстин огледа коридора, поклати глава и включи вградения си чип на ниво поддръжка на базата. Само една килия беше повредена.

Сега към по-слабия аромат на амоняк се присъедини миризмата на експлозиви, пушек и овъглена плът. Трайстин преглътна мъчително.

— Сър!

— Натъкнахме се на нов трик, Райла. Съобщи за това по цялата мрежа, нека достигне всички станции на граничната полоса... Не, аз ще го направя. — Трайстин отново пое дълбоко дъх и бавно продължи към центъра за контрол. След като тежката врата на Блок Б се затвори зад гърба му, той изключи бойния био-рефлексен модул за субвокално слушане и се запъти с тежки стъпки към креслото пред контролния модул. Отпусна се в него и кодира информацията, която искаше да предаде. Отпи голяма глътка „Състейн“, после отиде в кухничката да си приготви още, докато предаде съобщението чрез вградения в мозъка си нервен чип.

— За офицерите от Контролния модул, от база Ален Изток Три. Нова тактика на възвращенците. Биоелектрическо възпламеняване на

органични експлозиви... — След като провери данните, събрани от скенерите, той продължи да резюмира информацията за употребата на биологически генерирани електрически полета, които възпламеняват псевдомускулна и псевдокостна маса, която всъщност е вид пластмаса, наречена плазекс. — ... По такъв начин скенерите не улавят електрически компоненти. Генерирането на електричество очевидно се задейства посредством съвършена форма на обратна биовръзка. Това би могло да се окаже опасно за офицери, провеждащи разпити или други лица, имащи пряк контакт с възвращенците.

Изсипа прашеца на питието „Състейн“ в чашата и го разбърка, после го взе със себе си в креслото пред контролното табло.

Почти веднага след изпращането на рапорта в режим директна връзка се включи Ултийна.

— Звучи отблъскващо. Как си, човеко-машина?

— Понатъртих се. Имам няколко драскотини. Ядосан съм. Защо не ни оставят на мира?

— Защото Пророкът казва, че ние не сме божии творения и сме изчадия-роботи. Даже по-зле — потомци сме на проклетите безсмъртни.

— По дяволите, та ние заедно с тях се бихме срещу безсмъртните. Точно затова старата Земя и Нютон се превърнаха в пепелище.

— Имат селективна памет по отношение на историята. Знаеш, че е така. Затова си почини и се изчисти.

— Да, ще го направя обезателно. След като обобща информацията от разпитите и я запиша.

— Човекът, който винаги поставя работата на първо място и я върши добре. — Гласът — преминаващ през директното захранване или може би непренаващ — зазвуча по-меко.

— Опитвам се да го правя.

— Зная. — Последната вълна на предаването прозвуча дори още по-меко, след това тя прекъсна връзката.

Чудеше се как ли изглежда Ултийна, тъй като никога не бяха общували извън дежурство. Сви рамене. Вероятно въобще не предразполага към прегръдка, раменете ѝ са по-широки от неговите, а носът ѝ — по-остър от носа на разузнавателен катер.

Поемайки още веднъж дълбоко дъх, той се включи в дневника на базата и започна да записва по точки резултатите от разпита; включи фактите, че може би още шестдесетина параглайдера скоро щяха да кръжат в атмосферата на Мейра, ако вече не го бяха сторили. Корабите-майки сега носеха на бордовете си по трийсет разузнавателни ракети, при това още три взвода от сваления параглайдер щяха да се покажат всеки момент. Той добави информацията за неугасващата решимост на възвращенците, че Мейра в последна сметка ще отиде в ръцете на Пророка.

— Сър?

— Да, Райла?

— Имахте право за тъканта на скафандрите на възвращенците. Наистина има нещо ново, те не само осигуряват защита срещу топлината, но и са прозрачни за вълните на радарите. Изпратих резултатите директно до Щаба, сега оттам ме молят да изпратя мостра от скафандрите по совалката. Тя ще бъде готова за полета следобед.

— Прието.

Когато докладът за базовия дневник беше запазен в необходимия файл и препратен в Разпределителната мрежа, Трайстин се отпусна в креслото пред командното табло. После отново се надигна и съсредоточи вниманието си върху скенерите, показващи двете килии с възвращенци, които не бе разпитал.

Картината беше съвсем ясна, показваше дори движенията на мускулите им.

— Трайстин?

Той вдигна глава.

Джерфел стоеше край него, набита, тъмнокоса, с тъмна кожа.

— Би трябвало да проявяваш повече внимание. Можеше да бъде и някой възвращенец.

— По дяволите... този път имах късмет. Възвращенците са измислили нови трикове. Прегледай базовия дневник, преди да се запознаеш с картината от скенерите.

— Преди да видя скенерите ли?

— Точно така. Разполагат с нови защитни скафандри, измислили са нови хитрости.

— Слава на техния скапан Пророк.

— Аз не бих го възхвалявал. — Трайстин замълча. — Вкарахме петима от тях... — в Блок Б. Успях да разпитам само двама. Третият експлодира — от типа войници, които си падат по самоубийството. Останаха още двама. Можеш ли да се справиш с тях?

— Да се справя с тях ли? Че аз върша тази работа по-дълго от теб.

— Зная. Но килия номер три в блок Б е истински хаос. Възвращенецът беше жива бомба. Биоорганични експлозиви. Проверих останалите двама със скенерите. Изглеждат чисти, но внимавай. Кучите синове наистина експлодират в лицето ти.

— Ето защо изглеждаш така.

— Да. Бъди внимателна.

— Ще бъда. Особено сега. — Джерфел замълча и се усмихна леко. — Едно нещо ми харесва в теб, Трайстин. Роден си с късмет, а това означава много.

— Не мога винаги да разчитам на късмета. — Трайстин стана от креслото пред командното табло.

— Не можеш. Но той ти помага.

— Готова ли си?

— Да.

Трайстин завърши с въвеждането на информация в компютъра и се изключи, чувствайки излъчването на Джерфел по мрежата, когато тя пое дежурството. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Тамянът помага. Благодаря ти.

— Недостатъчно, красавецо, но се радвам, че притъпи останалите миризми.

Трайстин си наложи да се усмихне, преди да се обърне. Краката му като че бяха натъпкани с памук, докато крачеше към своята кабина.

— Изключвам се от мрежата, Райла. Джерфел поема дежурството. Обади ѝ се, ако нова партида възвращенци се появи отнякъде преди да те сменят. — Това не беше вероятно: смяната на техника завършваше половин час след края на дежурството на офицера, ала Трайстин не знаеше какво друго да каже.

— Прието, сър.

Той продължи напред с тежки стъпки, мислейки си, че наистина би трябвало да посети фитнес-залата. Да, наистина би трябвало да

отиде там, но краката му го отведоха в неговата кабина, точно пред леглото му.

Успя да легне и да затвори очи, преди вълната от мрак да се разплиска над сетивата му. Осем часа и половина дежурство, от които един час, изпълнен с повишена интензивност — това беше много, прекалено много.

2.

„И Той ще те обича, ще те обсипе с благословията си и ще ти позволи да се размножаваш; Той също така ще благослови плода на твоята утроба, плода на земята ти, на житото ти, на виното ти, на маслото ти и всичко онова, което си изработил в ковачницата си, ще благослови онова, което са създали изработените от теб инструменти; ще те възнагради с благословията си за всичко онова, което ти е дал в увеличен размер на световете, където те е изпратил Неговият Пророк. Защото Той се е заклел в това пред вашите бащи и техните бащи.

Ти, пред всички останали, ще бъдеш благословен, във всичките светове и селения на твоя Отец, докато следваш думите на неговия Пророк.

Ти ще унищожаваш всички хора, срещу които твоят Бог те изпрати; очите ти не трябва да имат никаква милост за тях; ти не бива да служиш на техните богове, пито на боговете на земята, нито на мястото, където се трудиш, нито на бога на парите, защото те са капан за теб.

Никога не казвайте дълбоко в сърцата си — тези светове са повече от мен самия; как да се откажем от тях?

Не се страхувайте от езичниците, нито от онези, които следват фалшивите богове, нито от онези, които ще се опитват да ви дадат съвет и ви казват — хайде да разсъждаваме заедно; защото добре подредените думи са само капан и не могат да бъдат поставяни пред вярата в твоя Господ Бог.

Слушай своя Отец, слушай думите на Пророка и ще си спомниш как постъпи Господ Бог с Фараона и с онези, които предадоха душите си на бога на златото и драгоценните метали; как постъпи Той с онези, които не видяха дворците сред дома на твоя Отец, а се поддадоха на

съблазните в древния Содом, или как се отнесе Той с онези, които се поддадоха на отчаянието и загинаха сред пепелищата на древната Земя.

Изгаряй истуканите на другите богове с огньовете на небето и глъбините; не приемай техниките и верите, които те са използвали, не ги допускай до себе си, защото в противен случай те ще те хванат в капана си, а това отвращава твоя Господ Бог. Тези думи са изречени от Неговия Пророк.

Не се плашете от тях, защото Господ Бог е сред вас — могъщо и ужасно божество. Той ще изпрати кралете им, за да бъдат смазани от твоята ръка; ти ще унищожиш техните имена завинаги в пространството под небето. Няма нито мъж, нито жена, способни да се изправят срещу теб, дори и онези, които живеят вечно; ти ще ги превърнеш в прах и върху този прах ще изградиш новите домове в двореца на твоя Отец, защото такава е Неговата воля...“

Книгата на Торен
Оригинално издание

3.

В 0650 часа Трайстин, стиснал чаша „Състейн“ в ръка, прекоси пространството между малката кухничка и центъра за контрол, съзнавайки, че Ворен го наблюдава от командното кресло. Ароматът на тамян беше изчезнал, но миризмата на амоняк бе останала, заедно с горчивия цитрусов привкус на питието „Състейн“. Онова, което беше взел със себе си.

— Изглеждаш бодър. — Ворен се облегна назад. — Радвам се, че миризмата на тамян най-сетне се изпари оттук.

— Не се чувствам чак толкова бодър.

Очите на Ворен го изгледаха безизразно, докато офицерът се изключи от системата. После той се изправи.

— Ненавиждам тези дежурства. Допълнителният половин час е истинско убийство.

— Случи ли се нещо?

— Не. Дебнех да се покаже още някой от тъпия параглайдер... но нямаше нищо. Все пак мисля, че проклетите възвращенци скоро отново ще се появят. Обзалагам се. Но това вече ще бъде твоя работа, приятел. А аз ще отида да поспя. — Ворен се протегна и се прозина, после се обърна и тръгна към кабините с леглата, прокарайки пръсти през тъмната си коса.

След като се разположи в командното кресло, Трайстин проучи съобщенията, които го очакваха. Повечето от тях предлагаха рутинна информация, с изключение на три.

„Лейтенант Трайстин Десол, сектор наблюдения, база Ален Изток Три, от Контролния модул на Граничната полоса. Относно рапорта ви номер 1651 13/10/788, касаещ новата тактика на възвращенците. Направете обзор на данните и посочените параметри. Ще ви изпратим по-нататъшни инструкции.“

Ще му изпратят по-нататъшни инструкции? За какво? Какво скриваше от него Контролния модул на Граничната полоса?

Второто съобщение беше от Куентар. То бе по-кратко.

„Трайстин, Уеслин не получи навреме предупреждението ти. Ужасна бъркотия. Вторият взвод от последния параглайдер нападна база Червен Изток Шест почти по същото време, когато атакуваха теб. Проклети възвращенци.“

В действителност той не познаваше Уеслин — само смътно си спомняше, че беше нисък, набит, по-тъмен дори от нормата на коалицията Еко-Тек, един от най-новите офицери, постъпили на служба на Мейра.

Третото съобщение беше объркващо.

„Лейтенант Трайстин Десол, сектор наблюдения, база Ален Изток Три. Явете се в медицинския център в Клайсийн, Мейра, 0900 10/21/788 за допълнително проучване във връзка с програмата Фаркан. Денят ви ще се зачита като дежурство.“

Допълнително проучване по програмата Фаркан? Какво, по дяволите, е това? Включи компютъра си на режим търсене с посочена ключова дума, а самият той проследи разделеният на четири дяла екран. Участъците сочеха цялостното защитно оборудване в пълна функционална бойна готовност; сред граничната полоса с дължина сто разтега, за която отговаряше той, не се забелязваше никакво движение; над пустошта не се завихряха никакви бури, макар че те обикновено се появяваха по обяд, дори и след това.

Клинг! Резкият звън в съзнанието му подсказа, че системата е открила информация за думата Фаркан. Трайстин я прегледа и кимна, припомняйки си всичко. Тъкмо когато завършваше обучението си, за да постъпи на работа като действащ офицер, той и всички останали от курса, които щяха да получат офицерски чин, бяха поканени да участват в проучване, спонсорирано от културната мисия на цивилизацията Фаркан. Проучването включваше периодично провеждани цялостни медицински прегледи и разговори с участниците в програмата. Участието в нея също така осигуряваше три процентно увеличение на основната заплата. Трайстин беше подписал, бе преминал през първия цялостен медицински преглед и бе забравил всичко за изискванията относно допълнителни разговори и медицински изследвания.

Сви рамене. Ако медицинският преглед означаваше свободен от дежурство ден на граничната полоса, значи представляваше и

допълнително възнаграждение. Дори можеше да разчита, че ще прекара част от деня с Езилдия.

Отново съсредоточи вниманието си изцяло върху разделеният на четири екран и се надигна в командното кресло.

— Има ли нещо ново, сър? — остро прозвуча гласът на Райла в мрежата за свързка.

— Все още нищо. Може би ще имаме спокоен ден. Понякога и това се случва.

— Понякога, сър. — Райла не създаваше впечатление, че е чак толкова сигурен.

— Взе ли совалката нашите затворници? И... суровините? — Трайстин би могъл да си спести последните думи, но просто продължаваше разговора.

— Да, сър. Прибра ги в отделение 0440, в задния сектор. Присъствието им е удостоверено от Брайсан. Мангрин вече изпрати по мрежата разписката, че ги е получил.

— Надявам се, че Иреса ще накара оцелелите да се поизпотят.

— Аз също. — Райла замълча за миг. — Генераторите работят с 85 процента от мощността си. През следващия месец ще имаме нужда от допълнително гориво за онези в кули номер четири и четиринайсет. Може да се окаже, че ще изпитаме нужда от гориво дори по-скоро. Ще ви изпратя рапорта за това.

— Прието.

Техникът подхвана ежедневните си задължения, свързани с проверка, планиране дейността и отстраняване на повредите в оборудването за подобряване на района, а Трайстин превключи сателитния плотер на режим с висока разделителна способност, опитвайки се да разгледа хълмовете, но всичко, до което успя да се добере, бяха размазани петна по екрана и главоболие в начален стадий.

В известен смисъл планът на граничната полоса не беше възможно най-добрият от военна гледна точка, защото инсталациите бяха прекалено близко до полосата. Но оборудването за подобряване на района бе разположено именно там, защото задачата му беше да преобразява умъртвената от нападенията земя и пустошта и да ги превръща в почва, по-приемлива за създадените чрез генно инженерство растителни видове; те бяха засаджани в лехи, които

следваха първоначалните форми на релефа и преодоляваха напукванията на почвата.

И така... защитните съоръжения на полосата се намираха в бойна готовност и периодически бяха изнасяни напред, за да защитават най-скъпото и най-жизненоважното оборудване от нападенията на възвращенците. След това бяха разположени оранжерии — на десетки мили зад полосата.

Основното задължение на Трайстин беше да защитава оборудването и инсталациите — такава бе и задачата на всеки действащ офицер по граничната полоса на Мейра. Или в базите на Хелконийските спътници. Или в станциите по граничните полоси на Сасктуун, или в инсталациите на Сафрианския пояс — тъй като сега планетата Сафрия беше в по-голямата си част обитаема.

Заедно с мисълта за планетата Хелкония, той се запита как ли вървят биологичните експерименти на Саля. Тя винаги бе проявявала такава склонност — обожаваше градините на баща им още от времето, когато се бе научила да протяга ръка към цветята. Трайстин се усмихна. По-голямата му сестра имаше талант, даващ ѝ по-големи възможности от това да наблюдава екраните и да неутрализира възвращенците.

В 09:06.51 сетивата му отново сигнализираха яркочервения цвят на тревогата. Затова Трайстин постави разделения на четири дяла екран в режим автоматичен избор за подаване на команди.

Поредната вълна от възвращенци се бе изсипала от най-стръмния хълм, сега войниците се промъкваха между местния еквивалент на кръстоска между кактус и нисък храст. Те носеха дълги предмети, по-големи от стандартните нападателни автоматични оръжия. Трайстин преброи украсени с изображения на светкавици скафандри за два почти пълни взвода, новите им предпазни механизми срещу топлината ги правеха очевидно неуловими за датчиците.

— Възвращенци в точка нула осем девет — забележката на Райла дойде твърде късно.

Пинг! Пинг! Бам!

Три от екраните показаха снаряди с дълбоко пробивни бойни глави и установки за изстрелване на ракети. След миг снарядите удариха предпазния щит на сградата в този сектор. Трайстин спусна

със закъснение предпазните щитове на перките на турбините, след това изпрати рапорт за нападението по комуникационната мрежа.

И оръжията, и войниците целяха да поразят не тила и основната кула, в която бе складирано оборудването за подобряване на терена; целта им беше да унищожат главната сграда в сектора, където се намираше Трайстин, да поразят центъра за поддръжка на оборудването в сектора и центъра, ръководещ дейността на защитните съоръжения.

Пинг! Бам! Бам!

Експлозиите караха цялата сграда да вибрира.

— Далекобойни тежки снаряди, сър!

Възвращенците настъпиха напред.

Бам! Бам! Сградата се тресеше под ударите на снарядите и ракетите-разрушители. Трайстин усещаше как се увеличават рапортите за нанесените щети във файла на командния компютър. Той пусна в действие картечниците, предназначени за ликвидиране на масирана атака. След последното си дежурство нямаше никакво желание да рискува и да попадне в поредния капан на възвращенците, а това беше най-тежко въоръжената тяхна група, която бе виждал. Покрити с берилиев повърхностен слой, изсипали съдържанието си от уран снаряди се пръскаха на парчета над линията на възвращенците.

Бам-м-м!!!

Цялата сграда с контролните табла на сектора се разтреса от експлозията. Трайстин прехвърли картината на четирите дяла от екрана върху линиите за поддръжка на сектора; откри минимални повреди, задръстени вътрешни портали. Положението можеше да се квалифицира като деветдесет две плюс. Атмосферните условия оставаха непроменени, но ръката му докосна дихателния апарат за бедствени случаи, просто за да се успокои. Едва по-късно умът му отново се съсредоточи върху четирите екрана, които сега показваха местността на изток от сградата на сектора.

Поклати глава и се включи в мрежата, за да изпрати рапорт за събитието до Контролния модул на Граничната полоса.

„До Контролен модул на Полосата от база Ален Изток Три. Базата е нападната от един взвод възвращенци. Неутрализирах ги. Незабавно ще ви изпратя анализ на ситуацията.“

Върху червеникавите пясъци се виждаха само фрагменти от синтетични тъкани и купчина кафеникави буци освен това се

забеляваше и повърхностно спояване на силиция от почвата. Получената вследствие на спояването фигура приличаше на древна стрела, чийто връх бе насочен към командния център.

— Какво е това, сър?

— Нещо ново, Райла. Все още го анализирам.

— Те просто експлодираха, сър.

Трайстин вече бе извикал видеозаписите на екрана и бе забавил кадрите. Експлозията бе станала по-бързо и скоростта на скенера беше недостатъчно висока, за да я разчлени на отделни кадри. Но от онова, което видя, Трайстин прецени, че противопехотните шрапнели на картечниците бяха задействали някакъв механизъм.

Остави на стоп-кадър записа с нападението и пак прегледа екраните, за да прецени каква е цялостната обстановка в база Ален Изток Три. Визуалните индикатори и топлинните датчици показваха, че в диаметър три разтега всичко е чисто — ала показанията им не биха могли да бъдат така прецизни, в случай че възвращенците ползваха изолационно прикритие — както при последните две нападения.

Той отново се върна на видеозаписа и поиска копие на пълните данни, записани от датчиците по време на атаката. Опитваше се да не клати глава, докато ги изучаваше. Най-малко двама от възвращенците буквално се бяха превърнали в човешки еквивалент на живи торпили, които имаха разрушителната сила на тежък картечен шрапнел.

Трайстин огледа формите на скафандрите и се намръщи.

— Райла?

— Да, сър.

— Ти изпрати онзи рапорт за новата тъкан, от която са изработени скафандрите на възвращенците, нали?

— Да, изпратих го вчера.

— Прегледай видеозаписа на нападението и данните за разхода на енергия. Те ще се появят върху екраните ти след секунда. Струва ми се, че тъканта притежава свойството да отразява енергията в една посока и именно така задейства експлозивите. — Съдейки от записите, Трайстин смяташе, че тъканта — поне онази част от нея на гърдите, точно пред дихателните апарати, които войниците носеха на гръб — изтласкваше експлозията с биоелектричен произход напред, напред, по

посока сградата на сектора. Ако възвращенците се намираха много по-близо...

Той поклати глава.

По-добра защита от топлинните датчици, по-голям периметър на действие на разузнавателните им отряди, биоелектричните капани на самоубийците, по-тежки оръжия, носени от войниците, а сега и това.

— Кучи синове... Искате да кажете, че те превръщат войниците си в дистанционно управляеми живи торпили?

— Не зная дали е чак толкова лошо — това се случва само с онези, които са пленени или убити с мощни разрушителни заряди.

— Което става с по-голямата част от тях, нали? — попита техникът. — А какво ще кажете за онези, които изпратихме на Иреса?

— По дяволите... ще ти отговоря по-късно.

Спомни си, че трябва да вдигне предпазните щитове от перките на турбините. Тревожеше се за прекомерното изразходване на енергия, тъй като обещаният танкер с органично поддържащо вещество все още не се бе появил. В известен смисъл захранване с ядрено гориво би било по-практично, но коалицията Еко-Тек съхраняваше ядрената енергия в орбита и в кораби, летящи далеч оттук в космическото пространство. Трайстин продължи да проверява датчиците и сателитния плотер и изпрати по комуникационната система неотложния си трети рапорт до Контролния модул на Полосата — после препрати копия от всичките си рапорти до станцията за подобряване на природните дадености в Южния океан — там Иреса ръководеше пленените възвращенци.

Избърса челото си с длан. Какво искаха възвращенците? Нима желяеха всеки техен войник да бъде убит? Нима Куентар беше прав, като твърдеше, че човек може да бъде спокоен само с мъртви възвращенци?

Отново прегледа данните на индикаторите относно състоянието на базата и се свърза с компютъра на Райла.

— Да, сър.

— По-голяма част от повредите не са опасни и можем да ги отстраним по-късно, но онази странична врата на подземното ниво изпуска и положението там става все по-лошо.

— Вече открих това, сър, и ще се опитам да я запечатам.

— Какво е състоянието на останалите врати?

— Ще се справя с тях малко по-късно, може би довечера...

— Благодаря.

Съсредоточен в максимална степен, Трайстин още веднъж прегледа четирите екрана. Едва тогава се отпусна в командното кресло и остави електронните системи да извършват наблюдението вместо него.

Ако информацията, която бе извлякъл от пленените възвращенци, беше вярна, не би могло да има още много взводове от сваления параглайдер. От друга страна още около шейсет глайдера се бяха насочили към Мейра; все пак Трайстин се съмняваше, че защитната мрежа на Коалицията ги бе пропуснала така лесно да преминат незабелязани.

Х-Х-ш-ш-тт! Х-х-ш-ш-тт! С-с-с... Протяжният, нисък, съскащ звук се впи във вградения нервен чип в мозъка му. Трайстин провери данните на метеорологичния спътник и отбеляза, че вятърът бе променил рязко посоката си вследствие на яростна буря, която се бе разразила по-рано от обичайния за това час.

Поклати глава. Всъщност никак не му се искаше да намалява чувствителността на системата. Вместо да го стори, продължи да разучава четирите екрана, потрепервайки при всяко избухване на статично електричество. Но засилващите се ветрове бяха полезни за енергийната система на базата.

Клинг! Този звук, който съзнанието му долови, го накара да застане нащрек. Върху екрана, появил се в ума му, се изписа следното съобщение:

„Лейтенант Трайстин Десол, сектор наблюдения, база Ален Изток Три. Относно вашия рапорт 0926 14/10/788. Изпратете пълния запис данни до Контролния модул на Полосата. Същия изпратете до РЕСКОМ (Военно-разузнавателна служба).“

Трайстин въздъхна и започна да систематизира данните, които изискваха хората от Контролния модул. Макар че времето, което му бе необходимо да извърши тази работа, беше съвсем кратко, на него просто му изглеждаше цяла вечност. Той кодира данните, приготвяйки ги за предаването по мрежата, и след това ги изпрати по надлежния ред.

„До Контролния модул на Граничната полоса /РЕСКОМ (Клайсийн) от лейтенант Трайстин Десол, сектор наблюдения, база

Ален Изток Три. Както помолихте, ви изпращам обобщения анализ на данните.“

Нима беше само 11:00 часа? Надяваше се, че Иреса и хората от изследователските лаборатории биха могли да извършат още изследвания с пленените възвращенци. Дано не ѝ бе изпратил подвеждаща информация. Изтри чело. Как би могъл човек да предположи, че е възможно възвращенците да станат още по-коварни?

Съсредоточен до краен предел, той наблюдаваше екраните, ала на изток не се виждаше нищо, освен червеникавата песъчлива почва, хълмовете, кактусите, които вирееха в амонячна среда, туфи трева, както и натрупващи се облаци, които предвещаваха, че късно през деня отново ще го боли глава.

Трайстин се изправи, протегна се и заобиколи командното кресло. Наистина не беше необходимо да стои толкова близо до главния компютърен терминал. Информацията, която получаваше чрез вградения нервен чип в мозъка си, пристигаше по-бързо, но имаше такова правило — в случай на повреда в системата, основаваща се на действието на нервния чип, той трябваше да задейства защитните съоръжения ръчно — не че чак толкова му се искаше да го прави. Невъзможността да реагира достатъчно бързо бе добър повод да бъде убит, а ръчното задействане на системата беше далеч, далеч по-бавно от необходимото. Но ако използваше дефектна комуникационна мрежа, щеше да претовари бързо вградения си чип... което щеше да доведе до нервен колапс.

Най-сетне Трайстин отиде до малката кухничка, напълни повторно чашата си със „Състейн“ и отново се върна тичешком до командното кресло.

Навън, в тънката атмосфера, леките взривни устройства разбиваха почвата, а истинските взривове я превръщаха в податлива маса. На запад плантаторите засаждаха създадените чрез генно инженерство растителни видове в лехи с определена форма. На юг последната уловена водна комета се стопяваше, съдържанието на водните пари в атмосферата се покачваше незначително и полака-лека съдържанието на кислород се увеличаваше.

Зад червеникаво-синята мъгла, която представляваше небето на планетата, още кораби-майки бяха изстрелвани от нападателните системи на възвращенците, още параглайдери и войници се спускаха

срещу Мейра, срещу самия Трайстин. Защо възвращенците избраха да се бият с Коалицията, а не със системите на хинджите и с плутокрацията на арджентите? Може би защото екологичните технологии най-много приличаха на генетичните манипулации, с които бяха създадени безсмъртните? Или защото просто Коалицията се намираше по-близо и собствеността ѝ бе потенциално обитаема? И защо всичките възвращенци изглеждаха така убедени в справедливостта на своята кауза?

Той отпи още една глътка „Състейн“ и се задълбочи в изображението на екраните, в очакване на Джерфел. Тази вечер, независимо как се чувстваше и колко неприятна бе миризмата във фитнес-залата, щеше да направи системата си от физически упражнения. Тази вечер.

Сега гледаше екраните и поемаше на едри глътки „Състейн“.

4.

Изминаха два дни, през които възвращенците не атакуваха база Ален Изток Три. Трайстин смяташе, че това в никакъв случай не правеше проблемите по-малобройни — мислеше за онези, които още не се бяха стоварили на главите им, като например неясните следи зад Пояса, вероятно признак за нова атака от страна на възвращенски кораб-майка. Или пък общата тревога поради възможността на повърхността да се спуснат още параглайдери. Нима това бе предизвикано от разпитите на Трайстин? Или от някаква допълнителна информация?

Трайстин би желал да знае отговорите на тези въпроси, но младши лейтенантите не бяха запознавани с причините, поради които бе обявявано състояние на бойна тревога. Във всеки случай по-спокойните дни му оставяха достатъчно енергия, която можеше да употреби във фитнес-залата.

Той огледа четирите екрана с повишено внимание, после се съсредоточи върху сателитния плотер. Нищо — съвсем нищо, както обикновено се случваше. Той прегледа индикатора за енергийното състояние на базата. Запасите на органично поддържащо вещество бяха спаднали до двацет процента, но перките на турбината бяха натоварени с близо шейсет процента от капацитета си.

Изкашля се веднъж, след това още веднъж, накрая пое дълбоко дъх, което предизвика продължителна кашлица. Въпреки усилията на Райла, изтичането на въздуха в базата бе по-голямо от преди ремонта — такива бяха данните на индикаторите. Острата миризма на амоняк сега определено се чувстваше по-осезателно.

Бяха ли правили ремонт? Той се включи в системата за поддръжка на базата и прегледа данните. Не бе извършван ремонт. Нямаше доставка на агрегати, които трябваше да заменят повредените, нямаше резервни части.

— Райла?

— Да, сър.

— Дневникът на базовата система сочи, че персоналът по поддръжката все още не е отстранил течовете. Продължавам да усещам вонята, проникваща отвън.

— Тук, долу, е още по-зле, сър.

Трайстин предполагаше, че е точно така. Райла се намираше по-близо до изкривените рамки на вратите.

— Сигурно си прав. Къде се намира екипът по поддръжка на базите?

— В Ален Изток Шест. По-голямата част от подземната секция там е унищожена. След това дойде масираното нападение по западната полоса.

— Много ли са щетите там?

— Сред техниците се носи слух, че възвращенците са унищожили три станции.

Това определено обясняваше всичко.

— Благодаря. Виж с какво мога да ти помогна при отстраняване на течовете.

— Много ви благодаря за това, сър.

Трайстин проучи данните в комуникационната мрежа и единственото, което откри, беше, че информацията за нива на поддръжка на базите е блокирана. Засмя се. Винаги съществува повече от един начин човек да се осведоми. Информационните линии за храненето на базите с енергия не бяха блокирани, а той току-що бе изпратил импулси в мрежата, обслужваща поразените от бедствия бази.

От двайсетте станции по граничната полоса пет не дадоха никакъв отговор. Трайстин кимна, но преди да се свърже с компютърния терминал на Райла сигналът — Клинг! — прозвучал в съзнанието му, го накара да изчака директно включване от Щаба.

— Десол, база Червен Изток Три.

— Лейтенант, с вас се свързва майор Сперто, от Щаба. В момента имаме достатъчно проблеми в западния дял на граничната полоса, за да се занимаваме с импулсите, изпратени ни от разни любопитни господа. Тъй като вие сте първият, нападнат с новото оръжие на възвращенците, желанието ви да научите истината е разбираемо. След като проучим случая, ще ви съобщим всичко. Сега

не се включвайте в мрежата, освен ако имате официален повод за това. И запазете размишленията за себе си.

— Да, сър.

Ще ви изпратим необходимата информация, когато и дойде времето.

— Да, сър.

Трайстин преглътна, после се свърза с компютърния терминал на Райла.

— Да, сър.

— Щетите там са големи, но Щабът енергично ме наруга, че си пъхам носа в чужда работа. Когато пристигнат подробности по случая, ще те осведомя. Може би пет станции са извън строя, но е възможно и да е просто претоварване на системата. Запази тази информация за себе си, докато не бъде разпространена официално по мрежата.

— Пет станции... кучите синове!... Благодаря ви, сър!

— Не съм ти го казвал, разбираш ли?

— Да, сър.

— Ще те уведомя, когато науча нещо ново по официален път. Разполагаме ли с някакъв материал, с който бихме могли да запустим течовете около извитите рамки на вратите?

— Опитвах се да го сторя, сър, но...

— Зная. — Някои от газовете в атмосферата на планетата Мейра — тъй наречените „временни“ резултати от усилията за създаване на нова атмосфера, проявяваха силно корозионно действие. Според Трайстин тези резултати едва ли бяха временно явление.

Измина още един час, изпълнен с рутинни наблюдения и проверки на оборудването, които не му донесоха никаква нова информация за възвращенците.

Т-т-т-р-у-уммм... Трайстин се вцепени от далечния екот, още преди вълната на смазващия шум да бе прелетяла през вградения в мозъка му чип. Звезди заблестяха върху четирите екрана на дисплея, появил се в съзнанието му.

Очите му се овлажниха, главата го заболя, макар че водната комета се бе насочила към новото море на юг и не бе преминала така близо над станцията, за да предизвика в действителност разтърсване на стените ѝ. Трайстин се изправи и изтри чело с ръка. Питаше се какво ли биха си помислили възвращенците, виждайки как водата

бавно се издига около техния остров-затвор. Какво ли биха си рекли? Нима те наистина бяха човешки същества? Дали Иреса бе открила нещо ново за тях? Може би онези, които ѝ бе изпратил, се чувстваха добре.

— Лейтенант?

— Да, Райла.

— Един от агрегатите за добив на енергия понижава ефективността си от деветдесет до малко над осемдесет и пет процента. Апаратите за диагностика не посочват никаква причина. Ще изляза извън базата със скутера и ще проверя.

— Прието. Аз ще те следя.

— Благодаря, сър.

Трайстин видя как скутерът излезе, след това проследи полосата, провери данните от сателитния плотер, обобщи информацията от индикаторите по поддръжката на базата — Райла не можеше да го направи, докато беше навън със скутера, — после зачака. Чакането се проточи. Изпи още малко „Състейн“ и му се прииска да не го бе правил, когато течността се разплиска неприятно във вътрешностите му.

Клинг! По-слабият „звук“ на сигнала сочеше, че съобщението не е спешно, но той мислено го прие и го проучи.

„До лейтенант Трайстин Десол, сектор наблюдения, база Ален Изток Три. От базата в Южно море. Относно вашия рапорт 1452 от 14/10/788 във връзка с новите биологични оръжия на възвращенците. Изследванията потвърдиха вашите данни за съществуването на биоелектрически и органични експлозивни потенциали. Тримата възвращенци са неутрализирани и препратени в база РЕСКОМ FFS.“

Трайстин кимна доволно. Поне бе успял да изпрати навреме съобщението до Иреса. Изправи се и отиде в кухничката да си вземе синтетично сирене и по-малко синтетични бисквити от водорасли. Ако изпиеше още „Състейн“, щеше да полети заедно с командното кресло.

В малкия хладилник имаше нещо, завито във фолио. Трайстин надникна в опаковката и отново я затвори. Истинско сирене. Устата му се напълни със слюнка, но остави пакета на място. Вероятно беше на Джерфел и струваше кой знае колко кредити — само цената на превоза дотук беше главозамайваща. Мейра все още не беше готова за каквито

и да било млекодайни животни — все още не, поне извън тунелите и защитените куполи.

Накрая си взе няколко бисквити от водорасли и започна бавно да ги дъвче.

Писукането на скутера бе намаляло на три от екраните — вече се връщаше към базата. Трайстин затаи дъх, набелязвайки фината прах, която започна да се движи, ала Райла успя да спре скутера, без да забие носа му в почвата. След като пълзящите растения от втората фаза на плана пуснаха корени, земята стана по-корава, тъй като биосферата придоби по-голяма сложност. Но досега тези растения от втората фаза не се бяха разпространили на повече от сто разтега от Клайсийн, а това означаваше, че управлението на превозните средства по протежение на граничната полоса си оставаше мъчителна работа. Беше прекалено лесно да заровиш скутера във фините частици на почвата.

Когато скутерът се приближи към базата, Трайстин се обади на техника:

— Райла? Намери ли нещо?

— Не, сър. Смятам, че цялата система за управление на агрегата е съсипана, ала не мога да твърдя това със сигурност. Ще трябва да напиша официално искане за замяната му, но нищо няма да получим преди да изгърми. Никой не ни вярва на нас, техниците, докато електрониката не се превърне в купчина силициев боклук.

— Добре. Уведоми ме, щом прибереш скутера в базата и всичко е на сигурно място.

Индикаторите щяха да покажат, че Райла се е прибрал и че вратите са се затворили след него, но нямаше да дадат сведения за състоянието му. Трайстин зачака.

— Лейтенант. Прибрах се в сектор поддръжка.

— Прието.

— Има ли нещо ново около възвращенците, сър?

— От РЕСКОМ казват, че работят по този въпрос.

— Те ще работят по него, докато цъфнат костите на мъртъвците — изсумтя техникът.

Трайстин се размърда, после се изправи и закрачи в командната стая, отправяйки поглед към прозореца с пластмасови стъкла, който предлагаше много по-неясна картина в сравнение с тази на мисления двоен екран в съзнанието му.

Още веднъж — Клинг! — и този път звукът не беше толкова слаб. Трайстин овлажни устните си с език и прие съобщението.

„До всички станции по Граничната полоса от РЕСКОМ и Командния модул на Полосата. Поддържайте състояние на повишена бойна готовност. Възможно е всички пленени възвращенци да съдържат биологично-органични експлозиви, които не могат да бъдат разкрити чрез сканиращите системи за първостепенен контрол. Не вземайте повече пленници до второ нареждане. Обърнете се към Мрежата за аварии, точка RSC 1410–2.“

Макар че Трайстин не беше особено привързан към възвращенците, директивата „Не вземайте повече пленници“ го подразни. И все пак какъв избор имаха хората от Командния модул? Всеки възвращенец можеше да се превърне в бомба, способна да унищожи цяла станция и дори да нанесе още по-тежки щети. Но защо възвращенците правеха това? Той поклати глава и се отпусна в командното кресло.

— Райла? Как работят генераторите?

— Натоварването им е около осемдесет процента, сър.

— Ами агрегатът за генериране на мощност?

— На мястото си е, но не действа както трябва. Нещо ново?

— Не и за станциите по западната полоса. Контролният модул спусна директива да не се взимат повече пленници, заради това, че може би всеки един от тях представлява капан с органичните експлозиви.

— Кучи синове! Защо правят това със собствените си хора?

— Не зная. Предполагам, че е свързано с вярата им. — Трайстин замълча. — Ще те уведомя, ако обстановката се промени.

— Благодаря, сър.

Трайстин започна повторна проверка на граничната полоса, пустошта, хранването с енергия и между систематизирането на данните от четирите екрана, се включи към базата данни за възвращенците. Нищо, което получи като информация, не му беше от помощ, макар че опресни знанията му за възвращенците. Те, воините на Пророка, застъпваха ксенофобска, евангелистка култура, убедена в мисията си на месия. Членовете на тази организация изглеждат вярваха безрезервно, че мисията им се състои в това да отвоюват вселената за синовете и дъщерите на Пророка в името на Бога.

Трайстин поклати глава. Съществува ли Бог? Дори и да съществуваше, кое човешко същество би приело, че познава неговия ум? И как би могъл подобен бог да бъде добър, ако той или тя, или то позволяваше на своите последователи да унищожават всяка раса или култура, която се противопоставяше на експанзията на възвращенците? Сви рамене. Ако нямаше бог, то подобни претенции бяха просто извинение за разрушенията и експанзията. Разбира се този вид доводи бяха изцяло присъщи на човешките същества. Трайстин изсумтя.

Клинг! В състояние на повишена бойна готовност, той прие съобщението.

„До всички станции на Граничната полоса. Видеозаписите на разузнавателно-защитните служби сочат появата на три параглайдера, навлизащи в атмосферата на планетата. Ще последват вероятните координати при приземяването им. Въведете състояние на пълна бойна готовност във всички станции по Граничната полоса. Защита две. Защита две...“

Трайстин въведе координатите в базовата система и ги подложи на кръстосана проверка, но индикаторите сочеха, че параглайдерите на възвращенците бяха насочени към станциите по западната гранична полоса — нещо съвсем логично, защото около двайсет процента от западните станции бяха или унищожени, или почти не функционираха.

През следващия час той продължи наблюдението, но в екраните му не се появи нищо, нито пък сателитният плотер, покриващ източния дял на полосата, посочи нещо обезпокояващо.

Взе си още „Състейн“ и отбеляза усилващата се миризма на амоняк. Или може би това беше намаляващият аромат на тамяна на Джерфел? Успя да си наложи да не докосва сиренето и се опита да преглътне слюнките си, когато се сети за него.

После отново се зае с екраните — още наблюдения, систематизиране на данни — и в резултат на това нищо, както обикновено, докато в ума му прозвуча тревожното — Клинг!

„До всички станции от източния дял на Граничната полоса. Разузнавателно-защитните служби са засекали три параглайдера, които са нанесли удар отвъд западния дял на Граничната полоса. Защита две отпада. Защита две отпада.“

Трайстин се изправи и се протегна, после отиде в малката кухничка и започна да тършува в хладилника. Заслужаваше си да се

подкрепи с нещо — па макар и само със синтетично сирене, намазано върху бисквитите от водорасли.

5.

Цялата сграда вонеше не само на амоняк, но и на трева и тази ужасна комбинирана миризма унищожаваше ефекта от последното горене на тамян, което бе предприела Джерфел.

Когато Трайстин влезе в командния център, направо му идваше да издращи с нокти носа си. Невидимите пращинки от пясъчната почва бяха толкова фини, че се промъкваха навсякъде и само най-съвършените уплътнения можеха да ги спрат. Но уплътненията в станцията бяха далеч от такова съвършенство.

— Ще взема обедната совалка — заяви Ворен. — Не ме интересува дали ще спя прав или седнал, докато пътувам. Трябва да се махна от тази воня.

— Ти си щастливец. — Трайстин се изкашля, после кихна.

— Довечера можеш да отидеш до Клайсийн и да се прибереш с полет 0440. Иначе няма да можеш да мигнеш.

— Наистина бих могъл, да. — Трайстин сбърчи нос в опит да не кихне.

— О, тази вечер Джерфел няма нощно дежурство. Ред е на Хирачи, но той няма да дойде по-рано от полета на късната совалка. Никога по-рано не го е правил. — Очите на Ворен станаха безизразни за миг, когато се изключи от системата след края на дежурството си. — Пък и Джинстин ще дойде с мен. Мислиш ли, че двамата ще можете да се справите сами за известно време?

— Би трябвало да можем.

— Всичко тук е във вашите ръце.

— Разбрано. — Трайстин се свърза в система и пое контрола над апаратите.

Ворен тръгна към стълбището, после се обърна.

— Видя ли онова сирене на Джерфел?

Трайстин кимна.

— Тя каза, че може да го доям. Но аз не успях. Стори ми се прекалено мазно. Ако искаш, довърши остатъка. Джерфел заяви, че е

по-добре да се споделя.

Трайстин често се бе питал какво още бяха споделили тези двамата.

— Благодаря. Лигите ми направо потичаха, когато си помислях за него, докато се хранех с бисквити от водорасли.

— И с мен беше същото, само че аз попитах Джерфел. Просто трябва да питаш, млади момко.

Трайстин поклати глава при тази прямота от страна на Ворен. Ворен беше по-възрастен от Трайстин само с шест месеца, макар че комбинацията от плътно наболи бакенбарди и космите, които покриваха всеки сантиметър от тялото му, създаваха впечатление за позряла възраст.

— Попитай и ще получиш. — Ворен се насочи към стълбището, водещо към душовете и неговата каюта.

Понякога Трайстин желаше да притежава прямотата му. След това отново се отказваше да бъде такъв тип човек. Или може би просто се лъжеше? Разположи се в командното кресло и започна своите проверки, ала Ворен бе оставил всичко чисто. Перките на турбината даваха десет процента от нужната мощност при слабите ветрове и резервоарите с органичната поддържаща течност бяха пълни само до петнайсет процента от капацитета си. Поклати глава и изпрати съобщение по мрежата за недостатъчните им запаси от гориво.

После прегледа съобщенията. Нищо ново, но полученото по-рано общо предупреждение за възможни допълнителни нападения от страна на параглайдерите на възвращенците оставаше в сила. Дори само една трета от спускателните апарати да се бяха отделили от кораба-майка, щеше да има прекалено много възвращенци на Мейра. Макар че повечето оцеляваха след състоянието на забавена обмяна на веществата, наложено от високите температури при влизането в атмосферата на планетата, Трайстин потрепери при мисълта за онова, което войниците на възвращенците — или мисионерите — трябваше да преживеят. Малцина от тях се връщаха обратно.

Изкашля се отново, забеляза, че най-сетне Райла се е включил в системата и се свърза с компютърния му терминал.

— Райла?

— Да, сър.

— Предполагам, че екипите по поддръжката трябва да се справят с далеч по-важни неща от нашите изкривени рамки на вратите и несъвършените ни уплътнения?

— Да, сър. Използвах онова вещество за запушване на пукнатини, но то издържа само няколко секунди. После налягането и всичко останало в тази атмосфера го разяжда.

— Няма ли някакво по-добро средство?

— Има, разбира се. Стабилизирани инертни флуоро-въглероди — само че тук те не са стабилизирани...

— Да... не, благодаря, няма да ги използваме. Отново ми кажи защо онези се опитват да превземат това място.

— Носи се следният слух: някой си помислил, че на времето било добро хрумване.

— И възвращенците искат да ни отнемат планетата.

— В това има повече смисъл. Във всяко тяхно семейство има по осем деца.

— Какво ще кажеш, ако всяка от техните сестри има по пет деца, а на един патриарх се падат по пет или шест сестри?

— Не бих имал нищо против да бъда патриарх.

— Значи би искал такава съдба? Само онези, които оцеляват след военните мисии, стават патриарси. Аз пък не съм особено влюбен в техните мисии. — „Не и когато те пристигат тук като живи торпили“, помисли си Трайстин.

— Нито пък аз.

— Ето, че блеснаха първите светлини на утрото. Време е да погледаме красивата пустош на Мейра в цялото ѝ колоритно великолепие.

— Щях да се чувствам много по-щастлив на някое място по-далеч оттук, сър. Като Сафрия.

— Може би следващото ти пътуване ще бъде дотам.

— Може би.

След това Трайстин остави Райла да продължи работата си по ремонтите и техническите проверки, а самият той провери последователно всеки един от четирите екрана, преди да включи на режим едновременно изображение на четирите дяла.

Почти минута по-късно Райла отново се свърза с него.

— Лейтенант Десол, сър?

— Да, Райла.

— Агрегат номер три работи с петдесет процента от мощността си и е прегрят. Апаратурата за дистанционно управление е извън строя.

— Отдалечи се от него. Аз ще наблюдавам таблото за поддръжка на системите.

— Ще ми бъде необходимо известно време, докато изкарам скутера от станцията. Нуждая се от цял куп резервни части, сър.

— Добре. Уведоми ме, когато изкараш скутера от хангара.

— Прието.

Техниците извършваха по-голямата част от ремонтните дейности, но те не биваше да се претоварват до степен, която щеше да увреди нервната им система. Трайстин потри челото си с ръка, размърда се, после стана и се приближи до прозореца. Пластмасовото стъкло беше одраскано и през него се виждаха много по-малко неща, отколкото на екраните, но понякога онова, което наблюдаваше с очите си през нацърбената от песьчинките пластмаса, му се струваше по-истинско.

— Сега напускам базата, сър.

— Прието. — Трайстин закрачи напред-назад. Съзнанието му беше съсредоточено по-скоро върху екраните, отколкото върху сивите пластмасови стени, които го заобикаляха.

Апч-и-иху! Сърбежът се усили, миризмата на амоняк стана по-остра. Наложих си повече да не трие с длан носа си.

След като огледа екраните по поддръжка на агрегатите в станцията, Трайстин се отпусна в креслото и продължи огледа си, макар че екраните и детекторите не показваха нищо отвъд пустошта, разрязващите се бури, кулите за наблюдение на местността и оборудването. Поне ветровете се бяха усилили и мощността, добивана от перките на турбината, възлизаше на трийсет процента.

Клинг! Трайстин преглътна бисквитата от водорасли, пое глътка „Състейн“ и прие съобщението.

„До всички станции на Граничната полоса. Видеозаписите на разузнавателно-защитните служби показват, че два параглайдера навлизат в атмосферата на Мейра. Ще ви предадем вероятните координати на приземяването им. Въведете състояние на пълна бойна тревога. Защита две. Защита две...“

Трайстин въведе координатите в системата и ги подложи на кръстосана проверка.

— По дяволите... — Този път индикаторите подсказваха, че възвращенците имат за цел да се спуснат в средната част от граничната полоса на изток — на известно разстояние на юг от база Ален Изток Три, — но координатите можеше да претърпят промяна и вероятно щеше да стане именно така. Възвращенците бяха достатъчно добри пилоти и глайдерите им почти никога не се приземяваха там, където посочваха хората от разузнавателно-защитните служби. Докато разузнавателните служби и сателитните плотери установят месторазположението им, глайдерите обикновено се оказваха празни, а възвращенците вече се насочваха към станциите по граничната полоса.

Трайстин се свърза със скутера и предаде съобщението на Райла.

— Райла? Как върви работата при тебе?

— Проклетият агрегат здравата е закъсал, сър, но хората от поддръжката не щат и да чуят за това. Командното му табло почти изцяло се е стопило. Не разбирам как изобщо работи все още.

— Можеш ли да го изолираш в границите на една минута?

— Ще приключа за два пъти по-малко време. Бездруго не мога да направя нещо повече.

— Получихме съобщение за приземяване на параглайдери на възвращенци.

— Тогава ще се справя дори още по-бързо, сър.

— Прието.

Трайстин зачака, като следеше екраните, но дори и със сателитния плотер не успя да види и най-слаба следа от параглайдерите. Пригответи си чаша „Състейн“, изпи я, но му се прииска да не го бе правил, защото стомахът му завря.

— Сър, прибрах се в базата. Вратите са затворени. Чухте ли нещо?

— Все още не.

Трайстин проучи екраните, но видя единствено няколко местни кактуса, които се превиваха под напорите на вятъра, и песъчинките, полетели в силна вихрушка около хълмовете. Над по-високите участъци от пустошта започнаха да се образуват облаци.

Клинг!

„До всички станции по Граничната полоса. Разузнавателно-защитните служби потвърждават, че два параглайдера са се приземили в близост до Източната гранична полоса. И двата глайдера са неутрализирани. Ще ви изпратим координатите на мястото на приземяване и вероятния час, когато това е станало. Въведете състояние на пълна бойна готовност във всички станции по Източната гранична полоса. Защита едно. Защита едно...“

Координатите бяха на изток и леко на юг от база Ален Изток Три, почти същото място, което бяха посочили предварително и това бе изненадващо — по-малко от пет разтега, точно в сухата клисура. Приземяването бе станало преди три четвърти от стандартния астрономически час.

Трайстин се намръщи и направи пълен обзор. Вече разполагаше с координатите, затова използва до крайност разделителната способност на системата и му се стори, че различава долина сред пустошта, в която се виждаше обезцветена почва и няколко дълги предмета, които може би бяха компоненти от глайдерите. Защо тази система нямаше по-добра разделителна способност? Толкова дълго време бе останала непроменена. Нима цената на подобренията беше причината?

Свърза се с компютърния терминал на Райла.

— Райла, всеки момент може да си имаме компания.

— Боях се, че ще кажете тъкмо това.

— Съжалявам.

— Проклетите възвращенци.

Тъй като не разполагаше с отговор на това изявление, Трайстин направи последователен обзор на екраните и след това премина на режим екран, разделен на четири дяла.

В 14:16.13 часа алената светлина на сигнала тревога блесна в системата, макар че Трайстин вече бе преминал на опция автоматично подаване на командите. Върху най-отдалечения хълм се появи прашна вихрушка.

Пинг! Пинг! Бам! Наоколо не се виждаше нито един възвращенец, но първият залп от снарядите удари мощния предпазен щит на станцията.

Трайстин задейства защитните механизми както за входовете на базата, така и за перките на турбината. Проблясна една-единствена

червена сигнална ракета — това означаваше, че щитът пред входа за машините и превозните средства от южната страна на базата е отказал. Трайстин не можеше да направи нищо, за да елиминира повредата.

— Възвращенци!

— Засякох ги, Райла. — Макар че не го бе сторил пряко, а посредством ударите от оръжията им. Да използва визуална защита? Трайстин изчисли ъглите на ударите с помощта на видеозаписа на атаката, после настрои една от ракетите си за нанасяне на удар върху кълбото прах на далечния хълм. Ракетата щеше да лети по траектория, описваща високо извита дъга.

Бам! Бам! Сградата отново се разтреса под ударите на ракетите.

Включил пълните възможности за наблюдение, които системата му предлагаше, Трайстин следеше ракетата си и забеляза на екрана избухването ѝ. Извън червената почва, която приличаше на прясна рана, нямаше други експлозии, но ударите от снарядите по командния център също престанаха.

Лейтенантът кимна. Изчисленията му се бяха оказали достатъчно точни, за да спрат възвращенците, ала това трая само миг. Той направи повторни изчисления, като взе предвид придвижването им встрани и напред, стремейки се да задържи нападателите извън пряката линия на картечниците.

Бам! Бам! Бам!

— Предпазният щит пред вратата на сектор поддръжка засече, сър!

— Прието. Това се случи, когато спусках щитовете, но реших, че не мога да направя нищо по време на нападението. Ти добре ли си?

— Ще ми се да е така, сър! Никое друго място не предлага по-голяма сигурност... освен да побягна, но хич не ми се ще да ме погребат. — Последва мълчание и след малко техникът попита: — С какво въоръжение разполагат онези?

— С нещо, което ги предпазва от ударите, и с много ракети. — Докато говореше, Трайстин даде ракетен залп и едновременно с това изпрати рапорт до Командния модул.

Бам! Бам! Следващата вълна ракети на възвращенците удариха станцията. Трайстин потрепера, загледан в резултатите от своя ракетен удар.

Този път имаше не само вихрушка от червен прах, но и втора експлозия върху по-полегатия склон на един от хълмовете зад граничната полоса.

Бам! Поредната ракета удари станцията.

Очевидно втората експлозия не се бе оказала достатъчна. Трайстин отново направи изчисления и даде нов ракетен залп.

Бам! Пинг!

Някои от възвращенците се намираха достатъчно близо за обстрел с пушки; Трайстин въобще не одобри тази възможност — не и когато не можеше да види почти нищо, пък и възвращенците разполагаха с някакъв нов механизъм за топлинна защита, който ги правеше неуловими за датчиците.

Пинг! Пинг! Бам!

Най-сетне трите екрана идентифицираха източника на снарядите и местоположението на ракетните установки; проследиха, че те се намират на гърба на най-близкия хълм североизточно от станцията. Както обикновено възвращенците насочваха оръжията си към самата сграда на базата, вместо към тежкото оборудване за нейната поддръжка.

Все още задавайки си въпроса защо постъпват така, Трайстин даде нов ракетен залп, за да им отговори, тъй като възвращенците се намираха извън обсега на картечниците.

Пинг! Бам! Бам!

Последва серия експлозии, които сякаш подпалиха хълма — можеха да се видят на скенерите с малък обseg на действие. Разнесе се не особено шумна вторична експлозия.

Цяла редица неясни, изкривени фигури полетя надолу по хълма към базата. Трайстин прегледа всички честоти и най-накрая откри в една от тях проблясващите очертания на редицата.

Макар че използваше всички екрани и датчици, Трайстин не успя да установи точния брой на възвращенците. Като че датчиците и оптичните скенери бяха изправени пред някакво радиолокационно смущение. Отново отбеляза, че някои от проблясващите фигури носеха по-дългите нападателни пушки.

Бам! Бам! Бам! Цялата сграда на станцията се разтресе. Сега възвращенците се намираха достатъчно близо; Трайстин задейства противопехотните картечници и бомбите, разрушаване на

скафандрите, но възвращенците изглежда бяха заобиколили изкуствените кактуси, където беше инсталирана линията за изстрелване на бомбите. Поразени бяха само няколко войника, изостанали встрани.

Взел си поука от предишните нападения, Трайстин не изпитваше желание да рискува, пленявайки още живи торпили. Тази група беше най-тежко въоръжената, която бе виждал някога през живота си. Датчиците извън базата отчитаха разпадането на покритите с берилиев слой снаряди, освободили се от съдържащия се в тях уран. Парчетата им се разпръсваха по линията на възвращенците.

Ба-а-ам!

Цялата сграда на базата с контролния модул се разтресе от експлозията. Трайстин превключи от режим четиридялов екран на режим следене на близката бойна обстановка и прегледа състоянието на системите за поддръжка на базата.

Бам! Бам!

Толкова много подсистеми докладваха за претоварване или претърпени щети, че контролните датчици искряха в ярко червено. Трайстин не можа дори да изброи повредените системи.

СИСТЕМАТА ЗА ПОДАВАНЕ НА ВЪЗДУХ БЕ РАЗРУШЕНА!!

В известна степен беше запазена целостта на подаването на въздух в сградата на базата, но това не бе достатъчно за дишане. Трайстин сложи маската на дихателния апарат върху лицето си и свърза дихателната маска с командното кресло.

Бам!

— Райла! Подаването на въздух не работи. Сложи си дихателната маска!

Не последва никакъв отговор, а изпратеният проверовъчен импулс посочи, че системата на техника е изключена. Трайстин не можеше да направи нищо, не и в разгара на нападението. Ако не успееше да спре атаката на възвращенците, нямаше никакво значение в какво състояние се намира Райла.

Трайстин скочи от командното кресло, измъкна бойния скафандър от шкафа и се напъха в него, автоматично изключвайки дихателната тръба. Междувременно затаи дъх, сложи шлема на място и провери уплътненията. Ненавиждаше проклетия скафандър, защото той ограничаваше достъпа му до мрежата и дори още повече заради

цената, която трябваше да заплати за употребата му. Ала възвращенците, или най-малкото някои от тях, се намираха в станцията — в най-добрия случай щяха да проникнат там не след дълго.

Провери нивото на рефлексите си, без да обръща внимание на неприятното усещане, което ускорението на скафандъра предизвика у него, след това измъкна тежката картечница от поставката ѝ, заедно с няколко пълнителя патрони. После се отправи към стълбището, водещо към подземното ниво на станцията.

Две подобни на духове, клатушкащи се фигури, облечени в кафяво, се катереха нагоре по стъпалата. Малко по-ясно се различаваха очертанията на нападателните пушки, които и двамата носеха.

Трайстин натисна спусъка на собственото си оръжие само два пъти. Двете фигури се строполиха назад и сякаш се изпариха. В началото на стълбището нямаше никакво друго движение... нито проблясващи образи. Още преди двамата нападатели да бяха изчезнали, Трайстин се придвижи към улея за поддръжка на базата, в който беше монтирана стълба. Тя се използваше в случай на бедствия и осигуряваше достъп до наполовина заритото с пръст долно ниво на станцията.

Като се движеше бързо напред, той прегледа комуникационните честоти на мрежата — може би щеше да засече съобщения, които си разменяха възвращенците. Мрежата изглежда не успя да поеме подадената команда и резултатът от усилията му бе нулев. Ръката му, скрита под предпазната ръкавица на скафандъра, издърпа лоста от вратата на шахтата. Тялото му се промъкна вътре, кракът му намери първото стъпало точно под нивото на пода. След това Трайстин протегна ръка, за да затвори вратата след себе си.

Тря-я-яссс!

Електронният писък на комуникационната мрежа, която се разпадаше, притисна гръбначния стълб на Трайстин като острие на нож. Пръстите му се разтвориха, почти изцяло умъртвени от нервния шок. Макар че сривът в системата го остави без всякаква връзка със света, той се напрегна и се плъзна по продължение на трите метра до пода, ръцете му едва успяваха да омекотят падането, сграбчвайки металните стъпала. На дъното се откъсна от стълбата, бедрото му се блъсна в страничната преграда. Пред очите му светнаха звезди, пронизващите езици на болката пробягаха навсякъде по тялото му.

Най-сетне успя да се изправи. Сега се чувстваше почти сляп — външното захранване на вградения нервен чип бе прекъснато, комуникационната система се беше разпаднала. Открехна съвсем малко долната врата и погледна в отделението за поддръжка на базата, разположено зад гаража на превозните средства — не се виждаха никакви възвращенци. Вратата към гаража беше затворена, както и онази към главния коридор, водещ към долното ниво. Станцията не се виждаше добре; тя бе почти потънала в мрак, тъй като системата за електрозахранване не работеше.

Бавно се придвижи към коридора. Оръжието му беше готово за стрелба. Под краката си чувстваше вибрации, ала не можеше да определи техния източник. Отново открехна следващата врата и погледна по коридора, като използваше механизмите за вътрешен контрол, за да усилва системата за нощно виждане.

Още две едва различими, подобни на духове фигури, дебнеха, обърнати с гръб към него, като че следяха да не се появи някой от ъгъла и по стълбището.

Три бързи изстрела бяха достатъчни. След това Трайстин затича към телата, които сега се виждаха още по-трудно, защото не се движеха. Той все още напредваше, притиснал гръб към стената, без да вярва, че те наистина са мъртви.

Пинг! Пинг! Пинг! В коридора пред него се разнесоха нови изстрели.

Трайстин залегна зад едва видимите трупове и се опита да огледа сектора от коридора, който водеше до херметически затварящата се камера, след това до гаража и входа за превозните средства — там, където предпазният щит бе направил засечка.

Пинг! Пинг!

Снаряди свистяха и рикошираха от вътрешната страна на стената на станцията и профучаваха вляво от Трайстин. Собственото му дишане звучеше като скрибуцане на претоварен вентилатор и той си наложи да поема въздух на равни интервали, след което даде три изстрела в тъмния коридор.

Пинг! Тряс!

Пластмасово-бетонни фрагменти, откъртени от стената след изстрелите на възвращенците, се посипаха върху Трайстин, докато той направи още два картечни откоса. Чувстваше, че в края на коридора

дебнат само двама възвращенци, но те се бяха прикрили зад перката на енергийния агрегат — защитата им беше далеч по-сигурна от труповете на нападателите, зад които бе залегнал лейтенанта.

Трайстин потисна въздишката си, призова на помощ рефлексите си, възбуждайки ги до краен предел, отскочи встрани и след това се втурна срещу възвращенците. Изправен, той разполагаше с достатъчно височина да стреля над ниско разположената перка на агрегата — в опита си да неутрализира възвращенците обсипа цялото място с отломки от стената. От време на време враговете му се мяркаха като гърчещи се неистово твари.

Пинг!

Срещу него проехтя един-единствен изстрел... който успя да огъне шлема му.

Той настрои рефлексите си само с едно деление над нормалното им състояние, наведе се зад перката на агрегата почти без да диша, за да спести разхода на кислород. Усещаше тялото си напрегнато, а защитните системи на скафандъра — претоварени.

— По дяволите — измърмори Трайстин. Не разполагаше с никаква електронна защита; кой знае колко възвращенци бяха останали и го дебнеха. Едва ги виждаше, и то само когато се движеха. Беше изразходвал кислород, полагащ му се за около половин час, а бе изтекло два пъти по-малко време — засилил бе обмяната на веществата в организма си в опит да оцелее.

Остана скрит, ала не чуваше нищо през „ушите“ на скафандъра, които имаха ограничен обseg на действие.

Беше убил най-малко четирима възвращенци, може би шестима — но какво се бе случило с останалите?

Бавно се измъкна иззад перката на агрегата и се отправи към камерата, през която се влизаше в гаража. Както и очакваше, голямата врата беше взривена и зееше отворена. Труп на възвращенец лежеше проснат до нея. Виждаше се как тъканта на скафандъра е разкъсана и обърната наопаки — пробивът в защитения и добре изолиран материал вероятно бе причинен от шрапнел след експлозията на вратата.

Надничайки зад тежкия пластмасово-бетонен пилон към равния плац около станцията, Трайстин не забеляза никакво движение. Навън пустошта изглеждаше съвсем непроменена; същото можеше да се каже и за стената на кулата за тежко оборудване, която попадеше в

полезрението му. Различното беше десетината трупа и отломките от предпазните щитове, пръснати навсякъде под стените на станцията.

Трайстин се изправи задъхано. Мисълта му въобще не беше точна и ясна — може би това бе признак на умора или кой знае на какво още. Умора ли? Идиот! Мислено настрои рефлексите си и обмяната на веществата на нормално ниво и се изправи. Олюляваше се. Завишена обмяна на веществата в организма означаваше изразходване на повече енергия, а той бе останал в състояние на усилен рефлексни способности препалено дълго време. Едва не се сгромоляса на земята в безформена купчина, когато умората тежко притисна тялото му.

Изпи почти цялото количество „Състейн“ в резервоара на шлема от скафандъра, като остави без внимание усещането за неприятна студенина във вътрешностите си.

Не беше сигурен колко време е чакал. По едно време се досети да се обърне към вградения в мозъка му нерв чип. Беше изминал почти половин час, без каквото и да било движение — затова се съмняваше, че бяха останали живи възвращенци.

След това, с натежали крака, се обърна и премина през ненужната вече врата на камерата, водеща към технологичната секция, където се намираше преподавателят, използван при извънредни случаи.

В края на коридора имаше още два трупа. Единият беше на възвращенец — рамото на скафандъра му бе съвсем изгоряло; другият беше на Райла.

— По дяволите! — Трайстин преглътна мъчително; той би трябвало да осигури защита на техника.

Влезе бавно в технологичната секция. Компютърният терминал на системата имаше почти нормален вид — сивата пластмаса беше матова както винаги, — с изключение на угасналите светлини и ъгъла, в който зееше дупка — достатъчно голяма да пъхне вътре защитената си с ръкавица ръка.

Премести посредством лоста предпазния щит на преподавателя за извънредни случаи и пред него примигна зелена лампичка. Нервният му чип заработи на къси вълни и той успя да се включи в простите комуникационни вериги.

— Контролен модул на Граничната полоса, говори база Ален Изток Три, лейтенант Десол. База Ален Изток Три е извън строя.

Системата за наблюдение се разпадна. Не съществува подаване на кислород. Нападението на възвращенците е неутрализирано...

— Десол, говори майор Алесандро. Колко бяха възвращенците? Какво е вашето състояние?

— Облечен съм в боен скафандър. Използвам предавателя за извънредни случаи. Имаше два до три взвода, снабдени с тежки оръжия. Разполагаха с нови защитни механизми. Могат да бъдат засечени само на граничните честоти на скенерите и то на разстояние една трета разтег. Защитният щит на входа за превозни средства направи засечка и няколко от тях успяха да проникнат в станцията, унищожавайки вратата с експлозия. Райла — техникът на базата — уби един от тях, но те го ликвидираха. Елиминирах около шестима възвращенци, след като сложих бойния си скафандър.

— Сега положението в станцията спокойно ли е?

— Така изглежда, но те са пробили голям отвор в контролера на системата. Така че не бих могъл да кажа със сигурност. Скафандрите, които носят, ги правят почти невидими.

— Искате ли да останете в базата, намирайки място, където можете да се укриете?

— Отговорът ми е отрицателен. Не би могло да се твърди какво ще се случи в укритието.

— Ще опитате ли да се доберете със скутер до база Ален Изток Две?

— Тъй вярно.

— Уведомете ни, в случай че скутерът е извън строя.

— Прието. Предаването от база Ален Изток Три приключва.

Прекъсна връзката и отново огледа технологическата секция. В действителност Трайстин нямаше избор. Да остане в станцията в очакване на екип за отстраняване на повредите, който можеше да се забави дни наред, всъщност не беше никакъв изход — не и при толкова повредени станции на двата дяла от граничната полоса. Щеше да се отпрати към база Ален Изток Две, която се намираше малко по-близо от Ален Изток Четири.

Поклати глава, хвърли поглед на картеницата, после тръгна по коридора, изкачи се по стълбището, което водеше до шкафа. Извади оттам всичките резервни пълнители, зареди оръжието с нов, неначенат, и прибра останалите, преди да се върне обратно. Да се навърта в

нефункционираща станция, без да прави каквото и да било, не отговаряше твърде добре на представата му за бляскаво поведение.

Но и перспективата да се движи със скутер, необезпечен с никаква защита, около шейсет разтега също не беше кой знае колко бляскава — ако предположим, че някой от скутерите работеше.

Двата скутера в гаража бяха незасегнати от нападението, изправността на двигателите им бе проверена. Той избра втория, защото резервоарите му бяха пълни и напъха в багажника още две кислородни бутилки, заедно с пълнителите с патрони. Взе също така двете запасни дажби с храна от скутера, който оставяше в базата. Макар че да се нахраниш, докато си облечен в скафандър, бе истинска мъка, още по-малко приятно беше да се справяш с други процеси, характерни за обмяната на веществата.

След като натовари и провери изправността на скутера, Трайстин се върна при предавателя за извънредни случаи, като продължаваше да стиска оръжието в ръце. Погледна към тялото на Райла, забеляза отворените му очи. Накрая се върна в работното помещение, намери някакъв чаршаф от изкуствена тъкан и бавно обви тялото на техника с него, след това го постави върху работния тезгях. Не знаеше какво още би могъл да стори — ако го вземеше със себе си, скутерът щеше да се претовари.

След това се обърна към предавателя.

— База Ален Изток Две. Говори база Ален Изток Три.

— Трайстин, наистина ли тръгваш към нас?

— Тъй вярно. аз и малкият ми скутер.

— Ще наблюдаваме за пристигането ти.

— Прието. От база Ален Изток Три — край на връзката.

Изключи предавателя и се върна към натоварения скутер, разположи се на мястото на водача и включи скафандъра си към кислородния резервоар на машината. Остави оръжието си на място, където можеше да го достигне светкавично — подпряно под ъгъл в тясното пространство за пътника. Огледа за последен път гаража, след това изкара превозното средство през разрушената врата. Напусна станцията и пое на запад по следите на совалката, която бе утъпкала и изравнила почвата отдолу.

Докато се придвижваше на запад, където агрегатите за обработка на почвата бяха работили известно време, той забеляза, че с

червеникавия повърхностен слой е смесена по-тъмна пръст. Трайстин виждаше и все още плахата поява на пълзящите растения, които започваха да растат над пъстрата мозайка от червена и кафява почва.

С всеки изминат разтег в посока запад ниските синьозелени пълзящи растения, които приличаха на кръстоска между лишей и кудзу^[1], ставаха все по-гъсти. Незаетата с растения земя между тях бе по-малко, а почвата наоколо беше по-тъмна. Докато пълзящите растения, създадени от биоинженерната наука порасваха, те бавно отделяха кислород, който преди безброй години е бил свързан с почвата. Свободният кислород в атмосферата вече приближаваше пет процента, но общото налягане все още бе едва наполовина от нормалното. Понякога, поглеждайки на запад към покритите с растения равнини, Трайстин като че виждаше как газът се издига във въздуха. В спокойни, ясни дни около Клайсийн кислородът, отделящ се от по-активните растения, хвърляше потрепващи сенки на повърхността.

Четириколесният скутер подскачаше и се тресеше, нямаше въздушна възглавница както совалката, и Трайстин подскачаше и се тресеше заедно с него. Скутерите не бяха предназначени за пътувания на дълги разстояния. Освен това трябваше да го задържа върху утъпканата почва по следите на совалката. Ако се озовеше сред фината, песъчлива почва, където вирееха пълзящите растения, колелата на скутера съвсем лесно щяха да потънат. Вече няколко агрегата за обработка на почвата буквално се бяха погребали сред свръхфините пясъци.

Когато Трайстин достигна разклонението север-юг в маршрута на совалката и пое на север към база Ален Изток Две, на места растенията можеха да покрият прасеца му на височина.

Управлявайки машината, той продължи да наблюдава терена, сега обагрен в по-голямата си част в синьо и зелено. Постоянното движение му напомняше колко по-трудно е да следиш всичко визуално. Докато стигнеше в база Ален Изток Две, вратът му положително щеше да изтръпне. Дори нещо повече от просто изтръпване, коригира се той.

Скутерът напредваше с подскоци на север, Трайстин продължаваше да наблюдава терена; пред очите му се разстилаше безкрайното синьо-зелено море.

След време — след като се наложи да прекъсва придвижването на два пъти и вече бяха изтекли четири стандартни часа, Трайстин най-сетне спря скутера на мястото, където се пресичаха следите на два маршрута на совалката.

Огледа следата на изток, провери данните от компютърния терминал на скутера, след това го насочи към станцията на Куентар и се включи към комуникационната система.

— Ален Изток Две, говори Ален Изток Три.

Не последва никакъв отговор. Трайстин поклати глава. Комуникационната система на скутера би трябвало да работи в обхват, надвишаващ трийсет разтега на открит терен. Не бе възможно да се намира на повече от пет разтега от Ален Изток Две. Може би резервоарите на този скутер бяха останали съвсем пълни, тъкмо защото системата му за свързка не е функционирала както трябва.

Пое на изток. Пълзящите растения станаха по-ниски и по-редки.

След като измина още около един разтег и вече виждаше по-голямата част от кулите, където се съхраняваше оборудването, Трайстин отново опита комуникационната система.

— Ален Изток Две, говори Ален Изток Три. Намирам се на около три разтега южно от базата.

Никакъв отговор.

Опита комуникационната система на шлема, без да получи някакъв резултат. Скутерът продължи напред към Ален Изток Две.

— Приближаващ се скутер... ако това си ти, Трайстин... направи завой наляво, после надясно, после отново наляво, едва тогава възобнови първоначалната посока, която следваш. След това спри — толкова пъти, колкото е номерът на базата, на която работиш.

Трайстин последва напътствията на Куентар, три пъти спира за кратко, опитвайки се да не нанесе щети нито на пълзящите растения, нито на скутера, после пое направо към станцията. От време на време опитваше да се включи в комуникационната система. След това започна да опитва да установи връзка посредством шлемофона.

След като измина цял разтег, получи отговор.

— Чуваш се слабо, Трайстин.

— Използвам системата за свързка на шлема. Аз ви чувам, но предавателят на скутера е извън строя.

— Възвращенците ли са го повредили?

- Не. Смятам, че се дължи на недобра поддръжка.
- Ще разговаряме за това по-късно. Нацуги те очаква.
- Прието.

Трайстин насочи скутера към станцията. Приблужи входа на гаража, първо се отдръпна предпазният щит, след което се отвори самата врата. Трайстин се запита дали той или Райла не е трябвало да спуснат предпазните щитове на Ален Изток Три по-рано. Ако го беше сторил, може би Райла щеше да има достатъчно време да отстрани повредата в механизма на предпазния щит. Ала може би това щеше да се окаже невъзможно. И двамата бяха платили за този пропуск — Райла далеч по-скъпо от Трайстин.

Отново преглътна мъчително. Въпреки всичко той беше отговорен за неотстранената повреда.

Нацуги го очакваше при входа за машините, прицелил се с тежко оръжие към скутера. Той продължи да държи Трайстин на мушка, докато лейтенантът махна шлема си, след като бе влязъл вътре в базата.

— Лейтенант Десол, Нацуги.

— Радвам се да ви видя, сър. — Нацуги не изглеждаше убеден в правилността на подхода към създалата се ситуация, но Трайстин вече се беше сблъскавал с подобен проблем — приличаше прекалено много на възвращенец.

— Може би ще можеш да ми помогнеш, Нацуги. — Трайстин се опитваше да не се обляга на стената, но скафандърът беше тежък, а той бе изтощен. — Възвращенците убиха Райла. Не можах да докарам тялото му, но го увих в чаршаф и го сложих на работния тезгях. Дали би могъл да съобщиш на някого...

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти. Куентар в центъра ли е?

— Да, сър.

Трайстин се изкачи бавно по стълбището. Куентар му помахаше с ръка, когато го видя и посочи стола с твърдата облегалка до командното кресло.

Трайстин седна и пое дълбоко дъх. База Ален Изток Две също миришеше на трева от пустошта и амоняк, но не толкова силно, колкото собствената му станция.

— И така, какво се случи? — Очите на Куентар останаха безизразни, което означаваше, че вниманието му е съсредоточено върху екраните.

— Много възвращенци, с тежки нападателни оръжия, снабдени с наистина добри предпазни щитове против топлината, които ги правеха почти невидими, скенерите не успяваха да уловят присъствието им на повече от двеста метра разстояние. Вратата за превозни средства на долното ниво направи засечка. Цяла група успя да премине картечния огън и ракетния обстрел, след което взривиха вратата и проникнаха в станцията. Райла уби един от тях, мисля, че аз ликвидирах шестима, но останалите го умъртвиха.

— Имаш късмет, че си жив. Според контролния модул всичките шест взвода са нападнали именно теб.

— Използвах много ракети и почти всичките налични картечници. Те все още обстрелват предпазните щитове и като че искат да ги раздробят на късчета.

— Нашият свръхмощен предпазен щит, изработен по най-модерни технологии от бор и пластмаси?

— Точно него.

— Не си ли помисли за тайното укритие? — попита Куентар.

— Прекрасно, помислих си. Спускам се в онзи ковчег и после какво ще правя? Да чакам? Та кой ли ще дойде някога да ме измъкне оттам? Можеш да го използваш единствено, когато нямаш никакъв друг изход.

— Да, и аз изпитвам същото. — Куентар поклати глава и посочи малкия компютърен терминал в ъгъла. — След като направиш рапорта си до Контролния модул, можеш да използваш кабината и душа, които не са следени с камери. Съобщи ми къде ще те изпратят след това.

Трайстин се изправи и пое с тежки стъпки към компютърния терминал, след което се включи в системата.

— До Контролния модул на Граничната полоса. Говори лейтенант Десол от база Ален Изток Две. Състояние при подаване на рапорта...

— Десол, говори майор Алесандро. Срећна ли още възвращенци?

— Не, сър.

— Може ли станцията да бъде включена бързо отново в системата?

— Не зная. Горният десен ъгъл на технологическия център е пробит посредством експлозиви с висока унищожителна мощ, но всичко останало изглежда напълно наред.

— Как проникнаха във вътрешността на станцията?

— Предпазният щит пред вратата за превозни средства направи засечка, след като Райла се върна от ремонтни работи навън. Не успяхме да го поправим, преди да се появят възвращенците.

— Да, наистина това е било тежък проблем. Имате ли някаква представа колко възвращенци са нападнали станцията ви?

— Не, сър. Скенерите не успяваха да се фокусират върху тях, поради защитните механизми, вградени в скафандрите. Аз също не можах да ги видя, докато не извърших подробно наблюдение на всички честоти и успях да ги засека единствено в граничните честоти — като че блещукаха...

Въпросите май щяха да продължат до безкрай. Трайстин се опря о стената и не престана да отговаря.

Най-сетне Алесандро завърши:

— ... Ако имаме нужда от още информация, отново ще се свържем с вас. Утре ще пристигне група техници и група почистващ персонал. Те ще изпратят машина да ви прибере — в точка нула-седем-нула-нула. По-късно ще изпратим и останалата част от екипа на станцията.

Трайстин прекъсна връзката и се върна при Куентар, след което се отпусна на стола.

— И така? — попита Куентар.

— Утре ще изпратят група техници, заедно с взвод за почистване на базата. Те ще ме приберат.

— Щастливец! — Куентар замълча. — Никой друг ли нямаше в станцията, освен теб?

Трайстин поклати глава.

— Нападението онзи ден... е, възвращенците изкривиха рамката на една врата и нарушиха действието на един от предпазните щитове, така че цялата станция вонеше. Затова Ворен и техниците се изнесоха някъде навън. Джерфел бе излязла в отпуск и заместникът ѝ щеше да дойде с късния рейс на совалката.

— Направо да се чуди човек.

— Да — рязко отвърна Трайстин. — Как са успели да открият единствената станция с недостатъчно персонал по цялата гранична полоса — и то, докато са се намирали в орбита, — при това единствената с повреден предпазен щит? И въпреки това бяха избити...

— Имаше ли много трупове?

— Какво разбираш под „много“? Преброих хора за около един взвод, ала не отидох да ги търся. Те са все още там.

— Във всеки случай прекрасно ще послужат за производството на изкуствена тор. Само ще трябва да ги транспортираме — Куентар се засмя. — Знаеш ли кое е единственото нещо, което харесвам в тази работа?

— Кое? — уморено попита Трайстин.

— Че убиваме възвращенци. Щях да се чувствам по-добре, ако бях пилот. Така бих могъл да елиминирам цяла тайфа от тях, но тъй или иначе картечниците наистина вършат добра работа. Знаеш ли — подхвана Куентар и гласът му зазвуча по-разговорно. — Възвращенците всъщност не са човешки същества. Те са отчасти извънземни.

— Не бях чувал такова нещо.

— О... онези политици на Пердия потулиха работите. Казаха, че такова нещо правело хората прекалено възбудими. А как иначе ще си обясниш поведението им? Ти би ли тръгнал срещу картечния огън, Трайстин? Ще постъпи ли така което и да било човешко същество? Как иначе би могъл да го обясниш?

— Тяхната вяра — предположи Трайстин. — Ако умрат в свещена война или както и да го наречеш по друг начин, ще отидат в рая.

— Нито едно истинско човешко същество не би могло да преглътне такова нещо. Не, те са извънземни. Просто външно приличат на хора. — Куентар отново се засмя. — Ще ми се да бях пилот. Тогава сигурно щях да мога да избия стотици от тях. Щях да ги спра да не убиват истински хора. — Очите му почти изгубиха израза си, защото бе пристигнало някакво съобщение или друга вътрешна информация по системата. Той добави незаинтересовано, съсредоточил вниманието си другаде: — Имаш нужда от почивка.

— Да — кимна Трайстин и се насочи към душа. Внимаваше да поставя единия си крак точно пред другия. Душ и сън — наистина, нуждаеше се единствено от това — не биваше да мисли за разни възвращенци, които се държаха като извънземни. Или за желанието на Куентар да избие всичко, което се движи. Просто душ и дълбок сън.

---

[1] Кудзу — бързорастящо, покрито с власинки растение, наподобяващо лоза — *Pueraria lobata* — с големи листа, състоящи се от три части. Засажда се в пустинни области за стабилизиране на почвата — Б.пр. ↑

6.

В сивата светлина преди разсъмване тежката бойна машина, която превозваше войници, изглеждаше дори по-сива от самата сутрин. Термоустойчивата пластмаса, покриваща мощния предпазен щит, се сливаше по цвят със западния хоризонт. Машината с форма на брѐмбар имаше две еднакви, наведени напред пипала, в които бяха вградени оръдия, тип „Сазаки“. Под тях бяха разположени портали, отвеждащи към кабините на операторите — тъмни ириса от армирано стъкло, които приличаха на ослепели очи.

Трайстин наблюдаваше, докато машината забави ход пред станцията, след което екипажът разположи перките ѝ в страни от нея и движението ѝ спря. Той затвори шлема си. Скафандърът му все още миришеше като боксьорска съблекалня, въпреки усилията му да го почисти тази сутрин, преди отново да го облече. Премина през външния портал на база Ален Изток Две, бързо се насочи към бронираната бойна машина, осъзнавайки, че Нацуги бе спуснал предпазните щитове в мига, когато Трайстин бе напуснал станцията. При всяка стъпка напред ботушите му потъваха до глезените в подобната на прах почва.

Бронираната странична врата на бойната машина се спусна надолу, когато той прекоси червеникавата ивица земя, която продължаваше да вибрира под ленивия рев на двигателите. Щом постави крака си върху плоскостта от плътен материал откъм вътрешната страна на вратата, служеща като мост към машината, вграденият в мозъка му нервен чип се свърза с нейната комуникационна система.

— Лейтенант Десол?

— Приемам.

— Майор Юраки. Разположете се удобно за пътуването, лейтенант. Бих желал да действате като наблюдател, след като навлезем в периметъра на вашата станция.

Войник, облечен в скафандър с пълно бойно снаряжение, посочи към кресло, разположено срещу вратата.

— С удоволствие — отговори Трайстин на командира на бойната машина, зае свободното място и закопча ремъка, после свърза дихателната маска на своя скафандър към въздушния резервоар на креслото. — Благодаря, че ми позволихте да пътувам с вас.

— Удоволствието е изцяло наше.

Бронираната врата се върна на мястото си с лекота, перките забръмчаха, бойната машина се понесе на запад по следата на совалката, като оставяше след себе си диря от фин, червен прах. Въздушната възглавница не позволяваше на машината да потъне в почвата, но вдигаше много прах. Тя бе в състояние да носи едва една трета от проектното си натоварване, поради рядката атмосфера на планетата Мейра, същевременно износването на перките беше убийствено.

Трайстин погледна към монитора, който показваше следата на совалката пред бойната машина, после затвори очи. Не бе успял да се наспи добре, защото го измъчваха кошмари с избухващи пред лицето му възвращенци, защитни системи и компютърни терминали, които отказваха да работят. Изсумтя. Куентар и неговата мания за извънземните — не бе необходимо възвращенците да са извънземни, не с физическия си облик. Дори беше сънувал как възвращенците се превръщат в покрити с люспи извънземни. Сляпата им вяра ги правеше извънземни в достатъчна степен. Нацупи устни. Бодро изреченото признание на Куентар, че живее, за да убива възвращенци, го дразнеше. Въпреки това не можеше да обясни защо смята, че Куентар прекалява. В края на краищата възвращенците бяха доказали, че със сигурност целта им е била да го убият. Поклати глава, припомняйки си фанатизма на офицера-възвращенец.

Размърда се върху твърдото кресло и усети как бедрото му започна да пулсира. Мястото все още беше натъртено и обещаваше скоро да се оцвети в яркосиньо и жълто.

Бойната машина се движеше далеч по-гладко, отколкото скутера и Трайстин задряма, оставяйки без внимание слабото съскане на кислорода, който навлизаше в скафандъра му и изщракването на системата за извеждане на въглеродния двуокис.

— Приближаваме база Ален Изток Три...

Трайстин се изправи рязко и примигна. Дълго ли беше спал? Искаше му се да разтърка очи, ала с неволното движение сблъска ръкавицата си в шлема. Прозя се, после се надигна в креслото си.

Войникът до Трайстин от екипа по отстраняване на повредите побутна другаря си по рамото и посочи единствения екран, следящ околността, който бе фокусиран върху база Ален Изток Три.

Светлината с розов оттенък, окъпала ранната сутрин, освети дълбоки черни дупки на най-малко десетина места в мощния предпазен щит на станцията откъм южната ѝ страна. Входът за техниката по поддръжка на базата представляваше назъбен, тъмен отвор. Отломки от щита се валяха край основите на станцията, някои дори бяха отдалечени няколко метра встрани. Разпръснати между парчетата от щита, се виждаха тъмните фигури на мъртвите възвращенци.

Трайстин се опита да преброи труповете, но се обърка, когато стигна числото дванайсет.

— Десол? — се промъкна в съзнанието му чрез вградения нервен чип. — Как ви се струва?

— Базата изглежда по същия начин, както когато я напуснах. Но защитата по скафандрите на възвращенците вече не действа. Не знаех, че труповете са толкова много.

— Може би ще разберем дали наистина са мъртви, както изглеждат.

— Не се прицелвайте в по-близките тела. Някои от тях представляват истински капани — заредени са с органични експлозиви, притежаващи висока мощ.

— Органични експлозиви с висока мощ ли? Сигурно се шегувате.

— Ще ми се наистина да беше така. Повярвайте на думите ми или проверете в РЕСКОМ.

Трайстин почувства съвсем леко потрепване, когато оръдията „Сазаки“ изстреляха зарядите си.

Огромни пламъци изригнаха от една мъртва фигура, късове метал — оръжия, дихателни маски — се стовариха с трясък върху щитовете на бойната машина.

— Виждам какво имате предвид — гласът на майор Юраки прозвуча сухо във вградения нервен чип. — Ще заобиколим станцията

в кръг... но всички датчици сочат, че тя не функционира.

Бойната машина намали скоростта си и след като описа пълен кръг около станцията, спря срещу южната стена. По-голямата част от щетите бяха нанесени тук — където се намираха входните портали. Останалите по-силно засегнати участъци бяха на изток, близо до проводниците, свързващи датчиците, както и около вратата, изработена от армирано стъкло, отвеждаща до контролния център на второто ниво. Предпазният щит на станцията от север и запад беше незасегнат. Същото се отнасяше и за кулите, където се съхраняваше оборудването. Предпазните щитове все още покриваха перките на турбината.

Трайстин се намръщи. Нанесените щети показваха, че нападението на възвращенците е било насочено срещу всички инсталации, свързани със защитата на станцията. Но в това имаше смисъл: щом защитните системи излезеха от строя, нищо не можеше да спре възвращенците; те лесно щяха да разрушат останалата част от станцията.

— Групата за отстраняване на повредите и почистване на обекта готова за повторно влизане в станцията.

— Лейтенант Десол — това съобщение също прозвуча в съзнанието му посредством нервния чип. — Останете на мястото си и ги оставете да се справят със задачата си. Ще ни бъдете необходим, за да идентифицирате какво се е случило. След като те приключат, влезте в базата през средната врата.

Бойната машина спря и цял взвод войници, облечени в бойни скафандри, преминаха през рампата и навлязоха в станцията. Движеха се бързо, може би бяха ускорили нивото на рефлексите си.

Когато бронираната врата отново се затвори, Трайстин изключи дихателната си тръба от линията за захранване с кислород, прибягна отново към резервоара с въздух в скафандъра си, премина през тесния люк и изкачи трите стъпала, които извеждаха до контролния пункт.

Майорът, седнал в креслото отляво, посочи към подвижната седалка, разположена между неговото място и компютърния терминал на мерача. Мерачът, облечен в черен боен скафандър, остана съсредоточен върху показанията на своя екран. Трайстин се разположи на подвижната седалка и веднага свърза тръбата на дихателната си маска към допълнителния изход за захранване с кислород.

— Дотук добре — гласът на майора звучеше безстрастно през вградения нервен чип, като че вниманието му бе привлечено от нещо друго. — Само мъртви възвращенци.

— Моят техник е завит в чаршаф от изкуствена материя и лежи върху работния тезгях — добави Трайстин. — Това беше всичко, което успях да направя.

— Ще мина оттам.

Трайстин зачака, прехвърляйки поглед от екраните към порталите, изработени от армирано стъкло. И на двете места се виждаше едно и също — утъпкана почва, отломъци от предпазните щитове, очуканите стени на станцията. Зад нея се простираха кулите за съхранение на оборудването и пустошта. Двама войника прекарваха труповете на възвращенците в товарната секция, разположена в задната страна на бойната машина, и ги скупчваха вътре. Оръжията на нападателите попадаха в предната секция.

— Станцията е почистена, лейтенант — обяви майорът. — Ще влезе взводът от техници, които скоро ще ви свържат в системата.

— Надявам се, че ще бъде така.

— До следващото нападение. Проклети възвращенци. Ще ми се да ги елиминираме изцяло. Галактиката би била по-хубаво място без тях. Но не... политиците в Гамбрия са на мнение, че една наистина голяма война ще ни довърши. Ала дали наистина е така? Всяка година те изпращат все повече кораби-майки и всяка година бъркотията става все по-непоносима. — Ръката на майора посочи към станцията. — Целта им е да завземат недвижимата собственост. Всичко, което искат, е да обсебят земята. Забелязвате ли, че оставят цялото оборудване за обработка на почвата недокоснато.

— Да, забелязал съм.

— Те искат ние да свършим черната работа и после, когато планетата стане годна за живеене, ще бъдат готови да ни я отнемат. По дяволите... вече сме свършили достатъчно работа тук. Без да правим каквото и да било, въздухът ще може да се диша след около едно поколение. Проклети използвачи.

Линията на вградения нервен чип заглъхна и Трайстин зачака.

— Совалките на техниците са готови и ще поемат към станцията. Те ще се забавят само няколко минути.

Линията отново заглъхна; Трайстин се почувства изключен от света, докато майорът започна проверка на групата. Вратите на товарните отделения бяха затворени и запечатани и войниците отново се качиха на борда на бойната машина.

Още преди бойната машина да бъде натоварена повторно, трите сиви совалки на техниците, отпуснати върху въздушните си възглавници, се подредиха пред входа за превозни средства на станцията. Десетина техници бързо се вмъкнаха в излязлата от строя база.

Последните оръжия на възвращенците бяха занесени в предното багажно отделение на бойната машина, след това вратите му бяха затворени.

— Взводът от техници потвърждава, че станцията ще заработи след няколко минути. Те биха искали да им предоставите информация в каква последователност да задействат отделните системи.

— По-добре да тръгвам — Трайстин се изправи.

— Ние ще се насочим към западния дял на граничната полоса. Там са се спуснали още възвращенци. Получихме рапорт, че са докарали тежка бойна машина, буквално прозрачна за нашите радари. — Майорът поклати глава. — Изглежда, че винаги се появява нещо ново.

Трайстин освободи тръбата на дихателната си маска и се спусна надолу по трите стъпала.

— Благодаря за превоза и за помощта, която ми оказахте.

— Такава ни е работата. Затова сме тук. Вие, отговорниците за станциите по полосата, сте страхотно претоварени, въпреки невероятния хардуер, с който разполагате. — Шлемът му се поклати, като че искаше да кимне с глава. — Късмет, лейтенант.

— Благодаря! — След това Трайстин отново стъпи върху червеникаво-кафявата почва, заобикаляща база Ален Изток Три.

7.

„... Тъй като съществува бог, трябва да се прекланяме пред волята му. Да го боготворим означава да издигнем бога над отделния индивид. Литургиите често ни учат, че индивидът не представлява нищо в сравнение с божеството. Ако това се превърне в практика, когато е призован бог, индивидът има толкова малка стойност, че той или тя могат да бъдат пожертвани за нуждите на бога...

А кой говори от името на бога? Ако това са всички хора, значи в действителност никой не го прави, следователно няма бог. Ако хората приемат представителите на духовенството или техния еквивалент, тогава жреците от духовенството ще упражняват властта, която им даряват вярващите в бога; този елит може да реши, че стойността на индивида е по-малка, че индивидът може да бъде пратен на заточение, може да умре или дори може да бъде убит. Въпреки това подобна власт не идва от божеството.

Модерната история и науката не познават подкрепен от истински доказателства случай бог да се появи сред хората или да демонстрира способностите, приписвани на божествата. Винаги има пророк, който говори от името на бога. Защо не може самият бог да говори? Ако бог е всемогъщ, то той може да приказва. Ако не е в състояние да го стори, следователно този бог не е всемогъщ. Пророците често заявяват, че бог ще говори само на избраните, на достойните.

Тогава нима народът би трябвало да приеме бог, който или е прекалено безсилен да говори, или пък е прекалено коварен или скептичен, за да се появи пред хората? Или е божество, което е решило да приеме само онези, които поглъщат жадно вярата, представена им от

пророк във вид на простото твърдение, че богът съществува — без да представя никакви доказателства за това? Но хората вече са го правили и са увенчавали с огромна власт онези, които говорят от името на бога.

Още по-голяма ирония е, че с напредъка на технологиите, мъжете и жените придобиха способности, които някога бяха приписвани на божествата, но въпреки това деистичната вяра винаги претендира, че божествата ѝ притежават по-голяма власт и изисква в същата степен контрол над своите последователи — контрол над техните финансови средства, понякога контрол над сексуалните им навици и личния им живот... И много хора са приели да бъдат контролирани по този начин, дори го правят с ентузиазъм...”

Диалози на коалицията Еко-Тек,
Пролог

8.

Станцията на граничната полоса все още вонеше, не само на амоняк и трева от пустошта, но и на нефт, гореща пластмаса и изгоряла изолация. Трайстин се закашля и изтри носа си. Тъглчетата на очите му бяха възпалени и горяха, бедрото все още го болеше от натъртването, което бе получил при падането по стълбата за бедствени случаи.

Изпи остатъка от „Състейн“ в чашата и се изкашля, за да прочисти гърлото си. След това за втори път извика на екрана съобщението, което го очакваше, откакто станцията отново бе влязла в действие.

„Радвам се, че оцеля след случилото се. Освен това се радвам, че се случи с теб, а не с мен. Ултийна.“

Кратко и не особено мило, но все пак му стана приятно, че някой му е обърнал внимание, макар никога да не бе срещал лейтенант Ултийна Фрейър. Ала едно съобщение не беше достатъчно. Изпитваше нужда да разговаря с някого, особено с жена, която щеше да прояви съчувствие към проблемите му.

Бавно пое дъх, свърза се в комуникационната мрежа за цивилни граждани и опита да открие Езилдия. Този път тя бе излязла по-рано от кабинета си.

— Ферналдоа.

— Езилдия, обажда се Трайстин. Ще бъда в Клайсийн следобед на седмия ден от стандартния календар.

— И странстващият офицер на военна служба се нуждае от изпълнен с топлина и желание да го изслуша събеседник? След като се е обадил толкова късно?

— Този офицер на военна служба е именно човекът, чиято станция беше смазана от шест взвода възвращенци. И това се случи едва преди няколко дни. Бях особено зает, полагайки усилия да оцелея.

— Значи задигнахме цялото оборудване в околността, за да поправим точно твоята станция?

— Е, не беше чак толкова лошо... просто голяма част от предпазните щитове излязоха от строя, плюс около трийсет процента от инсталацията на системата за наблюдение и контрол.

— О... твоята станция беше четвъртата в списъка за ремонти. Не ни бяха останали прекалено много сили...

— Съжалявам, че се обадох по този повод.

— Трайстин... тези стандартни осем дни от календара бяха особено мъчителни.

— Зная, че са били особено мъчителни за теб. Що се отнася до мен... аз прекарах прекрасно свободното си време. Достави ми огромна наслада да пропътувам петдесет разтега в боен скафандър и то със скутер, чиято система за свързка не работеше. Почти същото удоволствие изпитах, когато убиха техника и взривиха входа на станцията.

Тишината се проточи дълго.

— Съжалявам, Трайстин. Наистина ли беше толкова лошо?

— Ако си свободна на седмия ден от стандартния календар, ще ти разкажа в подробности. — Докато приказваше, Трайстин отново огледа екраните, за да се увери, че не пропуска нещо. Нямаше изрична забрана да използва мрежата за цивилни лица, ала връзката не биваше да продължава прекалено дълго.

— Бих могла да изляза малко по-рано. Да кажем в 17.00?

— У вас ли?

— Така ще бъде най-добре.

— Благодаря. Значи ще те видя тогава. Трябва да изключвам.

— Дежурен ли си?

— Разбира се.

— Трайстин... — Последва въздишка. — Ще се видим на седмия ден от стандартния календар.

Въздишката на Езилдия потвърди неудоволствието ѝ, че се е обадил по време на дежурство, ала и самият Трайстин бе уморен от неизречените ограничения, произтичащи от работата му. Беше му писнало от постоянните забрани, които изпълваха живота му — не задавай въпроси за това, не питай за онова, — особено когато човек беше действащ офицер на база от граничната полоса.

Трайстин въздъхна и отново провери всичко — екраните, системите за поддръжка, захранването с енергия, общото състояние на

базата. Нищо не се бе променило, дори екраните с резултатите от анализа на тенденциите в развитието на метеорологичната обстановка не показваха нищо тревожно, макар че струпванията на облаци над източните райони на пустошта бяха по-големи от обикновено. Граничната полоса беше чиста, агрегатите за обогатяване на почвата, разположени на няколко разтега южно от станцията, продължаваха да я подготвят за засаждане на пълзящи растения. Перките на турбината осигуряваха четирийсет процента от необходимата за базата енергия, разходът на органично поддържащо вещество бе сведен до дванайсет процента.

Трайстин превключи и се свърза с информационната банка, сочеща разписанието за зареждане с гориво, но в отговор получи отдавна програмираното, все още необновено сведение.

— Лейтенант Десол, сър? — гласът беше на Хайсин, заместникът на Райла.

— Да? — попита Трайстин, чудейки се дали бързото намиране на заместник на Райла не означаваше, че обслужващият персонал се принася в жертва със същата готовност, както мисионерите на възвращенците. Все пак успя да пропъди тази мисъл от съзнанието си.

— Ще се наложи да изляза от станцията. Проклетият агрегат за предварителна обработка на почвата се е задръстил. Това означава, че трябва да изкарам скутера навън.

Трайстин съсредоточи вниманието си върху долния екран отляво, следейки картината на сателитния плотер. Ето го!

— Агрегатите са на осем разтега южно от базата и на около разтег навътре в наша територия. В тях ли е повредата?

— Да, сър. Доста време ще мине, докато се върна, и то в случай, че няма усложнения.

— Обади се, ако се наложи да останеш по-дълго. Използвай скутер номер едно. Системата за свързка на скутер две не работи.

— Онзи, който докарахте от база Ален Изток Две ли, сър? Изглежда в по-добро състояние от първия, особено що се отнася до резервоарите.

— Само така изглежда, Хайсин. Тъкмо затова го използвах. Така и открих, че системата за свързка е извън строя. — Трайстин поклати глава. Съвсем му беше изхвъркнало от ума да каже на техника за повредената система за свързка. — Вината е моя. Не направих рапорт

за това — не успях, защото не бяхме свързани в мрежата и забравих да впиша този факт в дневника, когато нещата се оправиха.

— Прието, сър. Ако успея да накарам почвените агрегати да заработят, ще прегледам свързочната система на скутера. Благодаря за информацията. Мразя да излизам навън, без да разполагам със система за свръзка.

— Същото се отнася и за мен.

— Вие всъщност сте неутрализирали шест взвода възвращенци, така ли, сър?

— Не съм ги броил. Хората от взвода, които почистиха станцията, ми казаха, че съм елиминирал неколцина от тях. Повечето си беше чист късмет. Не можах да видя кой знае колко, като се вземат предвид новите им предпазни скафандри.

— Кучи синове.

— Да.

— Прекъсвам връзката, сър.

— Прието.

Трайстин провери всичките системи по поддръжка на базата, код след код, сигнал след сигнал. Главните системи функционираха, ала някои по-малко критични участъци все още се нуждаеха от ремонт. Долната задна врата в Блок А не можеше да се затваря, не беше пристигнала новата врата за килия номер три в Блок Б. И двете нямаше как да бъдат сменени без нови рамки; и вратите, и рамките бяха поръчани в централното депо в Клайсийн, но не бе определена дата кога ще бъдат изпратени до станцията. Сигурно не беше чак толкова мъчно да се изработи рамка за врата, пък била тя и врата за контролния сектор на станция от граничната полоса. Но дали наистина беше така?

Трайстин поклати глава. Взводът техници твърде ефикасно бе възстановил предпазните щитове, целостта на станцията и оръжията, но по отношение на останалите предмети, които не бяха така нужни за функционирането и защитата на базата, бе проявил по-малка загриженост. Резервните части не достигаха, след като Контролният модул бе принуден да построи почти изцяло трите станции от западния дял на граничната полоса.

Бедрото все още го болеше и изпитваше някакъв сърбеж на натъртеното място. Започна да го масажира леко, след това спря. Масажът му напомни още по-силно за болката.

Х-х-ш-ш-тт! К-к-р-рак! Бурята над пустошта захвърли светкавица източно от контролната кула с достатъчна сила, така че първата вълна статично електричество се вряза във вградения нервен чип, преди механизмите на защитната система да я бяха обезвредили.

— По дяволите! Отвратителна буря.

Дали ставаше по-чувствителен към статичното електричество, или реакцията му се дължеше просто на умора? Дали медицинският преглед, който му предстоеше денонощие преди края на осемдневния стандартен календарен период, щеше да открие повишена чувствителност? И какво общо имаха медицинските прегледи със съществата от Фаркан? Та кой ли всъщност знаеше нещо за тях, освен че външният им вид бе забележително хуманоиден? Те живееха от дълго време насам някъде в центъра на галактиката и преди няколко столетия бяха демонстрирали с твърде убедителна военна мощ, че желаят да бъдат оставени на мира; допускаха единствено формални контакти. Силата им доказва, че желанието им трябва да бъде уважавано.

Коалицията Еко-Тек бе загубила само един кораб — според официалната статистика. Възвращенците бяха загубили почти сто кораба и един главен Храм в покрайнините, заедно с голяма част от селището Нови Салем — преди да осъзнаят това послание. Фарканите бяха демонстрирали почти неограничени възможности да унищожат всички планети, заети от Синовеите на Пророка, преди възвращенците да разберат какво се очаква от тях.

Нима коалицията Еко-Тек трябваше да стори същото, за да спре ятата от кораби на възвращенците? Въздъхна. Това не беше негов проблем. Вероятно коалицията нямаше нито възможности, нито воля да унищожи цялостната нападателна система на враговете си. И все пак му се искаше тя да предприеме нещо, вместо офицерите от граничната полоса като него самия да седят, да чакат и да реагират на нападенията. Някой ден реакцията му може би нямаше да бъде така бърза.

Някога коалицията и възвращенците са били съюзници срещу безсмъртните... но това било твърде отдавна, още преди фарканите.

Намръщи се, осъзнавайки, че всъщност никога не беше виждал фаркан, не и лично. Ако се вярваше на холографските изображения, те имаха бледосива кожа и тъмна, стоманеносива козина — къса,

щръкнала, покриваща изцяло телата им, освен около устата и единствената им ноздра. Бяха с по две червени очи и зъби, които приличаха на зеленикави кристали, израснали по краищата на широка уста.

Ветровете се засилваха, затова програмира трошачките, обогатяващи почвата, да продължат работата си, после отново прегледа информацията за енергийното състояние на базата и забеляза със задоволство, че турбината генерираше около шейсет и пет процента от необходимата мощност. Докато ветровете духаха с такава сила, консумацията на органично поддържащо вещество в клетките за гориво щеше да остане незначителна.

Клинг!

„До всички станции по Граничната полоса. Видеозаписът на Защитния контролен модул показва, че два парагライダーа се готвят за приземяване. Параглайдерите са от нов тип, клас бета. Ще ви предадем вероятните координати на приземяването им. Състояние на пълна бойна готовност във всички станции по Граничната полоса. Защита две. Защита две...“

Трайстин провери координатите. Вероятното място на приземяване беше зад западния дял на граничната полоса; между него и възвращенците се намираще цялата централна равнина — около 1500 разтега. Всъщност това не беше чак толкова далеч.

Нови параглайдери клас бета! Сега възвращенците бяха взели тежко въоръжение от корабите-майки, вероятно изстреляни от Орум или някъде другаде преди около двайсет години. Какви ли кови машини за унищожение бяха разработили, с които щяха да ги нападат през следващите месеци и години? Някой друг трябваше да се тревожи за годините в бъдеще.

Х-х-ш-ш-т-тт!... К-к-р-е-е-кк! Трайстин само потрепери при поредния удар от статичното електричество и провери данните за метеорологичната обстановка. Голямата буря се придвижваше на запад и приближаваше база Ален Изток Три.

— Хайсин, тук лейтенант Десол.

— Едва ви чувам, сър... — Отговорът бе примесен с пращане, вероятно поради приближаващата буря.

— Към нас се приближава силна буря. Предполагам, че ще ни застигне след около час.

— Почти приключих. Този път повредата не беше чак толкова тежка. Трябваше да почистя акумулатора, захранващ системата за неутрализиране на токсичните вещества. Почвените агрегати сигурно са се натъкнали на лош участък тук.

— Прието. — Трайстин отново провери данните за метеорологичната обстановка; съвсем неочаквано бурята бе намалила скоростта си на движение. Това беше добре, защото Хайсин щеше да се прибере навреме в базата, но и зле, тъй като бавно подвижната буря се задържаше по-дълго време над станцията.

Предполагаше се, че бурите щяха да стават по-силни, защото по-голямо количество кислород и водни пари се натрупваха в атмосферата — това щеше да бъде в сила особено в местностите около граничната полоса, където се смесваха проявите на старото и новото на планетата. Беше свързано с наклона на хълмовете в края на високите равнини, а не със самата гранична полоса, макар че тя достигаше до пустошта.

След пет години Службите по преработка на почвата трябваше да повторят същия процес на западния континент и ситуацията щеше да стане още по-отчайваща.

Трайстин се изправи, заобиколи централния контролен пулт, протегна се и погледна през армираното стъкло на изток, където небето продължаваше да потъмнява.

Станцията все още вонеше на амоняк и трева от пустошта; той потри носа си, станал толкова чувствителен, че от досега направо изпита болка. Ала ноздрите го сърбяха и очите му продължаваха да се навлажняват. Избърса ги с ръкав и се върна при командното кресло.

Още веднъж провери четирите екрана, проследи с поглед как скутерът се изтегли от агрегатите за обработка на почвата, след това направи завой към станцията. Отпи глътка „Състейн“. Понякога му се струваше, че живее само с това високо калорично течено хранително вещество. Изкашля и прочисти гърлото си. Да, наистина понякога живееше точно така.

— Прибрах се в станцията, сър.

— Прието.

К-р-ре-е-кк! Кр-р-ре-е-кк! Пробождането в черепа, дължащо се на облаците, приближаващи откъм хълма към базата, го накара да потрепери, а ефектът от статичното електричество отново наруши връзката с комуникационната система.

Докато чакаше бурята да премине, за да се включи в системата, започна да следи с поглед четирите дяла на екрана. Усещанията му бяха притъпени, чувстваше се като сляп, поради това, че не притежаваше пряк достъп до мрежата и базовите системи. Пръстите се движеха далеч по-бавно от мислите му.

Навън беше тъмно, почти здрач — тежките облаци преминаваха над станцията. Предпазните щитове и стените не можеха да заглушат свистенето на вятъра, нито стържещия шум: тик, тик, тик — на пещчинките, които се блъскаха в армираното стъкло.

Кр-е-е-кк! Бурята изхвърли още една светкавица.

Трайстин се размърда в командното кресло и реши да възстанови връзката си с мрежата след преминаването на бурята. Нямахме никакъв смисъл да се опитва да установи връзка и да претърпи провал, особено след като беше запознат, че високо енергийните вълни създават възможност за засилено разпадане на невроните — в малка степен, но необратимо.

Екранът, който показваше местността около станцията, продължи да потъмнява. Същото можеше да се каже и за портала от армирано стъкло, обърнат към хълмовете на изток. Поне турбините генерираха достатъчно енергия и обезпечаваша цялата станция, както и зареждането на помощните акумулатори.

Крек! Кр-р-е-к! Още две светкавици блеснаха в близост до граничната полоса, усилвайки светлината както в станцията, така и на екраните.

— Лейтенант, изключвам командните табла на системите за техническа поддръжка на базата — думите долетяха от високоговорителя, който се включваше автоматично, когато системата за свързка не функционираше.

— Продължавай.

— Прието, сър.

Крек! КРЕК!

Не беше нужно Трайстин да поглежда червените светлини от таблото по поддръжка на базата, за да се досети, че последните мълни бяха засегнали нещо, стори го само за да установи точно къде са нанесени щетите — кула номер едно за съхранение на оборудването. Отново си помисли, че самият той трябваше да предложи изключването на командните табла. Поклати глава.

Ако не му досаждаха възвращенците, правеше го проклетата планета. Пое глътка „Състейн“ и като докосна копчето на пулта с ръка, извика данните от метеорологичния спътник на екрана встрани от себе си. Според скенерите центърът на бурята беше отминал напред.

Крек-к!

Последното заключение не означаваше, че бурята е приключила с база Ален Изток Три, не и след като цялата станция се разтресе из основи.

Клинг! Този път звукът долетя от високоговорителя, тъй като вграденият нервен чип бе изключен. Трайстин поработи с компютърния терминал и изкара съобщението на екрана. Мразеше да е изключен от комуникационната система. В такива случаи работата му вървеше бавно и тежко.

„До всички станции на Граничната полоса. Контролният модул потвърждава, че два параглайдера, клас бета, са се приземили в близост до западния дял на Граничната полоса. В момента неутрализираме и двата глайдера. Ще ви изпратим координатите на мястото, където е извършено приземяването, както и приблизителния час на спускане на повърхността. Въведете състояние на пълна бойна тревога по западния дял на Граничната полоса. Защита едно. Защита едно...“

Трайстин отново поработи с копчетата по компютърния терминал и с клавиатурата, докато най-после откри координатите на приземяването — в отсрещния край на западните равнини, на по-малко от пет разтега във вътрешността на пустошта от запад.

Сви устни. Фразата „в момента неутрализираме и двата глайдера“ не му хареса. Нима Защитно контролният модул на Мейра също изпитваше затруднения с предпазните щитове на параглайдерите? И то по-големи затруднения от преди?

Крек-к! Интензивността на мълнията беше по-малка.

Трайстин продължи да следи с очи екраните на командния пулт, ядосан на сравнително бавното темпо, с което пръстите му се движеха по клавиатурата. И все пак екраните не го натоварваха прекалено много, а те, заедно с датчиците по поддръжката на станцията, бяха единствените функциониращи системи, докато бурята се носеше с гръм и трясък на запад, отминавайки база Ален Изток Три.

Силата на бурята намаля, светлината на следобеда се усили, Трайстин най-сетне се свърза в комуникационната система и подложи на проверка техническата изправност на базата. С това отново потвърди, че всички системи, с изключение на някои маловажни обслужващи звена на кула номер едно, бяха извън строя.

— Лейтенант, кула номер едно не функционира. Съвсем е излязла от строя.

Трайстин провери данните от метеорологичния спътник, но бурята вече се намираше на повече от десет разтега западно от станцията, при това беше започнала да затихва, преминавайки над местностите, обрали по-плътно с пълзящи растения.

— Обстановката отвън изглежда спокойна, ако искаш да отидеш да направиш проверка на място.

— Прието. Скутер номер едно работи. — Техникът се засмя. — Винаги мога да се прибера в базата пеш. — По-близката кула се намираше на по-малко от разтег разстояние, затова Хайсин може би нямаше да излезе от обхвата на връзка, осъществявана посредством шлемофона.

Трайстин хвърли поглед на четирите екрана, но не откри никакви следи нито от бури, нито от възвращенци. Не, че чак толкова се доверяваше на скенерите, които откриваха възвращенците в мига, когато те практически връхлитаха върху станцията.

След това използва мрежата, за да прегледа постъпилите съобщения, но те бяха съвсем банални.

Хайсин не беше престоял в кулата повече от десет минути, когато му се обади:

— Лейтенант, всичките кабели в контролните кутии са се стопили. Последната мълния по време на бурята е претоварила инсталацията и... — гласът му затихна. — ... Не съм виждал подобно нещо от доста време насам.

— Смятам, че напоследък се случват твърде много неща, които не сме виждали от доста време насам. Направи каквото можеш.

— Прието. — Трайстин видя как Хайсин отново влезе в скутера и пое обратно към станцията. Оставаха още два дни до пътуването му до Клайсийн. Макар че му предстоеше медицински преглед, той наистина бе готов за малка почивка.

Клинг!

„За сведение на всички станции по Граничната полоса. Нападението на възвращенците е отблъснато от база Ален Запад Пет. Станциите от западния дял на Граничната полоса да запазят състояние на пълна бойна готовност. Защита едно. Защита едно...“

Трайстин поклати глава. Пореден период на напрегнато бдение за офицерите на западния сектор. Отблъскване на нападението далеч не означаваше неутрализиране; смисълът на подобна фраза беше, че възвращенците разполагат с тежко въоръжение. А това на свой ред означаваше неприятности.

Размърда се в креслото, за да елиминира напрежението върху нараненото си бедро, след това провери екраните пред себе си, дори огледа данните, подавани от скенерите с далечен обхват, правейки кратък оглед на положението на запад, но всичко оставаше спокойно; пък и не можеше да очаква, че възвращенците незабавно ще прекосят равнините.

Вдигна чашата „Състейн“, погледа я, после я остави на място, без да отпие. Вече беше напрегнат, а когато човек работи прекалено напрегнат и е включен в комуникационната система, обезателно получава рецепта за лекарство против главоболие.

През последните две седмици бе изтърпял достатъчно главобол.

9.

— Часът е нула четиристотин и десет.

В 0410 часа едно-единствено изречение, долетяло от високоговорителя, беше достатъчно, за да разсъни окончателно Трайстин. Той стъпи с боси крака върху твърдия пластмасово-циментов под на кабината и седна на ръба на леглото. Застина в тази поза за миг — не повече, — след което се отправи с тежки стъпки към душа. Химически чистата, рециклирана вода не го ободри. Потри с длан чело и се изправи. Дори и толкова рано сутринта долавяше слабо статично електричество чрез вградения чип.

Душът все пак му помогна в известна степен, но дори и горещата вода не успя да отстрани миризмата на амоняк и трева от пустошта.

Трайстин се изтри, загърна тялото си с хавлия и отново се върна в своята кабина. Облече се в зелена ежедневна униформа и се отправи към херметически затварящите се врати, за да чака совалката.

В 0440 часа совалката спря на платформата пред центъра и Трайстин, с дихателна маска над устата си, пъхнал барета в колана, стиснал куфарче с най-необходимите принадлежности в ръка, задейства вратата на платформата, излезе от нея и се качи в совалката през задната врата. Купето за пътници бе облицовано с изподраскана зелено-сива пластмаса, имаше седалки в същия цвят и бе осветено от дълга светеща лента, монтирана на тавана.

Цивилен служител с квадратно лице се обърна за миг към Трайстин, огледа униформата му и посочи място до една от стените. Четири от дванайсетте места до стените бяха заети от младши офицери, сложили върху лицата си дихателни маски.

— Лейтенант Десол? — долетя по непряката система за връзка.

— Да, аз съм — отвърна Трайстин, преодолявайки статичното електричество.

— Останете с дихателна маска, сър, но можете да се включите към извода на линията за хранване с въздух под седалката ви. Купето

няма да бъде заредено с кислород, докато не вземем пътниците от всички станции.

Трайстин сложи колана и совалката напусна станцията. Въздухът от совалката премина през дихателната му тръба с леко съскане; беше наситен с миризма на нефт, метал... амоняк и трева от пустошта. Трайстин се облегна назад и затвори очи — предположи, че повечето пътници постъпваха точно по този начин.

Всъщност не успя да заспи, дори не задряма, само седеше в състояние на почти несъзнателно вцепенение, докато совалката на три пъти спря и отново потегли, преди да поеме обратния път към Клайсийн.

— Пълно хранване с въздух.

Замаян, Трайстин отвори очи, сне дихателната маска, освободи я от линията за хранване с въздух и прибра мундщука в пакета. Разтърка леко очи, възпалени от амоняка и тревата на пустошта. После пое дълбоко дъх, което в крайна сметка се превърна в прозявка.

— Ти си Трайстин, нали? — Тъмнокосата жена офицер до него имаше звезда до двете успоредни черти на яката си, което означаваше, че притежава чин майор. Носът ѝ беше остър, но същевременно чип, брадичката ѝ бе твърда, квадратна над силните рамене, които бяха почти, но не съвсем прекалено широки. Тялото ѝ изглеждаше стройно и мускулесто.

— Да. — Трайстин отново я погледна и осъзна, че очите са по-сурови, а лицето по-старо, отколкото бе сметнал на пръв поглед.

— Аз съм Ултийна Фрейър.

— Поздравления — той кимна към звездичката на яката. — Откога?

— От следващия месец. Аз съм една от малцината с повишено звание по случай кръгла годишнина, чествана от Коалицията. — Очите ѝ срещнаха неговите.

— Бих ли могъл да попитам как позна кой съм аз? — След това Трайстин се засмя глупаво. Всички в купето бяха с униформи и имената им бяха написани върху светещи значки, окачени под лявото рамо.

— Всъщност разбрах, че си ти, преди да видя значката — тя му се усмихна приятелски, но не и галовно. — Ти си единственият, който прилича на възвращенец.

Трайстин вдигна рамене.

— Човек не може да стори кой знае какво с генетичното си наследство.

— Значи си от някое древно семейство в Коалицията?

— Да, едно от първите, заселили се на Пердия — направо да не повярваш. — Той мразеше да обяснява, че въпреки вида си на възвращенец, беше човек на Коалицията до мозъка на костите си, заради семейното родословно дърво, което се спускаше чак до основаването ѝ.

— Вярвам ти. Това обяснява също така защо оцеля в случая на живите торпили, които възвращенците изпратиха срещу теб. Знаеш ли, че Уеслин загина? Още двама офицери от западния дял на полосата не успяха да оцелеят в подобни случаи.

— Защо? — учтиво попита той.

— Сигурна съм, че трябва непрекъснато да даваш доказателства, че не позориш произхода си — ти и хората от твоето семейство. Има ли неудачници сред роднините ти?

Трайстин си помисли за звездичката до двете черти на яката ѝ, после се усмихна.

— И с теб ли е същото?

Незаинтересованият вид на лицето ѝ бе заменен с усмивка.

— Да. Не забравяй за чина ми, Трайстин — след което усмивката ѝ избледня.

— Зная. От следващия месец ще бъдеш майор.

— Да, така е. Но и твоето време ще дойде. Чиновете са нещо временно. — Тя се облегна назад и затвори очи.

За какво беше целият този разговор, зачуди се той. Макар че знаеше отговора. Поради някаква причина тя, Ултийна Фрейър, трябваше да доказва също толкова неща, колкото Трайстин — може би дори повече. В известен смисъл това беше прекалено лошо. Въпреки леко заострения нос, той харесваше Ултийна, нравеше му се компетентността ѝ. Напомняше му за Саля. Запита се как ли я кара сестра му, после поклати глава. Не можеше да намери отговор на този въпрос, затова се отпусна и затвори очи.

— Спирка Клайсийн — обяви цивилният служител от вратата.

Трайстин се събуди навреме, за да види как Ултийна излиза през вратата на совалката и потъва в гарата. Изправи се, после се протегна и

остави другите да слязат преди него. Според вградения нервен чип часът беше само 0715, имаше повече от достатъчно време да похапне преди прегледа в медицинския център за действащи офицери.

Тунелът на гарата беше почти двацет метра в диаметър — ширина два пъти по-голяма от стандартната; отдясно на Трайстин източният участък имаше кафява лента. Петте метра до стената бяха запазени за електроскутери и открити коли за превоз на пътници. Във всяка кола имаше седалки за трима пасажери, като превозното средство бе програмирано да спира на всяка четвърт от разтега.

За разлика от повечето действащи офицери Трайстин пренебрегна колите и пое пешком на юг от гарата към районите с жилищни сгради; в свободните от дежурство дни беше научил, че по-добрите кафенета се намират там. Имаше и напречно разположени тунели за пешеходци, които отвеждаха до западния обслужващ Свод — макар че терминът Свод беше неподходящ, защото по-голямата част от всички постройки се намираше под земята. Самата гара бе разположена под центъра на града.

Макар че животът на тази планета се развиваше под повърхността и предимно вътре в сградите, повечето хора, работещи на Мейра, бяха с по-тъмен цвят на кожата от Трайстин и това не беше изненада — наследството на коалицията Еко-Тек беше генетически смесено и това бе най-мекият израз, използван по този повод. Въпреки че Трайстин не надвишаваше прекалено много средния ръст на офицерите в Еко-Тек, със своите 195 сантиметра бе по-висок от почти всички, но се опитваше да не ходи прегърбен.

Отмина първия ресторант „Кубчето на тунела“, защото вътре беше претъпкано с хора и практически на всяка маса имаше действащ офицер. Измина около половин разтег на юг навътре в тунела и влезе в ресторант „Невен“, където бяха заети едва половината от масите.

След като огледа менюто, разбра защо бе така. Цените бяха с над една трета по-високи от тези в „Кубчето“. Като се надяваше, че по-високите цени означават и по-добра храна, Трайстин напечата поръчката си на клавиатурата — истински яйца, препечен бял хляб от водорасли и печени картофи. Картофите растяха почти навсякъде. Компютърът сравни отпечатъка на палеца му и номера на картата му за самоличност, след това одобрително изписука.

Трайстин пое квадратното пластмасово картонче, върху което бе изписан неговият номер, и се приближи към автомата за чай. Чаят струваше колкото всичко останало от закуската, но той се нуждаеше от нещо горещо и истинско. Зае една маса на ъгъла, край голяма саксия, пълна с невени и местни нарциси. Цветът на невените и тръпчивата им миризма бяха по-приемливи за Трайстин от изкуствените аромати, които се носеха край него. Нарцисите — отглеждани навсякъде в Клайсийн — имаха малки бели цветчета, но служеха като допълнителни генератори на кислород. Трайстин чувстваше топлината, лъхаща от вградените в тавана лазерни отоплителни модули.

Разположил се върху зелен пластмасов стол до кръгла зелена пластмасова маса, той посрбваше чай и наблюдаваше как хората вървят или профучават в коли навън в тунела, отделен от ресторанта чрез редица високи до кръста декоративни съдове, засадени с най-различни цветя.

Минувачите все още го оглеждаха любопитно заради пясъчнорусата му коса, сините очи и широките рамене, но след като забележеха военната униформа, особено офицерските отличителни знаци, в погледите им отново се настаняваше сигурност, внушена от нещо познато.

Трайстин изяде бавно яйцата. Изпитваше наслада да посрбва от чая и да наблюдава хората, които минаваха край него — действащите офицери и техници, облечени в светлозелени униформи, цивилните техници, които се обличаха в каквито дрехи си пожелаеха, група тъмнооки, тъмнокоси деца, облечени в училищни туники и панталони.

Деца — не беше виждал много от тях, откакто напусна Камбрия, не че и там семействата от коалицията Еко-Тек имаха повече от две.

Сви устни, изяде остатъка от препечения хляб и отново отпи глътка от чая. Ултийна — до известна степен тя отговаряше на образа, който си бе създал за нея, но от друга страна се различаваше от него. Със сигурност не беше така открито предразполагаща като Езилдия, но и носът ѝ беше по-различен от клюна, с който си я бе представял. От друга страна тя наистина беше компетентна в областта си.

Засмя се. Ултийна се придвижваше бързо в йерархията и не след дълго щеше да стане майор. Тя наистина бе подчертала това съвсем ясно, но защо ли бе споменала, че чиновете са нещо временно? Пак

сръбна от чая, помириша невените и се отпусна, за да наблюдава минувачите. Имаше повече от достатъчно време.

В 0820 часа напусна ресторант „Невен“ и пое с бързи крачки по тунела за пешеходци, който свързваше район номер едно на жилищните сгради с Обслужващ център две.

В 0830 часа Трайстин влезе в Обслужващ център две, подпомагащ дейността на военното командване. В 0840 излезе от ботаническата градина. Прииска му се да бе напуснал ресторант „Невен“ по-рано — така би имал повече време за градината. Може би щеше да я разгледа по-късно. Липсваше му зеленината. Продължи да върви.

В 0855 часа премина през плъзгащата се врата и влезе в подземния медицински център. След това се насочи към компютърния терминал.

— Лейтенант Трайстин Десол.

— Редовните медицински прегледи се извършват в коридор три Б, лейтенант. Следвайте оранжевата ивица до момента, когато се пресече със синята. След това завийте надясно покрай синята ивица, докато стигнете участъка за приемане. — Тъмнокосият техник му се усмихна учтиво, после се върна до компютърния терминал.

Трайстин сви рамене, вървя край оранжевата ивица на стената около стотина метра, след това зави надясно. Още сто метра, изпълнени със завои, го доведоха до чакалнята. Той се приближи до техника, дежурящ до компютърния терминал.

— Лейтенант Десол...

— Седнете, лейтенант. Доктор Ихара или някой друг медицински служител ще ви повика след малко.

Трайстин се опита да не поклати глава и му обърна гръб. В първата редица от твърдите пластмасови столове седеше Ултийна Фрейър. Тя му се усмихна и посочи празното място до себе си.

— Тук не обръщат особено внимание на чиновете.

— Забелязах. — Трайстин се настани на стола. — От колко време чакаш?

— Около пет минути повече от теб. — Ултийна му се усмихна за миг. Цялото му тяло бе обзето от топлина, която бързо изчезна. — Аз не изчислих така плътно времето си до секундата като теб. Жените не могат да си позволят подобна репутация, дори днес.

— Аз също не бях планирал да се появя в последната минута. Медицинският център се оказа по-голям, отколкото предполагагах.

— За пръв път ли си тук?

Трайстин кимна.

— Годишният ми медицински преглед е чак след един месец. Мислиш ли, че могат да го комбинират с този тук?

— Няма такава възможност. Хората от командването заявяват, че трябва да преминеш редовен годишен общ медицински преглед и просто ще го преминеш. — Ултийна отметна назад кичур от косата си, който едва ли бе по-дълъг от тези на Трайстин.

— Десол! — Медицинският техник, облечен в зелена униформа, застанал до компютърния терминал, огледа помещението, където чакаха десетина млади офицери.

— Тук. — Трайстин се изправи.

— Моля, последвайте ме, сър. — Думата „сър“ очевидно беше чиста формалност, техникът не влагаше в нея уважение.

Трайстин се усмихна на Ултийна. И тя му отвърна с лека усмивка.

— Ще се срещнем по-късно, поне в комуникационната мрежа.

Жената кимна учтиво.

Трайстин последва служителя. Двамата завиха зад ъгъла и се озоваха пред редица затворени със завеси кабинни. Техникът му посочи една от кабините, пред чийто вход завесата беше вдигната.

— Съблечете се и останете по бельо. След това застанете в центъра на помещението и позволете на уреда да обгърне тялото ви. Поставете ръцете си в ограничителните улеи и натиснете издатините под малките пръсти на двете си ръце. Има по една за всеки пръст. Стойте мирно. Уредът ще ви вземе кръв, кожен секрет и още няколко други необходими секрети. Когато чуете звуков сигнал и ограничителните улеи се вдигнат, можете да се облечете. След това тръгнете по коридора до чакалня Делта четири. Седнете там и изчакайте доктор Ихара. — Медицинският служител погледна Трайстин. — Разбрахте ли, сър?

— Да, разбрах.

Мъжът кимна и си отиде.

Трайстин дръпна завесата и започна да се съблича. Първо свали ботушите и ги постави в ъгъла на кабината. Пое дълбоко въздух и

позволи на уреда да го обгърне, чувствайки хладната пластмаса до голата си кожа. Бедрото му потрепна от студа.

Вграденият нервен чип проблясна от притока на енергия — просто реагираше на кратките впръсквания и енергийни проверки, които заляха тялото на Трайстин.

Според нервния чип процесът бе завършен за по-малко от пет минути. Ограничителните улеи се вдигнаха. На места кожата на Трайстин бе изтръпнала и той се чудеше дали по-късно там няма да се появят малки синини.

Поклати глава. Това не можеше да се сравни с натъртването, което си бе навлякъл след падането по стълбата в станцията. Облече се бързо, махна завесата, после премина коридора и зави на ъгъла. В чакалнята имаше четири стола. Трите бяха заети от един майор и двама старши лейтенанти. Един от лейтенантите всъщност беше жена с пясъчноруса коса, не толкова светла като косата на Саля — сестрата на Трайстин, ала все пак тя бе първия русокос военен, който лейтенант Десол виждаше, откакто бе на служба.

Жената го погледна и се засмя. Той ѝ отвърна с усмивка.

В този миг друг действащ офицер, също лейтенант, когото Трайстин никога не беше виждал, излезе от стаята, клатейки глава.

— Следващият. Лейтенант Бери? — Набит лекар, облечен в зелена престилка, се изправи до вратата.

Блондинката с пясъчноруса коса се изправи и последва лекаря. Трайстин седна на стола и затвори очи като едва сега осъзна колко много всъщност е уморен.

— Следващият. Лейтенант Десол? — Набитият лекар в зелена престилка отново застана пред отворената врата.

Събуждайки се, Трайстин се опита да не подскочи и стана колкото бе възможно по-плавно.

— Не се тревожете. Впрочем, аз съм доктор Ихара. Вие, офицерите от граничната полоса, никога не успявате да си отдъхнете в достатъчна степен.

Трайстин го последва. Влязоха в голям кабинет. Стената отдясно представляваше екран, който изобразяваше пустошта в западните земи. Комбинацията писалище/компютърен терминал беше единствената мебелировка в помещението. Стената зад тях бе гола, с изключение на вградения в нея шкаф.

Погледът на Трайстин се отклони от панорамата с бързоподвижни облаци към третата фигура в кабинета — тя наподобяваше човешко тяло, облечено в блестящо сиво предпазно облекло. Стоманеносивите косми и квадратното лице бяха най-познатите на хората белези на цивилизацията Фаркан. Трайстин се опита да не обръща внимание на червените очи, широкия нос с една-единствена ноздра, който сякаш се разтваряше при всяко поемане на въздух. Подобните на кристали зъби не приличаха нито на кучешки, нито на глигански бивни и изглеждаха тъпи.

Ихара затвори вратата след Трайстин.

— Лейтенант Десол, това е Рули Джере, в най-общи линии чинът и рангът му отговарят на моя според... хегемонията на цивилизацията Фаркан.

Трайстин кимна. Терминът „хегемония“ беше определението, доближаващо се най-много до разбирането на човешките същества за чуждата цивилизация. Макар че според Трайстин с тази дума фарканите имаха предвид тип свръхвисоко развита технически, самоуправляваща се на основата на общото съгласие анархистична демокрация. Този тип демокрация поставяше над всичко природната среда и се развиваше в хармония с нея, разработвайки свърхмодерни технологии, за които коалицията Еко-Тек можеше само да точи зъби от разстояние.

— Радвам се да се запозная с вас, сър. — Трайстин направи лек поклон, чувствайки, че е необходимо да прояви уважението си по някакъв видим начин.

— Много интересно е да се срещна с вас, лейтенант — гласът на Джере се вля в мислите на Трайстин, почти като че получи видимо изображение върху мислено създадения екран в съзнанието на лейтенанта, само че това стана по-пълно и по-бързо.

— Но как успяхте да направите това?

— Аз... ние... сме в състояние да общуваме на къси разстояния с вашите вградени военни нервни чипове. Това прави общуването по-лесно... и възможно.

— Доктор Джере е тук, за да интервюира онези от вас, които се записаха доброволци за участие в проекта, разработен от фарканите. Съмнявам се, че си спомняте много за него, освен неголямата годишна премия...

Трайстин си спомняше, но не толкова, колкото би желал. Предполагаше се, че в замяна на основни технологични умения, фарканите наблюдаваха малка група действащи офицери в продължение на десет години — или дори по-дълъг период, — правеха периодични изследвания на физическото им състояние, провеждаха интервюта с тях и някакви тестове на мисловните им способности. **ТОВА БЕШЕ ВТОРИЯТ ФИЗИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД** на Трайстин за проекта на фарканите, ала след първия не бе последвало интервю.

— Спомням си основните подробности, макар че не помня нищо за интервютата. — Той пое бавно въздух, вдишвайки познатата миризма — комбинация от аромат на неизвестни цветя, мускус и... чистота.

— Ще минавате през интервю след всеки следващ преглед, освен ако по някаква причина фарканите решат, че сте неподходящ. — Ихара направи гримаса. — Надяваме се да не го направят. Седнете, моля.

Трайстин зае единственото място пред компютърния терминал срещу фаркана.

Рули Джере насочи червените си очи към Ихара.

— Друго нещо, което трябва да знаете за интервюто, е, че то е поверително — добави Ихара.

Трайстин потисна желанието си да изсумти. Та как би могло да бъде поверително това интервю, когато се извършваше в присъствието на лекар от военните служби?

Ихара се приближи до втората врата и я отвори.

— Повярвайте ми. Наистина е поверително. Ще видите. — Той излезе от стаята и затвори вратата.

— Ние следваме нашите собствени правила — продължи беззвучният глас на Джере. — Можете да говорите на глас или да използвате вградения чип, за нас това няма значение.

Без да се напруга особено, Трайстин опита да се свърже с някоя от съществуващите мрежи в сградата, но навсякъде попадна на празно пространство. Той вдигна вежди.

— Няма ли да се опитат да разрушат изолацията на връзката?

— Разбира се, че се опитват. Правят го вече няколко години. Това е една от причините военните служби да приемат сделката.

— Заради свръх-модерната технология?

— Харесва им възможността да откраднат технология. Това се нрави на всички човешки същества.

— Значи ние сме крадци? — думите изхвърчаха със светкавична бързина и Трайстин не можеше да повярва, че ги е изрекъл на глас.

— Не ви ли харесва да бъдете член на раса от крадци?

— Тази мисъл не ме изпълва с прекалено силно задоволство. — Трайстин се размърда в креслото.

— Намирате ли идеята за крадците отблъскваща?

Лейтенантът забави отговора си.

— Не ми харесва, когато мислят за мен като за крадец.

— А какво ще кажете, когато се отнася до кражба на живот?

Трайстин отново забави отговора си. Съществува ли наистина ли беше извънземно, или бе просто някакво фантастично предавателно устройство? Но защо командването би решило да постъпи по този начин? Нима той можеше да разграничи истински фаркан от фалшив?

— Имате ли език, на който говорите гласно? Как звучи той?

— Да.

Последва нещо като шум, с тази разлика, че звуците се свързваха един с друг едва ли не сякаш в някакъв непонятен стих. Трайстин изпита смътно чувство на копнеж и когато Джере завърши, попита:

— Това поезия ли е?

— Да, вид поезия. Началото на нещо, което вие бихте нарекли свой завет. Но може и да ви лъжа. Може да съм измамник.

— Да, наистина — призна Трайстин. — Действате прекалено много като човешко същество.

— Прекалено много като човешко същество или прекалено интелигентно?

На Трайстин му се прииска да поклати глава.

— Така и не отговорихте на въпроса ми за кражбата на живот. — Червените очи се обърнаха право към него.

Трайстин почувства, че извънземният гледа през него и че наистина е извънземен. Но не можеше да даде отговор. Навлажни устните си с език.

— Войната предполага отнемане на живот. Какво всъщност се очаква от нас? Да оставим възвращенците да ни избият и после да вземат всичко наше в името на техния Пророк?

— Значи признавате, че сте крадец?

— Вие изопачавате думите ми.

— Наистина ли? — фарканът издаде остър звук. — Наистина ли?

— Ако аз съм крадец, значи и вие сте крадец.

— Аз съм крадец и го признавам. А вие?

Трайстин не искаше да признава нищо, дори и от философска гледна точка. Не беше сигурен какво от това щеше да стигне до командването. Затова забави отговора си.

— Крадец ли сте? — отново попита Джере.

— Тъй като всеки разумен вид трябва да вземе от другите живи същества, дори ако го прави с цел да намери храна за оцеляването си — опита се да спечели време Трайстин, — бих казал, че разумът изисква извършването на кражба в най-общия смисъл на тази дума.

— И всичко приема формата на кражба?

Трайстин сви рамене.

— Предполагам, че вземането предполага някакъв вид собственост, следователно ако не съществува собственост, вземането не би било кражба.

— Но какво представлява собствеността? Може ли да се каже за което и да е живо същество, че притежава нещо?

— Временно, да. Предполагам, че е така. — Трайстин почувства, че му става горещо, след миг тялото му щеше да плувне в пот.

— Това е внимателно подреден отговор и е верен. Но все пак ще признаете, че се храните. Тогава защо отказвате да признаете, че сте крадец? — Джере се размърда в креслото си, но така грациозно и тихо, че не издаде нито звук.

Лейтенантът остана безмълвен няколко секунди и изведнъж осъзна, че бедрото му слабо пулсира; осъзна абсурдността да се измъчва в спор от морален характер с извънземен — при положение, че Джере наистина беше фаркан.

Тишината се проточи така дълго, че Трайстин долови съскането на вентилаторите.

— Признахте, че разумните форми на живот трябва да вземат от другите форми на живот, за да оцелеят. Знаете, че това е вярно. Признахте, че аз съм крадец. Защо не признаете същото и за себе си? Защо не го направите?

— Самата дума е неприятна. — Трайстин почувства как изтръгват думите насила от него.

— Защо?

— Защо ли? Не зная.

Джере се изправи и натисна някакво копче върху компютърния терминал.

— Трябва да помислите за това, лейтенант Десол. Благодаря, че ми отделихте от времето си. — Устата му се отвори.

Трайстин се опита да не гледа с втренчен поглед дългите, остри, подобни на кристали зъби.

Клик. Сред възцарилата се тишина отварянето на вратата прозвуча като гръмотевица. Влезе военният лекар.

— Сега ще си почина няколко секунди — обяви Джере, използвайки същия „мислен“ глас, след това се насочи с тихи стъпки към задната врата и я затвори след себе си. Трайстин предположи, че съществото е от мъжки пол или фарканския еквивалент за това.

Ихара погледна лейтенант Десол.

— Беше доста дълго... за него.

Трайстин сви рамене, докато се питаше дали се бе провалил на някакъв тест.

— Бихте ли искали да дадете коментара си за интервюто? — попита Ихара.

— Всъщност не.

— Никой досега не е пожелал да го стори. Абсолютно никой. — Военният лекар въздъхна. — Добре, а какво ще кажете за самия Джере?

— Изглежда ми съвсем истински. — Трайстин потрепера. — И извънземен.

— Действително е такъв — изрече кисело Ихара.

— Защо искат интервюта с нас? — попита Трайстин.

— Това е игра. — Ихара погледна през откренатата врата към празната чакалня. — Техниците от горното ниво се опитват да разрушат бариерите и да преодолеят изолацията му, а той се опитва да измъкне онова, което му трябва от вас.

— Той просто задаваше общи въпроси — предпазливо вметна Трайстин. — Въобще нищо свързано с военната тайна.

— Разбрах, че е така — сви устни Ихара. — Искат нещо. Имат някакъв план, но никой не знае какъв е той.

— Никой ли?

Ихара сниши гласа си.

— Медицинските щабни лекари направиха проверка на един от първите интервюирани дали не е дрогиран с някакъв опият. След няколко дни получихме съобщение, с което ни заявиха, че всякакъв търговски и информационен обмен ще бъде прекъснат, ако това се случи отново. — Лекарят се засмя. — Така че никой няма да ви принуждава да кажете каквото и да било.

Трайстин не беше съвсем убеден, че може да вярва на Ихара, но кимна с глава.

— Между другото физическото ви състояние е добро — добави лекарят. — С десет процента надвишавате здравната норма. Спортувате редовно, нали?

— Доста редовно.

— Личи си. Има някакво незначително възпаление на носната лигавица. Вероятно в станцията ви е проникнала прекалено много от местната атмосфера.

— Има ли нещо друго? — попита Трайстин и погледна към затворената врата.

— Това е всичко. Но ако някога пожелаете да поговорите по този въпрос... или да ни уведомите за нещо...

— Зная къде да ви намеря.

Отдалечавайки се от медицинския център, Трайстин се питаше какво чак толкова ценно са предложили фарканите, че коалицията е позволила интервюта на четири очи с млади, обещаващи офицери. Наистина е било нещо ценно. Никой, дори извънземните, не даваха безплатно сведения за научни технологии.

Джере, както всички други, искаше нещо. Но какво? Вероятно изследването на моралните стойности на младшите офицери не оправдаваше средствата за технологиите, които коалицията бе получила. Наистина ли беше така? Или цялата работа се оказваше сложна игра на отгатване? Трайстин се замисли за Ихара. Лекарят не лъжеше. Тогава какво искаха фарканите? Не беше ли някаква информация, валидна за много на брой офицери? Или провеждаха

някакво наблюдение? Какво би могло да бъде то? И защо го бяха предприели?

Трайстин пое дълбоко дъх и продължи да върви напред.

10.

Седнал на резбованата дървена пейка, Трайстин погледна към петметровата ивица с трева, която го разделяше от храстите и дърветата. Малко червено кленово дръвче се издигаше над бръшляна. Не знаеше каква бе дребната кафява птица с червеникава глава, но наблюдаваше как тя надигна врат, после напусна клончето и полетя към южния ъгъл на градината с куполообразен свод. След това забеляза дръвче, каквото не бе виждал досега.

Предполагаше се, че в градината с площ от сто квадратни метра се развива флора и фауна, които биха съответствали в екологично отношение на планетата Мейра, след като приключеше процесът по окончателното формиране на биосферата. Вероятно целта на градината бе да се провери екологичното равновесие в малък мащаб. Всъщност градината напомняше за онова, в каквото можеше да се превърне Мейра, онова, от което се нуждаеше коалицията Еко-Тек.

Един зелен гуцер бързо се покатери по ствола на хибрид, наподобяващ дървото юка — със светложълти цветове и островърхи, бодливи листа. Езикът на гуцера се стрелна напред, но Трайстин не можа да забележи плячката му, нито видя дали наистина имаше някаква плячка.

Размърда се на пейката, наслаждавайки се на ароматите на живи твари, на почивката от проникващата навсякъде миризма на пластмаса, озон и машинно масло. Тишината на вградения в мозъка му нервен чип го изпълваше с наслада. На никоя честота не се улавяха сигналите, повтаряни в мрежата; тук, под купола на градината, чипът действаше единствено върху регулацията на собствените му физически дадености — изостряше предимно зрението, скоростта на обмяната на веществата и свиването на мускулите, рефлексите — освен това му позволяваше да измерва времето.

Чик-чирик...

Викът на невидимата птица се сля с шумоленето на листата, разлюлени от скритите вентилатори, които създаваха изкуствени

ветрове. Гущерът се скри зад ствола на дървото юка, а Трайстин погледна наляво, към малката горичка от лимони — ако група от четири дръвчета би могла да бъде наречена „горичка“. Чрез вградения чип провери колко е часа — 1643. Почти бе станало време да си тръгне и да се отправи към дома на Езилдия.

Чик-чирик...

Изправи се и преди да излезе през двойно уплътнените херметични затварящи се камери на път за жилищен район номер три, отправи поздрав към скритата птица. Миризмата на пластмаса и озон го притисна като стена, към нея се присъедини и брътвежът на електронната комуникационна система, уловен от нервния чип. Едва не спря наред път, но си наложи да продължи напред.

За миг забави ход при подземната станция, където се пресичаха тунелите. Там имаше дузина малки магазинчета, отдалечени от тунела. Най-сетне Трайстин спря пред един от тях с надпис „Лакомства“.

Върху пластмасовия тезгях бяха поставени декоративни кутии, пълни с изсушени плодове. Трайстин взе един от тях и потрепера, виждайки цената. Но плодът очевидно бе докаран от друга планета, а цените на транспортните разходи бяха баснословни. И все пак да даде толкова за един плод? Когато човек може да го отгледа навсякъде, стига да знае какво прави. Поклати глава.

— Бих ли могъл да ви помогна, сър? — Мъж, разположил се в подвижно кресло, се плъзна към Трайстин.

— Да, след малко — отвърна му Трайстин с принудена усмивка.

Накрая купи малка, би могло да се каже миниатюрна кутия с шоколадови бонбони и заплати за нея повече, отколкото бе очаквал. Но знаеше: Езилдия бе споменавала неведнъж, че шоколадът ѝ липсвал най-много, откакто напуснала Карсън.

Дори след като съзнателно се забави, в 1715 часа похлопа върху вратата на Езилдия.

— Ей сега.

Зачака... чакането се проточи.

Най-сетне вратата се отвори. Езилдия го погледна. Лицето ѝ имаше златиста кожа и бе обкръжено с мека, черна коса. Зелените ѝ очи изглеждаха едновременно уморени и бляскави.

— Наложил се да работя по-дълго, отколкото се надявах.

Трайстин ѝ подаде малката кутия с шоколадови бонбони.

— Истински шоколад от Остран! Не биваше да правиш това. — Тя затвори вратата зад него и занесе кутията с бонбоните към малка масичка край ниско кресло — остави я там, без да я отваря.

— Зная. Нито пък ти трябваше да си тръгваш по-рано от работа. — Трайстин отиде към балкона, погледна градината под него, после покрития с куполообразен покрив двор и плъзгащите се врати от стъкло към другите домове — всичките затворени, с изключение на една — там на балкона седеше мъж с дете, седнало на скута му. Тъмнокосият малчуган размаха нещо в дебелилото си юмруче и Трайстин се засмя. — Тихо е.

— Следобед на седмия ден от стандартния календар винаги е тихо. Всички са изтощени. Аз също. — Езилдия седна на малкото плюшено кресло, покрито с ръчно изработена сиво-зелена покривка, украсена със серия стилизирани, свързани едно с друго изображения на вечнозелени храсти.

— Гравитация от една десета g не изглежда много... но се чувствам уморена.

Трайстин погледна куполообразния покрив, видя единствено прозрачно бяло сияние, макар че зад него бялата светлина на Парвати проникваше през червеното небе и бавно сгъстяващата се атмосфера на Мейра и блестеше над далечните червени хълмове.

— Аз също съм уморен. — Той се върна, прекосявайки малката стая.

— Ти си от Пердия. Там гравитацията е по-голяма.

— Всъщност не е. Просто 1,09 в сравнение със стандарт T .

— Ти работиш навън всеки ден.

— Не всеки ден — възрази Трайстин.

— Почти всеки ден и си свикнал. Нали виждам мускулите ти. На Карсън е 0,98. Докато стигна до седмия ден по стандартния календар, се чувствам съсипана. — Езилдия протегна дългите си крака и отпусна обутите си в пантофи ходила върху обвито с мека подплата столче. — Искаш ли да седнеш до мен?

— Разбира се. — Трайстин седна, отпусна краката си до нейните, притисна бузата си до нейната, наслаждавайки се на едва доловимия аромат на лилия от нейния парфюм.

— Цялото ми тяло така изтръпва... — Езилдия се облегна назад и отпусна брадичка върху гърдите му, като че искаше да изопне врата

си. — Понякога седмиците са прекалено дълги. Ще ми се да имаха само седем дни, както на старата Земя.

— Това е било много отдавна. Всичките месеци имали различен брой дни и въобще не е можело човек да прецени коя дата ще бъде еди кога си без сложния календар. Тук седемнайсети от всеки месец е винаги първия ден от седмицата.

— Не искам да говорим за историята.

Той сви рамене и съвсем леко стисна рамото ѝ с лявата си ръка.

— Радвам се, че успя да излезеш по-рано от работа.

— Програмата по контролиране на комуникационната система е твърде гъвкава. — Тя се засмя. — Следващата седмица ще се наложи да поема дежурството на Кентар през почивния ден.

— Това е неприятно.

— Тук? Няма значение, освен ако човек не участва в мероприятията на дамския клуб. Кой ли пък го е грижа да кара водно колело? Никога не съм обичала да си пъхам носа близо до водата — сигурно защото съм дете, родено в изкуствена утроба. Никой от нас не обича плуването, дори и при тези ниски стойности на гравитацията. Чудя се защо ли е така?

— Защото си дете, родено в изкуствена утроба. — Трайстин отново я стисна леко за рамото, после помилва лицето ѝ с дясната си ръка и го наклони към себе си.

Т-р-ра-ам... Стаята се разклати от вибрациите.

Езилдия докосна устните на Трайстин със своите.

— Този път водната комета премина твърде близо. Сигурно е била насочена към южния басейн.

— Към новото южно море — поправи я Трайстин. — Там сега има вода.

— Не ви ли се отразява преминаването на кометата твърде зле?

— Ужасно зле, особено когато си включен към системата при пълна степен на чувствителност. Дори светкавиците край граничната полоса се отразяват зле. — Той стисна ръкага ѝ.

— Трайстин...

— Да?

— Просто стой тук. Ще го направиш, нали? — Тя стисна ръката му. — Можем да си приготвим нещо за хапване по-късно. Радвам се, че дойде, макар и да се обади толкова късно.

Трайстин се наведе и я целуна по врата. Тъмната ѝ коса миришеше на чистота и свежест, прищя му се да зарови лице в нея, да изхвърли от съзнанието си спомените за амонияка и тревата от пустошта. Вместо това се вгледа в профила ѝ — в почти месестия нос, тънките устни, не особено плоските скули, в леко златистата кожа, обгърнатата от меката тъмна коса.

Езилдия се усмихна.

— Точно това обичам у теб.

— Кое?

— Когато се отпуснеш, си тук изцяло — тялом и духом.

— Нима понякога не съм? — Всъщност къде се намираше той? За какво мислеше — за възвращенци или за фаркани?

— Знаеш какво искам да кажа. Понякога хората кимат с глава, съгласяват се, поддържат разговора, но имаш чувството, че са отдалечени на хиляда разтега от теб и изобщо не ги е грижа какво казваш. А ти ме гледаш и си тук. — Тя впери поглед в Трайстин. — Поне по-голямата част от времето. Но сега не си тук. Къде се отнесе?

— Днес се срещнах с фаркан.

Езилдия потрепера.

— Аз също съм срещала фаркан преди години. Те са зловещи. Като че гледат направо през теб. Целите сиви, с изключение на плашещите червени очи и онези зеленикави зъби.

— Как стана така, че го срещна? — попита Трайстин.

— Изпратиха група техници фаркани на Карсън. На тази планета се намират корабостроителниците. Майка ми помагаше на трансляционния инженер. Тя работи доста дълго време с тях и доведе един фаркан на вечеря у дома. Те също са изградени от въглеродороди като нас, но имат много по-голяма нужда от арсеник, отколкото човешките същества. — Езилдия поклати глава.

— И ти не го хареса? Или беше не гостенин, а гостенка?

— Те имат ли полове? Така и не успях да разбера. Много са потайни, много учтиви — поне Херен Джул беше такъв.

— Онзи, когото срещнах, беше същия — добави Трайстин. — Но същевременно много настойчив.

— И Херен беше такъв. Той — предполагам, че наистина беше от мъжки пол — непрекъснато ме разпитваше защо искаме да имаме

деца. Тогава бях на четиринайсет години и въобще не мислех за деца.
— Смехът на Езилдия заглъхна бързо.

— Хайде да не приказваме за тях. — Трайстин отново леко стисна рамото ѝ.

— Ти все още си разстроен, нали?

— Аз ли?

— Да, ти.

Трайстин погледна малкото килимче на пода.

— Предполагам, че е така. Ала не го осъзнавах.

— Не трябва да говорим за извънземни, нито за възвращенци, нито за работа. — Езилдия се наведе към Трайстин и го целуна по бузата. — Имам малко истински спагети от Карсън. И съм приготвила истински сос — домати се запазват добре в контейнерите. — Тя се изправи. — Ела да си побъбрим.

Трайстин я последва до кухненската ниша, подпря гръб о стената и надникна вътре — нямаше достатъчно място за двама души.

— Няма да отнеме много време.

— Добре.

— И не се хили. Няма да те прехраня. Няма дори да ти предложи от шоколадовите бонбони, които донесе.

Трайстин се ухили.

— Невъзможен си.

— Е, не винаги.

Езилдия отново се обърна към малките фурнички и огромната тенджерата, пълна с вода — прекалено голяма за миниатюрната печка. Трайстин зачака.

11.

„И какво ще спечели човек, придобивайки всички земи под небето, ако цената на тези земи са чувства, проникнали в сърцето му, които отвращават Бога?

Но какво отвращава Бога, ще попитате. Вие сте избрания от Бога народ, а аз съм Неговия Пророк и ви казвам, че отвратително за Бог е онова, което не Му се нрави и отхвърля учението Му.

Но какво не се нрави на Бог? Мъж, който не почита Бога и учението Му повече от всичко на света. Жена, която поставя светските развлечения над дълга си да ражда нови души и да ги възпитава в дух на преклонение пред Бога и Неговото учение.

Макар че за човека има много домове сред небесата на нашия Отец, всяко същество, независимо от това дали е заченато в глъбините на най-далечната галактика, или сред огньовете на най-близките звезди — всяко същество, което не приема Бог и Неговите заповеди, не се нрави на Бог. Защото онези, които не приемат Бог, са загубили душите си, захвърляйки ги сред тъмата. Те струват по-малко от праха под ботушите на мъжа, по-малко от пясъка между пръстите на женските крака.

Дори още по-малко струват онези, които са познали Бога и са Го отхвърлили, защото са предпочели нищото пред сиянието на Бога.

Това е първата и най-великата заповед сред законите на Бога, която трябва да приемеш — не бива да тачиш друг бог пред Него. Втората заповед е: никой мъж и никоя жена не трябва да отвръщат глави от нуждите на друга душа, повярвала в Бога.

Защото работата на Бога е работа на всичките вярващи души. И горко на онези, които не работят в

благословените полета на Бога. Те няма да знаят какво е покой и сигурност, нито докосването на хладната вода по напуканите устни, нито помощта на любещия Отец. Всяко тяхно начинание ще завършва безславно, те ще бъдат неспокойни и отчаяни през всичките дни на живота си, който ще угасне и ще изтече бързо, както преброените часове от живота на мушицата-еднодневка.

Божиите души ще живеят завинаги защитени от взора на Бога, Той с радост ще ги приеме при себе си и те ще живеят в Неговия дом, докато на света има небеса и след това.

Както казах аз, Пророкът на Бога, така и ще бъде, сега и завинаги.

Ето, вдигам лявата си ръка и карам светкавицата да блесне. От мен зависи дали вие ще виждате, или не. Издигам този огън в името на Бога и го издигам с по-слабата си ръка; а аз стоя далеч по-ниско от Бог. Ще ме предизвикате ли да вдигна силната си ръка? Или искате Господ Бог да изпрати Своего могъщество срещу вас?“

Книгата на Торен
Оригинално издание

12.

Миризмата на амоняк и трева от пустошта все още се чувстваха навсякъде из станцията, макар че изкуственият тамян с дъх на канела и нарцис — плод на последните усилия на Джерфел — бе притъпил най-непоносимата част от вонята на тревата. По-добрите уплътнители на главния вход бяха елиминирали навлизането на фините песъчинки, но в станцията бяха останали повече от достатъчно, за да дразнят все още страдащия от силен сърбеж нос на Трайстин и да предизвикат възпаление на гърлото му.

Той потри леко нос и обърна командното кресло наляво. През издрасканото армирано стъкло на прозореца видя, че на изток се струпват облаци. Досега в мрежата не бе отчетено наличие на статично електричество, но то щеше да се появи по-късно. Винаги ставаше така.

Трайстин направи масаж на врата си с дясната си ръка, опитвайки се да притисне изтръпналите мускули. Откъсването от станцията му бе предложило моментно отпускане, същото се отнасяше до присъствието и гозбите на Езилдия, но почивката беше прекалено кратка.

Провери системите на кулите, съхраняващи оборудването за обработка на почвата. Кула номер едно все още се намираше извън строя; един от култиваторите работеше с по-малко от петдесет процента от капацитета си. Хайсин бе изпратил официално искане за незабавна доставка на резервни части.

— Хайсин, имаш ли някаква представа кога ще получиш необходимото, за да ремонтираш кулата и онзи култиватор?

— Не, сър. Нанесените щети са големи. Онази буря е извадила от строя две от помощните системи в средната част на равнините, а вие знаете какво направиха тук възвращенците. Доставките се получават трудно. Никога по-рано не са ни били нанасяни толкова тежки удари по едно и също време.

— А кога ще ни пратят резервни части, как смяташ?

— Най-малко след две седмици. Не мисля, че техниците в Клайсийн ще бъдат готови за елиминирането на тези загуби.

— Две седмици... Добре... Ще направим каквото можем. Благодаря.

Трайстин отново провери нивото на органичното поддържащо вещество в горивните клетки. Все още не можеше да повярва, че доставката бе напълнила само шейсет процента от капацитета на резервоарите. След това прегледа на ум съобщенията и дори направи изследване чрез предварително посочена ключова дума. Нищо от събраната информация за горивните клетки не изтъкваше други показатели, освен датата на доставка и доставеното количество. Поклати глава и провери данните от четирите екрана, преди повторно да се свърже с компютърния терминал на техника.

— Хайсин?

— Сър — гласът на техника прозвуча леко раздражено.

— В информационните банки няма никакви обяснителни бележки. Имаш ли някаква представа защо доставката на гориво е напълнила резервоара едва наполовина?

— Едва наполовина ли, сър?

— Когато отидох в Клайсийн, резервоарът бе пълен десет процента от капацитета си. Сега е до шейсет процента. Това означава около половин резервоар.

— О, така ли? Липирели — той е техникът на танкера — ми каза, че исканията за доставки били повишени и не можели да ни дадат пълен резервоар, заради щетите, нанесени на всички останали станции. Просто имали временен проблем.

— Надявам се, че в резултат няма да останем без гориво, когато се появят възвращенците.

— Сър?

— Нищо. Благодаря ти, Хайсин. — Трайстин се върна в кухничката и си приготви чаша „Състейн“. Пое една глътка и добави още от праха. Това караше стомаха му да се обърне, когато течността стигнеше до него, ала ненавиждаше воднистия вкус, в случаите когато приготвяше „Състейн“ според инструкциите.

Закрачи напред-назад в тясното пространство между компютъра и стената и от вторичния компютърен терминал в ъгъла до прозореца. Вътрешностите му все още бяха свити на кълбо и все още не можеше

да си обясни защо бе така. Дали се тревожеше от медицинския преглед на фаркана или от интервюто?

Защо онзи фаркан — Джере се казваше, нали? — защо той/тя/то така упорито притискаше Трайстин да си признае, че е крадец — дори в най-общия, философски смисъл на тази дума? Защо Джере бе настоял Трайстин да мисли по този въпрос? Какво общо можеше да има проклетото интервю с техническата помощ, която коалицията уж получаваше? Пък и що за помощ беше това? Езилдия бе споменала, че майка ѝ е транслационен инженер. Може би фарканите помагаша да се подобрят транслационните двигатели в космическите кораби на коалицията? Защо? И какво бе неговото място в цялата тази операция?

Поклати глава. Може би майка му щеше да знае повече за фарканите — не че можеше да я попита за тях, преди да излезе в домашен отпуск, а това нямаше да стане в скоро време. Пое още една глътка „Състейн“ и спря, за да погледне през прозореца към зараждащата се на изток буря.

И защо ли възвращенците изведнъж бяха обърнали толкова голямо внимание на Мейра? Може би, защото планетата се доближаваше до полуобитаемо състояние и на тях отново не им стигаше място за живеене? Защо възвращенците все се опитваха да вземат, да вземат, да вземат?

Клинг! Трайстин изпи остатъка от „Състейн“, пропусна съобщението през вградения нервен чип и се върна на командното кресло.

„До всички станции на Граничната полоса. Видеозаписът на Командния модул е засякъл четири парагライダーа, спускащи се в атмосферата един след друг. Ще ви изпратим вероятните координати на приземяването им. Въведете състояние на пълна бойна готовност във всички станции по Граничната полоса. Защита две. Защита две...“

Трайстин въведе координатите в системата и направи кръстосана проверка. Два от глайдерите на възвращенците се бяха насочили към средната част на пустошта от изток — така база Ален Изток Три беше основната им цел.

Трайстин се надяваше, че пилотите на възвращенците са изменили указанията, за да заблудят противника, ала знаеше, че случаят не беше такъв. Пое дълбоко дъх и в същия миг забеляза още

една червена светлина, блеснала върху екрана за системите по поддръжка на базата.

Гласът на Хайсин зазвуча чрез вградения в мозъка му нервен чип.

— Лейтенант, онзи агрегат е извън строя, с изключение на модула, контролиращ движението му. Знаех си, че това ще стане, но не, те не можах да отделят необходимите резервни части. Би трябвало да го обездвижи.

— Не можеш ли да направиш това чрез дистанционното управление?

— Пултът му за управление е повреден и сигналите не могат да бъдат приети. Роботът просто ще се върти наоколо, без да върши каквото и да било.

— Какво е разстоянието до агрегата? — Докато задаваше въпроса, Трайстин използва екрана на сателитния плотер. — Десет разтега, нали?

— По-скоро единайсет, сър.

— Нека засега остане така — реши Трайстин. — Техниците са взели своето решение. Срещу нас се спускат възвращенци и последното нещо, което искаме, е да бъдеш извън базата, ако решат да стрелят насреща ни.

— Шефовете на техническия отдел в щаба няма да се зарадват особено. Неизправният агрегат напразно изразходва гориво.

— Нека не се радват. Това е по-добре, отколкото да загинеш. Кажим им, че вината е моя.

— Благодаря ви, сър. Не мога да кажа, че с нетърпение очаквах да изляза навън.

— Ще трябва да направиш нещо по този въпрос, след като се справим с възвращенците, но сега не е нужно да се тревожиш за техническия отдел, докато трае нападението. — Трайстин прекъсна връзката и се върна към наблюдението на екраните.

Нищо.

Продължи да наблюдава постъпващите данни, както и информацията от сателитния плотер, но всичко продължаваше да бъде както преди. След това премина през системите за поддръжка на базата. Освен кула номер едно и работещия зле, но все още подвижен

култиватор, оставаха десетки по-маловажни проблеми, включително все още изкривената врата на килията в блок Б.

След като провери състоянието на системите за поддръжка на базата, Трайстин прегледа всички наскоро постъпили съобщения. Повечето съдържаха рутинна информация, с изключение на рапорта на Джерфел, в който се съобщаваше за нападение на възвращенците, състояло се предната вечер. Той не знаеше абсолютно нищо за него. Ако се съдеше от рапорта на Джерфел, тя бе успяла да го неутрализира бързо. Разгледа забележката за употреба на ракетите като средство за подаване на сигнали. Тъканта на новите скафандри на възвращенците флуоресцираше слабо нощем — поне това съобщаваха колегите от нощната смяна. Щеше да се опита да го има предвид, макар че му предстоеше да дава нощно дежурство едва след един месец.

Клинг! Трайстин облиза сухите си устни и прие съобщението.

„До всички станции по Граничната полоса. Защита едно. Защита едно. Атмосферните условия изключват възможността за откриване и неутрализация на параглайдерите. Повтарям — околните атмосферни условия изключват възможността за откриване и неутрализация на параглайдерите. Вероятен час на приземяване 1256. Повтарям: вероятен час на приземяване — 1256. Защита едно. Защита едно...“

Околните атмосферни условия ли? Отново провери данните от метеорологическия спътник. Повече от половината небе беше съвсем ясно, картината бе съвсем обичайна. По-вероятно беше, че не са успели да проникнат зад защитните механизми на възвращенците. Защо командването просто не си го признаеше? Във всеки случай възвращенците се бяха приземили и нито лазер, нито ракета бе насочена срещу тях. Вероятно бяха взели със себе си още тежки нападателни оръжия. Трайстин задейства всичките предпазни щитове на станцията, с изключение на тези пред перките на турбината, след това се свърза с компютърния терминал на техника.

— Хайсин, командния модул не е засякъл възвращенците, те вече са се приземили, но никой не знае къде е станало това. Сега спускаме предпазните щитове — с изключение на онези пред турбината. Като вземем предвид новите играчки, с които разполагат възвращенците, могат да налетят на главите ни, преди скенерите да са регистрирали присъствието им.

— Нямам нищо против да не спускаме щитовете пред турбината, сър.

— Ще те уведомя как ще процедираме. В случай, че те не обявят пристигането си по друг начин.

— Настроението ви е много ведро, сър.

— Опитвам се да го поддържам такава, Хайсин. — Трайстин прекъсна връзката с терминала на техника и незабавно провери сателитния плотер, скенерите, дори системата за наблюдение на далечни разстояния — от която обикновено нямаше кой знае каква полза, освен когато засичаше действие на двигател на космически кораб. Нищо не откри, въпреки това напрежението във вътрешностите му нарасна, вероятно предизвикано от прекадено голямото количество „Състейн“, което беше изпил.

Решението му да забрани на Хайсин да елиминира дефектния култиватор го накара да се почувства по-добре. Ако възвращенците нападнеха и Трайстин не съумееше да ги спре, култиваторът нямаше никакво значение. Ако възвращенците нападнеха някой друг и предизвикаха бъркотия, на никого нямаше да му е до този култиватор. Не и с онези четири параглайдера, които никой не можеше да проследи. Направи опит да съсредоточи вниманието си върху екраните.

Минутите се нижеха бавно, Трайстин внимателно следеше екраните с пълен оптичен изглед — но те показваха единствено няколкото местни кактуса, превити под засилващите се ветрове, както и дебела няколко сантиметра пясъчна пелена, която се носеше по хълмовете. Твърде често опитваше и екраните, работещи с голяма разделителна способност при пълно енергийно натоварване. Нищо не се променяше.

Бури се зараждаха на изток, после замираха. Ветровете се засилваха и стихваха, миризмата на амоняк и трева от пустошта дразнеше носа му. От време на време кихаше и носът го заболяваше още повече.

— Лейтенант? Чухте ли нещо?

— Все още не.

— Култиваторът затъна в пясъка, сър.

— Е... в такъв случай няма къде да отиде, тъй че не е нужно да го обездвижваш.

— Модулът му за придвижване вероятно също е излязъл от строя.

— Вината е моя. — Трайстин сви рамене. В края на краищата щеше да стане точно така. Офицерите се оказваха виновни за всичко и техниците не биваше да се тревожат. Отново се съсредоточи върху четирите екрана, но все още не намираше никакви следи от възвращенците.

Х-х-ш-ш-тт... Слаба вълна от статично електричество пропълзя по мрежата. Трайстин провери данните от метеорологичния спътник, но според тях следобедната буря този ден беше затихнала рано.

Клинг! Трайстин прие съобщението чрез вградения нервен чип.

„До всички станции по Граничната полоса. Защита едно остава. Защита едно остава. Очаквайте нападения срещу граничните станции по всяко време. Повтарям: очаквайте нападения срещу граничните станции по всяко време. Защита едно. Защита едно.“

Прекрасно. Командването на граничните станции очаквало нападения. И къде по продължение на дългата двеста хиляди разтега гранична полоса очакваше командването тези нападения?

Пое малка глътка „Състейн“, изправи се и се протегна. Според „Защита едно“ трябваше да остане „в непосредствена физическа близост“ до командния компютърен терминал, но от друга страна имаше нужда да поизопне схванатите си мускули, особено ако възвращенците наистина идваха.

След като се протегна, Трайстин заобиколи командния терминал и погледна в шкафа. Бойният му скафандър стоеше там; там беше и картечницата. Той разпечата един пълнител с патрони и го постави до оръжието, което не трябваше да бъде заредено вътре в станцията; правеше се изключение, само когато бе нарушена херметичната ѝ изолация и въздухът изтичаше навън. Командването на граничната полоса нямаше да остане възхитено, ако небрежни офицери пробиеха дупки в станцията. Възвращенците и самата планета Мейра създаваха достатъчно проблеми.

Трайстин се върна с бавни стъпки към контролното кресло и седна в него.

В 14:59.03 часа забеляза малки облачета прах, издигащи се над върховете на възвишенията на северозапад. Незабавно настрои

скенерите на най-ниския честотен обхват. Откри изкривените образи на войници — мисионерите на възвращенците.

Този път обаче в близост до граничната полоса не се виждаха никакви образи — единствено петна до хълмовете зад полосата. Нищо не се различаваше ясно — само от време на време се вдигаха облачета прах, което не би могло да бъде природно явление. Ала скенерите не показваха какво бе причинило вдигането на облачетата прах.

Трайстин облиза устни, провери всички защитни системи, опитвайки се да изчисли каква трябва да бъде траекторията на ракетата, за да достигне до задната страна на хълма.

Бам! Ударът на първия тежък снаряд отекна в цялата станция. В 15:01.12 часа червените светлини на тревогата блеснаха в цялата мрежа. Трайстин изсумтя.

— Страхотно предупреждение получихме от купчините хардуер тук, няма що! — После подаде тревога към Хайсин. — Възвращенци! Заели са позиция зад хълмовете. Изглежда, че ще ни обстрелват със снаряди. Не виждам никакви следи от придвижване на войници.

— Кучи синове!

Бам! Бам!

Въпреки допълнителните удари, тъй като те едва достигаха сантиметри над нивото на почвата, Трайстин се въздържа да спусне предпазните щитове пред турбината — поне засега — и изпрати светкавичен рапорт за нападението по мрежата.

— До Командването на Граничната полоса. Тук база Ален Изток Три. Десол. База Ален Изток Три е обстрелвана. Възвращенците не се виждат с просто око. Уредите не са регистрирали присъствието им...

Бам! Експлодира още един снаряд — този път в почвата на по-малко от три метра от по-ниската стена на станцията.

Трайстин изстреля едновременно три ракети.

Още два снаряда се забиха в мощния предпазен щит на станцията, твърде далеч от перките на турбината и от защитните системи на базата.

Лейтенантът се намръщи. Защо възвращенците нападаха тъкмо този участък? Огледа внимателно плана на станцията и отбеляза факта, че клетките с гориво бяха разположени под и зад по-ниските стени.

Вдигна се вихрушка прах, която откри за миг върха на хълма. Трайстин задържа изображението на плана на станцията върху екрана

и изстреля две ракети.

Бам! Станцията леко потрепера от удара на връхлетелия я снаряд.

Трайстин раздели екрана на множество участъци и ги подложи на увеличение — не откри нищо, освен връхлитащите залпове от снаряди, изобразени като кревящи розови линии на екран три — главния екран. Не се появяваше никакъв образ в нито един от честотните обхвати. Този път възвращенците определено не следваха своя типичен самоубийствен стил и това го дразнеше.

Червената светлина на тревогата отново проблесна в системата. Трайстин зяпна, без да откъсва очи от четирите екрана. Три големи стълба прах се появиха на екран номер едно, а пред тях се показаха миниатюрни танкове на въздушни възглавници със сравнително големи по размери дула — те се забелязваха единствено поради праха, който се виеше наоколо им. Лейтенантът разсеяно отбеляза, че танковете нямаха куполи — вероятно за да намалят теглото — и използваха перки, за да сменят посоката на движение.

— Хайсин! Облечи бойния си скафандър и влез в укритието от северната страна — онова, което е далеч от клетките с гориво. Разбра ли?

— Но...

— Разбра ли? Срещу нас настъпват три танка, тежки нападателни оръжия и не знам още какво.

— Да отида в укритието ли?

— В скривалището, съоръжено с предпазен щит!

— Прието.

Бам! Бам! Бам! Цялата станция се разтресе.

Трайстин изтича бързо до шкафа, започна да навлича бойния си скафандър, след това промени посоката на удара на картечниците — сега те бяха насочени срещу танка в центъра.

Усещаше, че танкът се клати и като начало изстреля две ракети към ниския склон пред него. Танкът се отклони встрани и двете ракети избухнаха, без да го засегнат изобщо, далеч от предпазния му щит.

— По дяволите! — Наполовина облякъл бойния си скафандър, Трайстин изключи устройството за автоматично насочване на ракетите и спря огъня на картечниците. Не искаше да се цели в танковете.

Ракетите не можеха да направят нищо на предпазния му щит, не и преди станцията да се превърне в купчина отпадъци.

Бам! Бам!

Станцията отново се разтресе, кехлибарените светлини на индикаторите започнаха да проблясват по таблото на системите за поддръжка на станцията.

Трайстин насочи още три ракети в праха пред танка в центъра. Облечен в бойния скафандър, сграбчи шлема си и тежко се отпусна в командното кресло, в същия миг удари от множество снаряди разлюля станцията.

— До Контролния модул на Граничната полоса, тук база Ален Изток Три. Базата е нападната от леки бронирани машини — танкове на въздушна възглавница, — клас неизвестен. Повтарям — базата е нападната от леки бронирани машини. — Добави няколко образа от екраните и изпрати рапорта.

Бам! Станцията се разтърси още веднъж под ударите на тежките снаряди, изстреляни от малкия танк. Как бяха успели възвращенците да ги приземят на планетата? Насочи още две ракети в участъка пред средния танк.

Бам! Бам! Един-единствен индикатор блесна с кехлибарена светлина върху таблото на системите за поддръжка на базата, ала Трайстин не го провери. Не можеше да направи почти нищо, за да отстрани повредата.

Ракетите му избухнаха в почвата пред средния танк, който вървеше начело. Вихрушки от фин пясък обвиха бронираната машина на въздушна възглавница. Тя се заби в малкия кратер, издълбан от ракетите.

Трайстин насочи огъня на картечниците в почвата пред първия танк и около него се вдигнаха гъсти вълни прах. Офицерът се засмя, когато непознатият танкист завъртя до краен предел перките, в усилието си да се измъкне от кратера, но в резултат към небето се вдигна въртящ се стълб прах.

Бам! Бам!

Усмивката изчезна от лицето на лейтенанта, когато станцията се разтресе още веднъж и още няколко индикатора заблестяха в яркочервен цвят. Останалите два танка се намираха на по-малко от

четиристотин метра, дулата им се премерваха право към стената над клетките с гориво.

Трайстин изпрати още ракети пред танка отляво, прах и почва се разлетяха на всички страни, бронираната машина се отклони за миг, но продължи да настъпва напред, изстрелвайки още снаряди срещу бързо разпадащия се предпазен щит на станцията.

Още ракети се забиха в почвата пред танка... и още...

„Ален Изток Три, Ален Изток Три, тук Контролният модул на Граничната полоса. Докладвайте за състоянието на станцията. Докладвайте за състоянието на станцията.“

— До Контролния модул на Граничната полоса. Опитвам се да отблъсна танковете на въздушна възглавница. Ще подам рапорт покъсно. Край.

Идиоти! Макар че работеше на режим автоматично хранване, той не можеше да разделя вниманието си в толкова много посоки.

Още един индикатор проблясна в червено след поредния залп от снаряди, които разлюляха станцията. Горната банка от клетки с гориво започна да губи мощта си. „Вероятно клетките са се напукали“, помисли си Трайстин. Станциите по граничната полоса не бяха проектирани да издържат на дълъг обстрел със снаряди.

Бам! Бам!

Светлината в станцията примигна, когато хранването се прехвърли към акумулаторите. Трайстин си спомни, че пред перките на турбината все още не бяха спуснати предпазните щитове. Беше ги оставил отворени. Сега щеше да му бъде необходима цялата енергия, която можеше да събере. Изключи всички системи, несвързани със защитата на станцията, изстреля още един комплект ракети и съпроводи удара с картечен залп. Съскането на вентилаторите — звуков фон, с който бе привикнал — замря.

Прах и пластмасови отломки падаха от тавана към него, а може би се стелеха навсякъде, смесвайки се с миризмата на амоняк и трева от пустошта.

Ап-чиху! Започна да киха. Една напосоки изпратена ракета избухна на хълма, а Трайстин потри носа си.

Танкът отляво потъгна с носа надолу в издълбания от ракетите кратер и перките му започнаха да вият. Вдигна се прах — все по-високо и по-високо; междувременно танкистът опита да измъкне

брониранията машина от клопката. Трайстин си позволи пестелива усмивка — от танка се извиха гъсти облаци пушек. Пясъкът на Мейра, както и нетърпението на танкиста, вероятно бяха съсипали системите за управление на танка.

Бам!

Трайстин провери запасите от боеприпаси и му се дощя да не го бе правил. Оставаха му по-малко от две дузини ракети и може би около двайсет процента от всички пълнители за картечниците. Как е могъл да изразходва толкова много боеприпаси!?

Ала трябваше да спре проклетия танк, в противен случай станцията щеше да се превърне в купчина отпадъци. Още две ракети избухнаха в почвата пред последната вражеска машина. Още малко и щеше да е прекадено близо за обстрел.

Бам!

Миризмата на амоняк бе станала по-остра, броят на проблясващите в алено и кехлибарено индикатори се бе увеличил толкова много, че не можеше да ги преброи. Поредната проверка на боеприпасите показва, че му бяха останали едва десет процента от пълнителите за картечниците. Имаше още девет ракети.

Къде бяха войските на възвращенците? Все някъде трябваше да има войници.

Още един снаряд от единствения функциониращ танк разтърси станцията. Над главата му се пропука прозорецът от армирано стъкло — може би, защото стените на станцията се бяха огънали под снарядите, сипещи се от дулата на танковете. По-точно казано — миниатюрните танкове.

Трайстин огледа внимателно движещия се танк, който изведнъж се обърна назад и потегли към пустошта. Поклати глава. По-добре да запази оскъдните остатъци от боеприпасите за войските, които щяха да го нападнат.

Станцията се разтресе и Трайстин облиза устни. Оцелелият танк бе заел позиция до билото на хълма и обстрелваше със снаряди долните стени на станцията. Клетките с гориво бяха направени от укрепена с метал пластмаса. От тях можеше да се излее органично поддържащо вещество... ако се стигнеше дотам...

Бам! Бам!

ХЕРМЕТИЧНАТА ИЗОЛАЦИЯ НА СТАНЦИЯТА Е НАРУШЕНА! ИЗТИЧА ВЪЗДУХ!

Стените на по-ниско разположените нива бяха пробити, годният за дишане въздух бързо изтичаше. Трайстин свърза външната тръба за хранване с въздух на скафандъра към резервоара на командното кресло. Не искаше да изразходва запасите от кислород на скафандъра по-рано, отколкото бе нужно. Все още не мислеше да напуска командния център. Искеше да обстрелва войските на възвращенците, пък и предпазните щитове на станцията щяха да издържат на още няколко преки попадения от снарядите на танка.

После включи извода от компютърния терминал за управление към контакта на китката си. Когато затвореше шлема, щеше да загуби скоростта и обхвата на вградения нервен чип, ако не ползваше усилвателя на терминала.

Когато в помещението навлезе още амоняк, той затвори шлема. Стори му се, че образите на екрана светят с метален блясък. Това беше единственият начин, по който можеше да опише усещането си. Сега чувстваше как проблясващите фигури на облечените в скафандри възвращенци се показват от укритието си зад граничната полоса. Те изглежда знаеха, че командният център излиза извън строя под непрекъснатите удари на проклетия танк.

Бам! Бам!

С колко ли снаряди бе зареден малкият танк?

Трайстин отново облиза устни и зачака, проверявайки обездвижените танкове. И двата бяха затънали почти до дулата във фината червена почва.

Възвращенците, чиито блещукащи фигури възлизаха на около осем взвода, се спуснаха по хълма към видимо излязлата извън строя станция, същевременно още и още снаряди се сипеха върху разпадащите се предпазни щитове. Трайстин си наложи да изчака, макар че бе забелязал пожара, пламнал в клетките с гориво. Надяваше се, че може да издържи още малко.

След като стреля за последен път, танкът на въздушна възглавница направи широк завой и пое към южния участък на станцията. Трайстин разбра намеренията му. Танкистът щеше да използва снарядите, за да направи пробив в предпазния щит над вратата за превозни средства.

Продължи да чака, изчисли къде ще се разположи танкът и предварително насочи ракетите към това място.

Възвращенците се приближаваха все по-близо и по-близо до станцията.

Бронираната бойна машина се обърна и се разположи срещу вратата. Трайстин фокусира единия екран върху изображението на танка и изпита чувството, че се взира в тъмното му дуло.

Снарядите заблъскаха предпазния брониран щит пред голямата врата.

Ако таблото на системите за поддръжка на базата бе включено, щеше да бъде обляно в яркочервена светлина. Трайстин знаеше това много добре, но наблюдаваше и пресмяташе, докато снарядите бавно дупчеха вратата за превозни средства, издълбавайки отвор в пластмасата и метала.

След това той задейства картечниците, които изстрелваха последните патрони сред плътните редици на възвращенците. По-скоро усещаше смътно, отколкото наистина виждаше телата, падащи сред разбития от снарядите прах, който по-рано бе просто почва. После му хрумна още нещо и задейства бомбите, обездвижващи скафандрите на нападателите. Може би и те щяха да елиминират няколко възвращенци. Може би.

Всичките девет ракети избухнаха една след друга непосредствено пред танка. Трайстин разчиташе, че танкистът ще се придвижи напред — за да реагира на обстрела или просто обзет от ярост. Предположението му се оказа правилно и танкът потъна в ямата, зейнала пред него.

Лейтенантът не изчака да види какви са резултатите от действията му. Не разполагаше с никакви ракети и амуниции, енергията бе почти изчерпана, затова не можеше да направи нищо повече от командния център. Изключи се от системата за аварийно подаване на въздух, изтича до шкафа, сграбчи портативната картечница и чантата с пълнителите с патрони. Увеличи остротата на рефлексите си с една единица и полетя надолу по стълбите.

Прах, сажди и топлина бяха завладели по-ниско разположените нива на станцията. Жегата беше така непоносима, че Трайстин я чувстваше през тежката броня на скафандъра. Отправи се към вратите,

водещи към гаража; в тази посока топлината постепенно намаля, защото разстоянието до горящите клетки с гориво беше голямо.

Бавно и внимателно откряна вратата към гаража.

Пинг!

Куршумът рикошира в отломките на външната врата; там в метала бе пробит правоъгълен, назъбен отвор. Парчета термоустойчива пластмаса образуваха ниска бариера в средата на входа.

Лейтенантът побягна и със скок залегна зад най-голямата купчина, надявайки се, че не е повредил някой важен участък в бронята на скафандъра. Би трябвало тя да бъде твърда, ала същото се отнасяше и до материалите, от които правеха станциите по граничната полоса, както и отломките от термоустойчива пластмаса, които снарядите бяха откъртили.

Погледна през шлема и през една тясна пролука между две големи парчета пластмаса и забеляза неясните образи на нападателите. Един възвращенец дебнеше приведен зад източния ъгъл на станцията. Неколцина изглежда стреляха от мястото, където бе заседнал последният, вече замлъкнал танк.

Пинг!

Трайстин зачака, стиснал в ръце картечницата. Чакането се проточи. Още и още. Най-сетне възвращенецът надникна зад ъгъла. Лейтенантът продължи да чака. Възвращенецът леко повдигна глава — това обаче беше достатъчно и Трайстин стреля.

Куршумът засегна връзката на скафандъра между врата и гърдите. Възвращенецът политна напред.

— Щастлив изстрел, възвращенецо — измърмори на себе си лейтенантът. Реши отново да чака и провери запасите от въздух в скафандъра си.

Чии запаси щяха да свършат по-бързо? Скафандрите на възвращенците имаха концентрационен механизъм и допълваща система, ала той нямаше представа кога за последен път бяха заредени.

Пинг! Пинг! Куршуми рикошираха от всички стени в гаража.

Отвън имаше поне десетина възвращенци. Трайстин провери пълнителите с патрони. За момента амунициите му бяха повече от достатъчно. Изстреля два залпа срещу фигурите, залегнали около последния заседнал танк.

Те или побягваха, или потъваха още по-дълбоко в пясъка.

Още един възвращенец се дотътри — като че беше пиян — иззад ъгъла на станцията. „Проблеми с дихателните маски или просто липса на кислород“, помисли си Трайстин. Или пък просто скафандърът му е бил засегнат от бомбите. Очевидно му беше трудно. Трайстин го свали с един-единствен изстрел.

След това отново зачака, наблюдавайки как още една фигура пробяга сред праха. Техните запаси от кислород очевидно бяха недостатъчни, затова възнамеряваха да се промъкват, като атакуват едновременно от двете страни на станцията, а може би и от танка. Този план беше слаб, но нямаха друг избор, ако наистина не разполагаха с достатъчно кислород. Трайстин се намръщи. Дали имаха гранати или нещо подобно?

Това можеше да направи нещата по-малко отчайващи.

Продължи да чака, докато наблюдаваше как Парвати използва по-близо до хоризонта; образът на аленото слънце ставаше все по-наситено червен. Оскъдното прикритие, с което разполагаше, не бе по вкуса му, но ако се отдръпнеше по-назад в гаража, нямаше да може да вижда и вътре щяха да го притиснат от всички страни.

Затова остана на мястото си, легнал по корем, стиснал готовото за стрелба оръжие в ръка.

Изведнъж неколцина възвращенци изскочиха от най-различни места и се втурнаха към вратата, която пазеше Трайстин. Един от тичащите нападатели хвърли нещо, Трайстин стреля и го свали, но цилиндричният предмет прелетя над главата му и падна навътре в гаража.

У-у-мп!

Да, имаха гранати.

Стреля пет-шест пъти, може би повече, докато никой от възвращенците не остана прав, после бързо зареди оръжието. Оставаха му още пет пълнителя.

Парвати продължи пътя си към залеза, почти докосвайки хоризонта на запад.

В мрака се появиха десетина блещукащи фигури, които се втурнаха към Трайстин. Той настрои рефлексите си на възможно най-високото ниво на острота, около и над него засвистя градушка от куршуми.

Опита да се съсредоточи, да насочва всеки изстрел срещу жива мишена, но му се струваше, че възвращенците бяха прекалено много, затова превключи на полуавтоматична стрелба, изразходва целия пълнител, зареди следващия, после още един. Нападателите се просваха в праха, но все повече и повече заемаха местата на убитите.

Втората граната отскочи от вратата и експлодира някъде зад Трайстин, засипвайки крака му с дъжд от шрапнели и болка.

Той не му обърна внимание, изстреля още половин пълнител, преди да погледне към цялата редица от трупове, пръснати пред вратата на гаража.

Легнал на хълбок, лейтенантът постави последния пълнител в магазина на автоматичното оръжие и зачака.

От дясната му страна нещо проблясна и изчезна. Той продължи да наблюдава. Отново нещо проблясна, този път само за миг. Трайстин поклати глава. Възвращенецът се опитваше да се промъкне напред с по-малка скорост: така Трайстин нямаше да може да го забележи.

След като скафандърът на нападателя проблясна за трети път, Трайстин даде два автоматични откоса.

Възвращенецът, който бе отдалечен на по-малко от десет метра, се хвърли към вратата и се сгромоляса на около три метра от Трайстин.

Трайстин пое дълбоко дъх, осъзнавайки, че не му е останал голям запас от въздух. Във вътрешността на гаража имаше резервоари с кислород, можеше да използва и запасите на скутерите, но нима щеше да посмее да се придвижи дотам? Ако не го направеше, щеше да е мъртъв като възвращенците, защото нямаше да може да диша.

Бавно, много бавно, той започна да се отдръпва надясно. Опитваше се да не вдига шум, за да не го забележат възвращенците. Напредваше почти незабележимо, защото десният му крак бе обхванат от остра болка и не се подчиняваше на волята му.

Измъкна се през отвора, пропълзя зад назъбените ръбове на пробитата врата, после се изправи с усилие, стиснал в ръка готовото за стрелба оръжие и се придвижи заднишком към скутер номер едно.

Можеше да седне на седалката в кабината на скутера и да затвори вратата на машината след себе си. Това не беше идеалният вариант, но му позволяваше да диша — което бе далеч по-добре от алтернативата да е мъртъв, далеч, далеч по-добре.

Отново забеляза проблясване и стреля. Фигурата на възвращенеца се изгуби от погледа му. Прищя му се някой здравата да го изрита. Намали остротата на рефлексите си с цяла единица и включи механизма за нощно виждане — макар че от усилията, които положи, пред очите му се завъртяха звезди.

Отстъпвайки назад, като поглеждаше от време на време към отвора, избит в голямата врата, Трайстин едва не падна в скутера. Несръчно включи дихателната тръба на скафандъра си към линията за зареждане с въздух на машината. Зрението му се проясни малко, същото се случи и с мислите му. Достатъчно, за да си спомни, че в шлема имаше резервоар със „Състейн“, който можеше да използва.

После зачака. Механизмът му за нощно виждане се стабилизира.

Три гранати избухнаха на мястото, където Трайстин бе лежал по-рано, разпръсквайки наново парчетата от термоустойчива пластмаса и метал. Вдигна се прах.

Трайстин успя да заеме полуседнала поза върху пластмасово-бетонния под, като същевременно остана свързан към захранването с кислород на скутера. Очите му бяха вперени в отвора на вратата.

Т-у-а-мп! Ту-а-а-мп!

Втори комплект гранати експлодира по-навътре в гаража и вдигна прах и малки, остри парчета пластмаса, но нито едно от тях не прелетя почти петнайсетте метра до скутера, където чакаше Трайстин с готово за стрелба оръжие.

Двама възвращенци през вратата.

Трайстин свали първия в движение.

Вторият се обърна в погрешна посока, погледна към херметично затворените врати на станцията и ги заля с няколко кратки картечни откоса.

Трайстин трябваше да стреля три пъти в полумрака. Накрая, с третия изстрел, успя да изтръгне дихателната тръба на кислородната си маска от захранването.

След това бавно се изправи до скутера и пак се свърза към захранващата с кислород линия.

Отново зачака. Чакането се проточи — дълго, дълго. След известно време си спомни и настрои рефлексите си към нормално положение — далеч по-късно, отколкото би трябвало, ала мисълта му не течеше така ясно, както му се искаше.

Изгаряща болка бе плъзнала по крака му. Мъчителна болка.

Като се стараеше да не мисли за крака си, известно време Трайстин се опитваше да си представи какъв модел бяха танковете на възвращенците — и как бяха успели да ги спуснат на повърхността с невидимите за радарите параглайдери. И откъде се бяха взели всичките тези снаряди? Снарядите трябваше да имат метални обвивки — или някакъв техен еквивалент, — а обвивките бяха твърде тежки. Въпреки всичките си размишления, не стигна до никакви изводи, а Парвати най-сетне изгря, засипвайки с розова светлина разрушенията около него. Знаеше, че кракът му е кълбо от болка; не можеше да го използва. Въпреки това запълзя към ъгъла и заудря с юмруци по капака на скривалището. Едва тогава зърна контакта за свързка в екстремни ситуации.

— Хайсин. Говори лейтенант Десол. Мисля, че имам нужда от помощ.

— Лейтенант? Навън ли бяхте през цялата нощ?

— Наречи го извънредно дежурство. — Трайстин се опита да не трепери. — Как е запасът ти от кислород?

— Почти свършва. Скоро трябваше да изляза, за да взема допълнително.

Капакът бавно се отвори и облечената в боен скафандър фигура на Хайсин се измъкна от укритието.

— Сър? — гласът на Хайсин загърмя в шлема на Трайстин.

— Тук съм. Чувствам се съвсем скапан. Не мога да помръдна дори сантиметър.

Погледът на техника се насочи към крака на Трайстин.

— Да. — Лейтенантът преглътна мъчително, гърлото му беше сухо, чувстваше езика си набъбнал. — Не съм виждал нито един възвращенец от снощи. Така че би ли могъл да извикаш някого на помощ?

Хайсин погледна към разкъсаната врата на гаража.

— Те имаха танкове — обясни Десол.

— Танкове ли?

— Миниатюрни бронирани машини с достатъчно големи дула. Сега... ще се обадиш ли за помощ...

— А... да, сър.

— Първо... помогни ми да се включа към захранването с кислород на скутер номер две. — Трайстин се опита да изправи крака си, ала не успя. Добра се с пълзене до седалката на скутер две. Зрението му се замъгли, докато наблюдаваше как техникът предпазливо прекоси гаража и влезе в станцията.

По-късно, ала колко по-късно Трайстин не можеше да каже със сигурност — не и при всичките усилия, които положи да остане в съзнание, — Хайсин излезе с тежки стъпки от помещението с таблото на системите за техническа поддръжка. Движенията, които правеше, облечен в бойния скафандър, бяха твърде тромави.

— Екипът от техници е на път към нашата станция, сър. — Думите прозвучаха дрезгаво през слушалките на шлема.

— След колко време ще пристигнат?

— Не зная. Не казаха. След не повече от няколко часа.

— Прекрасно. — Трайстин сви устни и погледна към смачкания участък от скафандъра, оголващ ранения му десен крак. Досега положителните стойности на налягането поддържаха запаса с кислорода за дишане чист. Но леко разяждащата атмосфера на Мейра изглеждаше не чак толкова леко разяждаща върху откритите части на крака му.

— Добре ли сте, сър?

— Засега съм добре, Хайсин. Засега. — Погледна през продупчената врата към гаража, трупове и заседналия в пясъка танк. — Надявам се, че разполагаме с много кислород. Изглежда ще се наложи да почакаме доста повече от няколко часа.

— Сър?

Трайстин пое дълбоко въздух. Нямаха клетки с гориво, нито един участък в станцията не бе запазил херметизацията си, с изключение на укритието, пък и в действителност не можеше по никакъв начин да се спусне по стълбата, за да стигне до него. Вероятно навсякъде имаше трупове на възвращенци и късове от бойните им скафандри. Някак си не можеше да си представи, че хората от Контролния модул на граничната полоса ще се разбързат да ги приберат, докато не се слегне праха. Отново пое дълбоко въздух. Вероятно чакането щеше да се проточи твърде много. Все пак се надяваше, че няма да е прекалено дълго.

13.

Стаята в медицинския център миришеше на нарциси; към тази миризма се наслояваше и ароматът на портокал, прекалено остър, за да бъде истински. Под гърба на Трайстин бяха пъхнати светлозелени възглавници; от време на време погледът му пробягваше към тръбите и жиците, свързани към пълната с някаква течност система, прикрепена около крака му. На масичката до леглото нямаше нищо, с изключение на чаша медицински „Състейн“, чийто вкус беше дори по-противен от този на обикновеното укрепващо питие.

Вече за трети път в продължение на няколко минути Трайстин използва вградения в мозъка си нервен чип, за да прегледа мрежата на библиотеката в медицинския център. Нищо не му се стори интересно, а кракът продължаваше да го боли. Медицинските техници и лекарите го уверяваха, че тази болка е добър признак, че нервните влакна се възстановяват според начертания план. Това беше прекрасно. Но техните крака не ги боляха. Те не бяха приковани към леглото, от телата им не стърчаха тръби, следящи резултатите от нормалните телесни процеси.

Пак се включи в мрежата за цивилни лица и се свърза с програмата на последните новини — онази, която показваше облечени в кафяво трупове, пръснати край станция от граничната полоса.

— ... в опустошителна проява на сляпата си вяра, силите на възвращенците...

Трайстин прекъсна връзката с мрежата за цивилни лица. Сляпа вяра ли? Някои от възвращенците наистина изглеждаха заслепени, но офицерът, когото беше разпитвал, съвсем съзнателно бе направил своя избор да изповядва тази вяра. Как би могло същество, надарено с разум, да предпочете такава доктрина?

Трайстин вдигна поглед над болничното легло. Чернокоса жена във военна униформа, върху чиято яка се виждаше триъгълният знак на капитански чин, стоеше до вратата, стиснала зелена папка в дясната си ръка.

— Мога ли да вляза, лейтенант?

Трайстин кимна.

— Заповядайте, моля. Извинявам се, че не мога да...

— Не се тревожете. — Дамата-капитан седна на високия стол без облегалка край леглото. Очите ѝ останаха на същата височина, както очите на Трайстин. — Аз съм капитан Мицуи, Мидори Мицуи, от военното разузнаване. Работата ми е да намирам повече данни за нападенията срещу станциите по граничната полоса. — Тя вдигна папката в ръка. — Също така донесох някои официални документи, които можете да разгледате по-късно. Не... не се тревожете. — Дамата постави папката на масата, после извади малък касетофон от куфарчето, прикрепено на колана ѝ. След това сложи касетофона върху папката и леко се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Разговорът официален ли е? — Погледът на Трайстин пробяга към касетофона.

— Не се тревожете.

Винаги, когато някой старши офицер съветваше Трайстин да не се тревожи, наистина го обземаше тревога.

— Зная. Не е добър знак старши офицер да ви казва, че не бива да се тревожите. — Жената-капитан се усмихна. — Имаме много проблеми, но точно сега вашата най-голяма грижа е кракът ви да оздравее. При това малко почивка няма да навреди на нервната ви система. Онова, от което се интересувам, е информацията от първоизточника за нападението срещу база Ален Изток Три — вашите впечатления, вашето мнение, изводите ви. Скенерите и базите данни не отразяват така добре тези моменти.

— Скенерите също така не успяха да засекат присъствието на възвращенците.

— Работим по този въпрос. А как вие самият открихте нападателите? Според записите вашата реакция е предхождала тази на скенерите — вие сте започнали да действате почти две минути по-рано от тях.

— След последните нападения престанах да се доверявам на скенерите. Когато получих заповед за защита едно, не исках отново да бъда изненадан. Наблюдавах за появата на прах, изменения в светлинните сигнали, цялата обстановка навън. Първо забелязах праха. После взеха да ни обстрелват със снаряди, след това започна

настъплението на танковете. Войската на възвращащите се появи доста по-късно.

— Какво ще кажете за танковете? Забелязахте ли нещо необичайно във вида им?

— Сигурен съм, че по-голямата част от тази информация сте получили по мрежата. Танковете бяха малки и използваха перки, за да обръщат дулата — нямаха самостоятелни куполи. Това означава, че увеличеното тегло на машините представлява проблем — или са искали много танкове, или не са имали гориво за по-тежки машини. Струва ми се, че са били проектирани за прекосяване на равни местности.

— Защо си помислихте така?

— Не си го помислих тогава, но сега смятам, че такова предположение е смислено. — Трайстин прокара пръсти през косата си. Този разговор се проточи твърде много. — Теренът в пустошта в много участъци е неравен. Би трябвало да внимават къде се движат с танковете. Релефът е твърде пресечен и биха могли да изгубят въздушната възглавница под машините — а следователно и самите машини. Това не представлява проблем в равнините. Разбира се, въздушната възглавница е много по-лека от веригите. Поне така би трябвало да бъде според стандартните проекти. — Лейтенантът поклати глава. — Не зная. Не се приближих достатъчно до тях, а скенерите изобщо не ми влязоха в работа.

— Едно от нашите предположения също бе свързано с пътувания през равнините — потвърди тя. — Хората от Разузнавателния модул проучиха обездвижените танкове. Те биха се движили много бързо по високите равнини и за машини с въздушна възглавница разходът на гориво наистина е много малък. Не бих се изненадала, ако възприемем някои от техническите им особености.

Трайстин кимна.

— Забелязахте ли нещо друго по отношение на танковете?

Той докосна брадичката си и се засмя притеснено:

— Спомням си, че си помислих: дулата са ужасно големи за такива миниатюрни машинки.

Жената-капитан кимна утвърдително.

— Това осигурява висока метателна способност.

— Големи дула на малки машинки — повтори Трайстин и се засмя.

Мицуи го погледна и след малко попита:

— Как успяхте да ги обездвижите?

— Вие знаете...

— Знаем, че сте успели да ги накарате да заседнат в почвата, но бих желала да науча за впечатленията ви от това.

— Ами... опитах с картечниците, един от тях забави ход, но не спря. Първите ракети, които изстрелях насреща им, като че се плъзнаха по бронята. Затова реших, че щом с ракетен обстрел дори не успях да ги накарам да забавят ход, би трябвало да опитам нещо друго. Част от почвата се състои от прекалено фини частици... — Трайстин облиза сухите си устни. — Така че направих опит да издълбая ями точно пред тях. Те просто не можеха да ги избегнат и падаха вътре. Искам да кажа, че беше просто предположение. Човек не прави изчисления за такива неща, когато възвращенците го обстрелват с тежки снаряди и станцията буквално се разпада пред очите му. Както и да е, стори ми се, че те не са запознати колко фина е почвата, макар да вдигаха много прах, докато се движеха. Имах чувството, че ще заседнат сред пясъка. След като спрат веднъж, започват да потъват и боксуването само влошава нещата. Освен това се надявах, че пясъкът — той наистина е много фин — ще повлияе отрицателно върху двигателите на танковете.

— Всичко това се е случило. Двигателите на два от танковете са извън строя. Откъде знаехте, че подобна тактика ще има успех?

— Не знаех. Просто съзнавах, че не мога да ги спра с нищо друго, пък и не разполагах с много време.

— Това е друга тема. Защо не използвахте картечни откоси срещу танковете?

Трайстин вдигна рамене, после сви устни. Този жест се пренесе до обездвижения крак, заобиколен с тръби и жици, след което изгаряща болка се понесе нагоре към гърба му.

— Хрумването не ми се стори добро. Искам да кажа, че възвращенците атакуваха с танкове, но станция по граничната полоса не може да бъде превзета без войски. Ако бях използвал всичките амуниции за картечниците срещу танковете, какво щях да правя, когато възвращенците нахлуха надолу по хълмовете?

— Значи ги оставихте да съспят станцията, при положение, че все още разполагате с оръжия, с които можехте да ги отблъснете поне за известно време?

Трайстин отвори уста, после я затвори и чак след известно време даде окончателния си отговор:

— Не е точно така. Ракетите и картечните откоси не успяха да спрат танковете. Те успяха да спрат войниците.

— Според вашия техник и групата спасители вие сте останали в боен скафандър почти двайсет и четири часа, вместо да използвате укритието.

— Да.

— Защо постъпихте така? Бяхте ранен.

— Защото щях да бъда мъртъв, ако не бях постъпил по начина, по който предпочетох да действам тогава.

— Откъде знаете, че е така?

— Капитан Мицуи. — Трайстин положи усилия да не въздъхне. Да се ядосваш заради глупостта на висшестоящите офицери не му изглеждаше умна идея. — Разпитах няколко възвращенци. Повечето от тях или искаха да ме убият, или се опитаха да го направят. Често съчетаваха тези две желаниа. Те ни смятат за изчадия, роботи, някакъв вид машини. Освен това не разполагат с помещения за задържане на затворници. Това означава, че или трябваше да отблъсна нападението им, или щяха да ме убият. Не можете да отблъснете вражеска атака, ако се намирате в дупка, издълбана в земята.

Даже когато Трайстин си помисли, че не би могло да има повече въпроси, капитан Мицуи продължи да го разпитва. Той се опитваше да не допуска в гласа си нотки на раздразнение, ала знаеше, че не винаги успява.

Най-сетне, когато дамата от разузнаването явно бе изчерпала безкрайния си въпросник, той я попита:

— Бихте ли могли да отговорите на няколко мои въпроса, капитан Мицуи?

— Не зная. Задайте ги.

— Как се справиха останалите станции? Ален Изток Две... и Четири?

— Ален Изток Четири — мисля, че майор Фарли...

— Фрейър, Ултийна.

— Майор Фрейър успя да обездвижи всичките четири танка, изпратени срещу станцията. Тя неутрализира и всички възвращенци. Ален Изток Две е разрушена изцяло.

Трайстин се намръщи. Какво бе станало с Куентар?

— Ами какво се е случило с персонала на Ален Изток Две?

— Всички са избити.

— Ален Изток Четири... как е успяла Ултийна... искам да кажа майор Фрейър... да постигне това?

— Използвала е агрегата за преработка на почвата. С него предварително е изкопала окопи, още преди атаката на възвращенците. След това е напълнила окопите със свръхфин пясък.

Човек можеше да се надява, че Ултийна ще се подготви предварително. Трайстин пое дълбоко дъх.

— Ще ми кажете ли как завърши всичко това?

— Успяхме да ги отблъснем. Изгубихме почти две трети от станциите по граничната полоса. Те не разполагаха с достатъчно танкове, за да нападнат всяка отделно взета станция. Трябваше да използваме разузнавателни космически кораби и известен брой много, много тежки нападателни оръжия.

Известно време Трайстин остана безмълвен.

— Тази информация е с ограничен достъп, но вие заслужавате да я получите. Ще отрека, че съм ви я съобщила, а вие ще се изправите пред тежки дисциплинарни санкции, ако я повторите пред някого. Ала вие и майор... Фрейър бяхте единствените оцелели след нападение, в което участваха повече от два танка.

— Как е тя?

— Чувства се добре. На път е да поеме следващото си назначение.

Трайстин кимна, след това облиза сухите си устни.

— Разполагах с известно време да обмисля... — Наложих си да се засмея. — Зная, че работата на младшите офицери винаги е опасна. Но не разбирам. Когато започнах като действащ офицер, отговарящ за станция от граничната полоса, бяхме изправени срещу редки нападения от страна на възвращенците. Те бяха доста разпилени и никога не участваше повече от един взвод. Някои от тях пленявахме, някои убивахме. Сега изведнъж започнаха да ни обсипват с непрекъснати атаки. Използват голям брой тежки оръжия — поне са се

сторили такива на облечените в скафандри войници, които е трябвало да ги носят в ръце през пустошта. Въоръжението им е достатъчно, за да сломи съпротивата на станциите от граничната полоса, които преди месеци въобще не биха и помислили да докоснат. И така, какво става?

— Възвращенците се оказаха по-умни, отколкото мислехме. — Черните очи на капитан Мицуи срещнаха неговите. — Нападенията при спускане на глайдерите по-рано просто прикриваха намеренията им да въведат мини-танкове и тежки оръжия. В продължение на почти три години са натрупвали оръжия и боеприпаси в пустошта — може би дори и по-дълго. И всичко това е складирано в подземни укрития с няколко постоянни депа.

— И никой не е успял да ги открие, докато не унищожиха половината от станциите? — Трайстин усети, че повишава тон. Опита се да овладее гласа си. Старшите офицери не преливаха от щастие, когато младшите им колеги намекваха, че висшестоящите са некомпетентни. За миг в съзнанието му се породя въпрос: дали и младшите офицери на възвращенците имаха същите проблеми? Не биха могли да ги имат; те не мислеха, нали, а просто следваха своя Пророк.

— Лейтенант. Една планета има ужасно обширна територия. Силите ни не достигат, всичките ни хора са претоварени. Ако започнем да изграждаме допълнителни защитни системи, трябва да се отклоним от преобразяването на планетата и тя никога няма да стане обитаема. Освен това... по-рано възвращенците не разполагаха с такива неуловими за уредите предпазни механизми, сателитните скенери бяха в състояние да улавят всяка тяхна проява.

— Точно това имам предвид. Ако плотерите имаха по-висока разделителна способност, това нямаше да се случи.

— Може би сте прав — призна дамата-капитан. — Но добрите скенери струват по-скъпо и при положение, че коалицията има толкова много станции, от какво друго бихме могли да се лишим?

— Значи те ще продължават да ни нападат, просто защото не можем да ги виждаме?

Тя поклати глава.

— Не. Сега вече знаем какво търсим — и как да го намираме със съществуващото оборудване. Вече открихме и неутрализирахме техните скривалища/депа — независимо от думата, с която бихте

избрали да ги наречете. Изтласкахме ги в квадрант едно. — Мицуи се изправи. — Днес сутринта изпратихме тази информация до всички станции от граничната полоса.

— Значи не бива да се опасявам, че изневиделица ще се появят тежки танкове, клас „Сзаки“ — независимо от това как възвращенците наричат своите танкове — и ще връхлетят станцията ми през следващия месец?

— Не, лейтенант, не бива да се опасявате. Де да беше наистина толкова просто. — Тя се усмихна; усмивката ѝ беше хладна, знаеща. — Надявам се, че скоро ще оздравеете. — Капитан Мицуи кимна за последен път и напусна болничната стая.

Известно време Трайстин остана замислен. Куентар и кой знае още кой бяха загубили живота си, защото по-добрите скенери струваха прекалено скъпо. Тогава с какво се различаваше коалицията от възвращенците? Сви устни. Все пак имаше разлика. Хората на Еко-Тек поне не превръщаха войниците в живи торпили.

Поклати глава и протегна ръка към папката, която Мицуи бе оставила на масата. Сложи я в скута си, отвори я и започна да обръща снопа документи. Подреди ги един до друг и взе първия — единствен лист, обявяващ, че срокът на мандатите на действащите офицери ще бъде удължен с шест стандартни месеца, освен ако командването наложи смяна на бойната задача.

„В свободен превод — помисли си Трайстин, — това означава, че средносрочните договори на офицерите се удължават. Ако човек пожелае да помоли или да приеме някой по-опасен пост, командването с радост ще откликне, всъщност ще го стори с преголяма радост.“

Вторият документ беше по-интересен. Трайстин огледа набързо страницата.

„... Лейтенант Десол, Трайстин от служба «Човешки ресурси» на Екологично-технократската коалиция (Еко-Тек)... резултатите от медицинския преглед, на който се подложихте доброволно, както и от последвалото проучване на фарканите, бяха оценени в положителен аспект... запазвате мястото си в групата, подлежаща на следващи медицински прегледи и интервюта... годишната премия над заплатата ви е увеличена до пет процента... ново увеличение ще последва след следващия общ медицински преглед, който е определен за месец унодек 790...“

Значи онова, което бе казал на фаркана, не бе достатъчно, за да го изхвърлят от проучването. Но какво искаха те? Щеше ли някога да разбере?

Въпреки това... премията над заплатата беше нещо хубаво, макар че не успяваше да похарчи дори половината от онова, което заработваше. А и как да го направи, като нямаше такова място, където би могъл да отиде и да харчи парите си? Дори и най-добрите ресторанти в Клайсийн не бяха чак толкова скъпи, а те бяха единственото луксозно нещо, с което селището можеше да се похвали.

Усмихна се. Устата му се напълни със слюнка при мисълта за храната, която предлагаша там. Храната в медицинския център беше по-добра от онази в станцията, но не особено по-вкусна.

Следващият документ наистина му отне много дълго време. Той се състоеше от пет листа — пет еднакви копия — копия от изписана на компютър заповед. Трайстин беше същество със свободна воля, но трябваше да се подчини на заповедта. Подпрял гръб върху възглавниците в леглото на медицинския център, с тръби и жици, изскачащи от ранения му десен крак, Трайстин продължи да наблюдава разпечатаната на принтер заповед. Поклати глава и зачете думите от втория параграф на документа.

„... Приемайки поставената ви задача, вие, Трайстин Десол, приемате да се подчинявате на заповедите, издавани от командването, в името на народите от коалицията Еко-Тек... След възстановяване на здравословното ви състояние, след като получите удостоверение от медицинския център, че сте готов за военна служба, подайте рапорт до Чевел Бета, където трябва да започнете бойната си подготовка не по-късно от...“

Чевел Бета — това беше базата, изградена от командването за обучение на бойни пилоти, подготвяща ги за водене на бой в космическото пространство и даваща им знания за техниките на трансляция. Първоначално Трайстин бе подал рапорт да бъде приет на обучение за военен пилот, но изпълнението на молбата му „беше отложено за по-късна дата“.

Какво се бе променило? Може би нападението на възвращащите бе изиграло някаква роля? Лейтенантът се намръщи. Как би могло да стане това? Командният щаб на Пердия сигурно бе издал заповедта веднага, след като офицерите в него са научили, че е ранен.

Нима все още му се искаше да стане пилот? Това означаваше, че в действителност го молеха доброволно да приеме постоянна изолация от родителите си — и от Саля, — поне след първите няколко години. Макар че транслационното съотношение „отклонение/грешка“ не беше чак толкова голямо за междузвездните скокове, кумулативният ефект бе значителен. Той все още щеше да бъде млад, когато сестра му щеше да се е превърнала в слаба, посивяла старица.

Чук-чук...

Трайстин погледна към вратата. До нея стоеше Езилдия и плахо се усмихваше. Той прибра заповедта в папката и я пъкна в единственото чекмедже на масичката край леглото.

— Влез де. Не хапя. — Трайстин погледна към системите, включени към крака му. — Не мога да направя дори и толкова малко движение.

Езилдия се приближи до леглото, после се наведе и го целуна по бузата. Лекият аромат на лилии долетя до него, но той забеляза, че около очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Как е кракът ти?

— Боли. Медиците казват, че ще се оправи, дори ще бъде малко по-здрав отпреди, но може би на отделни места ще загуби част от чувствителността си.

— Какво се е случило? — Тя се разположи на стола с висока облегалка.

— Каквото се случва, когато хората стрелят един срещу друг. Ранеха ме в крака. Два пъти, струва ми се.

— И трябва да изградят отново тъканите и отчасти да клонират повторно крака ти?

— Двата дни, които преживях в разкъсан скафандър, създадох по-големи проблеми от самата рана. Известно време не можах да ни измъкнат от укрытието. — Трайстин направи опит да се раздвижи в леглото и бе възнаграден с прилив на остра болка, разляла се от крака по целия му гръб.

— Боли, а?

— Само когато опитвам да се движа. Медиците казват, че това е добър признак. Лесно им да говорят така. Нали не се отнася за техните крака. — Той замълча за миг. — Радвам се, че дойде.

— Известно време не знаех какво е станало. Помислих си, че си загинал. — Тя бързо затвори уста. — Много от станциите по граничната полоса бяха разрушени.

— Научих за това днес по-рано. Предполагам, че съм извадил късмет.

Езилдия погледна към системите, включени в крака му и вдигна вежди.

— Останалите възможности бяха далеч по-лоши. — Той се намръщи. — Как разбра, че съм тук?

— Подадох кратка информация — предполагам, че цивилните служители нямаха достъп до нея, но ние от службите по техническа поддръжка бяхме запознати. Споменаха теб и някакъв майор — успели сте да отблъснете нападението на възвращенците. За теб се споменаваше, че си ранен. След това — тя сви рамене — въпросът беше само да открия къде си постъпил на лечение.

— Съжалявам. Трябваше да ти изпратя някакво съобщение, но... — Трайстин огледа малката, гола стая, после хвърли поглед към крака си. — Не може да се каже, че съм твърде подвижен.

— Виждам. — Езилдия му се усмихна за миг.

— А ти как я караш? Изглеждаш уморена.

— Наистина съм уморена. Всички работим допълнителни смени. Смятам, че всеки човек в Клайсийн не работи единствено в малкото часове, когато спи.

Трайстин протегна ръка и разроши черната ѝ коса.

— Радвам се, че дойде.

— И аз — поклати глава тя.

— Какво има?

— Ами сигурно съм доста уморена. Ти изглеждаш... различен. — Езилдия отново поклати глава. — Вероятно е заради умората. Ти си си ти.

— Надявам се да е така. — Погледна десния си крак. — Поне по-голямата част от мен си е същата.

— Значи е вярно, че си прекарал два дни в скафандър с ранен крак? Но запасите на кислород в скафандъра не са достатъчни...

— Свързах се със системата за хранене с въздух на скутера, после с резервните резервоари, когато възвращенците престанаха да прииждат. След това Хайсин ми помогна. — Трайстин забеляза

объркването ѝ. — Хайсин е техникът. Бях му наредил да отиде в укритието. Техниците не разполагат с бойни скафандри. Ние трябва да се грижим за сигурността им, а те поддържат техническата изправност на оборудването в базата. Знаеш това. Както и да е, когато пукотевицата утихна, той ми помогна, след това двамата чакахме.

— Значи те те спасиха и стана герой.

— Спасиха ме, но не съм герой.

Езилдия отново поклати глава.

— Съжалявам. Трябваше да те ободря, но съм прекалено уморена да го сторя както трябва.

Трайстин докосна бузата ѝ.

— Може би ще бъде по-добре да си отидеш у дома и да поспиш. Радвам се, че дойде, но не искам да съм причината за твоето... — Засмя се насила. — Е, предполагам, че и аз не мисля кой знае колко блестящо.

— Довиждане, Трайстин. Пази се. — Езилдия стана от стола и се наведе да го целуне по бузата.

— И ти.

Той я проследи с поглед как се приближи към вратата и му махна с ръка.

Когато тя излезе, Трайстин въздъхна дълбоко. Нещо я измъчваше, но какво? Лейтенантът поклати глава, после погледна към масичката — в чекмеджето беше заповедта, според която трябваше да постъпи на обучение като военен пилот. Военен пилот — ако все още искаше да стане такъв.

14.

„Изследванията на генетичните кодове на всички разумни същества, открити досега, сочат генетично предразположение към създаване на потомство по време на предварително програмиран период от живота на всеки организъм. Макар че периодът, през който се създава потомство, се явява сравнително по-късно в живота на организмите с по-големи познавателни способности, във всички изследвани досега организми този период съвпада с времето, когато организъмът се намира в най-добро физическо здравословно състояние...

Така че постигането на индивидуална органична неразпадаемост (тъй нареченото «физическо безсмъртие») — определяно като елиминация на всички генетични тенденции към органично самоунищожение на клетъчно ниво — ще доведе до увеличаване скоростта на размножаване над скоростта на неутралния растеж на организмите, населяващи определена територия.

В продължение на достатъчно дълъг период от време всеки организъм с положително ниво на репродуктивност — независимо от това колко ниска е скоростта на увеличаване на индивидите, — в случай че не е възпрепятстван от външни сили, ще започне да изпитва нужда да използва буквално всички ресурси, които според природата си той е в състояние да използва.

Всеки хабитат може да осигури жизнените функции на малък брой безсмъртни същества и на много по-голям брой смъртни... Технологичното изпълнение на това зависи от определена критическа маса, често по-малка от броя на безсмъртните, които даден хабитат е в състояние да поддържа...

Дилемата, пред която се изправя всеки вид, притежаващ способността да постигне индивидуално физическо безсмъртие, е дали да отхвърли такова физическо безсмъртие, да приспособи генетичните кодове към по-бавно нарастване броя на индивидите, да разработи културни норми, осигуряващи постоянен растеж, или да използва нови технологии, удовлетворяващи растящите нужди на хабитата...

Употребата на нови технологии за увеличаване на използвания хабитат след достатъчно дълъг период от време ще доведе до конфликт с другите видове живи същества. Историческата практика сочи, че в такива случаи се осъществява елиминация или на нападащия, или на отбраняващия се вид, защото представлява заплаха за противниковия вид...

Може ли да бъде наречен разумен онзи вид, който отказва да приспособи чрез генетични, биологични или културни средства репродуктивната си експанзия върху хабитатите, които населява? Нима единствено оцеляването на даден вид, използващ различни технологии, може да бъде прието като доказателство за съществуване на разум? Ако една субкултура на даден вид, намираща се в конфликт с друга субкултура, демонстрира способността и волята си да ограничи своята експанзия, трябва ли да приемем субкултурата с разумно поведение за отделен вид, различен от този на субкултурата с неразумно поведение? Как е възможно разумен вид — дори нашият — да оправдава от етична гледна точка употребата на сила срещу друг вид с мотив, че другият вид живи същества след време ще прибегне до сила, за да унищожи нашия вид? Трябва ли да го правим...

Това са въпросите, по които опитахме да предизвикаме дискусия по време на нашия разговор..."

Резултати, достигнати по време на един разговор
(в превод от езика на фарканите)

15.

Докато чакаше Езилдия, Трайстин гледаше през затворената стъклена врата към малката градина в двора. Пътечки, покрити с малки камъчета, разделяха различните нюанси на зеления цвят и получената в резултат на това картина наподобяваше квадратчетата на юрган. В парцела откъм далечния ъгъл на градината майка и дъщеря беряха фасул и го събираха в голям кафяв чувал.

Светлината на залязващото слънце придаваше на купола, извисяващ се над двора, прозрачно розов оттенък; последните искри от залеза на Парвати се отразяваха в червеното небе на Мейра.

Едва доловимият шум от пантофи, пробягали по твърдия под, привлече вниманието на Трайстин и го накара да се обърне.

— Дори и през купола светлината си остава червена.

— Да, като кръв. Предполагам, че този цветен полутон отговаря на създалото се положение напоследък. — Облечена в ежедневно облекло, подходящо за фитнес зала, Езилдия стоеше, подпряла ръце върху сгънатата завивка, поставена върху възглавничката на плюшеното кресло. — Кога те изписаха от медицинския център?

— Преди два часа.

— Значи си дошъл да ме видиш. Много мило от твоя страна. — Езилдия остана зад креслото. Златистата ѝ кожа изглеждаше някак бледа. Тъмните ѝ очи следяха внимателно Трайстин.

— И ти дойде да ме видиш, когато бях болен.

— Да, дойдох. Какво ще правиш сега? Ще се върнеш ли в станцията си? Или ще те изпратят другаде, като награда за героизма?

— Предложиха ми обученце на Чевел Бета. Заповедта е издадена веднага след онази... последна каша.

— Посочиха ли причината, поради която го правят? — Езилдия вдигна ръцете си от покривката.

Трайстин я погледна. В очите ѝ откри едновременно тъга и облекчение.

— Просто стандартно използваните думи. Нали знаеш — фразите за необходимостта да работим в служба на коалицията, за това, че е необходимо да бъдем обучени, преди да поемем поредната задача.

— И каква ще бъде твоята поредна задача?

— Обучение за военен пилот.

Тя потрепера.

— И ти си готов да се откажеш от всички, които познаваш, нали?

— Положението вече не е такова. Грешката при трансляцията е сведена до минимум — обикновено не повече от два дни, понякога достига до няколко часа при късите скокове.

— Ходи да разправяш това на хората от „Линеус“. Нима грешката не възлизаше на дванайсет години и то по трасето Пердия-Каджарта?

— Но тогава имаше саботаж в трансляционната система.

— Какво ще кажеш за лейтенант Акихито?

Трайстин трепна. Акихито беше втория пилот-изпитател в трансляционната система. Той се появи жив и здрав, след като всички мислеха, че е загинал при срива в системата; при това беше все още млад и пълен с ентузиазъм — при все че никой не знаеше къде из времето и пространството се бе изгубил по време на изтеклите седемнайсет години.

— Това наистина се случва, Трайстин. Майка ми загуби година от живота си по време на рутинен тест, при това тя смяташе, че знае какво прави. — Гласът на Езилдия прозвуча меко. — Пък и грешките в трансляцията се отразяват твърде много на човека... Какво ще си помисли семейството ти?

— Не зная. Отивам на Пердия. Баща ми винаги ме е подкрепял. — Трайстин се засмя. — Дори когато беше убеден, че греша.

— Ами майка ти?

— Обикновено са на едно мнение с баща ми. Тя работеше като инженер по поддръжката на бордовите корабни системи. След това започна да се занимава с музика, каза, че това било най-близо до хармонията в природата. Сега преподава музика в университета.

Езилдия кимна, сякаш на себе си.

— Не е ли прекалено рано да получаваш нова задача? Беше на граничната полоса едва десет стама — не направи дори една пълна

година.

— Бях служил единайсет стама, когато напуснах. Нормалният срок варира от една година до петнайсет стама. Може би наистина е малко раничко, защото разписанията на двете служби не съответстват. Освен това все още няма станция, където бих могъл да се върна. Саболи — той беше там, когато постъпих — напусна след по-малко от година. Каза, че го правел, защото транслационният достъп на Дюодек бил опасен. — Трайстин се засмя. — Смятам, че просто се опитваше да намери разумна причина, оправдаваща произволно взетото от него решение.

— Къде отиде той? — Тонът на Езилдия беше мил.

— В орбиталната станция Хелкония. Поръчах му да поздрави Саля. Предполагам, че наистина е стигнал дотам. Получих съобщение от Саля, в което сестричката ми намекваше, че не бил нейния тип.

— Какво мисли сестра ти за заповедта, която си получил? — Езилдия поклати глава. — Колко глупаво от моя страна. Та тя не би могла да знае. Не би могла, наистина. Какво мислиш, че ще каже по този въпрос?

Трайстин се засмя.

— Не зная. Тя от край време проявяваше желание да участва в проекта Хелкония. Заговори за него, когато за пръв път започна да учи биология. — Той сви рамене. — Смятам, че ще изрече нещо такова: „Постъпи така, както смяташ, че е правилно“.

— Разбирам. Вие сте така... месиански настроени. Може би това също произтича от наследствената ви прилика с възвращенците?

Трайстин пое дълбоко дъх. Като че някой го бе ударил с все сила в корема. Най-сетне изрече:

— Какво би трябвало да означава това?

— Всъщност ти не вярваш в хората, Трайстин. Приличаш точно на онези нещастни възвращенци, които си ликвидирал, с тази разлика, че убиваш по-добре от тях. Ние сме те направили по-добър в това отношение. Ти си представител на коалицията Еко-Тек, притежаващ сляпа вяра, върховна самоувереност и огромни способности, подсилени с най-различен по вид хардуер. Както при възвращенците, нищо не е в състояние да сломи вярата ти. Нито купищата трупове, нито това, че едва не загуби крака си, нито реалната възможност да загубиш собствения си живот. — Тя стисна здраво устни и примигна.

Трайстин я гледаше и когато бузите ѝ овлажняха от сълзи, закуцука към нея, чувствайки крака си изтръпнал. До него долетя слаб аромат на лилии — ухание, което сякаш не биваше да бъде тук, сред вмирисания на нефт и пластмаса въздух под сводовете на Мейра.

— Не — жената протегна ръка напред. — Не мога повече да се надявам. Знаеш ли какво означава да изгубиш някого два пъти? Разбира се, че не знаеш. Ти никога няма да загубиш никого, защото никога не си допускал някое човешко същество близо до сърцето си.

— Това не е честно.

— Напротив. Ти вярваш в идеалите си повече, отколкото в хората. Каква утеха ще ти бъдат идеалите, когато накрая си съсипан от тежестта на времето и възрастта или от възвращенците — не че ти пожелавам отново да преживееш онзи ад. Ти самият ще съсипеш себе си. Никой друг не би могъл да го направи.

— Езилдия...

— Могъщата и велика коалиция може би има нужда от теб и хора като теб, но аз нямам. — Езилдия погледна Трайстин.

— Какво би трябвало да означава пък това?

— Просто си върви, Трайстин... моля те. Ако не си разбрал, то обясненията ми не биха имали никаква стойност. А ако знаеш... — Тя пое дълбоко дъх. — Наистина не е необходимо да обяснявам. — Езилдия замълча за миг. — Съжалявам. Не исках да се поддавам на емоционални изблици. Просто си върви. Тръгвай да подадеш рапорта си, че приемаш обучението. Заминавай да спасяваш останалите. Не можеш да спасиш нито мен, нито себе си. Отиди да спасиш коалицията.

Трайстин стоеше безмълвен. Студенина обзе цялото му същество. Та той въобще не беше като възвращенците. Нима тя не можеше да разбере?

— Просто си върви. Тъй или иначе ще си отидеш. Рано или късно. Просто си върви.

Накрая той се обърна и тръгна бавно към вратата. Не можеше да промени решението ѝ, каквото и да кажеше. Това поне знаеше със сигурност.

16.

Подземната совалка спря беззвучно на станцията Прелом Изток. Трайстин взе куфара и ръчната си чанта, след това слезе в добре осветената подземна гара, чийто под беше облицован със зелени и сиви плочки. Лампи във формата на тръби хвърляха мека светлина, почти като онази в тунелите на Клайсийн, но във въздуха се носеше ароматът на зеленина, растяща извън и над гарата.

Майка и малко момче се приближиха към него, прекосявайки блестящите плочки на пода.

— Той е лейтенант — прошепна тъмнокосият малчуган, който пусна ръката на майка си, за да го посочи. — Като татко.

Трайстин докосна за миг края на баретата си, после се усмихна на момчето и на тъмнокосата му майка. След това тръгна бързо по осветения тунел към стълбището, водещо до гарата за транспорт по повърхността на планетата. За миг спря, пъкна кредитната си карта, за да заплати таксата на подземната совалка — удържаха му, както винаги, два креда.

Започна да се изкачва по стълбите, опитвайки се да не куца. Кракът не го болеше, но все още бе изтръпнал, въпреки всичките упражнения за раздвижване, които бе правил в рехабилитационната зала, дори и в залата на космичния кораб „Адамс“ на път за Пердия.

На последната площадка от двете страни на широкото стълбище имаше миниатюрни градини, оградени със син камък. В тях растяха кедри бонзай, за които се твърдеше, че били посадени на това място от основаването на Камбрия. Зад тях бяха мраморните статуи, изобразяващи вечнозелените растения от старата Земя — Земята преди Гигантската смърт, преди горите да бъдат превърнати за секунда в каменни въглища.

Трайстин погледна към избледнялото синьо небе. Облаците се гонеха на изток към море Пейлиън. Пое дълбоко въздуха, изпълнен с аромат на дъжд и цветя, които не можеше да види.

Електрическият влак, плъзгащ се безшумно над заровените в земята релси, пристигна на гарата на повърхността след цели петнайсет минути, но Трайстин прекара това време мълчаливо, съсредоточил цялото си внимание върху докосването на влажния въздух по лицето му, върху градините и хелиоптиците със зелени крила, които поемаха нектар от цветовете на дърветата лале.

До следващата спирка остана сам в автоматично управлявания влак, след това се качиха две по-големи ученички — и двете стройни и тъмнокоси. Момичето с по-издълженото лице, което носеше сребърен медальон върху светлосинята си фанелка, погледна към Трайстин. Очите му се задържаха върху униформата му, след това се насочиха встрани. Другото момиче хвана подръка приятелката си и двете слязоха от влака на следващата спирка. Трайстин видя как двете момичета седнаха на пейката до градинката на гарата. Момичето, което бе отклонило поглед от Трайстин, се разрида неудържимо.

Лейтенантът пое дълбоко дъх. Може би тя бе загубила брат, приятеля си или някой друг скъп човек? Колко момичета като това тук, колко момчета поразяваше войната? Макар че тя не беше всъщност истинска война. Възвращенците изпращаха своите военни мисии, а корабите, които контролираха системата, и офицерите от планетните станции правеха всичко по силите си да ги унищожат. Никой не приказваше много по този въпрос, не и на публично място.

Надяваше се, че униформата — а не светлата му кожа и пясъчнорусата коса — бе предизвикала реакцията на момичето.

На следващата спирка бодро се качи по-възрастна жена — белокоса и стройна.

— Здравейте, лейтенант. Предстои ви да се наслаждавате на отпуска си? Предполагам, че сте в отпуск.

— Точно така и се надявам да го прекарам добре. Благодаря ви.

— Не ми благодарете. Радвам се, че се връщате тук. Аз също служех през трийсетте години. Тогава Сафрия наистина беше дива планета. И не бе необходимо да се тревожим толкова много за възвращенците. Не ми обръщайте внимание, млади човече. Но въпреки това спомените ме пренасят в онези години. Къде изпълнявахте срочната си военна служба, ако мога да попитам?

— На Мейра.

— О, ще трябва да мине доста време... После, някой ден, ще разкажете на някой млад офицер как Мейра е била наистина дива планета и ще се чудите, че толкова бързо е отминало времето. — Тя се усмихна. — Както казах, не ми обръщайте внимание.

— Вероятно имате право. — Трайстин ѝ се усмихна, изпитал облекчение от бодростта ѝ.

— О, имам право. Някой ден и вие ще имате право.

След това мълчаха до следващата спирка. Там Трайстин прекара кредитната си карта през автомата за таксуване и слезе на гарата, помахвайки с ръка към белокосата жена.

Къщата се намираще на почти половин разтег от гарата, но Трайстин тръгна бавно по алеята, като свиваше и протягаше крака си, когато се сетеше за него. Погледът му докосваше зеленината, спираше се на малкото местни дървета със сини стъбла, които се бяха развили блестящо под грижите на интеграционната екология. Богато украсените тежки порти от ковано желязо в началото на градината както винаги бяха отворени. Той пое по лъкатушещата пътечка, настлана с камъни, която бе направил неговият пра-пра-дядо.

Почука на входната врата на къщата, но никой не отговори. В това нямаше нищо изненадващо, не и ако баща му работеше, а майка му бе все още в университета. Отвори вратата и извика:

— Здравейте!

Никой не му отговори. Остави куфара и ръчната си чанта върху полирания под от ахати в коридора и затвори вратата след себе си. Челото му беше влажно и той го обърса с ръкав, после пхна баретата под колана си. Кухнята бе празна, с изключение на миризмата от някакво ядене, носеща се от старинната конвенционна фурна, затова се спусна по коридора към кабинета на баща си.

Почука леко по отворената врата и изчака секунда, през която огледа екраните пред баща си.

Доколкото можеше да се ориентира, екраните показваха диаграми или схеми, с каквито Трайстин не беше запознат, макар и общото му впечатление да бе, че един от екраните разработваше метод за елиминиране на някакви отпадъчни продукти. Още преди да бе успял да разчете данните, екраните угаснаха, след което веднага се изпълниха със спокойни изгледи от източния бряг зад Камбрия.

По-възрастният мъж, чиято червеникаво-руса коса, прошарена със сребро, бе подстригана късо, докосна клавиатурата и махна слушалките от главата си.

— Трайстин! Така се радвам, че успя да си дойдеш у дома. — Той се изправи бавно, после решително се насочи към сина си и го притисна плътно до себе си.

Трайстин му отговори с яка прегръдка.

— Мисля, че си натрупал още мускули. — Елсин Десол пусна сина си. — Правиш ли много физически упражнения?

— Да.

— Това е хубаво за поддържане на формата. Ти си все още достатъчно млад и за теб не е чак толкова важно. Аз трябва усилено да правя упражнения, в противен случай ще се превърна в отпуснат дядка.

Трайстин не можеше да си представи, че баща му ще се превърне в отпуснат дядка, не при внимателно поддържания от него хранителен режим, заниманията в градината, ежедневните физически упражнения, както и заниманията с бойни изкуства.

— Понякога ми се струва, че е по-лесно човек да работи с вграден нервен чип, отколкото със слушалки. По-добре би било да виждам екраните в съзнанието си, но тази технология е достъпна само за военните. Това оборудване е единственото, с което мога да напругам уморения си стар мозък.

— Уморения си стар мозък ли? Нима същият този стар, уморен мозък не измисли ключове за разгадаване на лабиринтите в развлекателните системи-загадки? Или пък теоретичните системи за кодиране на информация?

— Това са просто игри. Колкото повече остарявам... толкова повече обиквам загадъчното. — Елсин сбърчи чело за миг. — Седни. Започнах да приготвям някаква гозба в тенджерата, тя още къкри на огъня, пък и Нинка няма да се прибере скоро.

— Все още ли преподава в университета?

— Как така „все още“? Майка ти никога няма да се откаже от тази работа. Тя дори убеди ректора, че тъй като музиката подсилва математическата концептуализация, основната теория на музиката би трябвало да бъде един от задължително изучаваните предмети.

— Тя работеше по този въпрос още преди години. — Трайстин зае едно от дървените капитански кресла до масата за шах, а другото, с орфаната пурпурна възглавничка остави на баща си.

— Спомняш си, че майка ти не е от типа хора, отказващите се от нещата, в които вярват. Естествено и двете ни чеда са толкова добрички и се вслушват в съветите на родителите си.

Трайстин отвори уста и отново я затвори. Баща му все още можеше да го предизвика към необмислени действия.

— Сега е по-добре — кимна Елсин. — Плодов сок или чай? — По-възрастният мъж замълча за миг. — Да не се е случило нещо с крака ти?

— Изтръпнал е. Разкъсаха го на парчета по време на нападение и се наложи да го изградят отново. Нямам предишната гъвкавост, но лекарите казват, че всичко е наред — възстановяването е просто въпрос на време. Продължавам да правя физически упражнения и с всеки изминал ден се чувствам по-добре.

— Ще ни разкажеш за това на вечеря. Няма нужда да се притесняваш сега. Майка ти ще те разпита за всички подробности. Чай или плодов сок — не каза какво искаш.

— Чай с лимонов сок, ако имате такова нещо тук.

— Имам лимони. Вече приготвям литри лимонов сок, след като успях да достигна точното екологично равновесие в градината над къщата. — По-възрастният мъж мина през вратата, пое към кухнята и обширната трапезария с изглед към градината и източния дял на Камбрия.

Трайстин се обърна в креслото, за да погледа градината, доволен, че вижда небето, без да сезира в някакъв портал или екран или да го възприема чрез показанията на датчиците и скенерите. Погледът му отново докосна вградената в повърхността на масата шахматна дъска и каменните фигури върху нея. Възрастта на дъската възлизаше на осем столетия и се говореше, че е изработена от негов прародител на старата Земя. Трайстин се усмихна. Наистина беше стара, но чак пък толкова? Цените по пренасянето биха се оказали баснословни. Ако наистина дъската бе толкова стара, тя буквално щеше да е безценна, но единствено някой безсмъртен или анализ на ДНК можеше да потвърди кога е произведена — а в момента не можеха да прибегнат нито до

едното, нито до другото. Каменните шахматни фигури бяха дело на дядо му, който ги направи през последните години от живота си.

— Вземи — Елсин подаде тежката чаша на сина си, после седна и сложи собствената си чаша на коляно.

— Благодаря. — За миг Трайстин остави парата да обгърне лицето му, наслаждавайки се на аромата и топлината на чая, на пресния лимонов сок — много по-хубави от изгубилия всякакъв мирис по време на транслациите чай, който предлагаха на главозамайваща цена на Мейра.

Елсин въздъхна и се отпусна върху възглавничката.

— Я да видим. Какво беше транслационното изкривяване този път?

— Не беше лошо. Малко над една седмица. Говори се, че транспортните кораби претърпявали по-голямо изкривяване. — Трайетин сръбна глътка чай. Вкусът му беше така хубав, както и аромата. — Така ми липсват тези неща.

— И с мен беше така. Не се изненадвам, че и ти изпитваш същото. Каквото и да приказват хората, ние наистина имаме афинитет към земята и нейните продукти.

Трайетин кимна и се замисли за лимоните, чая, за градината — за петте поколения, които бяха живели в къщата и градините, променяйки ги в значителна степен.

— Изглеждаш малко замислен... дори разтревожен.

— Ами... една жена, която познавам, каза, че съм идеалист и не ме е грижа много-много за хората. Каза, че съм същия като възвращенците. Беше наистина разстроена.

— И това те измъчва.

— Предполагам, че е така. — Трайстин сви рамене. — В известен смисъл... ами... човек просто се пита защо.

— Знаеш ли защо те е разстроила?

— Може би се чувствам така и заради начина, по който се държаха хората край мен. Искам да кажа... хванах електрическия влак от гарата на подземната совалка и две момичета пътуваха една спирка заедно с мен. Едното от тях погледна униформата ми и когато слезе от вагона, избухна в плач. Питам се кого ли е загубила. А сега си мисля за Куентар. Той беше загрижен за мен, когато трябваше да избягам в неговата станция, защото моята бе излязла от строя. А същевременно

приказваше, че иска да убие повече възвращенци, като че те не са хора. Сега е мъртъв. Вместо той да убие тях, те убиха него. Не зная. Винаги съм приемал, че възвращенците са хора, но в известен смисъл те не се държаха като такива. Куентар беше искрен, когато говореше за тях. За него те не бяха човешки същества. Аз бях. Но се наложи да разпитам няколко възвращенци... повечето действаха като машини, но един се държа по-различно. Заяви нещо такова: докато имал своята вяра, нищо, което съм казал аз, не можело да го сломи. Като че вярата е някакъв избор, направен от човека. — Трайстин сви рамене.

— Нима мислиш, че вярата е нещо, наложено сляпо на хората? — попита Елсин.

— Просто не съм мислил за това. Предполагам, че си спомних за този въпрос, когато Езилдия ме обвини, че по един или друг начин вярата ми била сляпа. Тя каза, че ако поставям дълга под каквато и да било форма над човешките чувства, не съм бил с нищо по-добър от възвращенците. Всъщност хвърли вината за това върху несъществуващото ми наследство като възвращенец. Щом като приличам на възвращенец, значи съм такъв. Нима не съм човешко същество, ако не изваждам на показ сърдечните си преживявания? Означава ли това, че съм машина, просто защото идеалите са важни за мен?

Елсин се засмя.

— Не. Това означава, че си млад и си човек. Младите са жестоки. Ако позволиш другите да видят какви чувства изпитваш, ставаш уязвим, а младите хора ненавиждат да бъдат уязвими. Това е един от луксовете, на които се наслаждава старостта.

— Благодаря... мисля, че съм ти благодарен.

— Не бих говорил повече по тази тема. Първо — ако го направя, няма да ми повярваш. И второ — сам ще разбереш. Пази се от жени, които искат от теб да излагаш чувствата си на показ. Еднакво внимателен бъди и с онези, които не желаят да те слушат, когато приказваш за онова, което изпитваш към тях.

— Това ми звучи като съвет да избягвам всички жени. — Трайстин сръбна още малко чай. — Ще се опитам да запомня мъдрите ти думи.

— Няма да го сториш. И аз не слушах родителите си, докато не станах по-възрастен. Не... това не е съвсем точно. Чувах думите им,

откривах мъдростта в тях, но тази мъдрост изглеждаше неприложима за мен. Подозирам, че това може да се каже за всяко поколение, ала никой от нас не живее достатъчно дълго, за да го потвърди — във всеки случай доживява да види единствено внуците си.

Трайстин кимна. Нямахше какво повече да добави към думите на баща си; те се изплъзваха от съзнанието му, въпреки баналната истина, която съдържаха.

— В съобщението ти се казваше, че са ти предложили обучение за военен пилот и ти си приел. — Елсин отпи няколко глътки от собствената си чаша. — Ако наистина работиш дълго време в далечния космос, може би ще живееш достатъчно, за да видиш моделите, които изгражда животът.

— Транслационният ефект става все по-малък — сви устни Трайстин и се раздвижи в креслото, неизвестно защо замисляйки се за времето, през което майката на Езилдия бе работила с фарканите. — Останах с впечатлението, че фарканите оказват някаква помощ на нашите транслационни инженери.

— Понякога и това е ставало. Можеш да попиташ майка си. Самият аз не зная много по този въпрос.

— Какво знаеш за фарканите?

— Опасни са.

— Защо?

— Трайстин, ти си действащ офицер. Аз също бях такъв. Знаеш всичко, което съм правил, плюс още много неща. Защо ти не ми кажеш? Освен това — защо задаваш този въпрос? Нима мислиш, че ми е известно нещо, което е непознато за теб?

— Обикновено е така — изтъкна Трайстин.

— Добре — въздъхна Елсин. — Те постигат транслация буквално без никакво изоставане във времето. Второ — никой — нито човешки същества, нито роботи — не напада планетните системи, които населяват те. Ние не казваме нищо по този въпрос, възвращенците не казват нищо, фарканите също не казват нищо. Официалната версия е, че сме загубили само един космични кораб, но в действителност сме загубили много повече. Разликата е там, че ние престанахме да ги нападаме. Възвращенците продължиха да го правят още дълго, дълго време и не съм убеден, че някога са прекъсвали нападенията си.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Фарканите вероятно са далеч по-напреднали от нас в областта на интегративните биотехнологии и хардуера. — Елсин се усмихна и погледна сина си. — Изразът на лицето ти е такъв, сякаш знаеш нещо повече, но не те питам какво е то.

— Благодаря ти. — Трайстин опита да не се върти в креслото си. Как баща му бе успял да долови неговите мисли за способността на фарканите да установяват връзка с военния вграден нервен чип? Дали мислените образи, изпращани от фарканите, бяха продукт на някаква технология, или непознато физическо умение?

— Те имат установен ред, а аз не съм убеден, че редът на извънземните задължително ще бъде благоприятен за нас. — Елсин се изправи.

— Кой би могъл да каже? Вероятно не е.

— Те са извънземни, затова трябва да се съглася. — Елсин се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Онази работа... с обучението ти за военен пилот повдига и други въпроси.

— Така е... раздялата...

— Да. Зная, че сигурно си мислил за тези неща и не съм човекът, който с десетки аргументи ще се опита да те накара да се почувстваш виновен. Не това имах предвид. Аз съм специалист по интегриране на технологиите — тоест обединявам отделни части в едно единно цяло. Затова искам да обмислиш как ще се предпазиш от финансовите загуби. Искам да боравим с хладнокръвно подбрани финансови термини.

— Какво? — Трайстин поклати глава.

— Ти си млад и здрав, но какво ще стане, ако транслационният ти двигател се повреди и те захвърли четирийсет години напред в бъдещето? Командването, разбира се, ще те пенсионира, отпускайки ти стандартната пенсия, или ще ти позволи да порботиш още няколко мандата и след това отново ще изпълни горепосочената процедура. Трябва да бъдеш подготвен за това.

— О...

— Може и да не се случи. Но вероятността е 1 към 10, че ще преживееш транслационна грешка за период от две години, ако решиш да направиш кариера в тази област. В случай че няма такава грешка... добре. Но ако има...

— Не съм мислил за това.

— Военното командване на драго сърце ще задържи заплатата ти, след което ще ти даде цялата сума наведнъж. Като се приспаднат от нея данъците и се вземе предвид инфлацията, тази сума едва ли ще си струва чак толкова тежък труд.

Трайстин разпери ръце.

— Какво да правя тогава?

— Ще основем „транслационен тръст“, макар че смисълът на това понятие ще бъде по-широк. Заплатата ти ще отива директно в институция, чиито фондове са разпределени в няколко сметки — кредитна сметка с възможност за незабавно изтегляне на суми, от която ще можеше да теглиш пари както от обикновена кредитна сметка, но ти ще посочиш лимит, валиден за тази сметка. Ако се получат парични фондове, надвишаващи този лимит, те автоматично се заделят за програма, влагаща капитали в различни предприятия. По този начин, ако служебният ти мандат бъде удължен или просто поради друга причина не си тук, можеш да задължиш програмата да изплати каквито и да било финансови задължения, а същевременно основният капитал ще нараства. Всъщност е по-сложно, но в основата си човек лесно може да го разбере.

— Откъде знаеш тези неща?

— Въобще нямах представа за тях — сви рамене Елсин. — Но когато получих съобщението ти, започнах да мисля по този въпрос и се заех да правя проучвания.

Трайстин отново отпи глътка от чая. Той дори не бе помислял за онова, което баща му бе забелязал веднага.

— Почакай малко. Трябва да проверя онази тенджерата. — И Елсин излезе от стаята.

Трайстин отново погледна през открития прозорец, позволявайки на пролетния вятър да разроши късата му според инструкциите коса. На изток, над море Пейлиън, се бяха натрупали няколко облака, но те не бяха достатъчни, за да се разрази буря. Поне не в скоро време.

Миг по-късно баща му се върна.

— Всичко трябва да бъде готово, когато Нинка се прибере у дома.

— Тя винаги си идва по едно и също време — засмя се Трайстин.

— Е, все някой тук трябва да го прави.

— Знаеш ли, татко, разполагах с доста време за мислене, но все още не зная с какво се занимаваш. Работиш като системен интегратор на свободна практика. Разбирам значението на всяка отделна дума и виждаш какво става — прибирам се у дома и ти измъкваш нещо ново — като онзи транслационен тръст — или пък аз гледам към екраните, над които работиш, и те ми изглеждат като древногръцко писмо или като бръщолевене на възвращенците.

— Понякога и аз изпитвам същото чувство пред екраните — кимна Елсин с разбиране. — Сега работех върху проблема с отпадъците в процесите на производство на различни храни...

— За Сафрия ли? — Погледът на Трайстин се отклони към прозореца, привлечен от полета на зеленикава хелио-птица.

— Ами, съвсем не! Разработваме система за местност, наречена Веринтка, доста далеч оттук, на планетата Мейра.

— Тя се намира на южния континент. Но трябва да измине още цял век, преди атмосферата да стане годна за дишане.

Елсин се засмя.

— А може би не е така. Опитваме се да направим нещо по този въпрос. Нюсин е достигнал посредством генно инженерство до някакво ново насекомо, което може да използва въглеродороди и въглероден двуокис и да отделя кислород.

Трайстин кимна.

— То създава лепкава зелена тиня — продължи баща му, — плюс много вода и кислород. Опитвам се да измисля някакъв начин на употреба за зелената тиня. Може би вече съм почти готов... но ще трябва да поработя още малко.

Трайстин долови слаб шум от стъпки и стана.

— Мисля, че мама се прибра. Някой току-що влезе у дома.

— Дори когато не разполагаш с биологичен хардуер, слухът ти е остър като на ястреб. Човек една крачка не може да направи, без да го чуеш.

— Какво е това ястреб?

— Хищник от древни времена. Предполага се, че е можел да чува движението на гризачите от няколко разтега разстояние.

Жената, която влезе в кабинета, беше пълна, но не набита, с къса, полупосребрена от възрастта коса. Зелените ѝ очи грейнаха, когато

забеляза Трайстин.

— Изглеждаш добре.

Трайстин стана бързо, пристъпи към нея, ала левият му крак съвсем леко се потътри по пода.

— Прекрасно е, че отново съм си у дома — призна той и я прегърна.

След малко тя отстъпи.

— Внимателно. Аз съм крехка жена.

— Ха! — изсумтя Елсин. — Не особено.

— В сравнение със сина ти наистина съм такава.

— Моят син ли? Последния път, като приказваше за него, беше и твой.

— Та горкият човек умира от глад, не виждаш ли? — Нинка намигна на сина си. После отново стана сериозна. — Какво се е случило с крака ти?

— Раниха ме по време на нападение. Лекарите казват, че всичко е наред, само го чувствам малко изтръпнал. Трябва непрекъснато да го раздвижвам.

— Не беше споменал за това в съобщението си.

— Не исках да ви тревожа.

— Значи да се тревожа сега? — Нинка поклати глава. — Ти и баща ти сте еднакви. — Тя се обърна към Елсин. — Все още трябва да го храня. Все още е прекалено слаб.

— Вечерята ви очаква, уважаема професор Десол.

— Още ли работиш по проекта за почистване на онази тиня? — попита Нинка, след това приближи до съпруга си и го целуна по бузата.

— Разбира се.

— Би ли могъл да си позволиш подобна дейност?

Не го правя за пари, а заради Трайстин и Саля.

— Винаги си бил идеалист.

— Кога ще вечеряме? — намеси се Трайстин.

— Ще донеса яденето, а ти се измий — предложи баща му.

Когато Трайстин, все още стиснал чашата с чай в ръка, влезе в трапезарията с изглед към градината, Елсин вече бе поставил съда с гозбата върху керамичната поставка в средата на кръглата маса. Зеленчуци и нарязани парчета от плодове, покрити със счукани

фъстъци и подправки, бяха сложени в голяма дървена купа пред чинията на Трайстин. Върху отсрещната страна на масата, до празното четвърто място, имаше кошница, пълна с топъл кафяв хляб, от който се вдигаше пара.

Нинка отвори плъзгащата се стъклена врата, облицована с дървена рамка, и леко я повдигна над едно неравно място.

— Виждам, че тук отново трябва да правя ремонт.

— Винаги с тази инженерна мисъл. — Елсин седна и се обърна към Трайстин: — Сервирай си. Храната е проста — хляб, салатата и готвено във фурна.

— Мирише прекрасно. — Трайстин изчака майка му да се настани край масата и едва тогава седна на стола си.

— Нима не е така винаги? — попита тя. — В течение на годините баща ти ме разглези.

Трайстин я изчака да си сипе от храната, после натрупа няколко лъжици от готвеното с ориз върху широката каменна чиния и си взе също толкова много зеленчуци.

Елсин наля чай на Нинка и си сервира от гозбата.

— А сега... да поговорим за важните неща — така ще мога да приключа с тревогите. Как те раниха? — попита Нинка. — Започни от началото.

— Тя винаги казва така — засмя се Елсин.

Трайстин допи чая в чашата си.

— Почти три години възвращенците трупат оръжия и боеприпаси в пустошта на Мейра, като прикриват това с непрекъснати нападения срещу станциите от граничната полоса.

Докато Трайстин очерта предисторията на нападението, Елсин отново напълни чашата на сина си.

— ... накрая наистина нямах друг избор, освен да остана в боен скафандър. Докато бях в медицинския център, ми предложиха да приема обучение за военен пилот и аз реших да приема. Една от причините, поради която приех, беше тази, че удължиха военната служба на всички.

— Но очевидно има и други причини, поради които си направил такъв избор — поклати глава Нинка. Независимо че много обичаш тази къща, тя няма да ти бъде достатъчна. Не и сега.

Елсин се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Освен това ние сме говорили по този въпрос... — Нинка погледна Елсин.

— За какво сте говорили? — после Трайстин разбра. — Искате да кажете, че някой ден Саля ще се върне и тя я обича наистина достатъчно, за да бъде щастлива тук?

Баща му кимна.

— Ти, поне в продължение на доста години, ще бъдеш в космоса и ще разширяваш границите на обитаемия свят. Не пожела да се скриеш от това бъдеще, дори след като те раниха, нали?

— Не призна Трайстин и се разсмя за миг. — Предполагам, че си прав.

— Винаги си обичал да контролираш нещата.

— А няма ти не си такъв? — попита Нинка и погледна съпруга си. — По някое време и Трайстин ще пожелае да се установи някъде за постоянно. И ти самият го направи.

— Може да е готов за това и след половин столетие — засмя се Елсин. — Хубаво е, че у дома се мяркат млади хора като теб. — Той пое хапка от гозбата и задъвка. — Този път всичко мина добре.

— Винаги е добре — изрече Нинка с усмивка.

Трайстин се намръщи.

— Какво искаше да кажеш с младите хора, които се мяркали у дома? Това, че не си оставаме вкъщи и... — тъй като не можа да измисли как да завърши изречението, той просто престана да говори.

— Положението с възвращенците. — Баща му отново си взе от гозбата.

— Какво общо има това с мен? С къщата? Със Саля?

— Все още ли не си успял да разбереш, Трайстин? Ние губим войната.

— Защо реши, че е така?

— Защото съм интегратор — човек, обединяващ различни страни и аспекти в единна обща картина. Не приказвам много, защото няма никакъв смисъл. Всеки прави каквото може. Ако се намираш в подпалена къща, няма да помогнеш, като плачеш колкото ти глас държи. Просто опитай да намериш отнякъде вода. — Той поклати глава. — Зная, аналогията, която използвах, не е особено добра. На пръв поглед сме попаднали в състояние на безизходица. Границите ни с възвращенците са постоянни и стабилни; ние не нападаме техните

изцяло обитаеми планети, те не нападат нашите — макар че и двете страни биха могли да го сторят. Тяхното население расте...

— С достатъчно бързи темпове, за да стигнат още веднъж до ситуацията Измиране след няколко столетия на планетата Орум.

— По-добре кажи хилядолетие — предложи Елсин. — Правил съм изчисления по теорията на вероятностите. Планетите са големи. Но основната ти мисъл е правилна. Ние предпочетохме да заселваме планетите с много по-малобройно население, използвайки технологично уместен, балансиран подход. — Той спря да приказва и погледна към Трайстин. — Кога ще бъде готова Мейра за начална колонизация? Кога атмосферата ще е годна за дишане?

— След около шейсет до осемдесет години, но ако насекомите на Нюсин и твоят проект се окажат успешни — Трайстин се засмя, — много по-рано.

— Кога ние наистина ще имаме нужда от нея?

Трайстин сви рамене.

— Какво ще кажете, ако тази планета никога не ни потрѣбва? — намеси се Нинка усмихната. — Чувала съм тази проповед за заселването.

— Кога биха могли възвращенците да я използват? — настоя Елсин.

— Вероятно сега. Може би тъкмо затова увеличават така упорито нападенията си.

— Точно така. Те използват всичко, което имаме. — Елсин вдигна ръка и отпи глътка чай. — В определен етап от развитието ни, Трайстин, свръхмодерната технология става безсмислена. Наистина ли е толкова важно за по-голямата част от хората, преминаващи транзитно от една система в друга, дали сме намалили транслационното изоставане във времето от осем седмици до четири дни? От военна гледна точка — да, това ни дава преимущество. Но нима възвращенците много ги е грижа за това? Какво влияние има изоставането във времето върху кораб-майка, натоварен с ентузиазирани, млади мисионери, въоръжени да се бият за Пророка? Нищо не ги привлича да се върнат обратно у дома, а ако оцелеят, стават патриарси и не изпитват нужда от нищо.

— Но... — Трайстин се опита да се намеси.

— Ти си проектиран като възможно най-добрата военна машина за убиване. Дори не искам да знам колко възвращенци си унищожил. Но няма това ги спира? Може би разполагаме с десет хиляди млади мъже като теб, вероятно една четвърт от тях във физиологическо отношение разполагат с достатъчно сила да издържат всички варианти на военно обучение. Вземайки предвид нарастването на нашето население и ресурсите, вложени при обучението на всеки един от вас, ние губим всеки път, когато загине човек на военна служба — в случай че всеки наш войник не убие хиляда възвращенци. — Елсин отчупи къшей топъл хляб, като че искаше да откъсне нечия ръка.

— Нима мислиш, че би трябвало да унищожим с ядрено оръжие Орум и всички останали планети на възвращенците?

— Не. Тъкмо в това се състои проблемът. Какви хора ще станем, ако постъпим по този начин? Ще бъдем същите като враговете си. Това е идеята, прокарвана в цялата книга „Диалози на Еко-Тек“ и въпреки всичко на всяко поколение му се иска да я забрави.

— Не мисля, че е така. — Трайстин настръхна при този мек укор от страна на баща му. Беше прочел внимателно всичките страници на „Диалозите“. — Те не са ни нападали с ядрено оръжие, ние от своя страна въобще не помисляме за подобно варварство.

— Разбира се, че няма да ни нападнат. Те имат нужда от недвижима собственост — от територии. Но какво ще кажеш, ако изсипят четири кубически разтега натрошена скална маса в атмосферата на Пердия? Колко цивилизовано би било това?

— В последна сметка, ако приема аргумента ти, в подобно дело би имало смисъл.

Елсин се засмя.

— Не би трябвало да приемаш аргумента ми. Намери някой подобър. Или начин да го опровергаеш. Може би тъкмо поради това по-дългото време, прекарано на военна служба, ще ти се отрази добре.

— Можем ли да поприказваме за нещо друго, освен за края на цивилизацията? — попита Нинка. — Миналия месец видяхме Саля, тогава тя си дойде от Хелкония.

— Тази планета е по-лоша от старата Венера, но разправят, че може да стане толкова зелена, колкото Земята. — Елсин отпи от чашата си. — Разбира се, за това ще е нужно цяло хилядолетие и сивото

вещество на половин система — от интелектуални гризачи, каквито представяваме ние.

— Как е тя? — попита Трайстин.

— Намерила си е някого — мисля, че е майор или капитан.

— Той я е намерил — предположи Нинка. — Тя въобще не е търсила.

— Винаги става така. Аз намерих теб, скъпа. Ти също не търсеше никого — усмихна се широко Елсин.

— Все още не търся, дори когато се заровиш в онази градина. Сега повече от всякога имаш неотразим чар.

— Струва ми се, че той се разтопи от удоволствие — заключи Трайстин.

— Разтопил се е от удоволствие ли? Направо потече. — Нинка се засмя. — Помниш ли как ти и Саля подкопахте основите на малкия каменен мост и той падна в езерото с шараните?

— Тогава се изненадах колко много обиди знае. — Трайстин се усмихна към баща си. — Ами помниш ли, когато Саля пусна флуоресциращ шаран в езерото и му каза, че той е заразен със специфичен ихтиологичен вирус, заразяващ старите шарани на дядо? Или когато...

17.

Трайстин изпи последната глътка зелен чай от тежката пръстена чаша — тя беше зелена, здрава, направена от дядо му, който я бе подарил на внука си за десетия му рожден ден.

— А-а-ах... колко ми липсват тези неща...

— Мисля, че говорихме по този въпрос по-рано. — Елсин постави по-малката си и далеч по-фина чаша до чинията, пълна с нарязани плодове.

— Сигурно е така. Вероятно съм го споменал много пъти.

Елсин се разсмя.

— Искаш ли още чай? Здравата пухтя и сумтя по време на физическите упражнения...

— Не. По-късно. И тази сутрин ли ще работиш върху използването на ненужната зелена тиня?

— Бих могъл да го отложам. Каза, че искаш да отидеш на Скалите. Можем да отскочим дотам.

— Те изглеждат по-красиви следобед. Тази сутрин просто ще се разходя. Все още ми се ще да раздвижа крака си.

Баща му кимна.

— Щом искаш. Тогава аз ще поработя, а след като обядваме, ще изкараме скутера.

— Това ми звучи добре. — Трайстин се изправи и отиде до мивката да изплакне чашата си. — Кога ще се прибере мама? Тя е излязла още преди да се събудя.

— Спомена за някакви прослушвания. Няма да закъснее чак толкова много, но и няма да я видим скоро у дома. Тя не е от най-запалените любители на Скалите. Затова смятам, че днес ще бъде прекрасен ден да отидем дотам.

Трайстин се усмихна. В забележката на баща му относно реакцията на Нинка спрямо Скалите бе скрит мек хумор — макар че как бивш инженер по поддръжка на системите за енергийно хранване на космичните кораби би могъл да изпитва антипатия към

големите височини бе друг въпрос. Но пък в майка му човек можеше да открие и още противоречия.

— Няма да се бавя много, но наистина ми се ще да поскитам наоколо, докато времето навън е хубаво.

— Постъпи както желаш. Ще тръгнем, когато се върнеш. — Елсин блъсна назад тежкия дървен стол, изправи се, след което отнесе чашата и чинията си към старомодната мивка. Изплакна собствените си съдове и посегна към чинията на Трайстин.

— Не бива да измиваш и моята.

— О, това не ме затруднява. Иди се поразходи, а пък аз ще поработя върху зелената тиня. После ще отидем да видим Скалите. Можем да спрем в ресторанта на Хайрин там ще обядваме.

— Това ще бъде страхотно. Още ли правят онова блюдо със задушено месо и гъби?

— Последния път, когато ходих там, още го предлагаша — отговори Елсин и подреди съдовете, внимателно поставяйки зелената чаша на място, където не можеше да се сблъска с друго нещо.

— Страхотно. Човек не може да намери такава храна на Мейра. — Трайстин се изправи и погледна през прозореца към ясното зеленикаво небе. — Навън е хубаво... няма да се бавя дълго.

— Когато се прибереш, ела и ме вземи — усмихна се Елсин на сина си, ала не тръгна към кабинета си.

Трайстин се приближи до него и го прегърна.

— Няма да се бавя, но наистина ми се ще да се поразтъпча, преди да полетя за някъде.

Елсин кимна и проследи с поглед младежа, който се запъти към външната врата.

Трайстин затвори вратата след себе си и спря на малката веранда. Погледът му прелетя над стълбището и лъкатушещата пътечка, докосна градините и се спря върху кедъра-бонзай в голямата каменна саксия, при която пътеката се разделяше на две. Кедърът не изглеждаше много по-различен от деня, в който бе заминал на военна служба на Мейра или от времето, когато го беше забелязал за пръв път като дете. Ала не бе възможно да е останал съвсем същия — дървесните видове бонзай изискваха внимателно подкастриране и още много, много други грижи, само че разликите бяха съвсем неуловими.

Лек ветрец докосна лицето му и донесе смесен аромат от ниските борчета, насадени от двете страни на градината, и ранните пролетни цветя. Сезоните... така му липсваха температурните промени и смяната на листата по дърветата. Макар че ботаническата градина в подземния купол в Клайсийн го успокояваше, градините под земята не бяха същите.

Понякога си задаваше въпроса: толкова много обичаше растенията и дърветата, а защо бе приел обучението за военен пилот? Какво всъщност искаше да постигне с военната служба? Или може би беше попаднал там, защото това се очакваше от него и просто защото не бе намерил в живота онова, което искаше?

Слезе по стълбите и спря пред малкия кедър. Погледът му се плъзна по извитите миниатюрни клони, пръстите му докоснаха мъха около основата на ствола — той му се стори мъничко сух. Ясното небе не обещаваше дъжд, но това положение можеше да се промени за броени часове.

Сутрешното слънце стопли лицето на Трайстин. Той се отдалечи с бавни стъпки от къщата, следвайки пътеката, която водеше към булевард „Слънчев танц“. Оттам пое по по-тясна павирана улица, стигаща до алея „Хородиски“, която на свой ред се изкачваше по хълма. Хелио-птици прелитаха по разположените на равни разстояния един от друг клони на древните норфолкски борове, издигаци се някъде по средата на склона: те му пречеха да види къщата, построена на самото било на възвишението. Под дърветата имаше дълга десет метра тревна ивица, а между нея и пътеката се виждаха лехи с цветя, оградени от всички страни с камъни.

Млада хелио-птица, чийто вид все още не можеше да определи заради светлозелените ѝ пера на съвсем млад екземпляр, кацна на върха на един клон. Тя подскачаше и тромаво пляскаше с криле, за да ги изчисти от паяжината, протегнала се между клоните на норфолкския бор. След миг, изпълнен с нови усилия, птицата освободи крилеге си и се стрелна към върха на хълма, изгубвайки се от погледа му между дърветата.

Трайстин се усмихна и продължи разходката си.

Цветя-телефончета изпълваха лехата, дългите им зелени мустачки падаха почти до тревата, а мъничките им пурпурни цветчета разпръскваха аромат на мед и лавандула сред сутрешния въздух.

Малък електрически скутер забръмча надолу по алеята. На пътническите места седеше тъмнокоса двойка. Мъжът кимна към Трайстин, жената го изгледа.

Прииска му се да отвърне на погледа ѝ, но само кимна с глава. Въобразяваше ли си или хората тук по-често спираха очи върху него?

Продължи по алея „Хородиски“ почти половин разтег; едва тогава стигна до входа за превозни средства и до двора на Академията. Отпред имаше две каменни колони, образуващи арка, през която се влизаше в учебното заведение. Трайстин погледна украсения с дърворезба отличителен знак, провъзгласяващ, че именно тук се намира Камбрианската академия.

„Знание... вяра... сила... и разбирателство“, прочете той думите, изписани върху емблемата на академията — звезда с четири лъча, — припомняйки си откъси от оригиналните „Диалози на Еко-Тек“, с които задължително трябваше да се запознае, а не с по-популярните, съкратени версии.

„Без сила знанието е безполезно. Без знание вярата е тирания. Без разбирателство човечеството е сляпо, а без всичките четири — знание, сила, вяра и разбирателство — то е обречено.“

Разбира се, помисли си той, никой не би искал да използва подобно негативно изявление публично. Затова Академията бе предпочела да изведе в девиза си тези четири думи и звездата с четири лъча — знание, вяра, сила и разбирателство.

Полираното светло дърво на емблемата изглеждаше същото, както преди десет години — тогава Трайстин бе завършил Академията — и вероятно не се различаваше от вида си, когато баща му я беше завършил. Майка му бе учила в Академията за природни науки.

Нисък, подрязан във формата на квадрат жив плет служеше като бариера, насочвайки посетителите към алеята за превозни средства или към каменната арка, която покриваше главния вход за пешеходци към учебното заведение.

Трайстин пое към него — пред входа все още спираха всички влакове, движещи се на повърхността на планетата, макар че за разлика от много свои състуденти, Трайстин живееше наблизко и пристигаше пешком дори и в най-дъждовни дни.

Главната врата беше отворена, ала той не влезе в сградата. Седна на една каменна пейка под покрив, наподобяващ пагода — на времето

толкова много студенти се струпваха там, за да избягат от дъжда, докато чакаха влаковете.

Лекоатлетичните писти отдясно на сградата с учебните кабинети бяха празни, целият комплекс изглеждаше притихнал. Само едва доловимото мърморене от отворените прозорци на кабинетите показваше, че Академията е в сесия.

Докато Трайстин наблюдаваше, студент в зелено сако на дипломант бързо премина от физкултурния салон към по-стария корпус, изграден с кафяви тухли. После студентът влезе в сградата и илюзията за пълна тишина се възцари.

Трайстин се изправи и се върна към сградата на Академията, преминавайки отново край емблемата, след това в непосредствена близост до звездата с четири лъча. Разбирателство — ето кое е най-трудното и за него самия, и за повечето хора. Продължи да върви нагоре към хълма, като се надяваше да не среща повече електрически скутери.

18.

Стиснал в ръка куфара и ръчната си чанта, Трайстин премина през херметично затварящите се врати на орбиталната станция на Пердия и влезе в кварталдека на кораба „Рузвелт“. Веднага го лъхна едва доловимата миризма на озон и загрята пластмаса.

— Лейтенант Десол се явява за транспортиране до назначената му база. Имам ли разрешение да отида на борда на кораба?

— Получавате разрешение, сър — изрече жената-дежурен офицер, която имаше палка за обезвредяване на нарушители, окачена на колана. — Мога ли да видя заповедта ви?

Трайстин подаде заповедта и военната си лична карта, след това постави дланта си върху скенера.

Проблясна зелена светлина.

— Ще пътувате в каюта номер четири с лейтенант Юраки — жената-часови кимна, после му върна заповедта и личната карта. — Той е офицер, отговорен за продоволствените доставки. Каюти номер две и четири се намират от лявата страна по посока на залата за управление на кораба. Номер едно е каютата на капитана. Каюта пет е трапезарията за офицери. Корабът ще излети след по-малко от час.

— Благодаря ви. — Трайстин тръгна по тесния коридор, долавяйки бръмченето от електронната мрежа на кораба с вградения си нерв чип. Когато премина край жена-офицер с отличителния знак майор — три успоредни черти, изобразени върху гърдите на скафандъра, той се обърна почтително с лице към нея. Над трите черти и името „Лаурентиан“, тя носеше старинни нашивки на летец.

— Извинявайте, майоре — изрече Трайстин.

— Няма нищо, лейтенант. Вие сте наш пътник, онзи, който отива да види дали може да стане пилот, нали?

— Да, майоре.

Майор Лаурентиан кимна.

— Този скок ще бъде къс — без забавяне във времето. Елате, след като се установите в каютата си. Можете да наблюдавате

излитането и да видите какво ви очаква.

— Благодаря ви.

— Можете да ми благодарите по-късно. — След тези думи тя си тръгна, отправяйки се напред по коридора.

Макар и да беше по-голям от повечето трансляционни кораби, в сравнение с корабите-майки на възвращенците „Рузвелт“ беше малък по размери — но повечето трансляционни кораби бяха малки, поради задължителните ограничения, които Трайстин не разбираше напълно, но подозираше, че ще изучи в големи подробности. Целият коридор беше не по-дълъг от трийсет метра, като последните двама от тях представляваха секцията след херметично затварящата се входна камера и миниатюрния кварталдек.

Трайстин не знаеше защо наричат тази площ „кварталдек“, беше му известно, че този термин е дошъл от дълбоката древност. Каюта номер четири се намираше пред входа на укритието за аварийни ситуации. Подтикнат от любопитство, почука върху вратата на каютата, но никой не му отговори. Почука отново, изчака и откряна пластмасовата врата. Поради съображения за намаляване на теглото и по-голяма практичност „Рузвелт“ — както и всеки друг трансляционен кораб за цивилна употреба — беше изграден от херметични изолирани секции, но без значителни херметизационни бариери между отделните подсекции. Затова вътрешните стени и врати бяха тънки.

Трайстин влезе в каютата и спря. Малката работна маса, изградена срещу третата херметично изолираща преграда, бе запълнена с кутии, а самите кутии бяха буквално претъпкани с миниатюрни двесантиметрови дискети, пръснати навсякъде около компактен компютърен терминал. Зад терминала седеше едър мъж с дълга светлокестенява коса и кафеникава кожа. Трайстин почти в кръвта си усещаше сигналите, които се излъчваха от терминала, ала той винаги бе проявявал по-голяма чувствителност към електронните мрежи от повечето хора. Внесе кувара и чантата си и ги постави върху пластмасовия под, след което затвори вратата зад себе си.

Няколко секунди по-късно офицерът зад компютърния терминал престана да натиска клавишите от клавиатурата и се изправи. Имаше само една златна нашивка на младши лейтенант, но фините бръчици около ъгълчетата на очите му показваха, че е значително по-възрастен от Трайстин.

— Съжалявам. Вие сигурно сте лейтенант Десол.

— Трайстин.

— Аз съм Елджин Юраки — човекът, отговорен за докарването, балансирането и извозването до целта на всички товари, да не споменаваме доставките от храни, регенерацията на въздуха, плюс всички останали подробности с навигацията на могъщия „Рузвелт“. Добре дошли на нашия скромнен космически кораб, независимо от това, че навсякъде е здравата натъпкан.

— Благодаря ви. Не исках да кажа, че...

— Всичко е наред. Би трябвало ние да ви се извиним. Превозваме двама висши офицери. Те са настанени в двете добри транспортни каюти — протоколът и изискванията на екобаланса забраняват тези хора да споделят каютата си с когото и да било.

— Съжалявам. Изглежда, че сте натоварени до краен предел. Колко хора сте на борда?

— Всъщност не чак толкова много. Екипажът се състои само от шест души. Капитанът, лейтенант Хидърс, аз и трима техници. Но сега взехме вас и двамата старши командири, плюс още петима техници. Конфигурацията на кораба е по-подходяща за превоз на товари, отколкото на пътници. Гемия като „Удал“ може да поеме трийсет човека плюс товара, а ако се посблъскат, може да побере и шейсет. — Юраки замълча и посочи към компютърния терминал. — Съжалявам, но...

— Сигурно точно сега имате много работа. Просто ми кажете къде да оставя багажа си и няма повече да ви безпокоя — усмихна се Трайстин.

— Долните отделения на шкафа са празни. Долното легло е ваше.

— Добре. Мога ли да остана в трапезарията, за да не ви преча?

— Тъкмо там щях да бъда и аз, ако не трябваше да се занимавам с това тук... — Юраки направи гримаса. — Но вие сам ще си решите къде да отидете.

Трайстин едва успя да напъха куфара и чантата си в долните отделения на шкафа. Когато се изправи, Юраки отново работеше на компютърния терминал.

Трапезарията се намираще надолу по коридора, от дясната страна, непосредствено след херметизационна преграда. Беше празна. Шест светлосиви пластмасови стола бяха подредени край дълга, тясна

маса; още три бяха струпани в ъгъла. Смесена миризма на силен чай и изкуствен цитрусов сок „Състейн“ изпълваше цялото помещение. Трайстин се огледа, намери празна чиста чаша и завъртя кранчето на самовара.

Парата, долетяла до него, миришеше на сравнително свеж горещ чай. Трайстин изгори устните си с непредпазливо бързо поетата първа глътка от пиетието. Отпусна се върху един от столовете в ъгъла. Докато „Рузвелт“ беше свързан с орбиталната станция и нейните енергийни системи, силата на привличане в него щеше да бъде същата като на Пердия.

Непознато лице надникна в трапезарията.

— Лейтенант?

Трайстин се обърна. Веднага се изправи, след като разпозна не само униформата на командир, но и зелената нашивка на раменете, която означаваше, че жената работи за висшето военно командване.

— Да, командире?

— Бихте ли могли да ми направите чаша чай? Ще ви бъда много благодарна. — Жената в командирската униформа имаше сиви кичури в късо подстриганата си черна коса. — Настанена съм в каюта номер шест.

— Ще видя какво мога да направя... — Дамата-командир бе изчезнала, още преди Трайстин да завърши отговора си.

Той пое дълбоко и бавно дъх, отиде до бюфета, взе пластмасова чаша от лавицата и я напълни с чай. След като излезе от трапезарията, зави надясно, отиде до каюта номер шест и почука на вратата.

— Чаят ви, командире.

— Влезте.

Трайстин отвори вратата и влезе в каютата — не по-голяма от онази, която щеше да сподели с Юраки. Очите на жената-командир бяха безизразни, тя се бе съсредоточила над най-големия преносим компютърен терминал, който Трайстин бе виждал някога в живота си. Дисплеят като че съдържаше триизмерна карта на звездното небе и Трайстин не можа да се въздържа: направи опит да настрои вградения си чип към приемане на сигналите.

— Аз не бих се опитвала да сторя това. Стандартният вграден чип не е предназначен за подобна система данни. — Тя си взе чая. —

Благодаря ви. — Очите ѝ отново загубиха израза си, когато обърна стола си към компютърния терминал, инсталиран върху бюрото.

Трайстин остана още няколко секунди и разбра, че е получил команда „свободно“. Затвори вратата на каюта шест и се върна в трапезарията, отпусна се на стола и отпи глътка от собствената си чаша.

В действителност жената-командир въобще не го бе забелязала; за нея той бе част от оборудването. Стана и си наля още една чаша чай от самовара.

Пиеше бавно и чакаше, ала никой друг не влезе в трапезарията. Никой не премина край отворената врата.

— Подгответе се за херметично затваряне на входа — отекна от високоговорителите гласът на майор Лаурентиан. — Пригответе се за херметично затваряне на входа на космическия кораб.

След като съобщението заглъхна, Трайстин изплакна празната чаша, сложи я обратно на лавицата и тръгна по коридора, преминавайки край вече празния кварталдек и херметично затворения вход, през който беше влязъл в „Рузвелт“.

Когато приближи до отворения вход към капитанската кабина, гласът на майора отново прозвуча по високоговорителите:

— Подгответе се за смяна в енергийното хранване.

Трайстин протегна ръце и се закрепил между тесните прегради в коридора. Техникът, работещ пред екраните в нишата наляво от Трайстин, се засмя.

Светлината проблясна и угасна за миг, бръмченето на вентилаторите спря за секунда; притеглянето се намали до 0,5 — стандартното за кораба.

Както винаги вътрешностите на Трайстин се свиха болезнено при прехода. Той облиза устни, наведе се напред и надникна в кабината. Компютърните терминали пред капитана и първия му помощник искряха с разноцветни светлини.

Трайстин намали чувствителността на вградения си нервен чип... и се олюля. Дори и малката част от потока данни го погълна във водовъртежа си, преди да бе блокирал достъпа на информация до сетивата си. Очите му се навлажниха, главата му забуча. След секунда успя отново да оближе устни. Нима всички пилоти трябваше да

приемат и следят толкова много данни — или той получаваше достъп до тази информация чрез неправилно подбрани канали?

Трайстин сви рамене. Може би и двете му предположения бяха верни, но той нямаше да пита за това.

— ... Пеликан две... готов за отделяне от орбиталната станция... с малко ускорение...

— ... Пеликан две се отделя от станцията...

Екранът, следящ външната обстановка, който Трайстин разпозна с най-голяма лекота, показва отделянето на „Рузвелт“ от орбиталната станция.

Лейтенантът продължи да наблюдава — сигналите се сипеха като водопад по командните табла, екраните просветваха, изобразявайки последните данни. Нито жената-майор, нито първият ѝ помощник използваша ръцете си, пръстите им обаче лежаха върху уредите за ръчен контрол; Трайстин забеляза, че двамата офицери очевидно проверяваха видимите по екраните данни, сякаш не се доверяваха изцяло на вградените си електронни чипове и директните връзки на „Рузвелт“.

— Лейтенант? — помощник-капитанът на кораба погледна към Трайстин.

— Да, сър. — Макар че чинът на Хидърс не би могъл да бъде много по-висок от този на Трайстин, Хидърс беше първия помощник капитан на кораба и лейтенант Десол отговори.

— Няма да преминем през трансляцията в продължение на три стандартни часа, а това вероятно ще бъде много скучно. Идете си вземете чай или нещо друго.

— Искате ли да ви донеса нещо?

— Не, благодаря. За вас може да е скучно, но ние сме твърде заети тук.

Трайстин разбра намека и се върна в трапезарията, където Елджин Юраки си наливаше чаша чай.

— Как се чувствате? — попита Трайстин.

— Добре. Подкрепям се в последната свободна минута. — Юраки погледна към вратата и заговори със снишен глас: — Командир Милсини — тя е настанена в шеста каюта — докара около петтонен товар — оборудване с предпазни щитове на борда. Това е нещо кошмарно — особено когато човек трябва да се справи с

допълнителния товар в последната минута. Защита, тегло, равновесие — преизчислява се цялата маса за трансляция. — Офицерът, отговорен за доставките се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Боях се да не сме превишили трансляционния лимит, но ни остават още два тона до граничното натоварване.

Трайстин кимна учтиво с глава. Два тона по-малко от граничната стойност не звучеше никак много за такъв голям кораб.

— Виждате ли... общата маса не създава толкова тежки проблеми, както точността при изчисленията на общата маса. Колкото по-близка е стойността на масата до приблизителната стойност на трансляционната енергия, толкова по-малка е трансляционната грешка — при положение, че всички останали величини влияят в еднаква степен, което никога не се случва. Зная само, че капитанът на кораба прави живота ми черен, ако изчислението не е максимално точно. — Юраки изпи огромна глътка врял чай, без дори да трепне. — А когато някой командир ме засипе с разни товари, чиято маса ми е съвсем неизвестна... как да му кажеш, че това създава проблеми? Отвърщат ти — „Затова сте тук — трябва да ги разрешите“.

— Точно така.

И двамата младши офицери вдигнаха глави.

Вторият командир — набит, мургав мъж с блестящи нашивки около името „Чианг“ — застана до самовара.

— Когато човек е младши офицер, трябва да решава проблемите. Когато стане командир, започва да ги създава. Но щом достигне до старши офицер, работещ в щаба на командването, трябва да посочва на командирите какви проблеми да създават. — Той изсумтя. — Радвайте се, докато все още сте в такова положение, че разрешавате проблемите. Това е по-лесно. — Изричайки тези думи, командир Чианг изнесе чашата си от трапезарията.

— Знаете ли кои са старшите офицери? — попита Трайстин. — Познавате ли ги?

— Командир Милсини работи в отдела за планиране и прогнози към общото командване. Командир Чианг — за него не зная. Но когато чуа, че идва, всички пилоти започнаха да си шушукат. Той донесе само три кашона с багаж и върху всеки един от тях бе отпечата изчисленията за общата маса.

— Колко предвидливо от негова страна — отбеляза Трайстин.

— Той е бил или в момента е пилот. Ако всички пилоти са като него, никога няма да забравят колко е важно да изчислиш общата маса. — Юраки се изправи, наля си още една чаша чай и след това добави цяла лъжица „Състейн“ на прах върху течността, от която се вдигаше пара.

Трайстин потрепера.

— Как можете да пиете това?

— Човек свиква. — Юраки пое дълбоко дъх. — Аз имам още работа. Ще се видим по-късно. — И той изнесе чашата от трапезарията.

Трайстин си наля още половин чаша чай без „Състейн“ и започна бавно да посръбва от течността. Вероятно бе заспал, защото изведнъж се надигна сепнато и провери колко е часа чрез вградения нервен чип — бяха изминали над два часа, откакто бе напуснал кабината на капитана. Сигурно е бил по-уморен, отколкото бе предполагал.

Чаша чай със „Състейн“ му помогна да се разбуди. Накрая пое към кабината на капитана, като премина край техника в специална униформа, който все още наблюдаваше системите за поддръжка на кораба чрез шестте екрана пред себе си.

— Добре прецени кога да дойдеш — обади се Хидърс от дясното кресло. — Остават още около петнайсет минути. — След това очите му станаха безизразни.

Майор Лаурентиан въобще не погледна към Трайстин.

Каскадата светлини по командното табло започна да се движи по-бавно, но все повече и повече пъстроцветни датчици проблясваха след всяка изминала минута. Дали не захранваха енергийните системи, подготвяйки ги за трансляция? Трайстин не знаеше. За пръв път наблюдаваше трансляция от вътрешността на капитанската кабина. Времето течеше неусетно.

— Подгответе се за трансляция. Подгответе се за трансляция — думите на Хидърс се разпиха от високоговорителите на кораба. — До трансляцията остават още трийсет секунди.

Целият кораб стана напълно беззвучен. Вентилаторите спряха. От екраните изчезна всякакъв образ. Гравитацията изчезна, Трайстин изопна крака, придържайки се несръчно о стената и наруга наум разсеяността си.

В момента на трансляцията като че целият кораб се преобърна, черното стана бяло, тъмното — светло. За миг Трайстин си помисли, че това ще продължи до безкрай... — макар че усещането бе напълно субективно. Нито един часовник, изработен от човешко същество, не бе успявал да измери продължителността на трансляцията.

След това, с непоносимо за човешките вътрешности движение, корабът се върна в нормалното пространство. Екраните пред пилотите започнаха бавно да просветват, после по-бързо, същевременно датчиците бяха готови, да подадат данни за всички системи на кораба.

Вентилаторите отново подеха съскането си, гравитацията в кораба избута Трайстин на около десет сантиметра по-настрани върху твърдия под.

Ала никой от пилотите не помръдваше, въпреки че Трайстин почти чувстваше как в командната кабина протича увеличаващият се поток от информационни данни.

Картината върху екрана, който изобразяваше външната обстановка, се изкриви и отново се показа. Виждаше се как „Рузвелт“ се насочва към Чевел Бета. Първият помощник капитан протегна ръка и натисна някакво копче край компютърния терминал.

— Трансляцията е извършена. Насочваме се към обитаема система. Насочваме се към обитаема система.

Някъде в периферията на системата Чевел Бета „Рузвелт“ щеше да използва приемниците си, за да улови едновременно изпращаните паралелни сигнали. Те се излъчваха без прекъсване от астероиди в двата противоположни края на системата в синхронни орбити. Сигналите съдържаха кодирани алгоритми, които в дешифриран вид, заедно с изчисления паралакс, позволяваха на приближаващите се кораби на коалицията да определят реалното време и трансляционната си грешка.

— Това е всичко, лейтенант. Ще се видим по-късно. — Хидърс се усмихна за миг на Трайстин.

Трайстин разбра, че е получил команда „свободно“.

— Благодаря ви, сър. — Той отново излезе в тесния коридор зад пълната с хора командна кабина.

От нишата, разположена зад входа, техникът в специалната униформа вдигна поглед от екраните.

— Желая ви късмет, лейтенант.

Съдейки от онова, което бе видял, Трайстин си помисли, че щеше да се нуждае не само от късмет. Щяха да му трябват още много, много други неща.

19.

Единствените инструкции, които Трайстин получи, когато докладва за пристигането си в Чевел Бета и разбра в кое помещение трябва да се нанесе, бяха да се яви в стая Б7 в 0900 часа след една седмица, след като уреди всички проблеми с настаняването си в базата. Стая Б7 означаваше второто ниво — сравнително високо за астероидна станция. Трябваше да се яви в стая Б7 и да чака — не че правеше кой знае какво повече от безкрайно изчакване. Премина през още един пълен медицински преглед, обнови личните си файлове, дадоха му униформа и предпазен боен скафандър за действие в открития космос, ала всичко това не отне много време. Най-сложното нещо беше да се справи с документите на своя транслационен тръст. Нито служителите от счетоводните служби, нито хората от административния отдел изпаднаха във възторг, ала баща му бе подготвил необходимата процедура с последователността на всички необходими стъпки, които трябваше да предприеме, както и законовата обосновка на всяка една от тях. Това обаче не направи майор Таракини по-щастлива и реакцията ѝ накара Трайстин да остане с непоклатимото впечатление, че ако нещо се случи с лейтенант Трайстин Десол, военното командване наистина ще прояви желание да задържи заплатата и всичките печалби от нея колкото е възможно по-дълго.

Друго задължение, което отнемаше много време и бе крайно отегчително, бяха компютърните занимания, служещи като увод в основната теория за пространствените координатни системи. Трайстин бе прекарал много време в библиотеката на станцията, използвайки вградения си чип, за да намери достъп до общата информация за пилотирането и транслационните двигатели; освен това прекара редица часове във фитнес залата с увеличена гравитация. Гравитацията в станцията беше 0,5; може би само защото за енергията, необходима за поддържане на стандартната гравитация, трябваше да работят два агрегата тип „Фузактор“, за увеличена се приемаха

стойности от 1,1 — съвсем малко по-високи от нормалната гравитация на Мейра.

Трайстин се опитваше да не се поклаща и да не отскача, докато се изкачваше по наклоненото стълбище към по-горните нива на базата. Стаята му — куб с ръб четири метра — беше издълбана в монолитната скала и облицована с пластмаса и се намираше на ниво J.

Стълбищата в полегатите коридори, които лъкатушеха зигзагообразно напред-назад към повърхността на Чевел Бета, представляваха облицована с пластмаса скала и бяха съвсем голи, с изключение на отдушниците на въздушните колектори, разположени на еднакво разстояние между всеки две отделни нива.

Между нива E и D една жена-техник бързо премина край Трайстин, очите ѝ се вдигнаха към значката, където беше изписано името му, и тя тихо измърмори:

— Извинете, сър.

Той ѝ кимна и се отдръпна встрани, питайки се какво означава погледът ѝ и съвсем нехайно изреченото извинение. Напрегна слух и долови думите: „Още един нещастен новак...“

Цялата ли програма на обучение хцеше да протече така — с небрежно уважение, зад което се криеше презрението на техниците в космоса към младшите офицери? Трайстин пое дълбоко дъх и продължи да се изкачва по полегатите стълби.

В помещението Б7 се долавяше слаба миризма на пот и озон, но то изглеждаше като едновременна класна стая с десетина плоски компютърни терминала и изподраскани пластмасови столове. Трайстин се огледа — трима лейтенанти и един майор отвърнаха на погледа му.

Дамата-майор, тъмнокоса жена със свежо лице, която изглеждаше малко по-възрастна от Трайстин, въпреки трите успоредни нашивки на яката си, кимна и го покани:

— Настанете се удобно, лейтенант. Аз съм Сайри Теканаве.

— Трайстин Десол.

— Джони Чичи — представи се и набитият, тъмнокос лейтенант, който изглеждаше най-възрастен от цялата група.

— Констанция Алойзия. — Лейтенант Алойзия имаше лице с фини черти, заобиколено със светлокестенява къдрава коса.

— Сузуки Ямидори — тънките устни на дамата-лейтенант едва-едва се отвориха и сричките на думите, които изрече, изглеждаха като прерязани с ножица.

Трайстин си избра стол зад един от компютърните терминали, отдалечен на еднакво разстояние между майор Теканаве и лейтенант Чичи; вграденият му чип показваше, че е 0855 часа стандартно космическо време.

В 0859 мургав мъж със златен триъгълник на подкомандир, разположен до значката с името Тороуе, влезе в стаята и огледа групата от петимата офицери. Над името и означенията, сочещи военния чин, имаше холограма с антични на вид нашивки, изобразяващи криле. Накрая той попита:

— Може ли някой от вас да пее?

Трайстин се намръщи.

— Няма значение. Шегата беше лоша — във всеки случай неразбираема. Повечето пилоти — онези, които оцеляват, разбира се — развиват старомодно и неразбираемо чувство за хумор. Ще свикнете с това, но когато вече престане да ви прави впечатление, всички, освен старите пилоти, ще ви зяпат с неразбиращи очи — онова, което сте сметнали за смешно, за тях ще бъде съвсем неразбираемо. — Тороуе поклати глава. — Просто го запомнете. Някой ден ще ме разберете.

Трайстин навлажни устните си с език. Надяваше се, че не всички инструкции ще бъдат така неясни.

— Всички вие сте оцелели, изпълнявайки задачите си в станции от граничната полоса. Това не е кой знае каква препоръка, но е добър знак, че сте или необикновени късметлии, или поне сте в известна степен компетентни, което ни спестява необходимостта да правим предварително проучване. Такива сме тук, защото истинската глупост ни коства космически кораби и от време на време живота на нашите инструктори. Като инструктор аз имам известно предубеждение срещу глупостта. — Тороуе отново замълча.

— Лейтенант Десол, през следващите няколко дни бихме могли да свържем вашия вграден нерв чип към кораб за транспорт на боеприпаси или такъв за превозване на хора. Вие ще бъдете негов собственик, господар и слуга, защото вероятно ще можете да се справяте с всичко на борда. Но защо няма да предприемем подобна стъпка?

— Вероятно защото обучението няма да бъде достатъчно.

— В това не може да има никакво съмнение — потвърди командир Тороуе. — Що се отнася до наистина доброто военно обучение, статистическите данни сочат, че несъразмерно много време е било отделяно за обучаване на офицерите, контролиращи даден кораб, как да се справят със ситуации, които се случват в един процент от аварийните случаи... или дори по-рядко. Някои цивилни експерти по ефективността все още твърдят, че такава преданост към редките случаи снижава цената на обучението — освен ако не се случи авария на кораба, с който те самите пътуват. — Той се усмихна. — Проблемът при авариите е, че почти винаги губите или всичките, или част от функциониращите корабни системи. Това е една от причините, поради която ние не желаем да ви превърнем в част от машината — независимо, че възвращенците ни обиждат тъкмо по тази линия. Между другото, вие сте задължени да използвате компютърните наръчници за системите на космическия кораб, независимо от интензивния курс на обучение тук. Имате ли някаква представа защо е така, лейтенант Чичи?

— Не, сър.

— Помислете, лейтенант. Как бихте могли да ремонтирате енергийната система, ако информацията, от която се нуждаете, може да бъде достигната само чрез система, захранвана с енергия от кораба — а вие нямате енергия, което всъщност беше вашият първоначален проблем.

— О...

— Мислете! Всички вие трябва да мислите повече. — Тороуе тъжно поклати глава. — След този увод няма да ме видите доста дълго време. И е много по-добре да не се срещаме. — Той се усмихна спокойно. — А сега... — погледът му отново обходи петимата. — Сега ще прекратим действието на вашите вградени нервни чипове — само временно — и ще ви изпратим отново на училище. Ще научите всичко необходимо за пилотирането на космически кораби без помощ от електронна система. Няма да станете пилоти, ако не се научите да го правите. Майор Теканаве, можете ли да ми кажете защо?

— Вградените нервни чипове или връзки отказват да действат при дадени условия, затова неподкрепените от електрониката

възможности на пилота могат да се окажат решаващи за завършване на полета или военната мисия — отговори Сайри Теканаве.

— Това е правилният дълъг отговор. Краткият отговор е, че тъкмо това може да спаси живота ви. Ще имате обучение по оценка на ситуацията. Защо? С калкулатори и вградени нервни чипове можете да получите правилните отговори. Прекрасно. Колко е шестнайсет, повдигнато на четвърта степен? Можете ли да ми кажете, без да използвате вградените нервни чипове? Колко е? — показалецът на Тороуе посочи лейтенант Алойзия.

— 65 536... — но се съмнявам дали бих могла да го пресметна наум.

— Така е, но ще бъде добре, ако можете да изчислите приблизително числото за по-малко от секунда, защото може би ще разполагате единствено със собствения си ум, без помощта на техниката. — Командирът отново се обърна към Трайстин. — Лейтенант Десол, опитайте се да си представите следното: в главата си чувате пращане, както в най-лошите случаи на буря в пустошта — да, и аз съм служил на станция по граничната полоса на Мейра — и вграденният ви нерв чип не действа. Срещу вас са изстреляли залп ракети, вие не разполагате с плотери, нито с информация от електронната мрежа — единствено с картината върху плосък екран. Имате по-малко от минута, за да вземете решение. Как ще постъпите?

Трайстин премигна.

— Предполагам, че в този случай човек би имал съвсем смътна представа какво е насочено срещу него. Може би — натърти командирът. — А може би няма да подозира нищо. Казах, че разполагате с минута, за да вземете решение, но не ви съобщих, че ако предположението — или изчисленията ви — са погрешни, катастрофата ще ви застигне след минута. Няма да умрете, докато системата за поддържане на живота ви не експлодира, а това понякога трае доста дълго.

Командирът изправи рамене.

— Първо трябва да преминете през медицинския кабинет, където ще дезактивират вградените ви нервни чипове. Правилно ме чухте. Няма да бъдете в състояние да засилвате остротата на рефлексите си, няма да можете да получавате информация отникъде, за да минете през първите изпитания. Медицинските прегледи се извършват в кабинет

C50. След дезактивирането отново се явете тук, където ще получите разписанието за по-нататъшните занятия и упражнения с тренажорите. Аз няма да бъда тук. След тези думи той се обърна и напусна стаята.

Трайстин кимна с глава. Нямахме никакво повторение на напътствията и инструкциите. Или разбираш как трябва да постъпиш, или отпадаш. Той се изправи и последва майор Теканаве навън в коридора, след това по полегатото стълбище към по-ниско разположените нива.

Вратата на медицинския кабинет беше маркирана с древния символ червен кръст.

— А... ето я най-новата група загубени души... — Трайстин долови шепота на един от техниците, застанали пред компютърния терминал.

— Майор Теканаве, вие сте първа. Лейтенант, седнете тук, вие сте следващият.

Трайстин се разположи в очуканото черно кресло и загледа как майор Теканаве премина през арката и изчезна от погледа му, щом зави зад ъгъла. Останалите трима лейтенанти влязоха в стаята и заеха свободните кресла, следвайки древната сентенция, че старшият по чин и човекът с красиво лице трябва да посрещнат първи вражеския огън.

Не след дълго майор Теканаве излезе с помръкнало лице и се върна при тях, като мина под арката.

— Лейтенант?

Трайстин се изправи и последва жената-медицински техник по късия коридор, който ги заведе до помещение, в което имаше нещо, подобно на зъболекарски стол.

— Лейтенант, седнете там — жената посочи стола.

Когато се разположи на стола, Трайстин вдигна глава към сложната електронна система, която смътно напомняше на шлем с особена форма.

— Не се тревожете, сър. Това само прилича на инструмент за измъчване. Тази процедура отнема съвсем малко време и въобще не боли.

Техничката наведе устройството и постави отделните му секции около главата на Трайстин, след това започна да изтегля надолу гладката пластмаса, докато само долният участък от челото над

веждите, очите, носа и устата останаха непокрити. Пластмасата на дългата облегалка беше влажна, лепкава и притискаше гърба му.

Техничката натисна няколко клавиша на компютърния терминал, ала не изрече нито дума на глас.

— Чувате ли това чрез вградения си чип? — Отначало думи, след това други звуци затрещяха така силно в нервния чип, че Трайстин потрепера.

— Да.

— Вие сте особено чувствителен... — или пък сте преминали през първокласно обучение в тази сфера.

Техничката докосна още един клавиш, ала Трайстин нито чу, нито почувства нещо.

— Добре. Няма следа от променливи токове... Я да опитаме това...

Трайстин едва не изтръгна тялото си от апарата, когато непоносимият шум се вряза в мозъка му.

— Съжалявам, лейтенант. Вие определено притежавате особено висока чувствителност, което може да бъде както положителна, така и отрицателна черта. С това сега би трябвало да приключим процедурата.

Трайстин потрепера, когато вграденият нервен чип престана на функционира — изоставяйки го напълно сам след толкова години. Дори и статичното електричество, служещо като постоянен фон, който се бе научил да изолира от съзнанието си, бе изчезнало. В черепа му наистина не се долавяше нито звук; сега нямаше да бъде в състояние да общува по друг начин, освен чрез невъзможно бавните думи или чрез физически манипулации на различните превключватели, копчета и така нататък по компютърните терминали.

— Приключихме. — Техничката започна да изтегля отделните секции на уреда.

Трайстин бавно се изправи и излезе от медицинския кабинет. Струваше му се, че е изгубил равновесие и като че всичко около него беше проектирано тъкмо с тази цел.

20.

— Що за глупост е това? — попита Джони Чичи, когато четиримата офицери се отправиха към лекционната зала.

Трайстин сви рамене.

— И аз зная колкото тебе. Трябва да издържим четири семинарни лекции на тема „Културно-етични проблеми и стойности“.

— При това са задължителни — добави лейтенант Алойзия и разтърси глава.

— Че да не би да има нещо незадължително? — Сузуки Ямидори се усмихна към Констанция Алойзия, която подмина жеста, без да му отдели никакво внимание.

Четиримата бяха първите, пристигнали в лекционната зала и Трайстин се възползва от възможността да заеме мястото най-отзад. Останалите трима заеха столовете на втория ред до него. Помещението миришеше на прах и Трайстин почеса носа си. Никак не му се искаше да киха.

Апчиху! Този път кихна Сузуки.

— Извинете.

— И мен ме сърби носът — призна Чичи.

Трайстин наблюдаваше как останалите студенти, готвещи се за бъдещи пилоти, един след друг влизаха в залата.

В 1028 часа пристигна тъмнокос строен мъж, облечен в зелена униформа с отличителни знаци на командир от едната страна на яката, плюс кръст и две кръстосани маслинови клонки от другата. Той им кимна, сложи купчина листове на масата и тихо изрече:

— Това ще ви бъде раздадено по-късно.

— Досаден спец по етика... — измърмори Чичи.

— Можем да го наречем военен свещеник — тихо отвърна Ямидори.

Свещеникът се обърна към десетината офицери.

— Добро утро. Аз съм командир Мацуги и съм първият ваш лектор от серията семинари на тема „Културно-етични проблеми и

стойности“. — Тъмните му очи огледаха хората в помещението. — Казват, че този семинар не е особено интересен, наричат го дори скучен. Но аз ви предлагам друго прилагателно — нека приемем, че той е необходим. Не, няма да бъдете изпитвани върху тези проблеми, във всеки случай не и тук.

Десетки бели дробове въздъхнаха с облекчение.

— Няма да се опитвам да ви внуша, че това, което ще кажа, ще спаси живота и кариерата ви — мрачна усмивка озари лицето на Мацуги. — Нямам властта на маршал, нито присъщия за този чин чар. Следователно просто ще трябва да ме понесете.

Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Възвращенците, последователи на Пророка, са обявили, че са врагове на коалицията, но кое причини тази вражда? Тази вражда произтича от фундаментални културни различия, от своя страна различията са породени от религията, от системи вяра, чиито корени могат да бъдат проследени в далечната древност... дори от основните икономически правила... и от ударението, което коалицията поставя върху рационалността. Рационалността е враг на всяка затворена вяра. Какво да разбираме под фразата „затворена вяра“? Това е вяра, разчитаща на догми, които не могат да бъдат оспорени без заплахата от смъртно наказание или изгнание. Възвращенците са затворени към всички идеи, които могат да бъдат наречени „външни истини“. Тяхната култура се характеризира с такава вътрешна стабилност, че да настъпят промени отвътре в нея е във висша степен невероятно. Ще го обясня с прости думи. Човешките умове, подобно на древните парашути, действат по-добре, когато са отворени — но когато са свити като юмруци, те нанасят по-тежки удари... наречете това културен паралел...

Трайстин сподави желанието си да се прозине, опитвайки се да поддържа очите си отворени. Но въпреки това продължи да изпуска думи от лекцията, макар онова, което приказваше свещеникът, да му изглеждаше смислено. Но той бе така ужасно уморен, а гласът на Мацуги звучеше толкова напевно...

Тряс!

Трайстин трепна и се събуди от звука на удара, след което се взря към първия ред, където един лейтенант бързо се изправи със зачервено

лице — очевидно бе заспал така дълбоко, че се бе строполил направо на пода.

— ... Херинтин изглежда ще си има неприятности...

— ... Ще видиш какво ще стане, когато научи Фолсъм...

Трайстин преглътна още една прозявка.

— Радвам се, че не се наранихте, лейтенант — отбеляза свещеникът. — Ще ми бъде неприятно, ако си създам репутация, че по време на семинарите ми курсистите се нараняват особено опасно.

Слаб смях премина по редиците на офицерите.

— А сега, както споменах, фундаменталните различия във вярата на възвращенците, последователи на Пророка и различните вярвания в коалицията могат да се разглеждат в две посоки. На първо място възвращенците непоклатимо вярват в една-единствена съвкупност от нетърпящи промяна истини, изложени от Торен, Пророкът на Бога. Докато малко на брой верски системи в рамките на коалицията са толкова сурови, че да изключват всякаква възможност за достигане до други истини. Изключването на външни влияния е единият фактор... Вторият е участието на появилият се пред човешките същества Бог в живота и във функционирането на вселената... Тази идея се проявява още в юдейството — това е вяра, религия, предшестваша старите християнски религии, които от своя страна са предшественици както на маметизма, така и на десеретизма, които от своя страна са вярвания, предшествали неомаметизма и учението за Пророка. Казвам го за онези от вас, които са запознати по-подробно с историята...

Свещеникът изтри чело с ръка.

— Участието на Бога. Дори християнството, възникнало от юдейството, вярвало в бог, загрижен за човешкия род; в бог, който пожертвал своя син, за да спаси вярващите...

Трайстин сподави още една прозявка и си наложи да се съсредоточи. Може би трябваше да прочете материалите, които свещеникът щеше да им раздаде.

— ... Исус от Назарет влязъл в храма на старите евреи, който бил изграждан в продължение на шейсет и четири години. Той казал, че щом евреите са успели да го сринат със земята, той ще го издигне наново за три дни... Според старите писания всъщност имал предвид храма на собственото си тяло, който според християнската традиция

Бог възкресил в продължение на три дни... И в три случая след това се показал пред своите ученици.

Тогава Бог също слязъл до нивото на всекидневния живот, вземайки участие в него. Тази дълга традиция на деистично участие в живота не е започнала със сливането на неомаметите — тъй наречените бели мюсюлмани — с последователите на Пророка, вследствие на което се създаде културата на възвращенците. По-скоро възвращенците утвърждават и вярват в тази традиция. В ежедневиия живот Бог е напълно реален за тях... това е просмукало цялата им култура и ценностна система...

Без особено да се напруга, Трайстин се зачуди как ли биха реагирали възвращенците, ако някой съвременен пророк наистина се появи сред тях и започне да прави чудеса. До Трайстин Джони Чичи се размърда на стола и се прозя. Констанция Алойзия пое бавно и дълбоко дъх.

Капитан Мацуги продължи да приказва все така напевно, а Трайстин се опита да се съсредоточи.

21.

Предупредителните светлини на системите за хранване с енергия запазиха кехлибарения си цвят, което означаваше, че хранването е спаднало под седемдесет процента. В случай че системата продължеше да работи с мощност под десет процента — тогава всички индикатори щяха да блеснат в червено, — акумулаторите щяха да избухнат.

Миризмата на озон и износено оборудване притискаше Трайстин от всички страни, но той провери прекъснатия приток на мощност на фона на съотношението пространство/прах и въздушна с облекчение, като научи, че би могъл да започне трансляция. Пръстите му веднага се заклеха със серията необходими манипулации.

— Започва засилването на трансляционната мощност. Остават още четири минути до трансляцията.

За миг екранът, който отразяваше външната обстановка, блесна в червено; Трайстин отклони поглед от трансляционния плотер към дисплея за фина настройка, където следите от патрулния кораб на възвращенците бяха по-широки — това означаваше, че трябва да употреби по-голяма входна мощност, за да постигне по-висока крайна скорост. Кръг от кехлибарената светлина попадна в централната част от екрана — представляваща повредената корвета, която Трайстин се опитваше да изтръгне от системата за захващане на възвращенците. От високоговорителя на екрана се разнесе едно-единствено „Пинг!“.

— По дяволите... — измърмори лейтенантът. Възвращенците имаха система за блокиране на електронните комуникации. Трайстин изгуби няколко ценни секунди в опити да изтръгне отговор от вградения си чип, който бе престанал да функционира. След това пръстите му заскачаха светкавично по клавишите на компютърния терминал. Всичко отнемаше толкова много време, когато се извършваше ръчно.

Оставаха още три минути и десет секунди за синхронизиране на системите за трансляция. Мощността на хранването беше шейсет и

пет процента и прогресивно намаляваше. Спускането на предпазните щитове щеше да доведе до спадане на наличната мощност под 55 процента — това бе нивото, необходимо за извършване на трансляция. Патрулният кораб на възвращенците беше на по-малко от петдесет хиляди разтега — само част от светлинната секунда — и се приближаваше, а субтранслационните торпеда се движеха със скорост близка до тази на светлината.

Трайстин се намираше в пилотската кабина в състояние близко до пълна безтегловност, стомахът му се сви на топка и се покатери към гърлото му. Задейства спускането на предпазните щитове, после отмени командата, защото мощността спадна до двайсет процента. Постепенно тя започна отново да се увеличава... 25 процента... 35 процента... 45 процента... 48...

— Потокът от свободна енергия е недостатъчен за осъществяване на трансляция — тази информация се появи върху дисплея на главния компютърен терминал. — Ще подадете ли команда за отлагане започването на транслационния процес?

Трайстин остави без внимание зададения му въпрос, осъзнавайки, че пилотската кабина е пропита с миризми на човешко същество, изпаднало в стрес, както и на сложно оборудване, изпаднало в затруднена ситуация. Не само челото, цялото му тяло бе окъпано в пот. Какво можеше да направи?

Преустанови подаването на енергия, осигуряваща изкуствена гравитация и усети как тялото му полита и изопва ремъците, с които бе привързано; след това бе леко притиснато към пилотското кресло от непрекъснато увеличаващото се ускорение на системата. Намираше се в състояние на почти пълна безтегловност. Огромната тежест във вътрешностите му продължи да се катери нагоре към гърлото.

— Остават още две минути до започване на трансляцията — механично изписаните думи се появиха на дисплея пред Трайстин.

Екранът, изобразяващ външната обстановка, блесна в червено. Серия от линии, образувани от розови точки, полетя към центъра на екрана — към Трайстин.

Б-з-з-з! Б-з-з-з-з! Предупредителната светлина за нивото на мощността заблестя.

— Мощност под петдесет и пет процента — бе изписано върху дисплея.

Погледът на Трайстин започна да прескача между екраните, датчика, отчитащ мощността в ъгъла на дисплея и данните от дигиталните индикатори. Умът му трескаво се опитваше да изчисли какви възможности се разкриват пред него. Накрая посегна и изключи системата за контрол на обкръжаващата среда и зачака. Нивото на мощността бавно се увеличи над 55 процента. След това изтегли предпазителя пред копчето, с което се подаваше команда за начало на трансляция и решително го натисна.

В пилотската кабина избухна бяла светлина, след това се разнесе тъп, виещ, звук и мощността изведнъж рязко спадна. Пилотската кабина се превърна в купчина инертна пластмаса, метал и бездействащи електронни системи, осветявани единствено от аварийните светлини.

— Системите не функционират! — оцветените в червен цвят думи блеснаха в горния край на екрана може би три или четири пъти, преди да угаснат в тъмнината. Мощността изведнъж започна да се увеличава — беше се осъществила трансляция, без наличието на акумулатори.

Трайстин изтри чело с длан и се опита да не поклати глава. Какво друго би могъл да стори? Да предпочете бавна смърт без никаква мощност в системата след приключване на трансляцията или незабавно да се взриви — що за избор... Въздъхна.

Вратата на пилотската кабина зад гърба му се отвори.

— Не можехте да направите абсолютно нищо, лейтенант. Не и в края на упражнението. След като веднъж стигнете до положение вражеските торпеда да ви притискат от всички страни и акумулаторите ви да не действат, да не разполагате с достатъчно енергия за спускането на предпазните щитове, а след това и за трансляция, вие ще бъдете мъртъв, каквото и да предприемете. Скок напосоки в космическото пространство на по-ранен етап от упражнението беше възможно най-добрият избор, който имахте, но дори и в този случай вероятно щяхте да замръзнете, кръжейки в орбита около някоя звездна система — нямаше да имате достатъчно енергия да повикате помощ; при това не разполагаете с достатъчно топлина, за да оцелеете, дори и да ви чуеха — подкомандир Фолсъм сви рамене. — Освободете предпазните колани. Ще отидем в стая Б за получаване на инструктаж.

— Стройният офицер излезе, като остави вратата след себе си отворена. Трайстин остана сам в тренажора.

Лейтенантът се освободи от предпазните ремъци и стана от износеното пилотско кресло. После взе чантата с екипа си от шкафа до празното място на техника. Мина през вратата на пилотската кабина, прекоси празното пространство от тренажора до неподвижно прикрепената към стената платформа и бавно слезе по стълбите, докосвайки с крака сивия каменен под на тренажорното отделение.

Сега до компютърния терминал стояха майор Ултийна Фрейър и нейният инструктор — някакъв подкомандир, който разговаряше с техника на отделението.

— Как мина, лейтенант? — попита Ултийна Фрейър.

Трайстин изтри чело с длан.

— Замръзнах до смърт в открития космос... бавна смърт.

— Ендшпил — кимна тя.

Трайстин се намръщи и нищо не отговори.

— Това е древен термин от шахмата... Шахматната игра, познаваш я, нали? Потърсих значението на тази дума в енциклопедията. Ако единият от играчите може да предвижда играта с един ход по-напред от другия, той е в състояние да принуди по-недосетливия играч да прави на пръв поглед логически ходове, които го довеждат до капан. — Тя хвърли бърз поглед към командира.

— Ваш ред е, майор Фрейър.

Ултийна се усмихна за миг към Трайстин и взе чантата с екипа си.

— Дръж се, Трайстин.

Трайстин ѝ кимна в отговор, излезе бавно от тренажорното отделение и пое по коридора, където имаше цяла, сякаш безкрайна, редица от помещения — там инструкторите анализираха изпълнението на упражненията в тренажорите. Макар че бе мила, защо Ултийна винаги подчертаваше превъзходството си пред него? Лейтенантът изсумтя. Може би защото наистина го превъзхождаше. На Мейра се беше досетила как да победи танковете още преди появата им. А той дори не си бе помислял, че възвращенците разполагат с танкове.

Още веднъж пое дълбоко въздух и влезе в стаята за инструктажи.

— Седнете, лейтенант — подкомандир Фолсъм се усмихна.

Трайстин седна.

— Имате ли някаква представа защо приключихте по такъв начин — превръщайки се в леден къс, кръжащ в орбита сред някое затънтено кътче в космоса?

— Измислили сте такава ситуация, за да се подведа? — Трайстин изтри чело с длан. — Или просто е имало някое скрито препятствие, което показва, че не съм особено наблюдателен?

За негова изненада Фолсъм се облегна върху пластмасовата облегалка на стола си и кимна утвърдително.

— Но защо ни е притрябвало да постъпваме така с вас? И защо използваме техника, наподобяваща физическите тренажори от древността, вместо съвременните невронни симулаторни уреди?

Трайстин дълго бе мислил по този въпрос — и то неведнъж, ала строгото разписание на заниманията не му бе оставило време да го зададе. Самото обучение не оставяше дори минута за въпроси и той мислеше по тях преди да го обземе крайно изтощение.

— И аз съм се питал за причината. Първата ми мисъл беше, че са прекалено скъпи и вероятно е необходим голям персонал по поддръжката им.

Фолсъм кимна леко, после вирна напред брадичката си.

— Това отчасти е вярно. Основната причина е, че ние сме пълноценни живи същества. Голяма част от обратната информация, получавана от мозъка, е на подсъзнателно ниво, но човек въпреки това я осъзнава. Колкото по-точно имитираме цялата обстановка и обкръжаващата среда — а не просто начина, по който умът я възприема, толкова по-истинско е обучението. Естествено предполагам, че бихме могли да ви напъхаме в скафандри, посредством които можем да вкарваме импулси във всеки отделен нерв от тялото на пилота, но всеки един от тези проклети скафандри трябва да се прави по поръчка. Физическите тренажори са много порентабилни. При това не ни се налага да се тревожим, осигурявайки непрекъснато наблюдение над реакциите на организма на пилота. Физическите тренажори също имат физически ограничения на възможностите си. — Инструкторът замълча за миг. — Макар че от време на време се появяват идиоти, които така оплескват нещата, че всички икономии отиват по дяволите.

Трайстин преглътна мъчително.

— Но това не се случва твърде често. А сега да се върнем на първоначалния въпрос: защо поставих този капан пред вас?

— За да можем да осъзнаем пред каква ситуация сме изправени, преди положението да излезе от контрол?

— Причината е много по-сериозна. — Фолсът отлепи рамене от облегалката на стола. — Има древна поговорка, която гласи: — „Човек забравя, че целта му е да пресуши блатото, когато е затънал до шия в калта“. Значението ѝ сега е очевидно... а може би не е. Когато човек се намира сам в космоса на борда на някоя корвета, когато пилотира военен крайцер-кръстосвач или транспортен кораб и животът на други хора зависи от него, а изведнъж всичко започва да върви не както трябва — това се случва по-често, отколкото ни се иска да го правим достойно на широката общественост, — съществува непреодолимо изкушение да действа според моделите на поведение, които е научен да следва. В крайна сметка рефлексите — особено засилваните посредством вградените нервни чипове рефлексии — действат по-бързо, отколкото когато човек прекъсне работата си, за да помисли. И това става предимно в случаите, когато пилотът разполага с броени минути или секунди, за да реагира. Рефлексите със засилена острота дори влошават положението, защото пилотът реагира, следвайки усвоените модели далеч по-бързо, отколкото след анализ на ситуацията. Ето защо трябва да се научите да очаквате определено развитие в положението.

Трайстин слушаше.

— Умението пилотът да предугади какво ще се случи в непосредствено близкото бъдеще — ето ключът към задачата как да мислим и реагираме едновременно. Опитваме се да ви помогнем, като първоначално дезактивираме вградените нервни чипове — по този начин забавяме възприемането на моделите на обучение. По-късно, когато трябва да се справите с подобни ситуации в реална обстановка, дори като използвате подсилените чрез чиповете рефлексии, може да се окаже, че бързината на реакцията ви не е достатъчна. Запомнете: много пъти ще се оказвате на погрешно място върху обвивната повърхнина, описваща разширяването на времето. Това означава, че трябва да реагирате светкавично и правилно. Същевременно възвращенците разполагат с неограничен запас от време в сравнение с това, с което разполагате вие.

Трайстин овлажни устни с език.

Светлокосият подкомандир извади сноп листове и ги сложи върху малката масичка.

— Първо — справихте се бързо и ефективно със спада във функционирането на системата за хранване с енергия. Добро постижение. Вероятно щях да проверя акумулаторите по-рано, но това е нещо, на което човек се научава с течение на времето, а не от разговор с инструктора си.

Трайстин отново изтри все още потното си чело.

— Защо щяха да експлодират акумулаторите ви, лейтенант?

Трайстин се намръщи.

— Зная. Излязоха от строя, защото аз, инструкторът, им подадох такава команда... но каква би била причината те наистина да излязат от строя?

— ... Ами, сър...

— Не заеквайте.

— Недобра поддръжка или прекалено много на брой резки промени в температурите. Или щети, нанесени чрез физически удар — чрез лазер или шрапнел, — но това не изглежда вероятно, защото...

— Защото всяко нещо, доближило се на достатъчно близко разстояние до вас и способно да ви нанесе този физически удар, щеше да ви убие. Имате право. — Фолсъм се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Двете най-основни причини оборудването да излезе извън строя са същите както в старо време, когато хората са се опитвали да разсичат и убиват враговете си с мечове — грешка на човека, опериращ с оборудването; второ — грешка в поддръжката на уредите или грешка в самата конструкция. Започнете оттук.

— Грешка на човека, работещ с оборудването — подхвана Трайстин, като се опитваше да накара ума си да действа по-бързо. — Нима прекалено много на брой промени, зададени при консумирането на енергия, биха могли в крайна сметка да изтощят акумулаторите?

— Точно така. Да, акумулаторите са предназначени именно за това, но ги употребявайте само когато наистина имате нужда. Зная — операторите, контролиращи станцията искат светкавично да се изключите от енергийната ѝ система. Координаторите, отговорни за тактиката на обучение, изискват от пилотите да реагират още по-бързо. Но една минута в повече, през което време ще се натрупа

допълнителна тяга и ще се осъществи плавен трансфер на енергия, няма да промени нищо — а същевременно тя би могла да означава, че акумулаторите няма да излязат от строя, когато се нуждаете от тях.

Трайстин потрепера, като се сети за резките промени в енергията за хранване, които беше допуснал.

— В началото всички постъпвате така. Това е част от процеса на обучение. Какво ще кажете за поддръжката?

— Може би е необходима по-обстойна проверка на оборудването преди самия полет?

— Това помага. Как можете да направите разлика между подлаган на натоварвания акумулатор и такъв, който не е?

— Не зная — призна Трайстин.

— Има различни начини. За някои от тях ще се осведомите в техническата библиотека. Някои са изобретени от по-добрите техници на станцията. Аз няма да ви ги кажа. Не проявявам жестокост. Казвал съм ги на офицерите, които се подготвят за пилоти и повечето от тях не запомнях нищо. Затова вече не казвам. Онези, които искат да оцелеят, сами намират отговора.

Трайстин потисна желанието си да изстене. Още нещо, за което трябваше да се рови из затътените файлове — при това се налагаше да го прави механично, тъй като вграденият му нервен чип временно не действаше.

— Да се върнем към вашия полет. След като акумулаторите излязоха от строя, защо просто не продължихте по еклиптиката, търсейки свободна от прах зона, където можехте да извършите трансляция?

— Мощността все още беше 85 процента...

— Докато попаднахте в изпълнената с прах зона и трябваше да спуснете предпазните щитове.

Трайстин започваше да осъзнава модела на действие. Смяташе, че прехвърля енергия към предпазните щитове само временно, но при тази скорост на кораба и прекалено широкия пояс, изпълнен с прах, изразходваната енергия беше натоварила твърде много хранващата енергийна система; ефикасността ѝ на действие и подаваната от нея енергия бяха спаднали. След това пък се бе появил патрулният кораб на възвращенците.

— И защo не поехте по еклиптиката, след като се измъкнахте от прашната зона?

— Изключих емисиите на системата за фина настройка и си помислих, че мога да избягам от първия кораб на възвращенците.

— Това беше правилно, но след това вторият им патрулен кораб ви откри, а вие не разполагаете с достатъчно енергия да избягате от товарна совалка, прекарваща руда или от леден астероид, движещ се по широко разгънатата спирала.

Трайстин кимна.

— Виждате ли, лейтенант? Всяко взето от вас решение изглежда напълно логично. С изключение на едно-единствено. Не беше необходимо да спускате предпазните щитове, вероятно това бе единственото откровено глупаво нещо, което направихте — не че би променило кой знае колко изхода на вашия полет. Както и да е, понякога има моменти, когато е по-добре да си тръгнете за дома, съкращавайки по този начин загубите, които причинявате.

Фолсъм се взря в Трайстин.

— Е... разбирам младите пилоти. Никой от вас не иска да признае, че се е сблъскал с нещо, с които не може да се справи. Има една поговорка, възникнала още в първите години на полетите в атмосферата на Земята. Тя все още е вярна: „Има стари пилоти, има и смели пилоти. Но не съществуват стари смели пилоти“. Другото нещо, за което трябваше да помислите, след като не предпочетохте изход по високата еклиптика, беше наслагването на транслационната грешка. Нима оцеляването ви за месец — или година — измерени в стандартно изтекло време — си струват остатъка от вашия живот? Някои пилоти са приемали, че е така. Надявам се, че вие не сте един от тях. В крайна сметка по един или друг начин вече сме вложили няколко милиона кредитни точки във вас.

Трайстин кимна още веднъж, опитвайки се да не покаже, че командира отново сякаш бе прочел мислите му.

Фолсъм събра снопа листове от масата и се изправи.

— Като обобщение бих казал, че не беше чак толкова лошо. Особено ако научите нещо от този тренировъчен полет.

Трайстин също се изправи.

— Да, сър.

Стройният подкомандир излезе от стаята с бавни, отмерени крачки.

Трайстин събра бележките си, угаси светлината в помещението за анализ на проведения „полет“ в тренажора, после излезе в коридора, водещ към полегатото стълбище. Трябваше да побърза, ако искаше да вземе душ преди занятията по транслационно инженерство — наистина така вонеше, че изпитваше крайна нужда от душ.

Тренажорите бяха разположени на най-ниските нива от станцията — по такъв начин най-лесно се елиминираха гравитационните полета, генерирани от оборудването, монтирано в близост до центъра на малката луна — или големия астероид, какъвто всъщност беше Чевел Бета.

Почти беше стигнал до ниво J, когато долови шума от нечии стъпки по долния коридор. Човекът бе тръгнал в неговата посока и се мъчеше да го настигне.

— Трайстин?

Джони Чичи се движеше с тежки стъпки по полегатото стълбище зад него.

— Видях, че командир Фолсъм е твоя инструктор на тренажорите. Констанция казва, че той е проклет стар кучи син.

— Труден човек е — призна Трайстин.

— Всичко тук е трудно. — Чичи хвърли поглед надолу по стълбището. — Справи ли се със задачите за енергията на транслацията?

— С повечето от тях. Не реших само една. Доколкото можах да пресметна, човек просто не може да осъществи транслация. — След тези думи Трайстин изтри все още потното си чело. — Но в изпитните формуляри искаха отговори за изисквания по отношение на мощността, максималното разстояние и координати в обвивната повърхнина. Не знам.

— Значи какво направи?

Трайстин вдигна рамене.

— Написах изчисленията, според които не може да се осъществи транслация. Сигурно не съм забелязал някоя уловка и командир Ешбех ще ме накара да се чувствам като идиот. — Трайстин огледа полегатото стълбище. — Трябва да тръгна. Имам нужда от студен душ преди занятията.

— Аз също, но съм прекалено уморен да тичам нагоре.

— Ще се видим по-късно. — Трайстин изтича по стъпалата към ниво J, където се намираше неговата стая. За щастие всички занятия се провеждаха на ниво D — там бяха разположени и малкото административни кабинети.

— Добре. Може би Ямидори ще е в състояние да ми помогне с инженерните проблеми.

Трайстин не се хвана на тази въдица, макар че изпитваше известно съжаление към Чичи. Според общото мнение Чичи притежаваше силно развити инстинкти — поне в тренажора, — но изпитваше в еднаква степен тежки затруднения при по-абстрактните упражнения.

Лейтенант Десол започна да разкопчава униформата си още преди да бе влязъл в своята стая.

22.

— Преди да пристъпим към тактическите аспекти на транслацията — такива като буквалната невъзможност за синхрон — с други думи: синхронизиране на транслациите и излизане от транслация посредством отделен космически кораб, — трябва да обсъдим същността на понятието транслационна грешка. Говорим за „грешка в транслацията“, но нима това наистина е грешка? Разбира се, че не е — кимна командир Кюрбиачи, след като сам отговори на въпроса си. — Наричаме я „грешка“, защото предварително не можем да определим колко време изтича в нашата пространствено-времева галактика, докато корабът се намира в процес на транслация — тоест преминаване — между два сходни такта на транслационния двигател. Два идентични кораба с точно еднакви — поне при точността, която нашите технологии са способни да достигнат, — товар и персонал могат да се появят в едно и също място в пространството с разлика в транслационното време най-много два месеца. Проблемът е, че при всеки кораб всяка точка на транслацията, както и всяко време на транслационния процес са уникални и неповторими. Така че ако опитахме да определим влиянието на буквално стотици различни променливи величини върху дадена транслация — тоест преминаване през нещо, което в най-общи линии може да бъде наречено хаос, макар че не е, — ще се получи математическа задача извън възможностите на което и да е оборудване, създадено досега. О, нашите преценки станаха относително точни, но те са само преценки и едва ли бихме могли да ги наречем точни дори в случай на един-единствен отделно взет космически кораб... Повечето от натрупаната досега информация не обяснява влиянието на тъй наречената „транслационна грешка“ върху движението на повече кораби...

Седнал на втората редица сред десетината бъдещи пилоти-офицери, които се намираха на три не особено различни нива на обучение, — Трайстин потисна желанието си да се прозее.

— Както изтъкнатият академик Ройота установи преди повече от столетие, поради факта, че тъй наречената транслационна грешка е функция на уникалните свойства, свързани с всяка транслация, резултатът ѝ ще се прояви в произволно взет период от време, ограничен от променливите величини, влияещи върху транслацията. Да, майор?

— Може би избързвам, но теоретически погледнато — заговори майор Ултийна Фрейър, — теоретически погледнато, ако разполагаме с достатъчно голям брой кораби и опитаме да извършим едновременна транслация с всеки един от тях, няма ли в действителност да приключим експеримента с групи кораби, появяващи се в пространството в общи линии по едно и също време?

— Теоретически погледнато това е напълно възможно. Всъщност това е една от теоремите на Ройота, доказваща, че случаят ще бъде именно такъв — това е Теоремата за транслационното разпределение, но... — Кюрбиачи замълча за миг, преди да продължи: — но броят на участващите в транслационния процес променливи величини би изисквал, според изчисленията на Ройота, направени въз основа на транслационните двигатели от тогавашната епоха, флота от около 10 000 кораба. Днес, според моята проста адаптация на Теоремата за транслационното разпределение, за да се достигне приемливо разпределение са нужни почти хиляда кораба. Под приемливо разпределение се разбира появата на двадесет групи от десет кораба, излизащи последователно от транслационния хаос по следния начин: корабите от всяка група се появяват в реалното пространство на времеви интервал от един ден един след друг. — Кюрбиачи направи лек поклон, ала късо подстриганата му, гарваново-черна коса дори не потрепна.

— Благодаря ви, командире.

— Вашият въпрос илюстрира проблема за постигане на синхрон, който очевидно представлява основата на тактиката, възприемана на всяко ниво над отделно взетия кораб като самостоятелна бойна единица. Теоретически и практически погледнато да се синхронизират движенията на много кораби през междузвездните пространства остана невъзможно, дори когато използваме усъвършенствани модификации на смущенията в космическия хаос.

— А какво ще кажете за нападението на системата Хармония? — попита някой зад Трайстин.

— А, да. Това е хубав въпрос. — Кюрбиачи се усмихна.

След като видя каква бе усмивката, Трайстин разбра защо не желае Кюрбиачи да бъде човекът, който щеше да го изпитва за получаване на званието военен пилот.

— Много хубав въпрос наистина. Имате ли информация за нападението срещу системата Хармония? — Кюрбиачи замълча за миг. — За онези от вас, които не са запознати с подробностите, ще съобщя допълнителни данни. През месец Септем на 720 година коалицията предприе нападение срещу системата Хармония, използвайки почти сто транслационни кораба. Те унищожиха всичките военни цели в рамките на системата, както и основната база на мисионерите на Пророка. Този успех никога след това не беше повторен, вероятно никога няма и да бъде. Коалицията започна да транслира кораби в подортния регион на системата Хармония почти четири месеца преди нападението. За да получи 108 кораба — точно толкова, колкото започнаха атаката — бяха направени транслации с над двеста кораба. Осемдесет кораба не попаднаха в пространството на атаката поради големи различия на транслацията и се върнаха невредими, макар че последният от тях не се прибра в Чевел Бета почти три години след нападението. Дванайсет кораба опитаха да осъществят транслация и не се върнаха. Предполага се, че дванайсетте не са попаднали в свободната от прах подоортна зона и са били транслирани в пространство, неподходящо за транслация...

— Бум! — разнесе се приглушен шепот от първата редица.

— Точно това е станало — съгласи се Кюрбиачи. — По-късно от сто и осемте кораба, започнали атаката, се върнаха двайсет и седем. Те бяха успели да оцелеят. — Лекторът се поклони на лейтенанта, който беше задал въпроса. — След нападението срещу системата Хармония военните власти на възвращенците разшириха обхвата на териториите, наблюдавани от патрулните кораби, включвайки крайните пространства на своите системи. Тази тактика, макар че беше твърде скъпа, изключи възможността коалицията да нахлува в техните територии посредством многофазово струпване на сили в границите на някоя тяхна система...

Трайстин сви устни и пое въздух през носа, опитвайки се да сподави прозявката си. История и още, още история! Изводът беше съвсем прост: все още никой не бе измислил как два кораба да преминат в синхрон процеса на трансляция и да се появят в близост един до друг във времето и пространството, макар че близката им поява във времето създаваше по-големи проблеми.

— ... В резултат на ограниченията по отношение на синхрона не съществува вероятност да се развият междוזвездни битки между флотите на двете страни. При това системите за електронна защита, особено след развитието на технологиите, действащи чрез фина настройка, дават определено предимство на защитаващата се страна...

Трайстин потисна поредната си прозявка. Макар че Кюрбиачи беше блестящ специалист по бойна тактика, лекциите му бяха отегчителни. Възпитан по схемите на старата образователна школа, той беше безукорно учтив и отказваше да възприеме по-интересна методика на преподаване, защото тя би могла да предизвика прояви на непочтително поведение.

Носеха се слухове, че е далеч по-занимателен по време на среща на четири очи.

— ... по същия начин Лимита на Томпкинс ограничава мощта на трансляционните двигатели до маса по-малка от две хиляди метрични тона... трансляции, свързани с маси, надвишаващи хиляда тона, са изправени пред... известни трудности...

„В занятието по трансляционно инженерство — помисли си Трайстин, — подкомандир Ешбех бе започнал с математическата обосновка на Лимита на Томпкинс и това бе далеч по-интересно.“

— ... стремейки се да преодолеят ограниченията в синхронизацията, както и Лимита на Томпкинс, възвращенците на Пророка се върнаха към подход, който би могъл да ни изглежда анахроничен — използване на астероидни кораби със система за хранване с енергия, базирана на конверсия на полезната маса. В тях те прилагат модифициран трансляционен ефект на ускорение и намаляване на ускорението чрез...

Трайстин надраска върху листа пред себе си нещо, което приличаше на железен астероид, после добави своята концепция за тъй наречения декселарационен модул, осигуряващ намаляване на ускорението. Рано или късно Кюрбиачи трябваше да заговори за

бойната тактика, вместо да им обяснява защо такава въобще не съществува. Поне Трайстин се надяваше, че той ще постъпи именно така.

23.

— Това е всичко, сър. За известно време ще се чувствате странно с вградения си нервен чип, защото обхватът на чувствителността му се е разширила, но ние непрекъснато правим проверки. Сега вашата нервна система се намира в по-добро състояние, отколкото когато постъпихте тук. — Техничката махна апарата от лицето на Трайстин. — Ще направим още един преглед, преди да заминете за следващото си назначение, но всичко ще бъде наред. Ако нещо ви заболи или изпитвате чувство на парене, веднага се върнете тук. Такова нещо не би трябвало да се случи, но понякога става. — Тя се изкашля. — Би трябвало да се чувствате по-добре, поне преди да сте го изпробвали за пръв път.

— Първата почивка, която нервният чип е имал от доста години насам. — Трайстин стана и се протегна. Всъщност бяха изтекли осем стандартни месеца, откакто бе използвал нервния чип за последен път.

— Радвам се, че не аз съм преминала през тази процедура.

— Защо? — попита Трайстин.

— Никога ли не сте виждали човек със съсипана нервна система? От онези, които не умират? Цялото им тяло трепери и се тресе, непрекъснато се движат, лицата им имат тикове, като че всяко движение изпраща игли в мозъците им. Не ми благодарете, лейтенант. Просто използвайте вградения си нервен чип. — Жената-техник поклати глава.

Първото чувство, което изпита, беше, че тишината в черепа му изчезна. Улови дори слабите сигнали на медицинското оборудване, звучащи като фон, след това усети мрежата на Чевел Бета, макар че нямаше разрешение да се включи и да използва сигналите ѝ.

— Благодаря ви — обърна се той към жената-техник, преди да си тръгне.

— Няма защо, сър.

Нима наистина долови тъжна нотка в гласа ѝ? Или може би бе примирение?

Чрез нервния чип провери колко е часа — 1320 — имаше много време до занятията в тренажора; можеше да се отбие в библиотеката и да прегледа материалите, които командир Ешбех им беше спуснал за часовете по трансляционно инженерство.

Защо в библиотеката нямаше електронни връзки между компютрите? Бяха необходими само кабели и не особено скъп или относително евтин хардуер. Трайстин потри чело с длан. В това нямаше смисъл. Но все пак досега всичко, възприето от военното командване се подчиняваше на някаква логика — не винаги такава, каквато Трайстин би могъл да приеме, но все пак някаква логика. Нима осигуряването на електронни връзки би било прекалено скъпо? Или препалено архаично? Той сви устни. Този въпрос щеше да остане за по-късно. Сега трябваше да реши цяла серия задачи за свръхпроводими линии и трансляционни двигатели.

Всички работни места в южния край на библиотеката бяха свободни, с изключение на две — по едно във всеки ъгъл. Трайстин не познаваше офицерите в библиотеката. Той зае компютърния терминал в средата, изблъсквайки чантата с екипа си възможно по-навътре в шкафа и понечи да включи с пръсти екраните. Едва тогава се сети, че би могъл да използва своя вграден електронен чип.

Връзката, осъществена от чипа, беше безотказна, почти светкавична, по-бърза от преди. Той извика инженерния индекс и започна да преглежда с респектираща скорост всичката информация, посветена на свръхпроводимостта.

Както винаги почти нищо не беше точно във вида, от който се нуждаеше; Трайстин се зачуди дали командир Ешбех не съставяше задачите си точно по начин, изискващ кръстосани проверки от четири посоки, съпоставки, изчисления, а понякога човек просто трябваше да налучка правилния отговор.

Та как би могъл да намери спецификациите на керамично-въглеродна спирала, предназначена за свръхбързо действаща контролна линия на трансляционен двигател, чиято оптималност имаше лимит хиляда светлинни години? Пък и защо трябваше да го прави? Трайстин пое дълбоко дъх.

— Този следобед си извадил страхотен късмет — изрече мек глас.

Трайстин вдигна поглед към кръглото лице на Констанция Алойзия, която бе подстригала косата си толкова късо, че не личеше колко е къдрава.

— Благодаря — отвърна ѝ той и я погледна. — Защо?

— Видях таблото с изпитващите инструктори.

— Да не ми се е паднал командир Митчълсън?

— Е, не е чак толкова зле — усмихна се тя. — Командир Кюрбиачи.

— Благодаря.

— Няма за какво. — Констанция Алойзия погледна бележките, които Трайстин бе надраскал в тетрадката си, надзърна и към екрана, показващ в детайли работата му по инженерния проблем. — О, ти решаващ тези задачи. Той каза, че не са задължителни.

— Ако не ги реша, ще имам неприятности.

Лейтенант Алойзия поклати глава и отстрани някаква пращинка от ръкава на униформата си.

— Мислех си, че не обичаш да те изненадват.

— Благодаря. — Трайстин се опита да вложи повече топлина в гласа си.

— Няма защо. Ще се видим на занятието по инженерни науки.

Когато Констанция напусна учебната зала, Трайстин провери колко е часа. Макар че не беше завършил последната задача и не знаеше какво да прави с нея, вече бе изразходвал твърде много време. Събра материалите си и се изключи от системата на библиотеката. Излезе навън, но не видя никого.

След като затича по полегатите стъпала със скорост, която никой не би нарекъл изпълнена с достойнство, лейтенант Десол влезе в квадратното фоайе, където се намиреше таблото с изпитващите инструктори. Името на командир Кюрбиачи бе изписано с блестящи букви срещу неговото. Той навлажни устни с език. Досега бе имал достатъчно шанс да избегне командира, макар че според ширещия се в базата слух той бил прекрасен в лекционните зали, поносим на тренажорите и истински ад при полети с истински корвети. Трайстин пое по коридора към стая за инструктаж номер 3Б, токовете на ботушите му почти безшумно се отлепяха от пластмасовия уплътнителен слой по пода.

Макар че походката му беше тежка — Сая твърдеше, че всичко живо в Академията чувало, когато Трайстин излизал от дома си, — стойността 0,5 на гравитацията в станцията пречеше дори на Трайстин да тропаш като трактор, обработващ почвата на Мейра.

Командир Кюрбиачи чакаше в стаята за инструктаж. По ежедневната му зелена униформа нямаше нито една гънка, лицето му беше гладко, без никаква бръчица.

— Явява се лейтенант Десол, сър.

— Седнете, лейтенант. — Командирът връчи на Трайстин инструктажния пакет от документи, ала самият той не седна, когато Трайстин се отпусна върху издраскания сив стол от пластмаса. — Току-що са възобновили действието на вашия вграден нервен чип — така ли е?

— Да, сър.

Кюрбиачи кимна.

— По време на тази сесия вие ще изпълните стандартен разузнавателен полет в системата Джеруш. Задачата ви е да следите за появата на безпилотен кораб, управляван дистанционно от възвращенците, или техен патрулен кръстосвач. Параметрите са по възможност съвсем точни и достоверни. Всъщност тази сесия е направена, като за образец е използван проведен в действителност разузнавателен полет. Да, ние наистина проникваме в системите на възвращенците, те от своя страна също проникват в нашите. Космическото пространство е твърде обширно, запомнете това.

Трайстин кимна в отговор, опитвайки се да изглежда бодър и нащрек, въпреки разсеяността си, причинена от усиления шум на „подобрения“ си нервен чип.

— Тази сесия е обзорна, лейтенант, и причините за това са твърде убедителни. На първо място ще ви бъде трудно да се приспособите към по-големия приток на данни в нервния ви чип. Ще се чувствате объркан, ще се опитвате да използвате и модула за ръчна настройка, и вградения си нервен чип, за да контролирате корветата. Може да се изправите пред затруднения, предизвикани от желанието ви да използвате максимално повишената си чувствителност. Бихте могли да го направите, естествено, но за това ще ви бъде необходимо много работа и дълга практика, а все още не сте преминали през достатъчно такива задачи. И накрая: визуалното представяне на

данните, както и тяхното движение в системата и по екраните ще бъде ускорено, така че имате възможност да почувствате в пълна степен влиянието на ефекта на разширяване в работни условия.

Командирът се обърна и направи няколко крачки към вратата, изопнал ръце зад гърба си; след това отново зави и се върна при Трайстин.

— Тази сесия в тренажора е обикновено най-трудната за всички пилоти, лейтенант — отбеляза командир Кюрбиачи. — Но това не се дължи на факта, че в нея се проявява нещо ново.

— Да, сър — кимна Трайстин.

— Както казах, повечето пилоти изпитват значителни затруднения при обработката на големия обем от данни, преминаващи през нервния чип. Трябва да ви напомня, че през следващите няколко сесии ще получавате единствено тактическите данни и основните данни, свързани с поддръжката на корабните системи. Истинската ви мисия ще представлява полет от оортната област на Джеруш, при който ще получите разузнавателна задача. Вероятно ще се натъкнете на патрулни кораби на възвращенци, тъй като те изследват всякакви следи, уловени от апаратурата с фина настройка — същото, което правим и ние. За разлика от другите сесии в тренажорите, този път ви е разрешено да се подготвяте толкова време, колкото пожелаете. Препоръчвам ви да се възползвате от това. — Кюрбиачи кимна и направи съвсем лек поклон.

— Благодаря ви, сър. — Трайстин се наведе, взе чантата с екипа си и последва Кюрбиачи в тренажорното отделение, където цареше миризмата на пластмаса, озон и... повишено напрежение.

Кюрбиачи само посочи с глава тренажор номер шест, а Трайстин с лекота се изкачи по стълбата. Когато отвори вратата на тренажора, се олюля, чувствайки същия мощен поток от данни, който бе доловил в мига, когато влезе в пилотската кабина на „Рузвелт“. Интензивността на сигналите беше по-ниска, без съмнение това бе направено съвсем съзнателно, обемът на данните, протичащ през вградения му нерв чип също бе по-малък, но Трайстин все още се чувстваше като че цялата защитна мрежа на планетата Мейра се бе настанила в черепа му. А онова, което преживяваше, не можеше да достигне рутинното натоварване на редовия военен пилот. Погледна празното кресло на техника, който по време на истински полет би трябвало да седи до

него. Сега дори не трябваше да се занимава с техническите данни, които при нормални условия щяха да преминават през пулта на техника.

Трайстин изтри чело с длан. Кюрбиачи беше споменал, че може да използва колкото време пожелае, подготвяйки се за сесията.

Първо провери вратата и системата за подаване на въздух, преди да затвори херметически пилотската кабина и да прибере чантата си в шкафа. След това обви предпазните ремъци около тялото си и ги закопча; трябваше да започне проверка на бордовите системи, но се объркваше, защото беше свикнал да го прави ръчно, натискайки копчета и превключватели, а сега щеше да използва вградения си нервен чип.

— Предварителна проверка — подаде команда той чрез нервния чип.

— Пълна или съкратена? — долетя отговорът на системата.

— Пълна.

Трайстин действаше последователно и решително; указанията, които даваше чрез вградения чип, бяха обмислени и подадени навреме. Опитваше се да изпита усещания, възможно най-близки до тези при истински полет, макар че всяко ново нахлуване на данни в чипа предизвикваше изпотяване на цялото му тяло. Униформата му бе плувнала в пот дълго преди да превключи от хранване в „станцията“ към „хранване на космическия кораб“. Както и на борда на „Рузвелт“ моментното състояние на безтегловност сви вътрешностите му на топка, след това в пилотската кабина отново се установи нормалната псевдо-гравитация за кораба.

— Колдрок едно, говори контролния модул на станцията. Гответе се за отделяне от базата посредством постепенно увеличаване на тягата...

— Отделянето от базата започна. — Трайстин демагнетизира опорите, към които се придържаше, и както беше предсказал Кюрбиачи, откри, че посяга с ръце, като същевременно подава команди чрез вградения нервен чип към полето, отблъскващо кораба от базата. Изображението на екраните се изкриви. Това показваше, че по някакъв начин Трайстин бе успял да се отдели под ъгъл от станцията и движението на кораба сега бе хаотично. Гравитацията беше съсредоточена в корпуса му, затова лейтенант Десол не го усещаше по

този начин, но показанията по екраните и данните от електронната мрежа доказваха несръчността му.

Бавно подложи на проверка полето. Най-сетне „корветата“ тръгна стабилно по предварително начертания курс. Теоретически погледнато би могъл да пропада продължително време, без да нанесе значителни щети — преди да се натрупат осцилации, създадени от конфликта между незначителното, но реално съществуващо поле на слънцето и полето на планетата. Но постъпващите данни от мрежата щяха да му причинят главоболие, а Кюрбиачи положително щеше да го скъса за това, че е претоварил тренажора.

„Не си мисли, че всичко това става в тренажор — каза си Трайстин, проверявайки каква е тягата и дали следва предварително начертания път. — Мисли, че е корвета. Да, наистина е корвета.“

— Плътността на праха е 0,6 и прогресивно нараства — върху екраните се изписа съобщение, изпратено от външните монитори.

Трайстин намали притока на енергия за предпазните щитове и забеляза увеличената температура на акумулаторите; след това направи повторни изчисления за курса, който беше поел, като се опитваше да заобиколи зоната с прах, описвайки дъга над нея. Линията на праха по правило се концентрираше на еклиптиката.

— Външни параметри на системата? — появи се запитване на екрана.

Той направи нови изчисления.

— В този случай ще бъдат необходими 101 процента от наличната в момента мощност на енергийната система.

Можеше да използва енергията на акумулаторите, но това не беше добро хрумване, затова изчисли всичко отново, залагайки по-ниска тяга — знаеше, че по-ниската тяга ще удължи в голяма степен изтеклото време.

— Плътността на праха е 0,5 и спада прогресивно.

Трайстин направи нови изчисления и се усмихна мрачно. Болеше го глава и пулсирането в слепоочията му ставаше все по-непоносимо. Изпитната сесия или по-скоро мисия щеше да трае дълго.

24.

Трайстин настрои лентата за бягане на място на максимална скорост, скочи върху нея и започна да тича, притиснал ръце към лостовете, които увеличаваха мускулната сила на ръцете му.

Минутите в сектора за физически упражнения, където гравитацията беше 1,1, изтичаха бавно, съвсем бавно. Там Трайстин обикновено беше сам. След около двайсет минути краката му като че бяха пълни с олово, но той продължи да бяга на място. След четирийсетата минута ръцете му вече можеха да се сгърчат на топки като инертно олово.

Беше изминал цял час, когато постави машината на скорост бърз ход, а след още десет минути я настрои на бавен. Фланелката и шортите му бяха мокри от пот, ала нямаше никакъв смисъл сега да взема душ — все още беше рано, трябваше да се поохлади още малко.

Продължи още десет минути упражненията на бавен ход, след това слезе от уреда и се отправи към читалнята, съоръжена с четири компютърни терминала, които изглеждаха почти нови. Изтегли един от тежките столове към крайния компютърен терминал — най-близкия до вентилатора. Според инструкциите, ако офицерите, готвещи се за военни пилоти, не разполагаха с достатъчно време за физически упражнения, те трябваше да прекарват колкото е възможно по-дълго в среда с увеличена гравитация. Трайстин се опитваше да прави и двете. За разлика от някои свои колеги, той имаше здрав сън. Да, трудно му беше да се събужда, но не и да заспива.

Включи компютъра, изтри разсеяно чело с малката хавлиена кърпа и се свърза чрез вградения си нервен чип с библиотеката на станцията. Започна ежедневния преглед на ръководствата по поддържане на бордовите системи. Искаше да открие нещо ново, следвайки намеците, които бе доловил от различните инструктори. Думите им уж звучаха просто и ясно, но не бяха никак прости. Предположенията на командир Фолсъм, че трябва да открие проблеми в акумулаторите, го бяха накарали да се запознае с множество

материали; разговаря неведнъж по този въпрос с неколцина от старшите техници, повечето от които казваха нещо от сорта на: „Не бих казал, че има някакви специфични проблеми с акумулаторите, сър. Човек по-скоро развива определено чувство към това, след като нарасне опитът му в тази област“.

Трайстин нямаше опит, а когато наистина го добиеше, може би щеше да е прекалено късно. Именно затова започна да рови из всичките налични инженерни наръчници по поддръжка на бордовите системи. Струваше му се, че се е запознал с всички материали, посочени от командир Фолсъм и командир Ешбех, но въпреки това не можеше да отговори дори на половината въпроси, които му задаваха.

Изтри чело с длан и пое дълбоко дъх.

Почувства, че се е охладил достатъчно. Отново изтри чело и се съсредоточи върху материала на екрана. После вдигна поглед и през стъклото видя стройна, но мускулиста фигура на жена, облечена в спортен екип, която започваше традиционната разгривка в съседното помещение. Жената бе обърната с гръб към него, но му изглеждаше позната. Изтече почти цяла минута, лицето ѝ си остана все така отметнато назад и встрани; Трайстин не можа да разбере коя е тя и отново се съсредоточи върху мрежата и информацията в библиотеката.

В инженерния наръчник бе посочено, че краткотрайните увеличения на енергията често предвещават аварирание на акумулаторите, но какво щеше да му помогне тази информация, освен ако не инсталираше система за постоянно наблюдение и запис на данните? Върху какво влияеха колебанията в мощността? Не можеше да намери никакви материали по този въпрос, но това го накара да проследи линията за потоците на енергията...

— Нима правиш физически упражнения в седнало положение, лейтенант? — попита Ултийна Фрейър. Тя влезе в читалнята и Трайстин видя, че от челото ѝ се стича пот.

— Вече прекарах цял час на пътеката за бягане на място, а също така вдигах тежести — отвърна ѝ рязко Трайстин.

— О, колко си раздражителен.

— Майор Фрейър, извинявам се, ако съм те обидил с нещо. Със сигурност това е станало непреднамерено. Сигурно съм бил прекалено зает с работата си.

— Наистина си раздражителен.

Трайстин потисна въздишката си и се усмихна.

— Така е само, когато съм уморен.

— Съжалявам, Трайстин. Приказвам неуместни неща. Онзи ден влязох тук, всичките компютърни терминали бяха заети, но нито един от тях не се бе изпотил.

— Няма за какво да се извиняваш.

— Върху какво работиш? — Ултийна зае терминала, разположен най-близо до вратата.

— Инженерни науки... проблеми, възникващи с акумулаторите.

— Хм... има ли нещо ново? Не си спомням кой знае колко за тях. — Тя изтри челото си с малката хавлиена кърпа, която измъкна от колана на шортите си. И тя като Трайстин беше окъпана в пот.

— Инструкторът намекна, че би трябвало да проверя един проблем... — призна Трайстин. — Опитвам се да намеря пролука в програмата си за това.

— Значи е или Кюрбиачи, или Фолсъм. — Тя изтри чело с опакото на ръката си.

— Фолсъм.

— В това има смисъл. Той е транслационен инженер. Кюрбиачи те отправя към материали за датчици и навигационно оборудване.

— И двете вече съм ги преровил.

— О, ти си щастливец — засмя се тя и всъщност смехът ѝ прозвуча музикално. — Това означава, че може би ще оцелееш.

— Точно така.

— Разбира се, че ще оцелееш и вероятно ще бъдеш благодарен на инструкторите си за задачите, които са ти поставяли.

— Непрекъснато се опитвам да не го забравя. Тези мисли не винаги ми помагат, защото инструкторите все измислят разни нови неща.

Ултийна се засмя с мек, приятен смях.

— Това е проблем за всички нас. Никога нямаме време да мислим за миналото, винаги правим планове за бъдещето. И тъй като бъдещето винаги предстои, никога не живеем в настоящето.

Трайстин замълча. Преди не бе забелязвал, че Ултийна е така философски настроена.

— Не съм мислил за това по този начин.

— Опитай се да го направиш. Пак ще ти се налага да се готвиш само за бъдещето, но може би мислите на тази тема ще ти помогнат. — Ултийна изтри челото си. — А сега те моля да ме извиниш, и аз ще трябва да отделя известно време на подготовката си.

— Разбира се — кимна Трайстин, а тя се обърна към компютърния терминал. За миг проследи с поглед гърба ѝ, след това се запита защо ли си прави труда. Ултийна наистина се държеше дружелюбно, понякога проявяваше изненадваща топлина спрямо него, но те бяха разпределени на различни кораби, а може би и в съвсем различни райони на коалицията.

Никога не живеем в настоящето... нямаме време да си спомним за миналото... правим планове за бъдещето... думите ѝ се завъртяха в ума му. После изведнъж му се прищя да се изсмее, ала насочи поглед към терминала. Наистина нямаше време да обмисли какво бе казала тя — не и ако искаше да не предизвика саркастичните забележки на Фолсъм, Кюрбиачи или командир Ешбех.

Нима наистина командването съзнателно бе разработило програмата така, че човек нямаше време да мисли — да мисли задълбочено и истински? Все още не бе намерил време да прочете материалите за теологията на възвращенците — може би защото не можеше да се справи със следния въпрос: как бе възможно човек да повярва на някакъв пророк, без да разполага с реално физическо доказателство за съществуването на бога?

Той сви рамене и превключи компютърния си терминал от материала за акумулаторите към някакъв обзор за транслационните подсистеми.

25.

Трайстин провери скафандъра си, както и уплътненията на шлема, придържайки се о парапета във вътрешната страна на входно-изходния ръкав.

Нисичката фигура в боен скафандър се насочи към него с бързи подскоци, удаващи се с лекота на онези, привикнали на минимална гравитация. Той забеляза отличителните знаци на подкомандир — макар че всички инструктори бяха с чин най-малко подкомандир и бяха осъществили повече от две пътувания с бойни кораби, — след това погледът му спря на тъмната коса и едва тогава видя името на жената — Дю Валя.

— Вие ли сте лейтенант Десол? — Тя спря с лекота и го погледна, тъмните ѝ очи подхождаха добре на цвета на косата, лицето ѝ имаше достатъчно правилни черти, за да бъде наречено привлекателно, с изключение на наблюдателния ѝ, напрегнат поглед. Защо ли всички привлекателни жени имаха такива проницателни очи? Или може би го привличаха единствено проницателните жени.

— Да, командире.

— Ще направим упражнението с кораб номер десет, лейтенант. Готов ли е скафандърът ви?

— Да, командире.

— За начало ще извършим тъй наречения предварителен оглед на кораба, след това ще преминете през инструктаж, след като сте имали възможност да се запознаете с усещанията, предизвикани от функционирането на системите.

— Да, командире.

— Някои пилоти смятат, че не е нужно да се преминава през предварителния оглед на корветата, особено ако вие сте единственият човек, който я управлява при всеки полет. Това вероятно е истина. Какво толкова би могло да се случи в космоса по време на едно средно статистически взето излизане на кораба? Но от друга страна животът на пилота винаги е поставен на карта, а предварителният оглед трае

само половин час. Нима искате да рискувате живота си, спестявайки половин час стандартно време, особено когато трансляционната грешка при истински полет може да се окаже няколко дни?

Логиката на подкомандир Валя беше убедителна, ала тези периоди от половин час се натрупваха и скоро се превръщаха в дни, а той нямаше винаги да има на разположение дни наред.

— Е, разбирам, че тези малки упражнения, гарантиращи сигурността ви, се натрупват и понякога може би изпитвате чувството, че нямате достатъчно време...

Трайстин потисна желанието си да изстене. Нима всички те можеха да четат мислите на човека?

— ... така че най-добрата политика, както вече съм установила, е да правиш всичко, когато е възможно — ако въобще е възможно все пак. Но по време на истинската мисия, когато наистина нямате време, вие вече сте обърнали всички дребни наглед подробности във ваша полза — подкомандир Дю Валя поклати глава, но късата ѝ буйна коса въобще не потрепна.

Трайстин кимна.

— Зная, че сте запознат с поредността на операциите по време на предварителния оглед и сте се упражнявали с уредите в тренажорното отделение през последните шест месеца, но човек се чувства различно, когато е в състояние на безтегловност и се носи във всички посоки. — Командир Дю Валя се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Започвате с уплътненията в херметично затварящите се камери, още преди да сте се отправили към изпълнение на упражнението. След като облечете бойния си скафандър и го затворите херметично, отивате във външната странична камера. Зная, че тя е част от станцията, а не от корветата, но... би могло да попаднете в неловко положение — дори може да стане още по-лошо, — ако херметизационната камера направи засечка, а вие останете отвън, в космоса. Зареждането на камерата с въздух като правило възпрепятства това. Естествено, губим част от годната за дишане атмосфера, но като се вземе предвид, че вие самият представлявате почти милиард креда, вложени в обучението ви, малко загуба на въздух е наистина евтино струваща застраховка...

Трайстин слушаше как Дю Валя повтаря всичко, което бе изрекла досега — без да направи ни най-малко отклонение, като че самата тя бе написала инструкциите за провеждането на

предварителния оглед. А може би наистина ги бе написала. Струваше му се, че всички инструктори са експерти в дадена област... и същевременно разбираха от всичко.

— ... ясно ли е?

— Да, командире.

— Добре. Започвайте. Аз ще ви наблюдавам. Този път можете да ми задавате въпроси, без да бъдете наказан за тях, но ако забравите нещо и ви се наложи да ме попитате по-късно, няма да ви позволя да го забравите. Сега... вие излезте пръв.

Трайстин затвори херметично скафандъра си и задейства вградения си нервен чип.

— Проверка на комуникационната мрежа, командир.

— Проверката е извършена, лейтенант.

Тренировъчните корвети бяха разположени предимно в тежки, укрепени докове от композитни материали, извън мрежата от входно-изходни ръкави и херметизационни камери. Тъй като Чевел Бета беше огромен скален къс с минимална гравитация, създаването на изкуствено привличане извън станцията би било истинска загуба на енергия.

Спомняйки си какво бе чул на досегашните инструктажи, щом излезе през тясната врата, Трайстин незабавно завърза еластичното въже към пръстена, монтиран в ниша край входа на корветата.

На пръв поглед отпуснала се безпомощно върху дока, корвета ВСТ-10 приличаше по-скоро на надут до половината метален балон, отколкото на космически кораб.

— Добре. Никога не забравяйте да прикрепите въжето към пръстена. Можете да усложните до крайност положението си, ако ви се наложи да използвате джетовете-совалки. Тук те имат достатъчно висока мощност, за да изхвъркнете в космоса — гласът на командир Дю Валя звучеше глухо от високоговорителя на скафандъра.

Трайстин бавно се издърпа до корпуса на корветата, отбелязвайки множеството панели, които бяха заменени с по-нови, както и следи от многобройни ремонти — драскотини около издатините, под които бяха монтирани датчиците, и тежките слоеве пластмаса върху топлинните щитове. Като следваше инструкциите, той направи визуален оглед на помощните двигатели, осигуряващи посоката на полета, прегледа дюзите, регулиращи тягата на кораба.

Дори избягна преминаването/ пресичането с подскоци на пространството зад дюзите.

— Налага ли се някой път пилотът да провери техническото състояние на двигателите? — попита.

— Не, освен ако не сте инженер. В случай че сте, би трябвало предварително да херметизирате кораба и да изключите мрежите за вътрешна комуникация, така че никой да не бъде в състояние да използва част от мощността. Но и когато всички тези условия са налице, самата аз не бих го направила. Дори случайно откъсналите се от потока йони с усилена скорост на движение са достатъчни, за да разпръснат вас и скафандъра ви навсякъде из кораба. Освен това какво би ви донесъл подобен оглед на двигателите?

Вътре в шлема Трайстин кимна с глава. Тъп въпрос, но понякога той задаваше такива въпроси, независимо че се стараше да не го прави.

След като предварителният оглед завърши, те използваха херметизационната камера, за да влязат във входно-изходния ръкав, после преминаха в херметизационната камера на кораба, все още облечени в защитните бойни скафандри. Трайстин освободи механичните подпори; сега корабът бе задържан на място единствено от магнитните поддържащи дискове.

Лейтенантът провери дали налягането е в рамките на нормалното, включи отоплението и вдигна шлема си. От устата му се появи пара сред студения въздух; до ушите му долетя слабото бръмчене на вентилаторите, които бавно вкарваха топъл въздух в кораба.

Свали скафандъра си и го сложи на определената за него лавица. Командир Дю Валия постави своя на съседната — използвана от техника в стандартната бойна корвета.

Трайстин започна предварителния оглед на вътрешността на кораба, като се отправи към задната част на корветата, където отвори панела, осигуряващ достъп до долната палуба.

— Какво става, когато панелът направи засечка? — попита командир Дю Валия.

Трайстин я изгледа неразбиращо. Нито беше чел, нито бе чувал нещо за входно-изходни панели, претърпели засечка. След това хвърли поглед към полуотворения панел. В четирите му ъгли имаше четири

вдлъбнатини, в които бяха навити четири шестоъгълни винта. Той надникна към тях и отговори:

— Не зная, командире. Струва ми се, че човек би могъл да повдигне целия панел, ако отстрани винтовете.

Дю Валия се усмихна.

— Получавате червена точка за бързото си мислене. Отговорът е точно такъв. Подобен въпрос не се среща в изпитните конспекти, но веднъж аз изпаднах в сходна ситуация. Много неприятно положение. Направих точно онова, което предложихте вие. Дори нося гаечен ключ — и тя го измъкна от торбата, прикрепена на кръста ѝ. — Предлагам да си вземете и вие. Макар че не бива да го използвате при този панел. Ако има някаква гравитация, целият панел ще се изсипе върху конвертора. В случай че няма такава, масите на отделните елементи са прекалено големи, придвижват се бавно и проявяват тенденция да се плъзгат назад, където ще огънат или ще срежат кабелите на системата за контрол на полета.

Трайстин потрепера.

— Най-доброто нещо, което бихте могли да направите, е да повикате група техници за щателен преглед на корветата, защото всеки кораб, чиито врати правят засечки, е истинска клопка. Разбира се, в действителност не бихте могли да постъпите така. Тогава, какво ще направите?

Трайстин зачака.

— Въобще няма да се занимавате с панела — продължи Дю Валия. — Вместо това използвайте гаечния ключ, за да махнете капака на вентилационната шахта. Той се намира точно между транслагционния двигател и конвертора за акумулаторите — тя посочи метална пластина на палубата, разположена пред входа на корветата. — После преминавате през шахтата, тя е направена от пластмаса и отстранявате капака пред входа от другата страна. Един стар техник ми го показа. — Инструкторката замълча. — Действайте, лейтенант.

Трайстин плъзна по специалния жлеб панела, осигуряващ достъпа до кораба, и се спусна на долната палуба. Тази корвета ВСТ-10 изглеждаше по-амортизирана дори от износените тренажори. По-амортизирана, по-голяма, по-истинска. Миризмата на загрята и студена пластмаса, на озон, проникнала в стените и уредите, и едва доловимият аромат на машини и масло се промъкнаха в ноздрите му.

Макар че главните системи буквално нямаха движещи се части, много от подсистемите имаха — например системите за отопление и вентилация, както и механизмите, зареждащи единственото оръдие за стрелба с торпеда.

Командир Дю Валя мълчеше и просто наблюдаваше как лейтенант Десол премина методично през всичките процедури, необходими за подготовката на същинския полет, започвайки от секцията за захранване с енергия и така напред, докато стигна до пилотската кабина.

— Продължавайте. Сложете си предпазните колани. Дю Валя стоеше до креслото на техника, монтирано в тренировъчните корвети — чрез него се извършваше контрол над изпитвания пилот и същевременно се следяха данните за техническото състояние на кораба. Трайстин не можеше да разбере как инструкторите успяваха едновременно да обучават, да следят как се справя курсистът и да наблюдават техническите данни, подавани от индикаторите. Достатъчно трудно му беше да пилотира тренажор, а сега трябваше да управлява истински кораб.

Когато Трайстин закопча предпазните колани и седна в пилотското кресло, инструкторката извади електронен куб, съдържащ данните за задачата, която той трябваше да изпълни.

— Това е типичен куб, даван на пилота при всяка военна мисия — в него се съдържа цялата информация, от която се нуждаете. Информацията има същия характер като онази в тренажорните системи. Дисплеите са същите, но очевидно корветите не могат да бъдат свързани с тренажорното отделение в станцията. Единственото нещо, което не ви задължаваме да извършите до последния ваш тренировъчен полет, е да направите истинска трансляция. В трансляцията няма нищо особено, освен схемата, по която се извършва. Ако правехме много трансляции по време на обучението, никога нямаше да успеем да ви обучим — не и без това да ни отнеме три пъти повече време, от онова, което сте прекарвали на Чевел досега. По време на истинските мисии е възможно да получите електронния куб със задачата си няколко дни предварително — така ще имате време да я проучите; ала той може да попадне в ръцете ви точно преди да сте си сложили предпазните колани. Действаме според сценария за най-лошия възможен случай — че никога няма да разполагате с

необходимото време. — Дю Валия му подаде куба. — Имате петнайсет минути преди излитане.

Трайстин постави куба в четящото устройство, раздвижи се малко повече от необходимото в почти нулевото притегляне на корветата, за да накара вътрешностите му да се поотпуснат.

След това се зае да задейства енергийната система, като спазваше последователността на процедурите — стъпка след стъпка. Отпусна се едва когато гравитацията на кораба достигна нормалните си стойности и стомахът му се успокои.

Едва тогава проучи информацията в куба... и успя да се сдържи — не изстена с глас. За да пести гориво и да удължи действието на системата за енергийно хранване, трябваше по време на цялата мисия да поддържа гравитацията на стойност 0,2 g. Трябваше да навлезе с корветата във вътрешността на пояса Оорт и там да открие стар, вече негоден кораб на възвращенците. Корабът беше истински, вероятно поставен на това място за целите на обучението.

Докато Трайстин проучваше задачата си и правеше необходимите изчисления, очертавайки схемата на полета върху командния пулт, инструкторката се разположи в креслото на техника и сложи предпазните колани. За разлика от самолетите в древността или съвременните увеселителни глайдери, нямаше никакво значение къде щеше да седне инструкторът — данните за навигацията на кораба и показанията на датчиците се предаваха по комуникационната мрежа на корветата.

— Готов ли сте, лейтенант?

— Да, командире.

— Тогава нека изведем кораба оттук.

— Контролен модул Бета, тук е „Труден път“ 10. Молим за линия за излитане — Трайстин повика командния пулт на дока чрез екрана, очертал се в съзнанието му, и зачака линия. Когато я получи, щеше да демагнетизира последните опори, които придържаха корветата към дока.

— „Труден път“ 10, ще получите линия за излитане, след като представите кода на вашата мисия.

Трайстин направи гримаса. Е, контролният модул учтиво му напомняше какво трябва да извърши. Той огледа набързо входните данни за мисията си и светкавично изпрати кода по мрежата.

— Контролен модул, тук е „Труден път“ 10. Кодът на мисията е „Поле с комуникационна мрежа“. Цифровото му изражение е Чарли едно-нула-три-едно-четири.

— „Труден път“ 10, разполагате с линия за излитане.

Трайстин изпита желание да изтрие чело с ръка, ала не го стори; вместо това демагнетизира опорите и задейства помощните двигатели, с които щеше да отдели корветата от мястото ѝ на дока.

Навигационните сигнали заляха екрана, изобразяващ външната обстановка, екранът в съзнанието му също бе изпълнен с разнородна информация, в резултат на което се получи двоен образ. Едва тогава Трайстин успя да прегледа стойностите на мощността и данните за акумулаторите. Припомняйки си съвета на командир Фолсъм, той позволи на началната мощност в системата за енергийно захранване да спадне, вместо да черпи енергия от акумулаторите.

Докато изследваше постъпващите директно в нервния му чип данни, лейтенант Десол усети как корвета ВСТ-10 се издигна, отдели се от опорите си и излетя от Чевел Бета. Също така почувства, че униформата му се е навлажнила от пот, а едва бе започнал изпълнението на мисията си.

26.

— Защо трябва да присъстваме на още една от тези лекции? — Джони Чичи се обърна към Трайстин, докато двамата вървяха редом към лекционната зала. — Ти си в течение на всичко. Защо трябва да го правим?

— В програмата на семинара „Културно-етични стойности“ са включени четири лекции. Досега изслушахме само две от тях — отговори Трайстин, като се надяваше, че този път раздадените материали няма да бъдат прекалено много. Едва бе успял да прочете първия комплект, преминавайки със стоически усилия през избраните откъси от „Книгата на Торен“.

— И двете бяха скучни — добави Сузуки Ямидори и отметна тежък кичур коса от челото си. — Независимо от това дали са задължителни, или не.

На няколко крачки пред тях майор Теканаве влезе в лекционната зала.

— Дори майор Теканаве присъства на всички лекции — добави Чичи. — За нея те сигурно са още по-скучни.

— Но тя никога не го показва — отбеляза Сузуки.

— Тя въобще не показва много от себе си — каза Трайстин.

Тримата заеха свободните столове на втората редица и зачакаха. Трайстин потри носа си в опит да не кихне. Носът непрекъснато го сърбеше, реагирайки срещу някаква съставка на въздуха; а може би това бе предизвикано от финия прах, който дори най-ефикасните филтри не успяваха да премахнат от затворената система на рециклиране в Чевел Бета. Най-много прах се натрупваше в лекционните зали или може би точно тук им въздействаше най-силно.

Точно в 1030 часа белокос мъж, набит, но очевидно в добра физическа форма, влезе в стаята и застана в центъра на празното пространство пред дванайсетте стола. Беше облечен в черна туника и панталони, без отличителни знаци за чин и получени военни почести.

— Добро утро. Аз съм Питър Уорлок. — Той огледа дванайсетте офицери с весела усмивка, която бързо изчезна от лицето му. — Макар че семинарът е посветен на културно-етичните стойности и вие сте изслушали вече две лекции на тази тема, аз бих желал да изложа пред вас причините, поради които според мен тези семинари са необходими. Човек трябва да изпълнява две основни заповеди, валидни при водене на военни действия. Първата и най-важна заповед е да познаваш себе си; втората е свързана с първата — опознай врага си. — Уорлок се засмя с лекота. — Извинявам се за реторичните фрази, дошли от древността. Припишете факта, че ги използвах, на преклонната ми възраст. В тези няколко семинарни занятия ние се опитваме да се справим с втората заповед — да опознаем враговете си. В миналото хората прекалено често са водели войни поради невежество, създавайки опростени стереотипи на враговете си или дори — през двайсети и двайсет и първи век по календара със стар стил — преживявайки конфликти, така са се съсредоточили в желанието си да опознаят своите врагове, че са загубили мотивацията си да се бият.

Трайстин се опита да сподави прозявката си. Както първите два, този семинар също обещавахе да трае дълго. Макар че част от материала беше интересна, ако лейтенант Десол останеше в залата повече време, изпитваше желание да заспи.

— Прекалено малко познаване на врага или прекалено много криворазбрано съчувствие — няма значение кое от двете ще проявим — създават същия проблем: намалена мотивация и механично изпълнение на тежките задължения, пред които сме изправени. Един от сигурните резултати на механичното изпълнение на задълженията е смъртта. — Уорлок замълча за момент. — Един древен автор, който днес е неизвестен, е казал: — „Много по-лесно е да оплачем мъртъвците, отколкото да защитим живите“. Онова, което Левинсън е искал да изрази, излиза извън прякото значение на обикновените думи...

Сузуки погледна към Чичи и завъртя очи.

— Много по-лесно е да кажеш „Съжалявам“, когато твой другар е мъртъв или когато някой кораб е унищожен, вместо да запретиш ръкави и да се опиташ да разбереш какво може да вбеси възвращенците.

— Че кой е той, та да ни казва тъкмо това? — прошепна Чичи.

Веселата усмивка отново се върна на лицето на Уорлок и той продължи да приказва:

— ... Защо възвращенците позволяват да бъдат изпращани на тъй наречените военни мисии? Защо позволяват да ги наблъскват в кораби-астероиди, където стоят замразени десетилетия наред? Защо са избрали нашата коалиция за мишена на тъй наречените си мисии? От наша гледна точка в това няма никакъв смисъл. Но какво ще кажем за тяхната гледна точка? Защо на планетите, обитавани от тях, няма буквално никаква престъпност, а броят на полицаите е съвсем малък? Как функционира системата на възвращенците? Как контролира поведението на своите членове? Независимо от това дали я одобрявате, или не, вие трябва да я разбирате. — Студените черни очи на Уорлок пробягаха по лицата на младите офицери и Трайстин потрепера, без да може да си обясни точно защо. Наистина ли искаше да разбере? Може би щеше да бъде по-добре, ако възприемеше философията на Куентар: единственият възвращенец, който не създава проблеми, е мъртвия възвращенец. Тогава... Но Куентар беше мъртъв. Трайстин ухапа вътрешната страна на бузата си, за да запази сетивата си нащрек.

На стола до него Чичи се размърда и се прозя.

27.

— Добре. Искам да закарате кораба зад онази скала — да, онази от никело-желязната сплав. Изберете такова място, където ще бъдете защитен от детекторите с фина настройка в диапазон две-шест-нула до нула-осем-нула, встрани от пространството, подлежащо на осветяване от слънчевите лъчи — подкомандир втори ранг Фолсъм се изкашля и добави: — След това прекратете създаването на тяга и преустановете всякакви промени в положението на кораба. Той би трябвало да остане в образувалата се защитна обвивка.

Това означаваше единствено десет градусова ширина от двете страни на прекалено малкия астероид, а Трайстин трябваше да разположи корветата зад него, без да прави непрекъснати промени в курса и разположението на кораба. След почти шест месеца подобни задачи, изпълнявани в тренажорното отделение на Чевел Бета, такава точност беше приета за норма, но по време на истински полет достигането ѝ обикновено бе по-трудно.

Трайстин проучи внимателно астероида — беше не особено голям от корвета ВСТ-15. Естествено, точно в това се състоеше целта на поставената задача — проверка на уменията му като пилот. След това той изчисли ъглите, образуващи се между двете страни на скалата с неправилна форма.

Според спецификациите, подадени от командир Фолсъм, за да осигури защита на тренировъчната корвета, Трайстин трябваше да я приближи на четири метра странично от скалата. Налагаше се да действа много внимателно, защото прекалено силната тяга, създадена от помощните двигатели, или щеше да изтласка малкия астероид далеч от кораба, или щеше да предизвика сблъскване с него.

Трайстин се намръщи, после кимна и бавно захрани с енергия помощните двигатели; корветата се завъртя отначало около оста си, след това попадна „зад“ орбитата на астероида. Сега единствено най-чувствителните детектори биха могли да засекат подобно движение на

такова голямо разстояние от слънцето. След това лейтенантът придвижи внимателно корветата напред.

Детекторите сочеха, че разстоянието, разделящо кораба от астероида, е осем метра; след това носът на кораба пропълзя край металния къс. Трайстин подаде слабо ускорение на помощните двигатели — почти незабележимо, като се наложи да изчака за миг; след това подаде импулс, намаляващ ускорението — толкова минимален, че уредите едва го регистрираха.

Седем метра до астероида... шест... пет...

Още един намаляващ ускорението импулс, чиято продължителност беше една милисекунда.

Пет... четири и половина...

Трайстин зачака, проверявайки дали могат да го засекат, ала корабът изглежда бе заел необходимото положение зад астероида.

... четири метра и една трета...

Трайстин реши да не прави повече опити да се доближава още до скалата, проверяваше непрекъснато разстоянието, което го отделяше от нея, задържайки кораба на четири метра и няколко сантиметра от астероидната маса. Челото му беше окъпано в пот.

— Корабът е защитен, сър.

— Наистина ли е така?

— Да, сър.

Трайстин долавяше присъствието на командира в комуникационната мрежа, но просто седеше на пилотското кресло и чакаше. Чакаше, потеше се... чакаше... чакаше... чакаше...

— Добре, лейтенант. Струва ми се, че можем да останем тук дни наред, без да помръднем нито сантиметър. Ала никак не ми харесва да бъда толкова близо до тази никелово-желязна сплав. Отдалечете кораба на по-приемливо разстояние.

Непрекъснато проверявайки разстоянието, което го разделяше от астероида, Трайстин отдалечи корветата на около двеста метра от него и огледа показанията на датчиците. Те не регистрираха нищо друго.

Трайстин изтри потта от челото си и зачака.

Би-йп! Би-й-п!

Видя, че предупредителният сигнал идва от детекторите с фина настройка, след това впери поглед в екрана, изобразяващ външната обстановка. Върху него се появиха серия от пунктирани линии,

потвърждаващи сигнала от детекторите, ала разстоянията между тиретата бяха далеч по-различни от всичко, което бе виждал досега.

— Към нас се приближава космически кораб, сър. Не мога да идентифицирам типа му.

Измина една секунда.

— Това е кораб на фарканите. Предполагам, че е от бързите им куриерски катери — обясни командирът. — Не сте ли виждали по-рано такава следа?

— Не, сър.

— Срещаме ги от време на време. Всичките им следи изглеждат по еднакъв начин. — Фолсъм замълча. — Не го закачайте. Носи се слух, че веднъж фарканите засекали един от най-големите кораби на възвращенците, разгледали го бегло, при което екипажът се разтресъл от страх, а после ги пуснали по живо, по здраво, след като обезвредили всичките им торпеда.

— Защо са постъпили така?

— Не зная, лейтенант. И ви препоръчвам никога да не попадате в ситуация, която би могла да ви даде отговора на този въпрос. — Командирът се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Тъй като говорим за следите от корабите на извънземните, появяващите се върху дисплеите с фина настройка, нека споменем с няколко думи за следите на урсинианците — те приличат по-скоро на серия от овали и се движат много по-бавно в сравнение с тези на фарканите.

— Следите на фарканите имат червеникав оттенък — добави Трайстин. — А какво ще кажете за урсинианците? — лейтенант Десол не знаеше почти нищо за урсинианците; беше му известно единствено това, че произхождат от сектор дори по-отдалечен от галактическия център, отколкото е била старата Земя. Приличали на кръстоска между разумни котки и малки мечки.

— Нима сте чувствителен като медиум? Това е интересно... Е, аз не ги виждам, но са ми казвали, че следите на урсинианците имали светлокафяв оттенък. Виждали ли сте някога истински следи от кораб на възвращенците?

— Не, сър. Работил съм само с датчиците в станцията на граничната полоса.

— Предполага се, че следите на възвращенците са оцветени в синьо, ако сте в състояние да виждате цветовете. Следите на хинджите

са зелени, но не толкова наситени като нашите; а тези на арджентите имали сребрист оттенък. Цветовете нюанси се получават в резултат от хармонизационния ефект на фината настройка върху тягата. Това е термин, свързан с поддръжката на бордовите системи на кораба. — Фолсъм се изкашля още веднъж, за да прочисти гърлото си. — Сега ще направим кратък разузнавателен обход. — Той протегна ръка към Трайстин. — Ето ви още един електронен куб.

Трайстин извади от четящото устройство предишния куб — онзи, който съдържа информация за полета и приближаването до астероида, постави го на лавицата, монтирана в специално пригодена за целта ниша, след това пъкна новия куб в устройството. Данните потекоха по комуникационната мрежа; наложи се да се навъси — разузнавателният обход не беше в границите на системата Чевел, където се извършваше имитирана транслация. Трябваше да лети в системата Кайзар. Кайзар бе ненаселена система — хората все още не бяха открили форми на живот, макар че имаше планети с вода, както и късове стопена скала и планети-газови гиганти.

Инструкциите в заданието налагаха да извърши истинска транслация.

Той продължи да изучава какво бе необходимо да направи по време на мисията.

— Искате ли да изпратя кода на заданието до Контролния модул на Чевел?

— Би било добре, в случай, че изпаднем в затруднение.

Трайстин се изчерви, но състави кода и енергично го изпрати по мрежата. След това провери плътността на праха около кораба — малко над 0,4 — преди да се добави влиянието на създадената от двигателите тяга. Ако стойностите се запазеха в стандартната норма, щяха да се отдалечат от астероида в рамките на десет минути.

Докато се движеха, Трайстин проверяваше екраните за появата на различни отломки — водни комети, тъмни астероиди, — ала екраните оставаха празни. Проучи заданието, свързано със системата Кайзар, но то бе съвсем недвусмислено — преминаване с висока скорост край най-външната планета-газов гигант и наблюдение на цялото пространство около нея. След това връщане в изходно положение и осъществяване на транслация до системата Чевел.

Трайстин започна подготовка на енергийното хранване за трансляция, питайки се какво ли още е намислил командирът.

Когато мощността нарасна до необходимата стойност, Трайстин отново прегледа условието на заданието.

— Готов ли сте за започване на трансляция, лейтенант?

— Да, сър.

— Тогава извършете трансляцията. Този път всичко е действително. Транслирайте ни във външния сектор Оорт на системата Кайзар.

Трайстин натисна копчето за извършване на трансляция и предаде импулс за начало на процеса в цялата мрежа. Трансляцията беше единствената маневра, в която имаше и физическо действие от страна на пилота, и команди, предавани чрез вградения нервен чип. В случай на авария трансляцията можеше да се задейства единствено посредством копчето, но само ако вътрешната комуникационна мрежа на кораба беше изключена.

Мракът се превърна в светлина; шумът — в тишина, редът се преобрази в хаос и всичко в кораба като че се преобърна наопаки. Това се отнасяше и за бордовите системи, и за всички данни, които преминаваха през съзнанието на Трайстин — на пръв поглед безсмислено бръщолевене, ала въпреки това съдържащо намек за нещо... нещо, непринадлежащо на хаоса.

Туп!

Датчиците не показаха никаква явна промяна. Температурата извън корветата все още беше само няколко градуса над абсолютната нула. Не бяха регистрирани никакви звездни тела в обсега от няколко звездни часа. Но дисплеите с фина настройка бяха празни, а екранът, изобразяващ външната обстановка показваше нова слънчева система.

Трайстин се свърза с индикаторите за времева компенсация, след това със системата за сравнителен анализ, ала времевите уреди подадоха данните си почти светкавично: — „Системата, в която се намираме, отговаря на описанието на система Кайзар“.

Той подаде импулс към помощните двигатели и корветата пое курс към Вилхелм — планетата газов гигант. Ускорението ѝ нарасна, Трайстин елиминира изкуствената гравитация и пренасочи спестената енергия към повишаване на ускорението.

Не след дълго се включиха индикаторите, регистриращи времевата компенсация.

— Транслационната грешка беше пет часа и дваайсет и четири минути.

— Не е чак толкова зле.

Трайстин продължаваше да наблюдава екраните, докато корветата проникваше в системата Кайзар; той отбеляза, че индикаторите за времева компенсация започнаха да променят светкавично стойностите си, когато скоростта на корветата навлезе в кривата, изобразяваща разтеглянето във времето.

Лейтенант Десол погледна към креслото на техника, където командир Фолсъм се бе отпуснал със затворени очи и очевидно подремваше. Трайстин поклати глава и едва не се разсмя с глас. Пък и защо не? Командирът не можеше да направи кой знае какво, вероятно вграденият му нервен чип бе свързан със системата от външни датчици и десетки други предупредителни вериги.

Трайстин просто си пожела да дойде време и той самият да приема нещата с такава лекота. Е, сега поне успя да поеме дълга глътка „Състейн“ от бутилката, прикрепена на поставка до коляното му.

След известно време започна да програмира данните, в съответствие с които щеше да извърши разузнавателния обход около големия газов гигант — Вилхелм. На кого му бе хрумнало да нарече такъв газов гигант с името Вилхелм?

Изпи още една глътка „Състейн“ и потри чело с длан. Оставаше почти цял стандартен час, преди корветата да започне разузнавателния обход. Дори не се опита да изчисли колко време бе изминало извън кораба.

Най-сетне Вилхелм се появи — беше огромен не само на екрана, изобразяващ външната обстановка, но и във всеки друг смисъл, който човек можеше да си представи.

Датчиците започнаха да бълват пълна информация за планетата, заливайки Трайстин с данни за всичко — за температурите в различните пояси, състава на атмосферата, магнитните полета... И всички тези данни бяха не просто частици енергия, представени на екрана като надписи, съхранявани в базите данни на кораба — те бяха същевременно нови и нови усещания, толкова много, че Трайстин

получи главоболие. Но... извън стандартната обстановка имаше... нещо.

Лейтенант Десол изпи още една глътка „Състейн“, пое дълбоко дъх и принуди съзнанието си да направи подробен оглед на данните. Струваше му се, че газии мислено през огромно море от числа, които се опитваха да го разкъсат. Въпреки това си наложи да се съсредоточи върху аномалията — някакъв енергиен източник, който предаваше импулси на определени интервали от време.

— Командир Фолсъм, попаднах на нещо, което прилича на локаторен фар.

— Къде?

— Според изчисленията ми на северна ширина около трийсет градуса. На екран четири се вижда следата от излъчването му.

— Препратете го на моя екран номер три.

Трайстин изпълни нареждането.

— Да, това е локаторен фар и от вас се изискваше да намерите тъкмо него. А сега ни заведете у дома. — Фолсъм затвори очи и отново се облегна в креслото на техника/инструктора.

Трайстин подаде курс към най-близката точка за трансляция с ниска запрашеност и неголяма еклиптика. Не беше извършил нищо велико, нищо зрелищно — просто беше открил локаторен фар, без да е получил нареждане за това. Ами какво щеше да стане, ако не бе успял? Щяха ли отново да го изпратят на граничната полоса на Мейра? А може би щеше да управлява транспортни кораби или щеше да посреща приземяването им на някоя база?

От задното място долетя тихо похъркване.

Трайстин видя как кривата, изобразяваща разтеглянето във времето, се издига нагоре и се запита колко време ще прескочат, ала беше прекадено уморен, за да го е грижа за това сега. Кратките мисии в близост до Чевел Бета рядко довеждаха до изкривяване във времето по-голямо от час.

След малко повече от един час — според субективната преценка на Трайстин — той натисна копчето за извършване на трансляция и изпрати импулс за началото на процеса в комуникационната система. Отново мракът стана светлина, шумът — тишина, редът се преобрази в хаос и всичко в кораба като че се преобърна наопаки. Това се отнасяше и за бордовите системи, и за всички данни, преминаващи още веднъж

през съзнанието на Трайстин... — в тях отново се долавяше намек за нещо, неподвластно на хаоса.

Туп!

Датчиците не показаха никаква промяна. Температурата извън корветата продължаваше да е няколко градуса над абсолютната нула, никакви звездни тела не бяха регистрирани в обсега от няколко светлинни часа. Дисплеят с фина настройка оживя, улавяйки емисиите от тренировъчните корвети.

Трайстин се свърза с индикаторите за времева компенсация и системата за сравнителен анализ. Този път системата за анализ подаде първа данните си:

— Системата, в която се намираме, отговаря на описанието на системата Чевел.

— Добре. Хубаво е човек да научи, че е попаднал там, където трябва.

След малко се включиха и индикаторите за времева компенсация:

— Транслационната грешка е три часа и петнайсет минути. Сумарната транслационна грешка е девет часа и четиринайсет минути. Разтеглянето на времевата крива в системата Кайзар беше единайсет часа.

— И така... този полет, тъй да се каже, ни отнесе напред във времето с малко повече от един стандартен ден. Грешката беше минимална. Ето защо използваме тъкмо системата Кайзар. Разбирате ли защо не правим транслации по време на обучението?

— Да, сър.

— Каква е мощността в системата за захранване с енергия? Какви са резервите от гориво?

— Осемдесет процента. Резервите ще стигнат за полет, продължаващ десет часа.

— Горкото корито е готово за основен ремонт — въздъхна Фолсъм. — Нима всички ние рано или късно не стигаме до това състояние? Не ми отговаряйте. Това не е въпрос.

Трайстин навлажни устни с език и продължи да следи екраните, правейки повторна проверка с данните, които постъпваха във вградения му нервен чип. Нима това беше последния му тренировъчен полет? Дали се бе справил? Или пък постижението му беше толкова

слабо, че всичко бе предрешено — щяха да го изпратят на някоя станция по граничната полоса?

Според собствените му преценки не беше допуснал грешка никъде. Най-сетне се включи в комуникационния обхват на станция Чевел Бета.

— Контролен модул Бета, говори „Труден път“ 15. Разрешете приземяване. Посочете номера на мястото на дока.

— „Труден път“ 15, какво е състоянието ви?

— Контролен модул, състоянието на „Труден път“ 15 се характеризира с код „Статус зелен“.

— Използвайте код „Статус зелен Бета“ — предложи инструкторът.

— Контролен модул, говори „Труден път“ 15. Код на състоянието „Статус зелен Бета“. „Статус зелен Бета“

— Прието.

— Потвърждавам приемането.

— Заемете място Делта 4.

— Прието. Делта 4.

— Потвърждаваме приемането.

— Кодът „Зелен Бета“ — добави Фолсъм разговорчиво, — означава „всичко е наред“ при късите скокове в близост до базата. Мощността на енергийната система спадна с почти петнайсет процента по време на последната трансляция и вие успяхте да се справите с положението, подбирайки оптимална плътност на праха в началния и крайния етап от полета. Но аз не бих се наел да премина с тази корвета през още една трансляция.

— Често ли се случва такова спадане на мощността или само преди авария? — попита Трайстин.

— В девет от десет случаи спадът предвещава неприятности, но не винаги е така. И той е като всичко останало в професията. Нищо не е абсолютно и човек трябва да приеме този факт. Единственото абсолютно нещо е смъртта, но дори и тя може би не е, ако се вярва на възвращенците. — Фолсъм отново се протегна. — Корветата е на ваше разположение, докато се приземим на дока. Опитайте се да не се сблъскате с нещо. — Той се засмя, облегна се в креслото и затвори очи.

Разбира се, Трайстин осъзнаваше, че инструкторът едва ли се нуждаеше от очите си, след като разполагаше с вграден нервен чип —

не и за наблюдение на бордовите системи на кораба. Лейтенант Десол остана съсредоточен върху информацията от комуникационната мрежа и екраните; от време на време изтриваше чело, нанасяше малки корекции и приближаваше корветата към Чевел Бета.

— Контролен модул Бета, говори „Труден път“ 15. Приближавам доковете за приземяване.

— Прието, „Труден път“ 15. Следим ви. Участък Делта 4 е свободен. Започвайте приземяване.

— Прието, Контролен модул.

Трайстин намали скоростта отначало до метри в секунда, после стигна до метри в минута и най-накрая приземи корветата в очевидно крехкия участък върху дока. Когато най-сетне изключи и главните, и помощните двигатели, чрез които се регулираше положението на кораба в пространството, и челото, и пилотската му униформа бяха мокри от пот — за пръв път след почти дванайсет тренировъчни полета.

— Контролен модул Бета. Корвета „Труден път“ 15 се приземи на участък Делта 4. Край.

— Прието, „Труден път“ 15. Поздравления.

Поздравления ли? Трайстин изтри чело с длан, магнетизира подпорите, после започна процедурата по приключване на полета.

— Кацнахме, командир Фолсъм.

— Добро приземяване, меко кацане.

— Благодаря ви. — Трайстин продължи методично процедурите и остави без внимание стягането на вътрешностите си, когато изключи изкуствената гравитация.

— Между другото какво мислите за лекцията на маршал Уорлок по етичните проблеми? — попита командир Фолсъм и се изправи.

Трайстин събра електронните кубове, съдържащи информация за изпълнената от него мисия и ги предаде на командира, като се опитваше да не преглъща така мъчително. Значи набитият мъж е бил маршал Уорлок, героят при завладяването на планетата Сафрия?

— Той не обича да разкрива самоличността си, но държи да изнася лекции по етични проблеми. И какво си помислихте?

— Ами... схванах теоретичната част от онова, което каза. Прочетох и материалите, които ни раздаде. — Трайстин поклати глава. — Все още не мога да разбера как разумни и интелигентни хора

приемат глупостите на самообявилите се пророци за чиста монета. Искам да кажа — зная, че го правят, но не мога да разбера как осъзнаването на тази заблуда ще ни направи по-добри пилоти. И след като съм схванал заблудата, как това ще ми помогне да спра възвращенски кораб-майка или дори нападение с танкове срещу граничната полоса на Мейра.

— Накратко — помислихте си, че са безполезни приказки? — усмихна се командир Фолсъм.

— Не се изразих така — тихо изрече Трайстин, като сподави надигация се в гърдите му гняв. В края на краищата той беше един от малцината, наистина прочели и проучили материалите. — Просто не зная как да приложа наученото.

— Е, млади човече, вие сте първокласен пилот и ви очаква дълга кариера. Може да я завършите като член на Съвета за планиране. Или като командир на всички участъци от граничната полоса на някоя планета. Можете да работите в разузнаването. Дори можете да станете агент, внедрен сред възвращенците — не ме гледайте така. Приличате много на тях и е много по-лесно да бъде подбран човек с подходящи гени, отколкото да се изгражда нов външен облик на личност, която не ги притежава. Повечето агенти от разузнаването са бивши пилоти, нима не знаехте това?

Трайстин не го знаеше и преглътна мъчително.

— Ако това се случи, думите на маршал Уорлок може да ви свършат полезна работа — продължи командирът. — Ала би могло и да не стане така. Може да умрете млад. — Фолсъм замълча. — Намерихте ли начин да откриете кой акумулатор е склонен да аварира по-често?

— Сър? — Трайстин се зачуди какво общо биха могли да имат авариращите акумулатори с етичните проблеми.

— Авариращ акумулатор — мисля, че обсъждахме този проблем, нали?

— О, да, сър. — Трайстин се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Не можах да открия сто процентово сигурен начин, но все пак намерих няколко неща. Първото беше: проверка на средната запрашеност на корабните системи. Не знаех, че е така, но системата за поддръжка запазва статистическите данни за последните десет мисии, които е изпълнила корветата. Кораби с повече от пет мисии (по време

на задължителните десет, за които се води статистика), при които плътността на праха надвишава 0,45 единици, са изправени пред 30 процента повече проблеми с акумулаторите си.

Фолсът кимна.

— Продължавайте.

— Освен това проблеми с акумулаторите се срещат по-често с кораби, подлагани на трансации при къси скокове. Единственият физически показател, който успях да посоча, е следният: някои от техниците казаха, че щом по кабелите от системата за контрол на бордовите системи се появи прах, пилотът трябва да очаква проблеми с акумулаторите — сви рамене Трайстин.

— Не е лошо — призна Фолсът. — Вие изразходвахте доста време, за да следите постъпващата информация за подсистемите на кораба, който управлявахте. Цялата ви кариера ще бъде изпълнена с преследвания — или вие ще преследвате възвращенците, или те ще преследват вас. Може би ако пороботите малко повече върху информацията, която сте получили за възвращенците, ще се научите как по-добре да опазите здрави задните си части. — Фолсът отстрани предпазните колани от креслото на техника. — Знаете ли, маршал Уорлок беше един от малцината оцелели по време на първата вълна от колонизацията на Сафрия. Той е един от малцината, направили успешни разузнавателни полети през системите Джеруш и Орум. Той също така е един от малцината експерти по културата и етичните стойности на възвращенците. — Фолсът замълча. — Както и да е, лейтенант, изпълнихте мисията си добре и би трябвало да сте доволен. В основата си сте добър пилот и някой ден можете да станете наистина блестящ.

Фолсът отвори входния панел към херметизационната камера на станцията.

— Използвайте свободната част от деня, а утре отидете да вземете назначението си — както и отличителните си знаци на пилот — в кабинета на офицера, отговарящ за човешките ресурси. Аз трябва да довърша счетоводния отчет и да впиша някои данни в официалните документи. — След това инструкторът се засмя. — Техниците имат право за праха по кабелите на системата за контрол, макар че инженерите винаги отричат това твърдение.

Трайстин започна да откопчава предпазните ремъци. Взе екипа и скафандъра си; успя да не поклати глава, докато командирът не излезе от херметизационната камера и не изчезна от погледа му.

Вече беше пилот... след почти две години обучение. Защо не се чувстваше като такъв?

28.

Докато очакваше совалката да го отведе до орбиталната станция Чевел Алфа, Трайстин погледна заповедта, първият екземпляр от която вече беше изцапан с петна от непрекъснато разглеждане. След това погледът му пробяга по отличителните знаци, напомнящи древни криле, прикрепени към туниката над името му. Все още не можеше да повярва, че са там. Едно от нещата, които му помогнаха да го стори, беше очевидното увеличение в заплатата, макар че забележката, обясняваща увеличението, действаше отрезвително — „допълнително заплащане поради повишен риск“. Разбира се, това щеше да увеличи преводната сметка на неговия Пилотски тръст. Той поклати глава и погледна още веднъж към първия екземпляр от заповедта.

„... на 15 Куинт 791 година или в близките около тази дата дни... явете се в Медицинския център в Камбрия за медицински преглед и разговор с представител на цивилизацията на фарканите... След завършването на домашния отпуск, не по-късно от 30 Куинт, се явете в орбиталната станция на Пердия. Очаквайте пристигането на военния кораб «У. Ц. С. Уилис», където ще поемете новата си задача като пилот... Явете се пред военния командир на орбиталната станция за поемане на временни задължения, ако това е необходимо...“

Накратко — първо трябваше да премине през още един медицински преглед, непосредствено след прегледа, направен на всички нови пилоти след завършване на обучението. Нямахше да командва самостоятелно дори корвета, щеше да бъде вторият офицер на лек военен кръстосвач. Ала можеше да бъде и по-зле. Можеше да го изпратят да бъде помощник-командир на транспортен военен съд, превозващ войски, или втори офицер на товарна совалка с цивилно предназначение. А докато очакваше пристигането на кораба си, командирът на орбиталната станция щеше да му възложи всички възможни неприятни и досадни задачи, които възникнеха в базата.

Трайстин сгъна копията от заповедта и ги пхна в малката кутийка до съобщението от баща си. Елсин Десол, баща му, молеше

Трайстин да го уведоми кога завършва обучението му, дали ще ползва домашен отпуск и кога. Елсин беше добавил и една загадъчна фраза — че не е нужно да се тревожи — и именно тя предизвикваше тревогата на Трайстин. Защо хората винаги ви казваха да не се тревожите? Въпреки това бе изпратил съобщение до дома, питайки се дали то ще пристигне преди или след него. С тези транслационни грешки човек никога не можеше да бъде сигурен, макар че отпътуването от Чевел Бета му бе отнело повече от седмица, изпълнена ту с периоди на бързана, ту с досадно изчакване. Тогава бе преминал през редовния медицински преглед след завършване на обучението, както и през процедурата за калиброване на вградения нервнен чип.

До краката му имаше три чанти — двете, които бе донесъл със себе си, и третата със скафандъра и униформата му на пилот. Погледна към таблото, отразяващо пристигането на военните кораби, но на него все още липсваше информация за пристигането на совалката.

Чувал бе за много от военните кораби на коалицията, но „Уилис“ не беше сред тях. Затова издири информация за името на крайцера. Кимбърли Уилис бил командир на групата корвети по време на нападението на системата Хармония и почти без никаква помощ бе унищожил бойния кръстосвач на възвращенците „Махмет“. Според някои от военните експерти, анализирали развоя на битката, унищожаването на „Махмет“ бе осигурило успеха на силите на коалицията — ако можеше да се приеме за успех факта, че по-малко от двайсет и пет процента от корабите на коалицията се бяха върнали и нито един от тези на възвращенците не беше оцелял.

Трайстин не бе сигурен дали би могъл да попадне след транслация в непосредствена близост до вражески кораб-майка — никак не бе сигурен.

— Накъде ще пътуваш? — Ултийна Фрейър прекоси отделението, предназначено за спирка на совалката и тръгна към него.

Трайстин все още се възхищаваше на походката и ума ѝ, макар че без да знае защо, зае отбранителна позиция.

— Към Пердия, а ти?

— Ще посетя Аркадия, но имах предвид къде си разпределен за изпълнение на следващата задача.

— О, на кръстосвача „Уилис“. Ами ти?

— Главен офицер, главен механик и всичко останало на бойната корвета „Ямамото“. Не че се надяхах да получа нещо по-добро. — Тя погледна към таблото. Там най-сетне обявиха с блестящи букви, че соваката за Чевел Алфа — по-точно за главната орбитална станция на планетата — ще пристигне след десет стандартни минути.

— Имаха ли възможност да ти предоставят нещо друго?

— Системата е достатъчно опростена. Аз съм майор — с много малък стаж на майор, — но все пак майор. Ти си лейтенант. Дори и да беше старши лейтенант, можеха да те пратят, където им хрумне и всеки друг пилот щеше да има по-висок чин от тебе.

Трайстин разбра.

— В такъв случай, ако оцелееш, ще получиш поста командващ офицер — тоест командир — на по-голям кораб при следващата мисия.

— Точно така.

Трайстин се намръщи.

— Защо е това въсене пък сега?

— Мислех си за майор Теканаве.

— Тя ще стане прекрасен транспортен пилот — умел и безстрастен.

— Ако оцелее след мисиите на корветите.

Смехът на Ултийна беше остър и кратък.

— Обзалагам се, че е получила патрулен кораб, следящ граничното пространство в системата Хеликония.

— Струва ми се, че... — Трайстин отново се намръщи. — Да, мисля, че я изпращат именно там. Откъде научи за това?

— Въобще не съм знаела. Тя е много надеждна, без особено въображение, а такива пилоти се намират трудно. Хора с бърза мисъл и бързи рефлексии, готови да изоставят всичко зад гърба си, обикновено се стремят да намират пролуки в системата, вместо да следват програмата до последната точка. Но транспортните пилоти трябва да следват получените заповеди до последната буква на инструкцията — те се подчиняват на разписанието. — Ултийна се разсмя с лекота. — Какво ще кажеш за това?

Трайстин също се разсмя.

— Разбираш ли какво имам предвид? Наистина ли искаш да бъдеш транспортен пилот? Или командир на патрулен кораб, обхождащ граничното пространство в системата Хеликония?

— Не. Не искам.

— Така си и мислех. — Ултийна погледна през рамо. — Ето че идва Ардайт. Ще се видим по-късно. Пази се, Трайстин — усмихна му се топло тя и се обърна.

Трайстин погледна към Ардайт — едра и мудна жена-лейтенант, която също имаше пилотски нашивки над името си. Двете тръгнаха към друг офицер — мъж, застанал в края на чакалнята, ала Ултийна се обърна и още веднъж се усмихна сърдечно в негова посока.

Трайстин ѝ отвърна с усмивка, като се опитваше да прогони объркания израз от лицето си. Изведнъж се бяха появили толкова много въпроси без отговор; сред тях беше и въпросът, включващ едно-единствено име — Ултийна Фрейър. Лейтенант Десол сви устни. Тя веднъж се държеше съвсем сърдечно, а в следващата минута разговаряше с него със студен, официален тон. Но все пак тя беше от този тип жени, които никога не правеха нещо, без да имат причина за това.

Най-сетне Трайстин взе трите си куфара, без да намери отговор на въпросите си.

29.

Трайстин спря на първия завой по пътеката, където в оградената с каменни блокчета цветна леха все още растеше градински чай с пурпурни цветчета — баща му настояваше, че градинският чай имал чиста генетическа линия, наследена от старата Земя. Лейтенантът остави трите си куфара на пътеката. Наведе се, пое дълбоко въздух и се опита да открие свежия аромат. Толкова лесно можеше да улови аромата на градинския чай, когато разчупеше изсъхналите листа; това бе значително по-трудно с живото растение.

Пролетта почти беше свършила, жегата на късния следобед, която предвещава настъпването на лятото, се промъкваше зад стените на градината — е, в Камбрия лятото не беше чак толкова горещо. Защо винаги се случваше така, че се прибираше у дома през пролетта? Нима беше просто съвпадение?

Изправи се и погледна камъните, заобикалящи лехата, в която растеше градинският чай. Спомняше си как ги бе подреждал, докато строеше стената — дялкаше и слагаше каменните блокчета едно над друго, така че нямаше нужда от хоросан. Нищо по-широко от острие на джобно ножче не можеше да се пъхне между ръбовете на блокчетата. И всичко бе направил като наказание за това, че се бе изплезил на Саля — а тя го бе подразнила за нещо... или за някого? Като че беше заради Патрис?

Какво ли бе станало с Патрис? Последното нещо, което бе чул за нея, беше, че се е омъжила за някакъв действащ офицер и след това двамата били изпратени на Аркадия. Аркадия — тъкмо за тази планета замина Ултийна Фрейър. Ултийна сигурно произхожда от семейство на техници, понеже Аркадия все още не беше отворена за колонизация — най-малкото все още не беше последния път, когато Трайстин провери в базата.

Отново се наведе към лехата. Синьо-сивкавите камъни на стената изглеждаха непроменени, макар че откакто я бе построил бяха изминали петнайсет години. Хм, че какво ли представляваха петнайсет

години в битието на един камък? Или за живота на транслационен пилот, добави Трайстин наум. Изхвърли от съзнанието си тази мисъл и се съсредоточи отново върху стената. На някои места фугите между камъните бяха по-широки от острието на ножчето, с което баща му ги измерваше навремето — ала не особено по-големи. Тогава Елсин се бе усмихнал, а след това бе казал:

— Камъните не са достатъчно близо един до друг. Ти ще го запомниш, а това е допълнително наказание...

На времето Трайстин просто бе изпитал облекчение. Сега... отново погледна процепите между камъните, които не бяха достатъчно тесни и се засмя. Ала разбираше какво бе имал предвид баща му, особено когато се изправи и изведнъж му се прищя да ги подреди повторно. Той се засмя, след това вдигна тежките куфари и се запъти сред лабиринта от чимшир към ниската къща от камъни и дърво, изградена сред градините. Фактът, че къщата криеше много повече дълбочина и пред прозорците ѝ се разкриваше обширна панорама, можеше да се забележи, само когато човек влезеше вътре.

Трайстин се запита дали тя разкриваше напълно характера на хората от семейство Десол, или тази убеденост беше просто суета. Какво ли бе скрито в глъбините на собствения му характер?

Той отново спря, когато стигна до кедъра бонзай — същият и все пак различен от преди. Трайстин се прибираще у дома, а този кедър винаги си оставаше непроменен, но същевременно бе неуловимо по-различен. Дали бе придобил друг образ? Лейтенантът поклати глава и тръгна с бързи стъпки по каменната пътека, опиянен от аромата на боровете и силния, но далечен дъх на рано разцъфналите рози. Нима съзнателно се бавеше в градината, наслаждавайки се на растенията, защото се страхуваше от съобщението, което баща му бе изпратил — по-скоро от смисъла, скрит между редовете.

Трайстин хвърли бърз поглед назад към градината, почука на вратата и зачака. След това отново почука.

Дървената врата се отвори и една русокоса жена, облечена във военна униформа, се усмихна насреща му.

— Саля! Значи ти си причината татко да изпрати съобщението — а пък аз... аз така се тревожех.

— Глупчо! — Саля го прегърна още преди Трайстин да влезе в къщата; трите куфара паднаха върху камъните, когато той на свой ред я

притисна до гърдите си. След това тя се изправи и огледа зелената военна униформа. — Ти наистина успя — лейтенант-пилот Десол.

— Винаги съм твърдял, че ще се справи — отбеляза Елсин от фоайето.

Трайстин се престори на сърдит и го погледна.

— О, ти така ме разтревожи с това съобщение.

— Остави човека да влезе вътре — предложи Нинка. — Разпръснахте всичко, което притежава, под верандата.

Трайстин взе двата куфара — с пилотския му екип и обикновения багаж, Саля вдигна третия и го последва към разположената на долния етаж спалня, която се намираше в съседство с кабинета.

— Не мога да повярвам, че си тук — обърна се той към сестра си, след като остави куфарите до вратата на шкафа.

— Аз също не мога да повярвам, че ти си тук! — Тъмносините ѝ очи го огледаха за миг. — Братчето ми. Е, вече не си малкият брат от детството.

— Винаги ще си остана такъв — малкото братче на Саля.

— Благодаря.

Погледите им се срещнаха за миг.

— Мисля, че мама е опекла някакви сладкиши. От два дни очакваме пристигането ти. — Саля надзърна през отворената врата към стълбището.

Погледът на Трайстин се задържа в стаята, докато той си припомняше всичко — единичното легло, малко прашния дървен модел на старинна корвета, окачен над бюрото, където беше училищният му компютърен терминал. Накрая поклати глава и последва сестра си.

Когато влязоха в големия хол, Нинка вече беше сложила на масата поднос с миниатюрни сладкиши и два чайника със светъл и тъмен чай върху старинни триножници, украсени с дърворезба.

— О, изглеждат прекрасно — отбеляза Трайстин.

— Разбира се. Майка ти прекара целия си почивен ден около фурната — печеше, приготвяше плънката, разрязваше парчетата и правеше глазура.

— И аз помагах — добави Саля.

— Ти изяде почти толкова сладки, колкото направи — блеснаха очите на Нинка.

— Сигурно и тя е била лишена от хубава храна като мен — защити сестра си Трайстин, след това взе чайника с тъмния чай и напълни тежката зелена чаша. — Въобще не мога да си помисля, че гозбите в орбиталната станция Хеликония могат да се сравнят с онези от твоята кухня. — Той се обърна към Саля. — Какъв чай искаш — светъл или тъмен?

— Светъл.

Взе чашата на сестра си, след това погледна към баща си.

— Искаш ли чай?

— Да, от тъмния.

След като напълни чашите на баща си и на сестра си, Трайстин наля светъл чай на майка си. Тя никога не бе харесвала тъмен чай, наричайки го „парфюмирана вода“.

— Заповядайте.

— Все още налива чай първо на себе си, но сега поне се е научил да се грижи и за чашите на останалите, преди да изсърба своята собствена — засмя се Саля.

— Така е, защото ви обичам.

Четиримата се разположиха на командирските столове с високи облегалки около масата от светло дърво и Елсин погледна към Трайстин.

— Как се чувства човек като дипломиран пилот?

Трайстин хрупаше шоколадовия сладкиш, гарниран с лешници. Бе вдигнал чашата към устните си, щеше му се да отпие глътка от чая.

— Остави го да похапне, скъпи. Той няма да изчезне още утре, нали?

— Човек никога не знае, когато е на военна служба. — Саля погледна през полуотворената врата към средния участък от градината. Очите ѝ за миг се насладиха на бързо прелитащите облаци зад дърветата.

— В известен смисъл въобще не е по-различно от преди — подхвана Трайстин. — Само че, като хвърля поглед назад в годините, разбирам, че върша неща, които по-рано дори не бих могъл да си представя.

— Например?

— Например да разположиш два тона пластмаса, метал и композитни материали на четири метра от желязно-никелов астероид, да летиш с корвета сред пълния мрак, а температурата отвън да е няколко градуса над абсолютната нула. — Трайстин изпи още няколко глътки от чая и задържа чашата под носа си. Парата обви лицето му и той затвори очи за миг.

Саля си избра сладкиш с лимонов крем.

— Тези са прекрасни.

— Не яж прекадено много — предупреди я Елсин. — Приготвил съм специална вечеря.

— Ще вечеряме късно. Винаги правим така.

Елсин мълчаливо се изправи, взе двата чайника с тъмния и със светлия чай и ги занесе в кухнята.

— Виждам, че ще имаме нужда от още чай.

— Как върви работата по проектите ти? — Трайстин отпи от тъмния чай.

— Общо взето скоро ще ги осъществим. — Саля замълча и отпи от чая си. — Въздушните спори започват да оказват влияние върху горните слоеве на тропосферата — макар че човек все още не би могъл да я нарече с това име. Осигуряваме известно охлаждане чрез водни комети, макар че онова, което остане от тях, светкавично се изпарява. Това от своя страна претоварва поглъщателната способност на повърхността. Устойчивите на високи температури организми, които разпространихме по скалите, започнаха да отделят свободен кислород и да намаляват нивото на въглероден двуокис...

— Кога ще можем да живеем там?

— О, ще бъде необходим дълъг период от време, наистина дълъг. Да кажем осемстотин години, ако имаме късмет.

Нинка поклати глава.

— Е, не е чак толкова зле — продължи Саля. — На първо място Хеликония в действителност е стерилна планета. Това означава, че каквото и да предприемем, няма да доведе до непредвидени екологични проблеми. Но се появяват и проблеми от етично естество...

Трайстин кимна.

— Искаш да кажеш, старите аргументи за това дали екологично преобразена планета не би развила форми на разумен живот след

време?

— Да, точно така. — Саля протегна ръка, взе си още един лимонов сладкиш, после отпусна ръка в скута си, а с другата взе чашата с чай от масата.

— Готово! — Мъжът с предимно посребрени коси постави чайниците върху украсените с дърворезба триножници. — Вечерята ще бъде готова малко по-късно. — Той отново се разположи на стола си. — Искаш да кажеш, че няма да ми възложат разработването на интегративни биосистеми за тази планета?

— Не и до края на живота ти, татко. А може би си безсмъртен и пазиш този факт в тайна от нас?

Елсин прокара пръсти през оредялата си коса.

— Я виж — това коса на безсмъртен ли е?

И Саля, и Трайстин се разсмяха.

— Къде ще отидеш, когато свърши отпуската?

— Не зная. — За миг Трайстин отпусна ръце. — Изпращат ме на лекия кораб кръстосвач „Уилис“ — трябва да се явя на орбиталната станция на Пердия след края на отпуската — не по-късно от трийсети този месец.

— Имаш на разположение три седмици — отбеляза Елсин.

— Освен това трябва да премина през общ медицински преглед на петнайсети, но за това ще ми бъде необходим едва половин ден.

— Не сте ли минали на задължителен медицински преглед след края на обучението? — намръщи се Саля.

— Записах се доброволец за изследване сред младите офицери — засмя се Трайстин. — Имаше и парична премия към заплатата.

— Имай доверие на Трайстин, когато става дума за лесно спечелени пари и завоювани кредитни точки — поклати глава Саля.

— Не е чак толкова зле. Просто общ медицински преглед през две години, последван от интервю. Освен това татко каза, че кредитните точки ще ми бъдат необходими, ако искам да стана пилот-офицер.

— Тия психолози! — Саля изсумтя. — Казах им: „Не, благодаря“. Не искам да пишат в досието ми разни бележки, въпреки парите, които ми предлагат.

Трайстин си помисли за усилията, които бе положил, обсъждайки моралните аспекти на кражбата.

— Опитвах се да бъда внимателен. — Той си взе още една сладка.

— Те са коварни. — Саля погледна към подноса и в крайна сметка си избра още една лимонова тортичка. — Тази е последната, обещавам.

— Кой ли пък ги брои? — засмя се Трайстин към сестра си. — Нима изпитваш чувство за вина? Или се тревожиш, че някой може би ще забележи тлъстинки тук там? — Той видя как Саля се изчерви. Тя винаги го правеше с лекота.

— О, не е нужно да се тревожи за това — намеси се Нинка.

— Я разкажи сега за онзи майор — подхвана Трайстин. — Мама и татко споменаха...

— О, искаш да кажеш Шинджи? Той е просто мой приятел. Ще му се да бъде нещо повече.

— Шинджи ли? — попита Нинка. — Също като героя от легендата за Шинджи Такаяма?

— Откъде знаеш фамилното му име?

— Просто предположих.

Трайстин почувства, че майка му прикри тъгата си с бързо появила се усмивка, макар че нямаше никаква представа как произнасянето на едно име би могло да я предизвика.

— И какъв е той?

— Висок е, но не толкова, колкото тебе. Има тъмна коса, естествено, и шинтоистки произход. Но очите му са сини.

— Сигурно са много наситено сини — вметна Нинка.

Саля отново се изчерви.

— О, той е само приятел — добави Трайстин с усмивка.

— Трайстин... — Саля се изкашля, за да прочисти гърлото си и сведе поглед към масата, отмятайки късата си руса коса назад. — Той е ръководител на транспортната секция — хората му вземат проби от атмосферата, управляват безпилотните самолети и от време на време осигуряват пилоти за совалката. Но не са пилоти, работещи в открития космос, разбира се.

— Откъде е той?

— От Пердия, но е роден в Канеохе и е завършил военната академия. — Саля се обърна към Трайстин. — А ти какво ще кажеш за романтиката в своя живот?

— Такава не съществува. Откакто напуснах Мейра, не съм имал подобни изживявания.

— Не мога да повярвам, че не си си намерил някоя — или просто, че те не са открили теб.

— Единствената, която ме е открила, е майор и ме подкрепя със съвети и скръб в равни дози... Но от време на време ми подарява и усмивка.

— И ти си заинтригуван, нали?

Трайстин се намръщи.

— Мисля, че е така. Но същевременно ме и плаши. Досега се за всичко... предварително.

— И тъй като си типичен мъж — засмя се Саля, — ти се тревожиш, че ще изгубиш контрол.

— Съмнявам се дали някога съм го имал — призна Трайстин.

— О, с мъжете е дори по-зле — Саля поклати глава. — Тя вероятно те кара да мислиш за особено сериозни неща, като например защо си постъпил на военна служба.

— Това не е честно — възрази Трайстин.

— Вероятно не е, по-млади братко. — Саля се усмихна. — Не е честно... но е истина.

— Саля... аз бих могъл да подхвана темата как ти помиташ мъжете след себе си...

— Предпочитам да не го правиш. Хайде да поговорим за твоята дама-майор и за причината, поради която ти отказваш да бъдеш заинтригуван от нея.

Елсин се изправи.

— Мисля, че вечерята е готова. Вземете си чашите с чай. — На свой ред той грабна двата чайника и ги понесе към дългата черна маса в трапезарията. Нинка стана и го последва.

Трайстин изпи последната глътка от чашата си и погледна Саля, която вдигна вежди въпросително.

— О, отговорът е твърде прост. Тя ще управлява корвета някъде в космоса, а аз дори не зная къде действа „Уилис“. Знам какъв ми е късметът и затова си мисля, че няма да я видя, докато не стана старец с побеляла коса.

— О, съмнявам се. Не мога да си представя теб като побелял старец. При това животът никога не е толкова прост.

— Пилотите често не...

— Съжалявам. Не трябваше дори да намеквам за това. Не е нужно да го изричаш гласно. Всички знаем. — Саля докосна ръката му и той забеляза влагата в ъгълчетата на очите ѝ. — Хайде да вървим на вечеря.

Трайстин преглътна мъчително и последва сестра си.

30.

Трайстин изтегли личната си карта от автомата на вагона във влака за надземен транспорт, оправи баретата си и слезе от совалката. След като прекоси покрития с каменни плочки перон, започна да се изкачва по широките каменни стъпала към главния медицински военен център на Пердия, построен в края на сектор номер три от източната страна на Камбрия. На стъпалата имаше каменни саксии с лилии и маргарити, които скоро щяха да цъфнат.

Когато влезе в центъра, веднага се насочи към информационния компютърен терминал.

— Лейтенант Десол се явява за пореден медицински преглед.

Цивилната дама-техник пред терминала кимна учтиво.

— Какъв медицински преглед имате предвид, майоре?

— Медицинските прегледи, правени във връзка с изследването на фарканите. — И макар че желая да бъда майор, все още съм лейтенант.

— Разбирам. Вие сте един от онези. Как е името ви?

— Десол. Д — Е — С — О — Л.

— Да, в списъка сте. Качете се на втория етаж, в дъното на южното крило е кабинетът на доктор Кайнкара. Някой от служителите там ще ви упъти къде да отидете.

— Благодаря ви.

— Няма защо, майоре.

Трайстин потисна желанието си да я поправи още веднъж и се обърна към широкото, полегато стълбище. Изкачвайки се нагоре, той се размина с двама лейтенанти, единият от които вървеше сковано, с отмерената походка на човек, възстановил се след увреждане на гръбначния стълб. Още една жертва от Мейра? Или от някоя друга планета? Трайстин още не бе стигнал до края на коридора в южното крило, когато видя друга техничка, застанала до компютърен терминал.

— Сър? — Тъмнокосата жена го погледна и зачака. В леко дръпнатите ѝ очи проблясваха скептични искри.

— Аз съм лейтенант Десол. Пристигнах тук във връзка с изследването на фарканите.

— Последвайте ме, сър. — Без да произнесе нито дума повече, тя го поведе по някакъв страничен коридор; на два пъти сменяха посоката, завивайки на ъглите и накрая стигнаха до четири кабинни. Вратите на три от тях бяха отворени. Във всяка една имаше диагностичен компютърен терминал.

— Сигурна съм, че сте запознат как действа тази апаратура. — Техничката го погледна изпитателно. — Мога ли да видя личната ви карта, сър?

Трайстин ѝ я подаде.

Тя я прокара през скенера и почти незабавно на терминала грейна зелена светлина.

— Съблечете се и останете по долно бельо. След това позволете на терминала да вземе необходимия материал за изследванията. Когато ограничаващите движенията ви опори се отдръпнат от вашето тяло, можете да се облечете. Отидете в сектор Гама три — той се намира в края на коридора — и изчакайте пред кабинета на доктор Кайнкара. Неговите хора ще ви повикат.

— Благодаря ви — кимна Трайстин, но техничката вече си беше отишла. Той се съблече, потрепера, когато хладният терминал обгърна тялото му и изчака, докато оборудването вземаше необходимите секрети и проби. Ограничаващите движенията му опори се вдигнаха, лейтенант Десол се облече и отиде в края на коридора. Там се виждаше една затворена врата, върху която бе изписано името Кайнкара, а до стената срещу нея бяха подредени четири стола.

Напътствията, които бе получил във фойето, не отговаряха на мястото, където се намираше офисът на лекаря, но той успя да го намери. Трайстин седна на един от сивите пластмасови столове и зачака. Чакането се проточи... той стана, разходи се наоколо и отново зачака.

Според показанията на вградения нервен чип беше чакал почти час пред кабинета на лекаря. Едва тогава пристигна сивокоса жена, последвана от един фаркан. И този фаркан, както първия, с когото бе разговарял, носеше проблясващи сиви дрехи. Червените му очи бяха разположени сред стоманеносивите косми на квадратното лице; козината, покриваща върха на черепа, беше по-дълга и по-тъмна. Дали

този фаркан беше същия от предното интервю, или всички те просто си приличаха?

— Лейтенант Десол? Приемете нашите извинения, но доктор Джере беше възпрепятстван да пристигне по-рано. О, аз съм Изабел Кайнкара.

— Разбирам — кимна Трайстин и бавно пое в гърдите си смътно познатия аромат — смес от миризмите на непознато цвете, мускус и чистота. — Мисля, че вече веднъж съм се срещал с доктор Джере.

— Да, така е.

Трайстин отново беше изненадан от чувството, че думите сякаш бяха изписани върху екран в съзнанието му.

Изабел Кайнкара се наведе над платката на механизма за отваряне на вратата и след малко отстъпи назад.

— Аз съм тук, за да улесня протичането на необходимите процедури. Ще бъда в съседния кабинет — на вратата му има надпис „Персонал“. Очаквам пристигането на майор Грешъм и лейтенант Охири.

— Благодаря ви. — Трайстин се запита защо ли ѝ благодари, но направи знак на фаркана да влезе в стаята.

Джере мълчаливо влезе; Трайстин задейства вътрешното осветление в кабинета, макар че прозорецът — обърнат към градината на медицинския център — осигуряваше достатъчно светлина.

Когато Трайстин приближи към вратата, изпита чувството, че отвсякъде е заобиколен от тишина. Същото беше и миналия път, когато се срещна с фаркана, но сега долавяше по-ясно чрез вградения си подобрен нервен чип пълното блокиране на всички комуникационни връзки в помещението. Как успяваха фарканите да постигнат това? И защо бе толкова важно, щом единственото им желание беше да си поприказват с него на философски теми?

Джере се разположи на креслото зад бюрото; Трайстин зае пластмасовия стол пред него.

— Вие благодарихте на доктор Кайнкара, защото искахте да я накарате да се почувства по-добре, макар че думите ви бяха форма на лъжа.

— Нима вие не използвате подобна деликатност?

— Не и ако деликатността е свързана с изричането на неистини. Аз признах, че съм крадец, но не и лъжец — в думите му трепна

весела нотка.

Трайстин кимна. Никак не беше изненадан, че разговорът отново се върна на темата „кражба“. Фарканът изглеждаше упорит и това подразни Трайстин.

— Мислили ли сте напоследък за кражбите, лейтенант?

— Не и докато не ми дойде наум, че трябва да разговарям с вас. Е, това не беше наскоро. Но наистина мислих по тази тема след последния ни разговор.

— И какво беше вашето заключение?

Трайстин сви устни.

— Подозирам, че в най-широк смисъл кражбата е явление, присъщо на всички разумни видове — поне на онези от тях, които оцеляват.

— Интересно становище. Може би... Би трябвало да го обмисля на спокойствие за по-продължително време. Какво ще кажете за себе си? Вие крадец ли сте?

Трайстин не отговори. Джере го дразнеше. От една страна докторът наистина създаваше чувство за странно, извънземно създание, но от друга приличаше твърде много на човешко същество.

— Аз ви разстроих. Защо стана така?

— Вие сте чужд и непонятен за мен, ала същевременно прекалено познат.

— Вярно е. Вие не обичате да лъжете, нали?

— Не обичам — призна Трайстин.

— Знаете ли защо не харесвате лъжата?

— Всъщност не, но чувствам, че е погрешно, ако човек лъже.

— И така... вие живеете в общество, което изисква извършването на кражби, ала отказвате да признаете, че сте крадец. Живеете в общество, което поощрява лъжата, а вие самият я отбягвате. Нима да живеете в общество, където кражбата е необходимост и да отказвате признаването на този факт, не е само по себе си лъжа? Нима вие не сте лъжец?

— Опитвам се да не бъда.

— Крадец ли сте?

— Мисля, че се споразумяхме по следния въпрос: разумът по природа изисква извършването на някаква форма кражба.

— Не си спомням да сме постигнали споразумение точно по този въпрос. Вие крадец ли сте?

— Съдейки от вашите думи, не съм сигурен какво точно имате предвид под кражба — бавно изрече Трайстин.

— Нека за миг оставим тази тема настрана. Има една стара поговорка: „Силата създава доброто“.

— Не си спомням да съм я чувал. — Трайстин замълча и облиза устни. — Не беше ли: „Силата налага справедливостта“?

— Има ли разлика между доброто и справедливостта?

— Не съм убеден, че онова, което хората приемат за добро, е винаги справедливо.

— Бихте ли дали по-подробни обяснения?

— Много хора смятат, че онова, в което вярват, е добро. Бедният човек ще каже, че всички хора би трябвало да са богати. Но Голямото измиране на старата Земя показва, че всеки свят може да се развива до определени граници. Правилно е екологичната система на даден свят да не се подлага на унищожение... — Трайстин спря, като осъзна, че изпитва неудобство, говорейки за унищожаване на екологични системи — когато всъщност така нареченото преобразяване на планетите по предварително начертан план представляваше тъкмо унищожаване на даден вид екологична система и замяната ѝ с друг вид... дори според собственото му виждане това беше именно кражба.

— Отново сте разстроен.

Трайстин нищо не отговори. Каквото и да кажеше, щеше да се чувства все по-разколебан.

— Смятам, че разговаряхме достатъчно, лейтенант. Бих ви помолил да помислите още по въпроса за кражбата. И дали всяко добро е абсолютно. — Джере се изправи.

— Разбира се, че не е.

— Тогава защо вие, човешките същества, упорито се опитвате да наложите подобни абсолютни норми на останалите, дори използвате сила, за да го сторите? И защо упорито отказвате да идентифицирате себе си чрез тези абсолютни норми, като същевременно убеждавате другите живи същества да ги приемат?

— Ние сме човешки същества.

— А това добро ли е? — Джере се раздвижи.

Трайстин долови как екранът за връзка в съзнанието му — или каквото и да беше това — изчезна.

Джере кимна. Най-сетне Трайстин се обърна да отвори вратата. Искаше да помоли доктор Кайнкара за разрешение да си отиде, но знаеше — въпросите, които повдигна фарканът, нямаше да изчезнат дълго време от съзнанието му. А може би никога нямаше да го оставят на мира. И това също го дразнеше.

По-късно, на излизане от медицинския център, той се опита да не поклати глава. Все още не разбираше какво целят фарканите. Може би никога нямаше да узнае това. Те наистина в най-общи линии приличаха на хората, но това не означаваше, че мислеха като човешки същества.

Очевидно искаха да постигнат нещо. Въпросът беше точно какво, а Трайстин не знаеше дори къде да търси отговора, дали въобще би трябвало да го търси и дали е разполагал с време за това. Имаше чувството, че не след дълго оцеляването отново щеше да се превърне в трудно постижима задача.

Ултийна беше споменавала, че е нужно човек да живее в настоящето и може би той трябваше да постъпи именно така — поне докато беше заедно със Саля и с родителите си.

Продължи да крачи към гарата на надземните електрически влакове, докато мислите се въртяха лудо в ума му.

31.

Трайстин стоеше до бариерата, която стигаше до раменете му. Беше приведен напред, ръцете му лежаха върху златистите греди, огладени от майсторите, от времето, вятъра и от множеството ръце, които ги бяха докосвали. Вятърът се промъкваше в късата му според военния правилник коса, връхлиташе върху водната повърхност и профучаваше край наблюдателния пост, издигащ се в края на Скалите. Зад гърба на Трайстин скалите се издигаха още по-високо и достигаха почти три хиляди метра, но назъбените им върхове се губеха в облаците, създадени от влажния въздух, който се издигаше над тъмнозелените води на морето Пейлиън.

Петстотин метра по-ниско вълните се блъскаха в базалтовите скали на отвесно спускащата се бездна, фини водни пръски хвърчаха нагоре и достигаха половината от височината на Скалите. Вълните се гонеха безспир и се разбиваха в назъбените краища на камъка.

Макар че обработката на земята и построяването на домове бяха смекчавали суровия вид на сушата в продължение на повече от осем века, почти хиляда години на бурно вълнение не бяха притъпили остриите ръбове на Скалите. Само в пукнатините извън обсега на леко соленото море бяха пораснали дървета.

— Никога няма да ми омръзне да наблюдавам морето — думите на Трайстин едва се чува сред воя на вятъра и шума на прибоя. — То винаги ми е действало успокояващо. — Сигурно се предава по наследство в кръвта — Саля отметна косата си назад, въпреки че не беше кой знае колко по-дълга от тази на Трайстин.

— Не и от мама.

И двамата се разсмяха.

— Шинджи обича ли океана? — Трайстин замълча. — Сигурно, щом е от Канеохе.

— Често говори за времето, когато на Хеликония ще има океани.

— Ще се наложи да изминат много векове до тогава.

— Човек трябва да има мечти.

Трайстин кимна.

— Предполагам, че е така. Ти си щастливка, щом имате еднакви мечти.

— Е, не са съвсем еднакви — отвърна кисело тя.

— О! Значи затова ти е все още само приятел?

— Да, нещо такова. — Саля се изправи. — Ако искаш преди вечеря да спрем на пазара и да проверим дали има фъстъци, трябва да се връщаме в колата.

— Добре. — Трайстин хвърли поглед към бялата линия, образувана от гребените на вълните, която след миг се разсипа на водни пръски, удряйки се в основата на Скалите. Той се изправи и се обърна, почти сблъсквайки се с офицер от охраната на парка, застанал в центъра на пътеката, която водеше до паркинга. Дясната ръка на тъмноокия офицер бе отпусната върху дръжката на поставеното в калъф шоково устройство.

— Виждам, че се наслаждавате на гледката. Тя наистина е твърде зрелищна — нещо, което не може да се види на всяка планета. — Офицерът замълча, ала след малко продължи: — Мога ли да попитам откъде сте?

— От Камбрия — отговори Трайстин.

Лицето на Саля стана безизразно.

— Напоследък Камбрия е твърде обширен район. Почти всеки може да твърди, че е оттам.

— Сектор „Кедрови градини“, алея „Кедър“, пряка на булевард „Слънчев танц“, намира се встрани от алея „Хородиски“. Пораснах там, родителите ми все още живеят на това място.

— Според скромното ми мнение изразът „Кедрови градини“ не звучи като истински адрес.

— Съжалявам, офицер. Това е адресът на къщата, в която съм пораснал. — Трайстин бавно извади портфейла си и подаде на офицера от охраната на парка личната си военна карта и шофьорската си книжка.

— Хм... хм... Изпитвам особено любопитство да узная откъде са ви издадени тези документи — тонът на тъмнокосия, мургава офицер остана равен и учтив.

Трайстин впери поглед в мъжа, после учтиво кимна.

— Първото свидетелство за правоуправление на превозно средство получих в полицейския участък на авеню „Хойроки“ преди осем години. Личната ми военна карта бе издадена миналия месец на Чевел Бета, където получих свидетелство за военен пилот. Сега съм в домашен отпуск тук.

— Вашата... приятелка... е също твърде висока.

— Сестра ми ли? Да, висока е. Обикновено брат и сестра си приличат.

Офицерът от охраната на парка върна шофьорската книжка и военната лична карта на Трайстин и се обърна към Саля.

— Бих ли могъл да прегледам...

Саля, чието лице все още беше съвсем безизразно, извади личната си военна карта от джоба на шортите си и я подаде на офицера.

— Десол — дори името е същото. Е, предполагам, че би трябвало да имате едно и също име, щом сте брат и сестра. — Офицерът разглежда дълго време личната карта, сравнявайки холографското изображение със Саля, след това ѝ я върна. — Благодаря ви.

— О, няма защо да ни благодарите, офицер — учтиво изрече Трайстин.

Мъжът впери очи в лицето му. Трайстин срещна неговия поглед, без да трепне. Накрая офицерът отклони очи и отстъпи крачка назад.

Трайстин отново кимна и настрои вградения си нервен чип на режим „рефлекси с повишена острота, с готовност за бой без оръжие“. Слухът му бе изострен до крайност, стремейки се да долови и най-слабия звук по пътеката, водеща към паркинга. Когато стигнаха там, Трайстин се обърна — офицерът от охраната на парка все още стоеше на последното стъпало и продължаваше да ги наблюдава.

— По всяка вероятност сарказмът ти не се оказа добро хрумване. — Саля отвори вратата от своята страна на колата, която се придвижваше посредством електричество.

— Може би си права, но държанието му ме подразни. Работата му е да защитава екосистемата от посегателства, а не да си вре носа навсякъде и да досажда на хората.

— Изглеждаше готов да го убиеш.

— Би трябвало да премина на боен режим.

— Това не би донесло нищо добро — изтъкна Саля. — Той е от типа хора, които са непоклатимо убедени в следното: всеки, който е висок и синеок, със сигурност е възвращенец. Освен това вероятно щеше да се опита да използва шоковото устройство, ти щеше да го нараниш или да го накараш да се почувства унижен. И какво щеше да ти донесе всичко това?

— Без съмнение щяха да ме задържат и да ме изхвърлят от военната служба. — Трайстин поклати глава. — Но въпреки всичко подобно отношение ме дразни. — Той се раздвижи в малката кола и преди да излезе от паркинга, провери предпазните колани.

— И мен също ме дразни, но какво можеш да направиш с хора като този? Не можеш да ги убиеш, а нищо друго не е в състояние да ги накара да променят начина си на мислене.

С какво този офицер от охраната на парка беше по-различен от офицера на възвращенците, когото той бе разпитвал преди години? Трайстин не беше особено изненадан, че такава мисъл се появи в ума му. И двамата имаха непоклатими принципи, на които никой не можеше да повлияе, независимо че живееха в две различни системи. Погледът му се плъзна към огледалцето за обратно виждане.

— Следят ни. Двама са — в официалната кола на охраната — отбеляза Трайстин. — Смятам, че е по-добре да се приберем направо у дома.

— Но това е истински абсурд. Защо са тръгнали след нас? Никой не може да подправи лична военна карта.

— Защото приличаме на възвращенци. Проверката на личните карти би трябвало да ги спре. Не можеш да бъдеш офицер и същевременно да си възвращенец. Проверките са прекалено прецизни.

— Хората с предразсъдъци не винаги разсъждават рационално.

— Прекрасно.

Трайстин продължи да наблюдава офицерите от охраната на парка през целия път до Камбрия. Вкара колата направо в гаража, отваряйки вратата с дистанционното управление още докато беше на алея „Кедър“.

Веднага щом излезе от гаража, лейтенант Десол се покатери на парапета от ковано желязо, който се издигаше върху каменната стена, и направи два сковани поклона в духа на старата шинтоистка традиция;

беше обърнат с лице към тъмнозелената официална кола на офицерите. Едва тогава се запъти към къщата.

— Това беше детинско — каза Саля.

— Чувствам се точно като малко дете. През последните три години изпълнявах безпрекословно заповедите на военното командване, нападаха ме, стреляха срещу мен, раниха ме. По дяволите, едва не загубих крака си, а някакъв си глупав офицер от охраната на парка е убеден, че съм възвращенски шпионин — сякаш възвращенците са толкова тъпи, че да изпратят тук шпионин, който изглежда като мен.

— Натрупала се е страшно много омраза и все повече расте.

Започнаха да се изкачват мълчаливо по пътеката към къщата.

Елсин отвори вратата, още преди да бяха стигнали до нея.

— Не очаквахме, че ще се върнете толкова скоро.

— Направо ни преследваха по пътя за дома. Някакъв псевдосамурай, проявяващ атавистичен страх, реши, че сме възвращенци. Нито личната ми военна карта, нито шофьорската ми книжка му направи някакво впечатление. Затова той и колегата му ни проследиха до дома.

Елсин се навъси.

— Това наистина изглежда странно. — Той им направи път и двамата влязоха във фойето.

— Подобно нещо не се случи, когато онзи ден бях с Шинджи, а той е почти толкова висок, колкото теб — сви устни Саля.

— Подозирам, че Шинджи е значително по-мургав от мен — изрече кисело Трайстин.

— Мислиш ли, че само това е причината? Надявам се да не е. — Саля впери поглед към отсрещния край на градината към алея „Кедър“, ала зелената кола беше изчезнала.

— Аз също — добави Елсин, но лицето му остана навъсено.

32.

Млада хелио-птица прехвърча шумно над притъмнялата градина, крилата ѝ блеснаха за миг, когато се спусна към гнездото си на бора в ъгъла. Едва доловимото жужене на насекомите почти заглушаваше постоянния шум от статично електричество във вградения нервен чип на Трайстин. Макар че беше намалил поглъщателната му способност до нула, той все още долавяше основните шумове, които служеха като звуков фон, макар че беше далеч от военната служба, нейните системи и комуникационни мрежи.

— Наистина ли разбираш какво означава да бъдеш пилот? — попита Саля.

— Вероятно не — отговори Трайстин.

— Защо прие това предложение?

— Винаги съм искал да бъда пилот.

— Зная — гласът на Саля беше тих, тя облегна гръб на пейката. — Ти правеше модели на кораби. Четеше книги за пилоти. Дори купи тренажор за компютърния си терминал и го инсталира в таен драйв.

— Откъде знаеш за това? — Трайстин изненадано погледна сестра си.

— Я си спомни кой ти помогна с програмирането на основния терминал. Освен това изпробвах някои идеи как да прониквам в чужда компютърна система, които татко ми даде.

Трайстин разпери ръце.

— Когато вие двамата сте наоколо, нито една компютърна система не може да е сигурна в недосегаемостта си.

— Не и от татко. Той е толкова етичен, че никога не би надникнал вътре.

— За разлика от любопитните по-големи сестри.

Саля се разсмя леко и след това попита:

— Сега си пилот. По-различно ли е от представите ти за работата на пилота?

— Чувствам се по-добре. Зная, че наистина правя нещо. Когато бях в граничната станция на Мейра, просто чакахме и отвърщахме на ударите, които възвращенците насочваха срещу нас. Имах късмет и оцелях. Много от офицерите от базите по граничната полоса не успяват да го сторят. Официалната линия гласи — „нещата се подобряват“ — някой от командирите ми го каза. Но положението продължава да се влошава все повече. Попитах за това и дамата-командир, която правеше разбор на изпълнената от мен задача, едва не ми откъсна главата. — Той замълча за миг. — Не беше чак толкова зле, но на мене ми се струваше, че е. Тя обясни, че всяка планета е ужасно обширно място, а ние не разполагаме с достатъчно ресурси.

— Разбира се, че не разполагаме.

— Като не разполагаме с ресурси... загубихме почти всички станции в равнините. Само двама от нас оцеляха след нападенията с мини-танковете.

Саля навлажни устните си.

— Не си ни разказвал за това.

— И така, аз получих похвала. Оцелях, а повечето не успяха.

— В новините не споменават нищо за тези загуби.

— Не съм изненадан. Преди това, когато възвращенците унищожиха пет станции в западния сектор от граничната полоса, ме смъмриха, че използвах импулс с ключови данни, за да открия каква е истината.

Саля въздъхна.

Трайстин се обърна с лице към нея.

— Това не те изненадва, нали? Във всеки случай не особено.

— Не ме изненадва, Трайстин. Вече нищо не ме изненадва след онзи инцидент на Скалите. Но ме дразни. Какви хора ставаме ние?

— Винаги сме били крадци. Нима сега ставаме и лъжци?

— Мислил си доста, нали?

Трайстин се засмя.

— Просто ме подтикнаха да го направя.

— И все още искаш да бъдеш пилот?

Трайстин сви рамене.

— А ти все още ли искаш да работиш като ксено-биолог?

— Да, и то все още твърде много. — Саля се протегна и след това добави: — Знаеш ли... всеки път, когато преживяваш трансляция,

може да бъде последният, когато виждаш мама и татко.

— Зная. Това важи и за всяко твое пътуване отгук до Хеликония. Щеше да бъде в сила и за мен, дори да бях останал офицер от станция по граничната полоса.

— Но вероятността това да се случи се увеличава с всяка следваща трансляция, а пилотите преминават през много повече трансляции от останалите военни.

— Мислил съм за това. Не ми беше лесно. Татко и аз разговаряхме по този въпрос. Той дори ми помогна да основа трансляционен тръст.

— Напълно в неговия стил.

— Да.

— Татко беше прав. Ти имаш неспокоен дух.

— Но въпреки това обичам да си идвам у дома — напомни ѝ Трайстин. — Липсват ми градините.

— Не достатъчно. Някой ден ще се прибереш у дома, ще бъдеш съвсем млад, а нас няма да ни има — след миг тя добави: — Но със сигурност ще направим така, че въпреки това ще усетиш присъствието ни. Ние всички го искаме.

Трайстин преглътна мъчително.

— Ще ми липсваш — ръката ѝ леко го докосна.

— И ти ще ми липсваш.

Останаха заедно в съгъстващия се мрак, насекомите жужаха наоколо, вечерта се спускаше като пурпурна пелена, а хелио-птиците се укротиха в боровете, където щяха да прекарат нощта. Силният аромат на рози завладя притъмнялата градина и почти накара Трайстин да забрави слабото статическо електричество във вградения си нервен чип. Почти.

33.

Трайстин очакваше „Уилис“ в отделението за военни кораби, куфарите му бяха подредени в стройна редица край него. Беше доволен, че успя да избяга от еднообразната, неприятна работа на младши офицер на орбиталната станция на Пердия — много повече от доволен.

— Кого чакате, лейтенант? — попита техникът, който стоеше до контролния пулт на херметизационната камера.

— Кораба „Уилис“.

— Точно тук ще пристигне. — Техникът огледа куфарите на Трайстин. — Това е боен кръстосвач, а не транспортен кораб.

— Зная.

Очите на техника се плъзнаха по нашивките върху униформата на Трайстин.

— Вие ли сте новия пилот?

Трайстин кимна, после попита:

— Знаете ли нещо за този кораб?

— Командир е майор Сазаки. Чинът му е на старши офицер с твърде голямо влияние. Разправят, че е свързан с отдела по въоръженията.

— Би могло. Всичко е възможно, но Сазаки е твърде често срещано име.

— Самият аз не съм срещал майора — поклати глава техникът.

Глухо тупване, последвано от втори подобен звук, отекна в цялата станция. След малко над ръкава, отвеждащ до херметизационната камера, грейна зелена светлина.

— Малко грубичко — обяви техникът. — Така става винаги, но корабът вече кацна. — Пръстите му затанцуваха по клавишите на компютърния терминал на херметизационната камера.

Трайстин улови данните от системата на камерата в нервния си чип и ако разполагаше с повече време, вероятно би могъл да ги анализира, но в това нямаше никакъв смисъл. Вместо това, той просто

зачака изщракването на механичните подпори, които задържаха кораба на дока.

Серия зелени светлини блесна върху компютърния терминал.

— Всичко е наред. Готов ли сте, лейтенант?

Трайстин вдигна куфарите си и последва техника в ръкава към херметизационната камера, отбелязвайки плътния скреж по стените от термоустойчива пластмаса. От устата му се вдигаше пара.

Техникът още веднъж провери всички уплътнения и външните механични опори, преди да предаде съобщение, че входно-изходният ръкав е напълно готов за осъществяване на връзка между дока и кораба. Вратата на кръстосвача се отвори със съскане.

— А, това си ти, Лиендрели. — Жена, чиято коса имаше цвят на махагон, се появи във входно-изходния ръкав. Тя беше облечена в униформа на старши техник, а на колана си носеше шоково устройство.

— Че кой друг да бъде? Всички останали изчезват в най-долния край на станцията, когато вие се приземите.

Техничката на кораба отклони поглед към Трайстин.

— Лейтенант Десол. Майор Дониджър ще се радва да се запознае с вас, сър. Аз съм Кейко Муралто, главният техник на кораба.

— Приятно ми е, техник Муралто.

— Моля, наричайте ме Кейко, сър. — Тя приключи с проверката на уплътнителите на херметизационната камера, след като се увери, че аварийните коридори са свободни. — За известно време можете да поставите багажа си в този шкаф тук. Добре дошли на борда. — После жената се обърна към Лиендрели: — Запасите ни с органично гориво са недостатъчни — ние използваме клас Алфа, — което впрочем е вярно и за всички останали запаси на кръстосвача.

— О, вие типовете от военните крайцери...

— Не се оплаквай, Лиендрели. Командирът иска да напуснем кораба колкото е възможно по-скоро, след като се появи заместникът на майор Дониджър. Тъй като той вече е тук...

— Добре, Муралто. Ще се разберем по този въпрос.

Кейко Муралто се усмихна мило на Лиендрели.

Трайстин реши, че иска да спечели техничката на своя страна.

— Сигурна ли сте, че багажът ми няма да пречи, ако го оставя тук?

— Никак няма да пречи. Просто го оставете в нишата хей там. — Тя отстъпи няколко крачки назад и натисна копче от компютърния терминал. — Капитане, лейтенант Десол е тук.

— Изпрати го при мен, Кейко.

Трайстин внимателно подреди багажа си в нишата, задържа единствено малкото куфарче, в което съхраняваше заповедта за постъпване на „Уилис“, кубовете с кодирана информация и статистическите данни от досегашната си военна служба.

— Да, сър.

Техничката му посочи коридора.

— Сигурна съм, че можете да намерите сам пътя до командирската кабина, сър. Аз трябва да поспоря още малко с Лиендрели.

— Дай ми малко почивка, Муралто — възрази ѝ техникът от станцията.

Трайстин се усмихна и премина през тясната площадка, която служеше за кварталдек, като леко поклати глава при познатата миризма на озон, пластмаса, „Състейн“ и човешки същества.

Коридорът пред него беше празен. Той премина входа към вътрешността на кораба и се приближи към пилотската кабина на кръстосвача, където го очакваше дребен офицер.

— Лейтенант Десол, майоре — вземайки предвид името и очевидния шинтоистки произход на майор Сзаки, Трайстин направи лек поклон пред командира на „Уилис“.

— Значи вие сте новият втори офицер на кораба? Приличате на възвращенец повече, от почти всички възвращенци, които съм виждал. — Майор Сзаки отметна назад черната си коса, по-дълга от допустимото според инструкциите на военното командване, след това се усмихна като малко момче, при което белите му зъби блеснаха още по-силно.

— Членове на семейството ми са участвали в основаването на Камбрия, сър.

— Сигурен съм, че е така. Не се тревожете. Важно е онова, което правите, а не как изглеждате. — Майор Сзаки огледа пилотската кабина. — Искях да се запознаете с Андрия преди да е излязла от

кораба, но когато чу, че вече сте пристигнали, тя се върна да вземе багажа си.

— Аз оставих своя при главната техничка.

— Не се тревожете. Оставете нещата си в трапезарията, докато Андрия разчисти наоколо. Тя няма да се забави прекадено много. — Майор Сазаки посочи към задната част на кораба.

— Главната техничка спомена, че вторият офицер на кораба е майор.

— Андрия получи повишението си неотдавна, а в наши дни командването никак не обича да използва двама майори на един и същи кораб.

Трайстин забеляза едва доловимата острота в думите на командира, ала нищо не каза, защото чу стъпки, насочващи се към пилотската кабина.

— Ето я. Трайстин, това е Андрия.

Набитата жена-майор с къса, къдрава кестенява коса протегна ръка, хвана здраво десницата на Трайстин и я разтърси.

— Аз съм Андрия Дониджър. — Тя хвърли бърз поглед към командира. — Не позволявайте на Джеймс да ви се качи на главата. Той е умен, добър специалист по военна тактика, разбира от политиката на военното командване. Освен това е второразреден пилот с първокласни връзки. А, да — той е от семейството на онези Сазаки — жената се усмихна на майор Сазаки.

След тези думи Трайстин изпита чувството, че корабът се проваля под краката му.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Къде е новото ви назначение?

— Моето ново назначение ли? Получавам един от новите кръстосвачи — „Тозини“. По-малък от „Уилис“, но по-бърз, освен това има повече торпеда. Смъртоносно опасен. — Тя погледна към трите куфара на пода. — Трябва да тръгвам. Задържат кораба „Адамс“ заради мен. Успях да дръпна конците тук-там и да окажа известно влияние. Няма смисъл да чакам още една седмица, докато пристигне „Моргентал“. Командващият станцията офицер ще се сети за много, много неща, които ще успее да ми възложи през това време.

— Ако наистина е толкова добър, колкото мислиш... защо пък да не го стори?

Трайстин преглътна усмивката си. Що за двойка! Семейство Дониджър бе достигнало върховете на коалиционната йерархия в областта на екологичната система още от времето, когато бяха започнали да издават учебниците по история, а членовете на семейство Сзаки бяха претърпели изумителна еволюция: на старата Земя се занимавали с елиминиране на радиоактивните отпадъци, изработвайки специални метални касетки, а сега се бяха превърнали в първостепенни производители на оръжие за коалицията.

И лейтенант Десол щеше да изпълнява заповедите на майор Джеймс Сзаки.

— Хайде да отидем да похапнем — широката момчешка усмивка отново огря лицето на Сзаки. — Никой няма специално да ви го съобщи, но на по-ниско разположеното ниво на станцията има малък ресторант, където предлагат истински деликатеси — дарове на морето, — ако имате достатъчно информация какво да си поръчате.

За миг очите на Сзаки станаха безизразни и Трайстин почувства импулсите от комуникационната мрежа.

— Лайъм? Новият втори офицер и аз ще трябва да слезем до станцията за няколко часа. Добре. Кейко е на борда.

Очите на майора отново се оживиха.

— Лайъм е началник-сектор, отговарящ за боеприпасите и комуникациите. Бивш главен техник, може да поеме дежурство, докато корабът е на дока. Иначе дежурството ще поемате вие, когато ме няма или трябва да поспя. Противно на слуховете, командващият офицер на кръстосвача наистина спи от време на време. — Той отново се усмихна. — Хайде да вървим. Готов съм да поема малко сваятна храна.

Трайстин последва майора до кварталдека.

— Кейко, Трайстин и аз трябва да свършим някои неща в станцията. Лайъм поема дежурството, докато ме няма.

— Докато сте извън кораба, аз ще занеса багажа на лейтенанта в неговата кабина. — Кейко се усмихна мило. — Приятно похапване, командире.

— Сигурен съм, че лейтенантът ще изпита истинска наслада.

— Аз мога да занеса багажа си сам, когато се върна — възрази Трайстин.

— Не се тревожете за това, сър.

Трайстин се опита да не поклати глава, докато крачеше край майор Сазаки на излизане от входно-изходния ръкав, през който беше влязъл само преди няколко мига — най-малкото така му се струваше.

Майорът го преведе през цял лабиринт от коридори, които Трайстин никога не беше виждал през двете седмици, които прекара на станцията.

Ресторантът беше построен зад пластмасова врата с бронзов цвят, върху която бе изписано името „ТАНКЪТ“. Трайстин се намръщи, ала последва Сазаки в заведението; пред погледа му приветливо блеснаха осем малки масички, застлани с истински ленени покривки. Само една от тях беше заета от жена, върху чиято униформа се виждаше четирилъчна звезда — това означаваше, че тя има чин маршал.

— Майоре! — Друга закръглена жена, облечена изцяло в бяло, прекоси с подскачаща походка ресторантчето и приближи към тях.

— Вивиен! — Сазаки се поклони. — Това е новият ми пилот, Трайстин Десол. Трайстин, запознайте се с Вивиен льо Клерк. Тук е нейното царство.

— Добре дошъл, Джеймс — сухият глас долетя от масата в ъгъла, където седеше дамата-маршал.

— Благодаря ви, маршал Тобору — Сазаки се поклони.

— Остави ме мен. Между другото баща ти изглежда добре. Видях го миналия месец... Брат ти също. — Дамата-маршал отново съсредоточи вниманието си върху супата, сервирана ѝ в бяла порцеланова купа, украсена със златни орнаменти.

Вивиен ги заведе до масата в ъгъла, разположена най-далеч от дамата-маршал.

— Бих искал да ми предложиш каквото и да е, стига да бъде свежо и току-що извадено от аквариума — помоли майор Сазаки. — А след това специалитета на заведението — независимо какъв е той.

Вивиен кимна и впери поглед в Трайстин.

— Какво бих могъл да избира?

— За предястие днес предлагаме сурови пресни морски специалитети — или миди „Казино“, или окто-сепии. Имаме и гъби „Слизирки“ — пържени с малко мазнина, както и пресни зеленчуци.

— Гъбите, моля.

— Специалитетите днес са варени раци с меки, пъстри черупки или печена пъстърва „Амандин“.

— Аз предпочитам раците. — Майорът добави: — Не се тревожи, Трайстин. Аз черпя. Ще можеш да си върнеш по-късно.

— Благодаря — отвърна Трайстин. — Аз също предпочитам раци.

Вивиен кимна и се отдалечи, но след минутка се върна с две кристални чаши и някаква бутилка.

— „Виля Тоза“ е единственото бяло вино, с което разполагаме сега.

Сазаки сви рамене.

Трайстин просто гледаше как жената напълни двете чаши до половината, постави ги пред мъжете и сложи бутилката върху специалната поставка на масата.

— Не е зле, макар че все още продължавам да мисля, че „Мондиабли“ щеше да е по-добрият избор.

Трайстин отпи глътка от виното, наслаждавайки се поравно на леко плодовия аромат, примесен с дъх на орех, и на прекрасния вкус на питието.

— Обичаш вино, нали? — попита Сазаки.

— Когато не съм дежурен.

— А откъде знаеш, че няма да бъдеш? — Майорът се разсмя и по лицето му отново грейна момчешка радост.

— Не зная дали няма да бъда дежурен, но ми се струва малко вероятно да ми възложите командването на кораба.

Вивиен сложи една от порцелановите чинии с позлатени ръбове, пълна с нарязани бели кръгли предмети пред командира; втората чиния, от която димяха запечени, плувнали в масло гъби, тя постави пред Трайстин.

— Откъде си, Трайстин? — Сазаки използваше сребърната вилица за морски деликатеси. Вдигна с нея едно от белите кръгчета и започна да дъвче.

— От Камбрия, академичния район. — Трайстин отпи за втори път от „Виля Тоза“. Сега дори постоянното съскане във вградения му нервен чип, което беше неизменен звуков фон, сякаш зазвуча приглушено.

— Членовете на семейството ти вероятно се движат из академичните среди? Там е скъпо да живее човек. — Още едно парче от белия морски деликатес бе вдигнато със сребърната вилица.

— Всъщност пра-праядо ми построил къщата, а земята, която притежавал, дарил на Академията.

— Сигурно е било трудно, особено през първите години на колонизацията на планетата.

Трайстин потисна желанието да удуши своя старши офицер.

— Баща ми се тревожи, че сега са се натрупали повече предразсъдъци от всякога в миналото.

— Какво ще кажете за окто-сепията, майоре? — попита Вивиен.

— Вкусно. Много вкусно. Моите поздравления.

— Благодаря. Човек наистина трябва да се потруди. Благодаря за помощта, която ми оказахте.

— Е, тя не беше чак толкова голяма. — Сзаки се намръщи. — Гъбите „Слизирки“ изглеждат добре. Мога ли да опитам няколко?

— Разбира се. Но, разбира се, веднага ще ви донеса.

Докато двамата разговаряха, Трайстин опита гъбите, които бяха крехки, топли, с остра, приятна миризма; вкусът им, без съмнение, беше прекрасен.

— Предполагам, че са вкусни?

— Много — отговори Трайстин. — Как открихте това място?

— Не съм го търсил. Помогнах на Вивиен да започне бизнеса. Добре е човек да има местенце, разположено не на някоя от планетите, където може да намери сваятна храна. — Сзаки отново напълни чашата си и погледна към Трайстин. — Предполагам, че семейството ти е многобройно.

— Не е. Имам само една сестра. Тя също е на военна служба. Старши лейтенант, ръководител на секцията за биологически модификации в проекта „Хеликония“.

— Ами родителите ти? — Сзаки задържа поредното парче от суровата окто-сепия. — Не е зле за животно, извадено от аквариум. Почти прилича на истинските.

— Майка ми е работила като бордови корабен инженер. Преди няколко години се оттегли от активна военна служба и защити втори докторат в областта на музиката. Сега преподава в университета. Баща ми е интегратор на свободна практика.

— Нещо свързано с бойните кораби?

— Всъщност — подхвана Трайстин, — той разработва интегративни системи за оползотворяване на отпадъчните води и материали за етап Номер три от преобразяване на планетите по предварително очертан екологичен план.

— Значи е едно от големите момчета. Интересно. Тихо семейство, с древно родословно дърво и английски произход. Заможно, с културни традиции, високо образовано. Вероятно не са останали много като вас.

Вивиен сложи малка чиния с гъби „Слизирки“ на масата.

— Благодаря ти. — Сазаци сдъвка бавно една от тях. — Много са вкусни.

Вивиен се усмихна, кимна с глава и се оттегли.

Трайстин изяде още няколко хапки и едва тогава отново пое глътка вино.

— Защо предпочете военната служба?

— Винаги съм искал да бъда пилот. Работих и като офицер на станция по граничната полоса на Мейра, след това отидох на Чевел Бета.

— В наши дни повечето пилоти го правят. Тази идея е добра. Първо поставяш на изпитание воините си... нещо подобно са правили и представителите на шинтоизма... — Сазаци остави изречението недовършено, защото маршал Тобору спря край тяхната маса.

— Не се опитвай да го поквариш прекадено бързо, Джеймс. — Тя се усмихна и потупа командира по рамото, преди да напусне ресторанта.

Майорът отпи едра глътка от чашата си и отново я напълни.

Вивиен отсервира празните чинии.

— Толкова много от проблемите ни с възвращенците датират от дълбока древност, дори още отпреди Голямото измиране. Ако старите шинтоисти бяха спечелили Втората световна война — или как я наричаха там? — тогава прародителите на възвращенците с английски произход нямаше да бъдат в състояние да изградят енергийната си база, нямаше да натрупат огромните богатства, които занесоха на Орум. А това би означавало, че белите неомахметианци...

Трайстин потисна въздишката си. По всяка вероятност пътуването в историята щеше да трае дълго.

— Искаш ли още вино?

— Все още не, благодаря.

— То е добро. Не превъзходно, но добро... Та както казах, всички тези проблеми са свързани с икономическите зависимости между шинтоистите и хората с английски произход...

Трайстин кимна, като се надяваше основното блюдо от обяда да пристигне скоро. Същевременно изтласка от ума си мисълта, че гозбите вероятно струваха колкото седмичната му заплата — дори повече. Отпи още една, съвсем малка глътчица от „Виля Тоза“. Виното беше добро, но той имаше чувството, че всичко, свързано с Джеймс Сзаки, се продаваше на висока цена.

34.

Трайстин подреди последната си униформа в шкафа до леглото си, после сгъна куфарите, превръщайки ги в два малки правоъгълника, които постави в задния ъгъл на шкафа, и едва тогава затвори вратата му.

Преди това първо бе измил и изтрил шкафа, за да се отърве от останалия по ъглите прах. Беше изтрил също така и праха от екрана на компютърния терминал. Очевидно майор Дониджър не ще да е била от най-подредените хора. Въпреки това тя му бе оставила в наследство пълен и — както по всичко личеше — допълнен с последни данни комплект от справочници за всички бойни кораби във флота, с които разполагаше кръстосвачът „Уилис“, като измежду отделните страници бе пъхвала листове хартия. Трайстин се приближи до компютърния терминал, взе справочника, поставен най-отгоре върху внушителната купчина, и го отвори на статията за един от бойните кораби.

„... ограниченията за максималната мощност на системата за енергийно захранване тип F4-A...“

Само един абзац от тази статия беше подчертан с две черти. Трайстин го прочете и с изненада научи, че всяка една от двойката идентични системи за енергийно захранване бе в състояние да осигури 105-процентно натоварване на бордовите системи в продължение на пет минути, без да претърпи никакви щети — или 120-процентно натоварване в продължение на две минути. Дали някога щеше да му се наложи да използва тази информация? Той се навъси, решавайки, че идеята да проучи внимателно наръчниците никак не е лоша. Трябваше да започне с отбелязаните пасажи.

Майор Дониджър може би е проявявала нехайство по отношение на обстановката, но всъщност му беше съобщила, че командирът е слаб пилот. Наръчниците, подредени в тясното пространство в близост до компютърния терминал, предаваха още едно послание — че командирът вероятно не е и твърде голям експерт по бордовите системи.

Трайстин пое дълбоко дъх, долавяйки действащата комуникационна мрежа на кораба навсякъде около себе си. В момента той беше дежурният офицер и се надяваше, че няма да се случи нищо извънредно. Предполагаше, че би трябвало да бъде в пилотската кабина, но си каза, че що се отнася до мрежата, нямаше никакво значение къде се намира. Искаше му се да се настани колкото е възможно по-бързо.

Някой почука на вратата.

— Влезте.

Кейко Муралто застана на прага.

— Да, техник... да, Кейко? — поправи се той.

Техничката държеше два не особено големи тома в ръка.

— Преди да си тръгне, майор Дониджър ме помоли да ви донеса точни копия от тези материали.

Трайстин погледна двата тънки тома.

— Какво представляват те?

— Това е наръчникът на транслационната система, а второто е програмната схема на бордовата информационна мрежа.

Трайстин поклати глава и посочи справочниците до компютърния терминал.

— Тя вече ми остави доста внушителна камара с материали. — Той взе двата нови тома. — Изглежда, че трябва да науча много неща.

— Да, сър. — Лицето на Кейко беше почти безизразно.

Поддавайки се на моментното си любопитство, Трайстин увеличи остротата на рефлексите и слуха си в максимална степен и едва тогава попита:

— Мислите ли, че за мен е особено важно да изуча всичко това колкото е възможно по-бързо?

„Да“ — долетя субвокалният отговор.

— Вие самият знаете най-добре това, сър.

— Не съм запознат с много неща, Кейко. Все още съм пилот с твърде малък опит. С кой от тези томове — той посочи към купчината с наръчници, — ще бъде най-добре да започна?

„С бордовата информационна мрежа“ — бе субвокалният отговор. Кейко помълча малко и отговори:

— Бихте могли да започнете с всеки един от тях, сър.

— Във всеки случай ще трябва да ги проуча всичките.

„... И то скоро...“

Техничката изчака малко, след това отговори с ясен глас:

— Подозирам, че всички пилоти би трябвало да проучат внимателно тези справочници, сър.

Трайстин улови проблесналите светлинни в очите на техничката.

— Вие сигурно сте работили с много млади офицери от станциите по граничната полоса, нали?

— Да, сър.

— Е — изрече Трайстин почти небрежно, — благодарен съм, че разполагам с всички тези справочници и ще се запозная обстойно с тях колкото е възможно по-бързо. Понякога човек трябва да четете буквално между редовете, за да разбере какво е важното в тях.

— Предполагам, че е така, сър.

— Благодарен съм ви за двата тома. — Трайстин не трябваше да се преструва — в гласа му звучаха истински топли нотки.

— Благодаря ви, сър. — Кейко замълча още веднъж, след това добави: — Командирът ще ви запознае с лейтенант Акибоно, след като двамата се приберат на кораба.

— Акибоно ли? А, офицерът, отговорен за навигационните системи и въоръжението? Лайъм?

„... внимавайте с него...“

— Да, сър.

— Добре ще бъде да свързвам имената на хората с техните лица — кимна Трайстин. — Дали имаме достатъчно време, за да ме запознаете с останалите техници на борда?

— Да, сър — за пръв път Кейко Муралто се усмихна.

Трайстин се опита да не въздъхне, докато се задаваше.

— Хайде да вървим тогава.

Той излезе заедно с главната техничка от кабина номер две — която вече беше негова — и както очакваше, тръгна след нея към задната част на кораба. Първият техник, когото срещна, беше млад, широкоплещест мъж с кестенява коса.

— Лейтенант Десол, това е техник Албертини. Албертини, да ти представя нов пилот лейтенант Десол.

— Радвам се да се запозная с вас, сър.

— И аз се радвам да се запозная с вас, Албертини.

След това Кейко го представи на другите двама техници — Муриами и Рейли. Изтече по-малко от минута, Трайстин и главната техничка продължиха напред.

— Албертини е нов на борда. Едва ли е работил с нас повече от месец. Отговаря за поддръжката на долното ниво в кръстосвача. Муриами е истинско чудо с отделните компоненти, но има проблеми, когато трябва да се заеме с цяла система. Рейли е техникът с най-големи познания в областта на въоръжението.

— А вие правите всичко — предположи Трайстин.

— Опитвам се.

Когато стигнаха до кварталдека, Трайстин чу шум от стъпки в ръкава на херметизационната камера, снижи нивото на рефлексите си до нормално състояние и се опита да забави дишането си.

— Сигурно е командирът. Беше отишъл да подпомогне дейността на станцията — поясни Кейко.

Майор Джеймс Сазаки влезе през отворената врата на камерата и пъкна баретата в колана си. Следваше го квадратен на вид офицер, мургав, черноок, с мускули на състезател по вдигане на тежести.

— А, тъкмо щях да те потърся, Трайстин. — Той замълча за миг. — Това е Лайъм Акибоно. Той е най-добрият офицер по навигационни системи и боеприпаси във флота. Освен това е и дяволски добър офицер, осигуряващ продоволствието на екипите.

Лайъм се поклони.

Трайстин отвърна на поклона, ала не се наведе толкова ниско, колкото лейтенант Акибоно. По лицето на Джеймс Сазаки трепна подобие на недоволна гримаса. Нима Трайстин бе разкрил прекалено много от наученото по древни бойни изкуства, с които го беше запознал баща му?

— Отново ще се насочим към полетата, където си стрелял на воля, Трайстин — отиваме в системата Парвати — обяви командирът. — Там възвращенците наистина предприемат все по-масирани удари и Съветът по планиране реши да засили обхода с патрулни кораби в близост до контролната платформа на външната орбита. Ще ударим Мейра. Вече получихме някои разпореждания.

— Кога ще тръгнем? — попита Трайстин.

— След около десет часа. Времето е достатъчно да поспиш и да прекараш известен брой часове в пилотската кабина, запознавайки се с

усещанията, които предизвиква корабът. Андрия ми напомни, че това ранно опознаване е много важно. Системите не са много по-различни от тези на учебните корвети, но има някои неща, които би трябвало да научиш. — Той поклати глава. — Тази жена е особнячка. Особнячка, наистина.

Лайъм само повдигна веждите си.

— Подреди ли си багажа? — Джеймс отново съсредоточи вниманието си към Трайстин.

— Да, сър. Техник Муралто ме запозна с останалите от екипажа и тъкмо възнамерявах да проуча наръчниците по бордовите системи.

— Добре. През следващия час прави онова, което сметнеш за нужно. После ела в моята кабина, там ще ти покажа плана на операциите, които ще извършваме, след което ще преминем през рутинната процедура за запознаване с бордовите системи.

— Да, сър.

Майор Сзаки се обърна към Лайъм:

— Веднага, щом натоварим кораба, ми донеси общия план. Виж дали бихме могли да вмъкнем някъде още няколко торпеда.

— Да, сър. — Лайъм се обърна и се насочи към задната част на кръстосвача.

Погледът на Сзаки се отклони към Кейко Муралто.

— Откри ли какъв е проблемът с датчик номер три?

— Командният модул има дефект — повредена е твърдата матрица. Службата по техническа поддръжка се опитва да ни намери резервна.

— Кой е началникът на службата по поддръжката?

— Командир Булари, сър.

— А кой е неговият шеф?

— Мисля, че маршал Тобору.

— Ще получиш необходимата матрица, Кейко — обеща Джеймс Сзаки с усмивка и се обърна към пилотската кабина.

Кейко вдигна вежди, а Трайстин усети как по гърба му се спусна вълна студени тръпки. Последва командира до собствената си кабина, влезе вътре и затвори вратата след себе си.

Взе наръчника за информационната мрежа и започна да чете; вниманието му отново бе привлечено от факта, че някои пасажки бяха подчертани. Престана да чете всичко поред — нямаше да има време да

се запознае с всичките наръчници до срещата си с командира, затова се зае с подчертаните абзаци.

Преглътна мъчително и отново ги прочете.

Би трябвало да се досети — би могъл да предположи подобно нещо без особено затруднение. Информационната мрежа на кораба можеше да се използва по различни начини. Система, която би могла да следи за всичко, случващо се на кръстосвача, не само бе в състояние, но и със сигурност правеше запис на всичко. Всяка случка на кораба се записваше! Тогава защо Кейко Муралто бе настояла субвокално той да научи това от самото начало?

Лейтенант Десол бавно кимна. Джеймс Сзаки имаше определено политическо становище — твърде категорично изразено при това.

Трайстин си спомни усмивката по лицето на Джеймс, когато командирът обеща на Кейко необходимата резервна част за ремонта на скенера. Всичко, което кажеше Трайстин — а не бе ли говорил той прекалено много по време на обяда? — щеше да бъде записвано, преглеждано внимателно и използвано, ако това бе възможно.

Андрия бе успяла да се справи с положението, но тя имаше власт и бе завоювала определени позиции. Трайстин разполагаше единствено с по-бързи рефлексии и по-добри умения на пилот — както и с повече знания. И все пак майор Дониджър, която беше получила този чин съвсем неотдавна, бе изразила открито преценката си за способностите на майор Сзаки като пилот — по-скоро липсата на такива. Следователно това не беше никаква тайна и част от неизречената гласно задача на Трайстин беше следната: той не биваше да допуска кръстосвачът „Уилис“ да попадне в незавидно положение поради неумението на пилота да се справи с внезапно възникнали проблеми.

Очевидно другата част от играта беше да не се издава, че знае за политическите маневри на Джеймс Сзаки — дори и в кораба, да се преструва на по-млад и по-наивен, отколкото беше в действителност. Но защо Кейко го бе предупредила за свойствата на информационната мрежа на „Уилис“?

Лейтенант Десол отново кимна. Може би, ако Джеймс не успееше да се справи с Трайстин, възнамеряваше да го държи в шах? Или имаше и нещо друго?

Трайстин пое дълбоко дъх и продължи да чете; усещаше, че му предстои да научи прекалено много неща за прекалено късо време, освен това го измъчваха толкова много въпроси.

Погледът му докосна другата малка купчина напечатани листове — материалите за възвращенците, които командир Фолсъм му бе препоръчал да проучи. Кога щеше да има време за това? Трайстин въздъхна. Никак не можеше да се вдъхнови от мисълта, че Фолсъм имаше право — не и когато мъчителното запознанство с теологията на възвращенците беше еднакво привлекателна с това човек да драци със зъби и нокти, измъквайки се от яма, пълна с прах, на планетата Мейра.

35.

Туп!

След извършване на трансляция „Уилис“ попадна в свободна от прах зона в сектора Оорт и капитан Джеймс Сзаки се отпусна в пилотското кресло.

— Твой ред е, лейтенант. Заведи ни до Мейра.

Трайстин разбра. Полетът до Мейра би трябвало да бъде лесен, а на него му беше нужно да се запознае по-добре с кораба и неговите системи.

Лейтенантът огледа внимателно всички екрани — от дисплея, изобразяващ външната обстановка, до екраните, които показваха данните по поддръжката на бордовите системи, след това отново се съсредоточи върху дисплея с външната обстановка. В периферията на системата за наблюдение се появи едва доловима следа на приближаващ се кораб. Вероятно беше възвращенски кораб-майка, тип „Троид“, защото никакъв кораб на коалицията не би навлязъл толкова дълбоко в открития космос — зад Кейли, последната, най-външна планета от системата Парвати. За да извършва успешни наблюдения в бъдеще, Трайстин отбеляза сектора — в оранжевата гама на спектъра — и добави наблюдението си към транзитния рапорт, който трябваше да бъде изпратен до операционния щаб на Мейра, когато „Уилис“ достигнеше достатъчно близо до планетата.

— Кейко, изпрати някой да донесе две чаши чай. — Джеймс се раздвижи и отново затвори очи.

Трайстин позволи на съзнанието си да попадне в ритъма на енергийната система. Той се опитваше да проследи странните пулсации, които бе забелязал от самото начало и които го караха да мисли, че акумулаторите едва ли не „изхвърляха“ енергия на тласъци, сякаш „кашляха“.

За миг лейтенант Десол раздели мощността на системата за хранване с енергия, изключвайки от нея един от помощните двигатели, след това светкавично изключи втория помощен двигател

от захранването на акумулаторите. Малки пикове се появиха в кривата, изобразяваща мощността на помощния двигател, захранван от акумулатора, после изведнъж тягата намаля катастрофално, тъй като мощността на акумулатора на свой ред спадна. След това Трайстин възобнови нормалните операции. Искаше да се земе с по-обстойна проверка на акумулаторите, но не можеше да го направи, когато се намираха на милион разтега от най-близката населена станция.

— Какво е изкривяването на обвивната повърхнина, сър?

— Вземи каквато стойност пожелаеш. То не е от значение за контролния модул на Мейра и затова не си правим труда да го изчисляваме.

Трайстин задейства помощните двигатели — бавно, за да не претоварва допълнително акумулаторите.

— Чаят ви, командир Сазаки. И вашият, лейтенант — Албертини стоеше на входа, стиснал две чаши в ръце.

Джеймс взе своята и нищо не каза.

— Благодаря. — Трайстин започна да отпива от горещата течност на бавни глътки. Тя изглежда помагаше на леко възпаленото му гърло, ала за миг сетивата му се объркаха — ароматът на чая, усещането за топлина и потокът данни от мрежата се оплетоха в странен възел. Той разтърси глава, съсредоточи се върху екраните, особено върху дисплея, изобразяващ външната обстановка.

По всяка вероятност беше по-уморен, отколкото си мислеше. В такива случаи получаваше объркване на сензорните възприятия. След това провери индикаторите за сравнителен анализ.

— Транслационната грешка е едно стандартно денонощие, седем часа и трийсет и една минути, командире. Очаква се допълнителна загуба на три часа от ефекта на обвивната повърхнина.

— Не е прекалено зле. — Джеймс посрбна от чая, очите му бяха почти изгубили израз.

Трайстин провери отново как се придвижваха по начертания курс.

— Остават приблизително седем часа до орбиталната контролна станция на Мейра.

Командирът кимна в отговор.

През следващите четири часа Трайстин управляваше кораба, като отделяше еднакво време за правилното насочване на „Уилис“ в

пространството и за изследване на данните от информационната мрежа и системите за поддръжка. Той забеляза: командирът очевидно не го беше грижа, че изкривяването на обвивната повърхнина бе достигнало петдесет процента. Може би затова изглеждаше толкова млад.

За да стигнат до Мейра, оставаха още два стандартни часа и Трайстин започна забавяне на ускорението. Джеймс нищо не каза; изглеждаше потънал в собствените си мисли.

— Контролен модул на орбитална станция Мейра. Говори Стоманен жезъл две. Приближаваме зоната за кацане.

— Стоманен жезъл две, говори Черна чапла четири.

— Прието, Черна чапла.

— Стоманен жезъл, приехме сигнала ви за кацане. Продължете към стенд Гама три за приземяване на док. Повтарям — стенд Гама три. Стендът е готов да ви приеме, намалете тягата и приближете към Гама три.

— Контролен модул, намаляваме тягата в съответствие с инструкциите.

Станцията се появи и върху екрана, който изобразяваше външната обстановка, и върху останалите дисплеи, където картината не беше регулирана и се виждаше едно към едно. Трайстин провери разстоянието, което го отделяше от дока, и изпрати поредна серия импулси за намаляване на ускорението.

— Контролен модул, Стоманен жезъл приближава стенд Гама три.

Командирът отвори очи, протегна се и загледа как Трайстин направлява „Уилис“ към портала на дока.

След като кръстосвачът се озова на около половин разтег от стенда, Джеймс кимна.

— Аз ще поема контрол.

— Разбрано. Вие поемате контрол над полета, сър.

Трайстин запази невъзмутимия израз на лицето си, докато Джеймс коригира курса веднъж, след това втори път и накрая приземи кораба с леко подрусване на определения за целта стенд.

— Тю! — командирът избърса влажното си чело.

Трайстин магнетизира опорните механизми и сигнализира на Кейко да спусне механичните подпори, за да подпомогне екипа на станцията.

— Подгответе се за смяна на захранването. Повтарям: подгответе се за смяна на захранването.

Трайстин с радост посрещна състоянието на нормално привличане, защото беше твърде уморен.

Той извърши проверка по списъка с процедурите за свързване със станцията, след това погледна Джеймс.

— А сега какво, сър?

Лейтенантът тъкмо изрече края на въпроса си и на входа се появи Лайъм Акибоно.

— Ще останем тук само няколко дни, докато ни заредят с гориво и боеприпаси. След това ще прекараме цялата следваща година, а може да е и по-дълго, в преследване на възвращенци в пространството след последната орбитална станция на Парвати.

— Това е много далеч от всякакво населено място — изтъкна Лайъм.

— Именно там се случват интересните неща.

— Да, сър.

— Както е писал Хантарики: „Небето става по-ярко заради бурята“. Помни това.

— Относно заповедите... — започна Лайъм.

— Аз ще ги взема със себе си — обяви Джеймс. — И без това трябва да се видя с командир Малдонадо, а Лайъм ще се опита да ни осигури няколко от по-новите торпеда.

— Така че аз оставам дежурен на кораба? — попита Трайстин.

— Ще се справиш без никакви проблеми. — Джеймс се обърна към него с лице, огряно от момчешка усмивка, и взе куфарите със заповедите. — Ще се позабавя.

— Сър?

— Да?

— Тук има ли хубав ресторант?

Лайъм вдигна вежди, но Джеймс се засмя.

— Все още не. Все още не си готов за него.

След като командирът и офицерът по въоръжението излязоха, Трайстин се свърза със статистическите данни от системите за поддръжка на кораба. Съдейки от тях, той стигна до извода, че през последните три години акумулаторите на „Уилис“ не са били заменяни, нито са били подлагани на специален режим на поддръжка, макар че са

били подложени на щателен преглед по време на основния ремонт, извършван на всеки пет години.

Искаше да поговори първо с Кейко за тях.

Трайстин стана и се върна на кварталдека, където стоеше техник Муриами и чакаше с шоково устройство, съоръжено с екран за наблюдение. Контролната орбитална станция на Мейра миришеше по същия начин като самата планета — дори и слабата миризма на пластмаса и трева от пустошта беше същата, макар че Трайстин не можеше да си представи как тревата от пустошта се е добрала до станцията.

— Как сте, сър? — Жената продължи да наблюдава вратата на херметизационната камера.

— Добре съм, благодаря. Ами вие? — Трайстин прегледа дали по аварийните уплътнения има необичайни следи.

— Чисти са. Винаги проверявам първо тях.

Трайстин подуши въздуха. Не, не си въобразяваше. Атмосферата на орбиталната станция миришеше на тревата от пустошта.

— Особена миризма, нали? — погледна го Муриами.

— Мирише на трева от пустошта. Тази воня прониква навсякъде. Носът ми винаги течеше от нея.

— Значи сте били офицер от станция по граничната полоса, нали?

Трайстин кимна.

— Убивали ли сте някога възвращенци?

Той отново кимна утвърдително.

— Колко?

— Доста.

— Получихте ли някаква похвала?

Трайстин кимна колебливо.

— Брат ми е техник на станция по граничната полоса. Казва, че не са много офицерите, които получават похвала. Вярно ли е?

— Не зная. — Лейтенантът добави разсеяно: — Познавам само един офицер, който получи.

— Кой е той?

— Жена е. Майор Ултийна Фрейър. Тя е командир на „Ямамото“ — бойна корвета, изпратена с мисия кой знае къде в космоса.

— Сигурно е корава жена.

— Да, такава е, но външният ѝ вид е различен.

— Като вас.

— Аз ли? Аз не съм толкова корав.

Муриами се усмихна.

— Командването не би изпратило тук младежи, нежни като пролетни цветя. Командирът би ги схрускал живи.

— Командирът ли? — Трайстин се разсмя.

Същото стори и Муриами.

— Знаете ли къде е техник Муралто?

— Отиде в сектора за поддръжка на орбиталната станция.

— Бихте ли ѝ казали, че искам да разговарям с нея, когато се върне?

— Да, сър.

Трайстин кимна, обърна се и пое към своята кабина. Вграденият му нервен чип все още беше свързан с комуникационната мрежа на кораба и индикаторите за състоянието на бордовите системи. След като размисли, лейтенантът спря пред трапезарията, за да си вземе втора чаша силен зелен чай, която занесе в кабината си. Остави чая до компютърния терминал, седна на пластмасовия стол и отвори наръчника на системата за хранване с енергия. Все от някъде трябваше да започне.

Ако се отегчеше прекалено много, щеше да отиде в миниатюрната фитнес зала зад трапезарията — или отново щеше да се занимае с материалите за културата на възвращенците. Разбираше защо икономическата им система действаше, но все още не можеше да прозре причината, поради която хората участваха с готовност в нея. Може би никога нямаше да стигне до правилния отговор. Може би Куентар имаше право — ала Куентар беше мъртъв.

Трайстин започна да чете наръчника на системата за енергийно хранване.

36.

— Традицията... тя е толкова важна. — Капитанът остави празната си чаша върху тясната маса в трапезарията.

— Да. — Трайстин се опита да потисне прозявката си, ала се протегна и стана да си налее още една чаша чай от самовара.

— Би ли налял и на мен?

Лейтенантът взе чашата на Джеймс и я напълни, след което я постави пред командира. Седнал в ъгъла, младши техникът Албертини пиеше кафе. Трайстин сбърчи нос от острата миризма на питието. Никога не бе харесвал кафето. Напълни чашата си със силния зелен чай и седна срещу командира.

„Уилис“ бе прикрепен неподвижно към дока, но се намираше в състояние на пълна бойна готовност, в случай че се появяха разузнавателни или нападателни кораби на възвращенците. През последните две седмици, след като напусна Мейра, кръстосвачът бе разположен на космическата станция Парвати, но системите за следене на космическото пространство мълчаха. Терминът „пълна бойна готовност“ означаваше, че членовете на екипажа можеха да бъдат където пожелаят из кораба, ала командирът и вторият пилот трябваше да извършват непрекъснато наблюдение на данните, постъпващи от системите чрез вградените си нервни чипове.

— Традицията — повтори майорът. — Дори използването на отделните думи има определена традиция. — Той замълча за миг. — Чувал ли си някога за Моритаки?

— Не съм. — Трайстин отпи голяма глътка от обикновения зелен чай — питието не беше така добро, както невероятния чай на баща му, ала във всеки случай бе за предпочитане пред чаша „Състейн“ или кафе.

Клинг!

Трайстин рязко застана нащрек. Същото стори и Джеймс.

Албертини, който нямаше чип за директна връзка със системата, видя реакцията на офицерите и измърмори:

— О, по дяволите... пак неприятности...

— Стоманен жезъл две, вражески кораб в сектор нула-две-нула, собствените ви следи на екрана са с кехлибарен оттенък; корабът на възвращенците е отдалечен на разстояние осемдесет светлинни минути. Приближава се към вас със скорост плюс четири. — Съобщението, предадено чрез директна връзка с военното командване, накара двамата пилоти да действат светкавично.

— Контролен модул, говори Стоманен жезъл две. Включваме енергийното захранване. Имаме готовност за излитане — обяви Джеймс.

Трайстин изпи чая, изми чашата си и я остави на лавицата, след това забърза към пилотската кабина, правейки проверка на бордовите системи преди излитане чрез вградения си нерв чип.

— Готови за излитане. Готови за излитане — гласът на Джеймс гръмна от високоговорителите.

Двамата пилоти седнаха в креслата си и сложиха предпазните колани. Трайстин продължи проверката, а Джеймс свърза постъпващата информация от контролния модул с базите данни на кораба.

— Готови сме за смяна на захранването — докладва Трайстин.

— Извършваме смяната в захранването.

— Имаме пълна готовност за извършване на смяната — потвърди Трайстин.

— Имаме пълна готовност за смяната — заяви Кейко от пулта на системите за техническа поддръжка на кръстосвача.

Светлините угаснаха за миг, вентилаторите престанаха да бръмчат, след това отново заработиха, гравитацията спадна до 0,5 *g* — стандартната стойност на кораба. Стомахът на Трайстин се сви на кълбо, но той продължи да извършва проверката, използвайки екрана, създаден от нервния чип в съзнанието му, като от време на време правеше проверка и на екраните пред себе си.

Все още помнеше първия път, когато бе почувствал пълното натоварване на пилота при излитане — тогава данните, подавани от различните бордови системи, връхлетяха заплашително насреща му, като че искаха да го удавят. За миг устните му се свиха.

— Готови сме за излитане, сър — докладва той.

Джеймс кимна, очите му станаха почти безизразни; беше се съсредоточил върху данните от индикаторите и навигационните плотери.

— Контролен модул, демагнетизираме подпорните дискове. — След като получи потвърждение от Джеймс, Трайстин подаде съобщението по мрежата.

— Стоманен жезъл две, демагнетизирането потвърдено. Готови за излитане. Поддържайте ниска тяга степен три.

— Прието, контролен модул. Ще поддържаме тяга степен три. — Трайстин предаде инструкциите на Джеймс, като се опитваше да остави без внимание потта, избила по челото на майора.

— Стоманен жезъл две, излитайте...

Върху екрана, изобразяващ външната обстановка, кехлибарената точка, която беше кръстосвачът „Уилис“, започна да се отдалечава от червения квадрат, представляващ външната орбитална станция.

— Поеми контрол над кораба, лейтенант.

— Поемам контрол над кораба, сър. — Трайстин регулира мощността, опитвайки се да не натоварва прекадено акумулаторите, същевременно постепенно засилваше захранването на енергийната система.

— Поемаме неотклонен курс към сектор нула-две-нула — докато излезем извън праховата зона.

Трайстин постепенно натовари двигателите с пълна мощност и забеляза, че образът на вражеския кораб беше почти толкова син, колкото и бял. Върху екрана с външната обстановка, „Уилис“ като че ли пълзеше, докато се отдалечаваше едва-едва от орбиталната станция, но скоро контролният модул изчезна от дисплеите върху пулта за управление и потъна в мрака. Самата Парвати се превърна в необичайно ярка звезда.

Корабът на възвращенците приближаваше към орбиталната станция, излизайки от най-плътната част на облака Оорт, сякаш пилотът се опитваше да използва скалните отломки и масата на малките комети като защитен екран.

— Да се противопоставиш на нещо, всъщност означава да удължиш съществуването му — изрече монотонно Джеймс.

— Това разбиране вероятно е в духа на древната традиция, сър?

— Не. Легуин, англоезична писателка от епохата преди възникването на безсмъртните. Тя е разбирала добре състоянието на културата в света.

Трайстин положи усилия да не се намръщи. Нима командирът съзнателно се стремеше да приказва неясни неща? Най-сетне лейтенант Десол попита:

— Как противопоставянето би могло да удължи съществуването на нещо, сър?

— Вземи, например, външната орбитална станция. Ние я създадохме като изходен пункт за нанасяне на удари срещу възвращенските кораби тип „Тройд“, преди те да са навлезли прекалено дълбоко в нашите звездни системи. Те създадоха сили, за да унищожат нашата станция, а това означава, че трябва да добавим още и още хора и боеприпаси, за да я поддържаме.

В това разсъждение имаше смисъл... — по някакъв странен начин. Трайстин съсредоточи наблюдението си в оранжевия сектор на екрана за външната обстановка и увеличи мащаба на изображението. Докато продължаваше да наблюдава, неотклонният допреди минута курс на възвращенския кораб започна да търпи промени.

— Врагът преминава към червения сектор. Изглежда, че иска да поеме курс към Кришна.

— Възможно ли е да ни обстрелва, като използва торпеда с увеличена от трансляцията скорост, за да тръгне право срещу нас?

Трайстин дори не беше помислял за тази възможност и направи повторни изчисления. След миг отговори:

— Вероятността за това надвишава 0,8, сър.

Трябваше сам да се досети за това. Когато два неприятелски космически кораба летяха директно един срещу друг с висока скорост, възвращенците имаха по-големи шансове за успех, защото напречното сечение на техния кораб бе по-малко, следователно бе изложено на удар за по-късо време. Високата скорост на маневрата можеше да елиминира предимството на „Уилис“, което се състоеше в здравината на предпазните му щитове.

Двете точки на екрана пълзяха все по-близо една към друга, като същевременно се доближаваха към Кубера — външния газов гигант, — към многобройните сателити, кръжащи около него, както и към зоната с повишена прахова плътност около планетата.

Възвращенският кораб се спусна към Кубера.

— Препоръчвам да преминем в сектор плюс, сър.

— Действай, лейтенант. Ти поемаш управлението на кораба.

Трайстин плъзна „Уилис“ над абсолютната равнина на еклиптиката, заемайки удобна позиция, от която би могъл да преследва врага си, ала все още задържаеше кръстосвача между възвращенския кораб и контрола върху вече спечелената орбита. Ако възвращенецът наистина започнеше да ги обстрелва, позицията му в близост до планетата щеше да се окаже в негов минус.

Трайстин се поколеба и след миг подаде следното предупреждение:

— Целият екипаж да се укрепи неподвижно на креслата си. Целият екипаж да се укрепи неподвижно на креслата си.

Ефектът на обвивната повърхнина при изкривяване на времето беше отвратителен; отчасти той можеше да бъде компенсиран чрез засилената острота на рефлексите. Този ефект винаги оказваше влияние върху всяка двойка кораби, които се насочваха един срещу друг с високи, но различни абсолютни скорости. Макар че скоростите, при които не можеше да се осъществи транслация, бяха ограничени до около 0,9 от скоростта на светлината за всеки космически кораб, времето течеше по-бързо в кораба, проникнал на по-голяма дълбочина сред пространството, където беше в сила изкривяването на времето. На практика това се изразяваше в следното: пилотът разполагаше с по-малко време да действа.

Джеймс погледна към Трайстин и кимна, ала не каза нищо.

Лейтенантът продължи да следи връхлитащия възвращенски кораб, същевременно „Уилис“ непрекъснато скъсяваше разстоянието помежду им и се приближаваше към Кришна и Ситра — най-големия, четвърти поред сателит на газовия гигант. Масата на Ситра беше почти една трета от масата на планетата Мейра.

— Много е мощен за възвращенски кораб — отбеляза Джеймс.

— Виждаме онова, което възвращенците са постигнали преди двайсет години. Не съм сигурен дали искам да узная какви ще бъдат корабите им след двайсет години.

Джеймс вдигна вежда, но не каза нищо.

Когато възвращенският кораб премина край Кришна, Трайстин започна да получава от всички екрани само объркани сигнали. След

това две бързо движещи се пунктирани линии — две торпеда — се появиха на екрана, изобразяващ външната обстановка, и започнаха да се приближават мълниеносно към „Уилис“.

Клинг! Клинг!

Трайстин прекрати подаването на енергия към агрегатите, които осигуряваха гравитацията на кръстосвача, и елиминира всички второстепенни системи, подавайки спестената енергия към помощните двигатели. Целта му беше да направи почти невъзможна на пръв поглед смяна на курса, в резултат на което „Уилис“ щеше да се окаже пред четвъртия сателит на Кришна.

Гравитацията се увеличи до $3g$ — твърде голяма стойност за кораб, действащ в открития космос. Джеймс и Трайстин лежаха, притиснати от притеглянето към креслата си.

— Вдигаме предпазните щитове! — рязко извика Трайстин, след като вече бе подал командата в мрежата.

Датчиците престанаха да подават каквито и да било данни, дисплеите, които предаваха информация за пространството около кораба, угаснаха; единствено екранът, изобразяващ външната обстановка, продължи да функционира, но неговите „сведения“ бяха въз основа на приблизително, а може би произволно пресметнати величини.

Кръстосвачът едва забележимо се разклати.

Трайстин изчака още около две минути, преди да спусне предпазните щитове.

Възвращенецът беше използвал ефекта от обстрелването — беше ускорил движението на торпедата далеч над нормалното, същевременно бе успял да измени курса на кораба си към зеления сектор, без да намалява скоростта му.

Трайстин беше осъществил по-рязка промяна в курса на „Уилис“, без да убие прекалено много скоростта му, затова сега кръстосвачът в действителност се намираше по-близо до възвращенския кораб от преди.

— Добра реакция — каза Джеймс.

— Той се насочва към Кейли.

Трайстин и командирът видяха как двете пунктирани линии върху екрана, очертани от двете изстреляни от възвращенския кораб торпеда, буквално се сляха върху малката ледена планета.

— Хванахме го! — Трайстин продължи да наблюдава. Възвращенският кораб се плъзна към Кейли, приближавайки на максимално близко разстояние до планетата, без да предизвиква триене, опасно за предпазните щитове на кораба. Дори и най-отдалечените от звездата планети имаха някаква атмосфера.

Възвращенският кораб изстреля цяла серия торпеда — две и още две, но не срещу „Уилис“. Четирите торпеда бяха насочени към Яма — малкия, състоящ се от лед и вода сателит на отдалечената от звездата планета.

Трайстин се намръщи. Корветата на възвращенците щеше да бъде защитена в съвсем малка степен, преди торпедата да засегнат Яма.

Джеймс за миг се изключи, ала Трайстин долавяше присъствието на командира в навигационния сектор на мрежата, който изискваше от лейтенант Десол да извърши серия изчисления.

— Лейтенант! — остро изрече Джеймс. — Промяна на курса към червения сектор, стойността на g трябва да достигне 3, цел — квадрант две-седем-нула!

Лудост! Командирът бе загубил следата на възвращенеца, но Трайстин отново задейства системите за тревога и предупреди членовете на екипажа да се разположат неподвижно в креслата и да сложат предпазните колани. След това, без да протестира, извърши исканата смяна в курса. Същевременно продължи да преследва възвращенската корвета, наблюдавайки как тя съвсем предпазливо се опитва да се отдръпне към планетата. Притиснат в креслото си, лейтенантът изчисли каква маневра е необходимо да извърши кръстосвачът и кимна с глава.

Вместо да говори, той предаде молбата за предприемане на маневрата до командира.

— Пак ли? — долетя в отговор.

Трайстин разчлени диаграмата, която разкриваше идеята му, на отделни части и изтъкна как „Уилис“ би могъл да използва свободната от прах зона над еклиптиката, за да се издигне под ъгъл над вражеския кораб. Това щеше да бъде особено удачно, когато корветата на възвращенците преминеше сектора Троджън след планетата Шива, тъй като възвращенецът бе принудил Трайстин също да излезе над еклиптиката.

— Разрешавам ти да действаш.

Трайстин разсеяно огледа Яма. Повечето от масата на малкия сателит, състоящ се от лед и скали, бе разпиляна в космоса. Дори при стойност на g , равна на единица, лейтенантът усещаше стомаха си свит на кълбо. Възвращенецът беше използвал торпедата си, за да създаде предпазен екран от скали и лед, който щеше да попречи на преследващия го „Уилис“. При ускорението, което бе достигнал Трайстин, или предпазните екрани щяха да бъдат съсипани, или акумулаторите щяха да изгърмят... а може би щяха да се случат и двете неприятни неща.

Не... командирът не бе изгубил следата на корветата. Възвращенецът наистина беше умен, ала недостатъчно.

„Уилис“ продължи да скъсява разстоянието до корветата и Трайстин се засмя. Разполагаше с необходимия ъгъл за нападение; в каквато и посока да поемеше възвращенецът, предимствата бяха на страната на „Уилис“. Ако той предпочетеше да остане над еклиптиката заедно с „Уилис“, само за броени минути кръстосвачът щеше да го засече чрез дисплеите за фина настройка. Ако възвращенецът се спуснеше към центъра на равнината на системата, прахът щеше да го забави по-бързо, отколкото „Уилис“.

Следата върху дисплея за фина настройка изчезна.

— Той е изключил всичките системи на кораба.

Трайстин увеличи чувствителността на рефлексите си и напрегна до краен предел системата за енергийно хранване на кораба, мърморейки си под нос. Струваше му се, че почти долавя къде се е притаил възвращенецът, ала се съмняваше дали енергийните датчици на торпедата можеха да открият корветата. Това означаваше да изстрелят торпедата буквално напосоки, надявайки се, че топлинните им датчици биха могли да засекат вражеския кораб.

— Първи изстрел. — Лейтенант Десол подаде импулс за изстрелване на първото торпедо.

След като отново регулира сигнала, изстреля и второто.

— Втори изстрел.

Наложи се Трайстин да използва пет торпеда, докато неутрализира възвращенеца. При петия изстрел беше ужасно изпотен, пилотската му униформа бе подгизнала; бързо охлаждащата се мъгла

от разтопен метал и синтетични материали от унищожения кораб се разпръсна в космоса — едва сега картината по екраните се проясни.

— Командире? — долетя гласът на Кейко. — Можем ли да свалим предпазните колани?

Трайстин се изчерви.

— Свободни сте да свалите предпазните колани. Възвращенският кораб е неутрализиран.

— Пет торпеда ли използвахте, сър? — този въпрос долетя по мрежата, зададен от Акибоно.

Джеймс погледна към Трайстин.

— Възвращенецът беше твърде добър — оправда се Трайстин.

— Много добър — добави Джеймс. — Но не достатъчно.

Трайстин изтри мокрото си чело. Опита се да прогони от ума си представата, че се намира в безмълвен кораб с изключени бордови системи, а единствената му надежда е вражеското торпедо да не го удари.

— Аз ще поема контрол над кораба, лейтенант.

— Разполагате с контрола над кораба, сър.

— Бихте ли ни донесли чай тук, в пилотската кабина? — Обърна се към техниците Джеймс.

— Ще бъдат необходими няколко минути, докато го приготвим, сър. Самоварът не беше завързан с предпазни колани като нас.

Момчешката усмивка отново се появи по лицето на Джеймс.

— Нищо, нищо. Вода или каквото и да е друго ще свърши същата работа.

— Мисля, че ще можем да направим чай, след като почистим.

— Неприятните страни на войната — отбеляза командирът.

Трайстин още веднъж изтри челото си и едва тогава се отпусна в креслото.

След по-малко от десет минути пристигна Албертини с две чаши чай.

— Страшен полет, сър — погледна той към Трайстин.

— В бъдеще ще се опитам да го правя по-гладко.

— Беше наистина приятно, сър.

Трайстин взе чашата с чая, след като командирът бе взел своята, изпи го набързо и изгори езика си. Как бяха успели да направят толкова горещ чай за толкова кратко време? И полетът бил приятен?

Той въздъхна, облегна се в креслото и направи опит да се отпусне.

— Различно е, нали? — попита Джеймс. Може би бе изтекъл половин час в пълно мълчание, откакто „Уилис“ бе поел обратния курс към контролната орбитална станция на Парвати.

— Да.

Командирът посочи дисплея за фина настройка.

— Там. Всичко изглежда толкова спокойно и ще се запази в такъв вид, ако не се случват неща като последния епизод, който преживяхме. През по-голямата част от времето всичко е въпрос на ъгли, мощност на двигателите, няколко торпеда — после единият или другият кораб е неутрализиран. Това е.

Трайстин погледна към видимия дисплей с фина настройка, не онзи, който вграденият нервен чип изграждаше в съзнанието му. Екранът с фина настройка продължаваше да показва оцветените в синьо следи на приближаващ се възвращенски кораб, тип „Троид“ — далеч зад пространството, наблюдавано от патрулните кораби, така че детекторите не можеха да определят точното му местоположение. Всеки път, когато „Уилис“ преминеше в оранжевия сектор, дисплеят с фина настройка показваше приближаващ се кораб и предаваше данните до контролния модул на станцията. С това положението никак не се променяше.

— Защо не заредим гориво и не го пипнем? — попита Трайстин.

— Кого да пипнем?

— Кораба „Троид“.

Джеймс вдигна гъстите си, черни вежди.

— Как? Ние не разполагаме дори със сваятна система за засичане. От него ни разделя една десета част от светлинната година. Потенциалната транслационна грешка ще бъде достатъчна, за да го гоним из целия необятен космос.

Трайстин се намръщи. Все трябваше да съществува някакъв начин.

Джеймс се засмя.

— Вие, младоците, сте еднакви до един. Щом видите кораб, трябва да го преследвате. — Момчешката усмивка угасна и изчезна от лицето му. — Виж... Зная, че не съм най-великият навигатор, но управлението на кораба не е всичко, за да бъде човек пилот... — или

маршал. Колко голям е онзи кораб-троид? Дали е стандартен боен възвращенски кораб?

— Вероятно напречното му сечение възлиза на... колко? Не повече от два разтега на широчина.

— Какво ни позволява да го открием?

— Мощната му система на енергийно захранване и внушителните помощни двигатели. Те се улавят от дисплеите с фина настройка.

— А каква е вероятността от грешка при изкривяването във времето — имам предвид грешката при самия скок, а не при трансляцията, когато разстоянието между нашия и техния кораб е между една десета и една пета от светлинната година?

— Вероятно ще бъде два светлинни дни, може би дори повече. — Трайстин започваше да разбира накъде бие командирът.

— На каква дълбочина сред обвивното пространство трябва да проникнем, след като сме претърпели трансляция?

— Дълбочината на проникване трябва да бъде значителна... за това е необходимо много гориво, плюс натоварване на бордовите системи... Транслационната грешка би могла да бъде седмица, дори две, по веднъж в двете посоки.

— Точно така. А докато ние се движим несигурно из космоса далеч от нашите орбитални станции, какво е най-вероятно да се случи с тях?

Трайстин въздъхна.

— При това — неумолимо продължи Джеймс, — какви са шансовете един кръстосвач да победи космически кораб-троид с големината на астероид?

— Около едно към четири.

— Ето защо ние изчакваме те да дойдат при нас.

Джеймс не беше никак глупав — бе просто несръчен в управлението на кораба.

— Контролен модул на външната орбитална станция, говори Стоманен жезъл две. Елиминирахме кораба на пзвращенците. Повтарям — елиминирахме кораба на възвращенците.

— Жезъл две, тук контролен модул. Потвърждаваме неутрализирането... Те доста ви затрудниха. Яма никога повече няма да бъде същата.

— Какво значение има дали малко лед е струпан на едно или на друго място? — духовито отвърна Джеймс.

— Добре, че попаднаха първо на вас, а не на нас, Жезъл две. Насочете се към стенд Епсилон три.

— Стоманен жезъл две, започваме приближаване към стенд Епсилон три, с готовност за кацане. — Джеймс кимна и се обърна към Трайстин. — Вероятно ще изтеглят оттам „Севастопол“. Поеми управлението за известно време ти.

Трайстин отново провери акумулаторите. Задъхването им при натоварване беше слабо, но в сравнение с друг път бе значително по-осезаемо и това будеше известни опасения.

— Сър... акумулаторите се задъхват по-силно от друг път. Не много, но все пак доста по-силно.

— Направи запис. Нареди на Кейко да го прегледа заедно с инженера, отговарящ за съоръженията на бойните кораби. Да направят пълен преглед на системите за поддръжка на „Уилис“. Отдели на този проблем специално внимание в доклада си до оперативното командване.

— Инженерът по съоръженията просто ще каже, че акумулаторите работят нормално, но не е така.

— Зная. — Джеймс се усмихна. — Нужно е време, докато се задейства машината.

Трайстин кимна.

— Търпението е като традицията. И двете са важни — обяви Джеймс.

— Да. — Трайстин полагаше усилия да слуша, докато изчисляваше курса, с който щеше да приземи „Уилис“ на стенд Епсилон три, разположен във външния пояс на отбранителната станция. Парвати се намираще толкова далеч, че върху екраните се бе появил надписът: „Изкривяване в мащаба“.

— Чувал ли си някога за Моритаки?

— Не, не бих казал. — Трайстин никога не беше чувал за Моритаки, освен когато командирът спомена това име преди започването на мисията.

— Той е много древен автор. Пишел е на старошинтоистки. Живял е осем столетия преди Измирането. Създал е много красиви строфи.

— И какво е написал? — Трайстин отново изпрати импулси до помощните двигатели и намали скоростта на приближаване към дока до метри в минута.

— Като малко момче ме караха да запомня наизуст някои от стихотворенията му.

Трайстин зачака. Рано или късно Джеймс щеше да стигне до онова, което желаше, ала никога не го правеше пряко.

Командирът изрече строфите съвсем тихо:

*„Падналото листче от цветчето
полита нагоре и се връща на клона.
Та това е пеперуда.“*

— Виждал съм някои пеперуди, които са точно такива. — Трайстин пак регулира скоростта на приближаване към стенда.

— А какво ще кажеш за това:

*„Утринното сияние —
ето още нещо,
което никога няма да бъде мой приятел.“*

Джеймс помълча и след това добави:

— Това беше стих на Башо.

— Познавате ли го? — попита Трайстин.

Джеймс се разсмя.

— Той е умрял преди хиляда и петстотин години. Традицията. Тя наистина е важна.

— Какво е „утринно сияние“? — Трайстин искаше да накара Джеймс да продължи да говори. Нещата изглежда вървяха по-добре, когато майорът беше център на внимание.

— Име на цвете. Синьо цвете. Разцъфтява призори и когато стане съвсем светло, цветчето се затваря. Нито едно от тези цветя не е оцеляло след Измирането. — Джеймс хвърли мрачен поглед към екраните.

Трайстин преглътна, удивен от рязката промяна в настроението на командира.

— Стоманен жезъл две, започвайте кацане.

Трайстин кимна и изпрати отговор по мрежата:

— Прието, контролен модул. Започваме кацане. — После се обърна към капитана:

— Искате ли да поемете управлението, сър?

— Ти се справяш добре. Приземи кораба на стенда.

— Да, сър. — Трайстин се размърда в пилотското кресло.

— Стоманен жезъл две, приземете се на дока. Поддържайте ниска тяга.

— Контролен модул, говори Стоманен жезъл две, започваме спускането към дока. — Трайстин навлажни устните си и отново изпрати импулси до помощните двигатели.

„Уилис“ запълзя към стената от метал и композитни материали — бавно, съвсем бавно, докато с последен, не особено силен звук — кланк! — кръстосвачът попадна на стенда. Трайстин магнетизира опорните дискове.

— Установихме се върху стенд Епсилон три. Вдигнете механичните подпори и се подгответе за смяна в захранването. — Лейтенантът започна процедурите по изключване на бордовите системи, съобщенията и отговорите прелитаха безмълвно напред-назад по мрежата между Трайстин и командира.

— Аккумуляторите...

— ... изключени.

— Системата за енергийно захранване...

— ... готова за...

— Индикаторите за времева компенсация...

— ... отваряне...

Трайстин кимна.

— Главен техник, готови за смяна в захранването.

— Имаме пълна готовност за смяната, сър.

Трайстин осъзна колко е уморен, едва когато привличането в контролната орбитална станция го притисна към пилотското кресло.

— У-у-х!

— Все още не си приключил, лейтенант. Трябва да отидем до оперативното командване, за да направим разбор на изпълнената

задача.

— Да, сър. — Трайстин се измъкна от пилотското кресло.

— След това ще отидеш и ще разговаряш за акумулаторите с хората от екипа по поддръжка на бордовите системи. Кейко ще поеме разговора с офицера по снабдяването с резервни части. Ти се срещни с помощника на командир Френкел, лейтенант... как му беше името...

— Лейтенант Изуки. Но той няма да направи нищо.

— Зная. Ала обезателно разговаряй с него. Говори и с техниците от неговия екип. Нека всеки научи, че си бил там. Дай им официално копие от доклада до оперативното командване, където е включена забележката за акумулаторите.

— Но аз не съм написал доклада...

— Напиши го. Аз ще почакам.

Трайстин изпрати команда по мрежата, изтри лицето си от потта, после измъкна баретата от колана си и се върна в помещението на техниците, където го очакваше принтерът.

Джеймс се усмихна зад гърба му.

37.

„Севастопол“, „Уилис“ и „Мишима“ образуваха дъга — както можеше да се види от екрана, изобразяващ външната обстановка. В центъра на дъгата бе разположена синята пулсираща сфера, която беше корабът-троид на възвращенците.

Пред кръстосвачите на коалицията имаше десетина бързи корвети, срещу които щяха да връхлетят почти равен брой разузнавателни кораби на възвращенците, които водеха и осигуряваха защитата на кораба-майка, тип „Троид“.

— Казах ти, че ще имаме шанс да се бием с този троид — изтъкна Джеймс. — Все още ли проявяваш интерес да се изправиш срещу него сам?

Трайстин внимателно проучи следите върху дисплея за фина настройка, отбелязвайки местоположението на троида и скоростта, с която се приближаваше към тях — почти половин светлин. Никога не беше виждал нещо толкова голямо да се движи толкова бързо — не и от такова малко разстояние, на каквото се намираще троидът. Разузнавателните кораби и корветите на възвращенците се приближиха още повече — само сантиметри ги отделяха от „Уилис“ на екрана пред Трайстин. Но тези сантиметри от екрана в действителност представляваха почти десет светлинни минути.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Албертини, подаде чаша чай на командира и впери поглед в пулсиращата синя топка на видимия екран.

— За пръв път ли виждаш кораб-троид отблизо? — Джеймс взе чашата, пълна със зелен чай.

— Да, сър. — Албертини подаде втората чаша на Трайстин, ала погледът му все още не се откъсваше от екрана.

Трайстин взе чашата, пое малка глътка от течността и сложи чая на поставката до дясната си ръка.

— ... отворотелните възвращенци... колко ли време са стояли трупове им замразени в кораба? — прошепна техникът.

— Двайсет години, плюс минус две-три — отговори Трайстин.

— Ти по-добре се върни на мястото си и си сложи предпазните колани — обърна се Джеймс към техника.

— Да, сър.

Зеленикавите светли точки върху екрана — корабите на коалицията — се придвижиха към сините точки в центъра.

Корветите на коалицията бяха по-мощни, с по-тежки предпазни щитове и в известна степен по-слабо маневрени. Възвращенците достигнаха нужното ускорение по-бързо и образуваха клиновидна формация. Бяха толкова близо, че почти се сляха на екрана, дори беше възможно предпазните им щитове да се припокриват.

Клиновидната формация се насочи към дъгата, образувана от корветите на коалицията.

Нищо не се случи, докато корабите се приближаваха един към друг. После изведнъж серия от зелени пунктирани линии заблестя от формацията на коалицията и се насочи към разузнавателните кораби на възвращенците.

Торпедата засякоха върха на клиновидната формация, две силни светлини избухнаха за миг, но останалите разузнавателни кораби на възвращенците промениха конфигурацията си, образувайки два по-малки клина, които се разделиха един от друг и изстреляха собствените си торпеда. Една от корветите на коалицията избухна.

Концентрация на огнева мощ — такава беше играта сега.

Още една корвета на коалицията изчезна — просто изчезна — от екрана.

Същото се случи с един от разузнавателните кораби на възвращенците.

Синята пунктирана линия на торпедо, изстреляно от дясната страна на клиновидното ято на възвращенците, се насочи към последната корвета от левия фланг на коалиционната формация.

Трайстин наблюдаваше. Стори му се, че корветата въобще не забеляза торпедото. Корабът просто избухна в червено и изчезна от екрана. Как беше възможно пилотът да не усети, че корабът му е засечен и обстрелван?

Корветите на коалицията изстреляха още един съвместен торпеден залп, след това се отдръпнаха от връхлитащите възвращенски кораби по кръгова траектория; целта им беше всичките корвети да

съсредоточат силите си срещу лявата клиновидна формация на възвращенците в радиус от няколко светлинни минути.

Дясната формация от възвращенски разузнавателни кораби се насочи към кръстосвачите на коалицията. Лявата полетя към точката, където само преди миг бе изчезнала корветата на коалицията.

Изведнъж се показва остра синя светлина — зад клина на възвращенците, — изстреля в бърза последователност три торпеда, след това направи светкавичен ляв завой.

Бяха изстреляни още две торпеда — зелената и синята светлини се сляха, после друга, заслепяваща светлина блесна върху екрана.

Два възвращенски разузнавателни кораба избухнаха в светлина, ударени от торпедата на корветата, която по-рано беше „изчезнала“. Останалите корвети на коалицията се сляха, нападайки отслабената лява клиновидна формация. Пунктираните линии, които показваха траекторията на изстреляните торпеда, просветваха навсякъде по екрана.

Остана един-единствен разузнавателен кораб на възвращенците — очевидно го бяха оставили на мира, тъй като шестте корвети се спуснаха да преследват четирите разузнавателни кораба на възвращенците, които се бяха приближили към кръстосвачите.

— Спуснете предпазните щитове — нареди Джеймс.

Усещайки, че командирът контролира пусковия механизъм на торпедата, Трайстин изчака, докато разстоянието между „Уилис“ и корабите на възвращенците стана достатъчно малко.

Нова серия торпеда бе изстреляна от корветите на коалицията, няколко разузнавателни кораба на възвращенците изчезнаха — вече останаха само два техни съда, от всички, насочили се срещу кръстосвачите.

— Първо торпедо! Огън!

Трайстин почувства командата първо чрез системата, едва тогава чу думите, изречени от командира.

— Второ торпедо! Трето! Четвърто!

Защо изстреляха четири торпеда толкова бързо?

Трайстин видя как торпедата нанесе удар едно след друго върху предпазните щитове на водещия формацията възвращенски кораб, който светкавично избухна и се превърна в прах.

Трайстин забеляза разсеяно, че единственият оцелял кораб на възвращенците изненада една от корветите със самоубийствен челен удар напред в пространството. И корветата, и корабът избухнаха, превръщайки се в лъчиста енергия.

Един от разузнавателните кораби се насочи към „Севастопол“, убягвайки от първото и от второто изстреляно срещу него торпедо на крайцера, едва тогава даде залп срещу съда на коалицията.

Предпазните щитове на „Севастопол“ избухнаха в кехлибарена светлина и продължиха да светят, обагряйки околното пространство в кехлибарени оттенъци, но и корабът на възвращенците избухна, ударен от две торпеда, изстреляни от останалите три корвети.

Трайстин изтри потта от челото си, после изчисли скоростта, с която кръстосвачът се приближаваше към формацията на възвращенците. Тя беше отдалечена на три светлинни минути от „Уилис“ — огромно абсолютно разстояние, съчетано с много кратко време, за което крайцерът трябваше да се приближи до кораба-троид на възвращенците.

— Стоманен жезъл две, говори контролен модул на операция „Удар“. Ще ви предадем обобщена информация за координатите на врага. Ще ви предадем обобщена информация за координатите на врага.

— Контролен модул на операция „Удар“, Стоманен жезъл две е в пълна готовност да приеме координатите. Повтарям, имаме пълна готовност за приемане. — Джеймс кимна към Трайстин.

Обобщената информация съдържаше точните координати, посочващи двете уязвими места на кораба-троид, които кръстосвачите трябваше да атакуват. На прекалено много места дори тежките торпеда-убийци се сблъскваха с желязно-никеловата сплав на троида без особен ефект — ударът им не успяваше да го отклони от курса, нито да възпрепятства мисията му.

Трайстин огледа внимателно обобщената информация, след това подаде координатите на системата с параметрите за насочване на торпедния огън.

— Координатите на целта са установени и подадени в системата, сър.

— Прието, лейтенант.

Подобни на привидения образи блеснаха, плъзвайки се встрани от троида — бяха повече от дузина; след миг още една вълна от разузнавателни бойни съдове на възвращенците излетя от скритите херметизационни камери на огромния кораб — общо пет на брой, но само три корвети останаха пред кръстосвачите.

Трайстин кимна — знаеше, че подобните на привидения крила на параглайдерите се насочваха към Мейра. Те бяха неуловими, буквално прозрачни за радарите и в края на битката контролният модул би трябвало да се поздрави с успех, ако засечеше дори половината от тях.

— Задържат тук разузнавателните кораби, за да ни попречат да преследваме глайдерите — изрече тихо Джеймс, после попита: — След колко време ще започнем да изстрелваме торпедата?

Трайстин отново направи изчисления и изпрати светкавично получените данни до командира.

— Те ще пристигнат по-бързо при нас, маневреността им е по-голяма. — Командирът замълча и след малко добави: — Офицер по боеприпасите, пригответе торпедата за стрелба. Враговете нахлуват срещу нас.

— Торпедата са готови, сър — в гласа на Лайъм се промъкнаха скърцащи нотки; това се дължеше на факта, че гласовите вибрации бяха трансформирани в нервно-електрически импулси.

— Лейтенант, поемете командването на кораба. Заемете позиция, откъдето според изчисленията ви трябва да започнем стрелбата. Унищожете колкото е възможно от вражеските кораби, докато стигнем там. Стандартните торпеда ще бъдат изстрелвани със скорост два пъти по-висока от нормалната.

Трайстин забеляза, че командирът нито затвори очи, нито се отпусна.

— Да, сър. Поемам управлението на кораба. Торпедата ще бъдат изстрелвани със скорост два пъти по-висока от нормалната.

Трайстин незабавно започна да снижава притока на енергия към двигателите, намалявайки ускорението с пет процента. Провери акумулаторите, но колебанията при подаването на мощност от тях макар и по-малки, отново се забелязваха. Защо трябваше „Уилис“ да изстрелва торпедата с два пъти по-висока скорост от нормалната? Това можеше да почака за по-късно.

Трайстин огласи за пореден път познатото предупреждение:

— Всички членове на екипажа да заемат креслата и да сложат предпазните колани. Всички членове на екипажа...

— По дяволите...

Може би бе прозвучал гласът на Албертини, но Трайстин не му обърна внимание, намали наполовина енергията, подавана на предпазните щитове и издигна „Уилис“ над равнината, където преди минути се бе разиграла битката в космоса. Засили притока на енергия към акумулаторите, докато те регистрираха сто процентна годност, след това бавно намали ускорението.

Два от разузнавателните кораби на възвращенците се отклониха от единната формация и се насочиха към „Уилис“. Трайстин продължи да издига кръстосвача в продължение на една минута, после насочи носа му към троида, макар че за тази маневра му беше необходимо повече време... но това не го тревожеше. Нямахше защо да се безпокои за изоставането — в космоса то не беше от голямо значение.

Трайстин продължи да изучава разузнавателните кораби на възвращенците. Гледаше ги внимателно...

Когато се появи първото проблясване на дисплея с фина настройка, той започна незабавно да действа.

— Подгответе се за пълна неподвижност в креслата! Сложете предпазните колани!

— По дяволите...

Още преди Албертини да завърши цветистата ругатня, Трайстин прехвърли натрупаната в акумулаторите мощност към помощните двигатели и наклони носа на крайцера още повече, като се надяваше, че изчисленията му са правилни. Разузнавателните кораби не разполагаха с подобрени помощни двигатели и акумулатори. Той елиминира изкуствената гравитация и подаде спестената от това енергия за постигане на по-голямо ускорение.

Ускорението го притисна в пилотското кресло и той облегна гръб назад, наблюдавайки как торпедата проблясваха, докато връхлитаха срещу „Уилис“.

— Първо торпедо, огън!

— Второ торпедо, огън!

Беше спестил достатъчно енергия, за да я пренасочи към предпазните щитове. „Гравитацията“ в пилотската кабина

надвишаваше съвсем малко нормалната стойност, но натискът, който усещаша, се дължеше единствено на ускорението.

— Спуснете предпазните щитове! Изключете чувствителните към шок удар системи! — обяви лейтенантът, след като вече ги бе спуснал, а „Уилис“ се бе насочил срещу кораба-троид. Трайстин изчисли времето, когато трябваше да очакват ударната вълна, след това отмени заповедта за изключване на чувствителните спрямо шок удар системи, готов отново да го обяви по мрежата.

Не ги обстрелваха с торпеда, в близост до „Уилис“ нямаше разузнавателни възвращенски кораби, макар че един от ятото разузнавателни съдове се бе изплъзнал на „Мишима“, а други два не се виждаха на екраните.

— След минута стандартно корабно време ще стигнем мястото за стрелба с тежките торпеда — обяви Трайстин.

— Прието. Време е за тежките. — Командирът се свърза по мрежата с Лайъм. — Задръж обикновените торпеда готови за стрелба и зареди тежките червени.

— Зареждам първите две червени торпеда, командири. Третото и четвъртото са готови за стрелба.

Червените торпеда — оръжия, които унищожаваша корабите-троиди — изискваха едновременни координирани действия между офицера, отговарящ за боеприпасите и пилота, поел управлението на кораба. Това не беше необходимо при обикновените торпеда, с които се обстрелваха корветите, кръстосвачите и разузнавателните кораби. Трайстин разбираше, че офицерите, отговорни за въоръжението, също преминаваха през интензивно обучение и строг подбор. След събитията, последвали Измирането, коалицията бе фетишизирала проблема с ядрените оръжия, които унищожаваша материята.

— Уведоми ме, когато червените торпеда бъдат готови за изстрелване, офицер.

— Прието, сър.

На екрана „Уилис“ се бе придвижил по-близо до голямото пулсиращо петно, което беше корабът-троид на възвращенците.

— Намираме се на позиция 0,5, откъдето трябва да се осъществи стрелбата — обяви Трайстин.

— Поемам управлението, лейтенант.

— Прието, поемате управлението, сър.

— Червено торпедо едно е готово за стрелба — гласът на Лайъм беше спокоен, с металически, скърцащи нотки.

— Възпламени червено торпедо едно — заповяда Джеймс.

— Червено торпедо едно е изстреляно — отговори Лайъм.

— Червено торпедо две, огън!

— Червено торпедо две е изстреляно.

Трайстин преглътна и зачака презареждането на установките, което при червените торпеда отнемаше повече време.

Джеймс изглеждаше спокоен, после подаде команда.

— Червено торпедо три, огън!

— Торпедо три е изстреляно.

— Червено торпедо четири, огън!

— Торпедо четири е изстреляно.

— Започни стрелба със стандартни торпеда.

— Изпълнено е, сър.

— Спусни предпазните щитове!

— Предпазните щитове са спуснати, сър! — отговори Трайстин.

— Изключете чувствителните на шок удар системи на кораба!

— Заповедта е изпълнена, сър.

Трайстин почувства налягането, когато Джеймс отклони „Уилис“ от поетия курс, отдалечавайки се с повишено ускорение от кораба-троид. Кръстосвачът трябваше да избегне възможен сблъсък с големи късове, получени в резултат от разпадането на троида, тъй като „Уилис“ се движеше по-бързо от огромния кораб на възвращенците. Но се налагаше траекторията на троида да бъде наблюдавана непрекъснато, защото беше опасно друг боен съд да пресича предварително програмирания курс на подобен род кораби — екипажът на кръстосвача щеше да извършва наблюдения през следващите няколко дни. След това нямаше да има нужда.

Трайстин се огледа. Всичките екрани бяха угаснали, контактите с външния свят бяха прекъснати и пилотската кабина приличаше по-скоро на ковчег; функционираше единствено системата за рециклиране, която леко съскаше; действаха и холографските дисплеи, подаващи данни за вътрешното състояние на „Уилис“. Лейтенантът изтри чело, после погледът му пробяга по угасналите квадратни кутии с червеникав цвят, където иначе светеха визуалните дисплеи; след това Трайстин задейства връзката на вградения си нервен чип с екрана за

външната обстановка, появил се в съзнанието му — на него видя пунктираните линии, очертаващи траекторията на огромните торпеда, които приближаваха към троида.

В момента, когато те трябваше да ударят огромния кораб-майка, не се случи нищо. Единствено пунктираните линии по дисплея изчезнаха. Трайстин зачака „Уилис“ да се разтресе... да се залюлее... но нищо не стана.

— Направи изчисления — подаде заповед лейтенант Десол на бордовия компютър да посочи кога ще премине ударната вълна.

— Ударната вълна е отминала, в случай че всички подадени входни параметри са точни — думите се появиха върху екрана, появил се в съзнанието му.

— Да изчакаме още малко — предложи командирът.

Трайстин не можеше да оспори това решение. Ударната вълна не винаги следваше изводите от направените изчисления, пък и кой знае какво още имаше на борда на кораба-троид?

След малко Джеймс кимна и заповяда:

— Включете чувствителните към шок удар системи.

— Започваме да получаваме данни от датчиците.

Екранът за външната обстановка показваше почти същата картина като по-рано — планетите, орбиталната контролна станция — ала само просветващата със слаба луминесцентна светлина мъгла сочеше мястото, където девет свръхускорени торпеда бяха ударили кораба-троид, чийто диаметър беше пет разтега. Торпедата бяха трансформирали огромна маса от кораба в чиста енергия.

— По дяволите... — измърмори Трайстин.

— Поеми управлението, лейтенант. Имаш на разположение осемнайсет торпеда. Използвай толкова, колкото е необходимо — гласът на Джеймс беше хладен.

— Поемам управлението. — Трайстин изчисли, оставаха две минути, преди вражеските кораби да навлязат в техния обхват. По дяволите!

Снижи ускорението. „Уилис“ бе насочен под малък ъгъл срещу връхлитащите разубавителни кораби.

— По дяволите... сега пък какво има?

Оставяйки без внимание коментара на някой от техниците, който вероятно чувстваше, че стомахът му е готов да изскочи през гърлото,

лейтенант Десол изчака, докато се появи първото проблясване върху дисплея за фина настройка. Тогава подаде пълна мощ на помощните двигатели и насочи кръстосвача срещу прииждащите разузнавателни кораби.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Изчака секунда, докато заредят установките.

— Торпедо три, огън! Торпедо четири, огън!

След това вдигна предпазните щитове пред кръстосвача и зачака, като наблюдаваше внимателно, без да подава заповед за изключване на чувствителните спрямо удар бордови системи.

— Контролен модул, тук офицерът по въоръжението. Зареждащият механизъм на установка две засече. Установка едно ще стреля със скорост два пъти по-висока от нормалната.

— Прието, офицер по въоръжението. — Лицето на Трайстин бе обляно в пот, той вдигна ръка и изтри влагата около очите си.

След секунда Трайстин сне предпазните щитове за миг — стрелбата през щитовете обикновено имаше фатален изход.

— Торпедо едно, огън! — Изчака известно време и заповяда: — Торпедо две, огън!

Отново вдигна предпазните щитове пред кораба и... зачака. Неравномерното подаване на мощност от акумулаторите ставаше все по-обезпокоително.

Акумулаторите не бяха в състояние да подават необходимата мощност и Трайстин ги изключи.

Ускорението спадна до 0,7 — това беше най-високата стойност, която енергийната система успяваше да поддържа.

Трайстин затаи дъх и шумно въздъхна, когато отначало две, а след секунда още четири торпеда профучаха край „Уилис“.

Разузнавателният възвращенски кораб отдясно на кръстосвача избухна и се превърна в чиста енергия.

Трайстин сне предпазните щитове и изстреля още едно торпедо, като се надяваше че няма да бъдат необходими повече изстрели. Наистина не бяха.

След миг изтри потта от челото си.

— Твърде ефикасно, лейтенант.

Трайстин отново изтри челото си. Пилотската му униформа беше подгизнала от пот.

— Благодаря, сър.

— Подгответе се за освобождаване от предпазните колани — обяви командирът.

Трайстин се изчерви. Това беше заповед, която винаги забравяше да даде.

Лайъм Акибоно застана до вратата на пилотската кабина. Върху челото му имаше синина.

— Съжалявам — извини се Трайстин, хвърляйки бърз поглед към офицера по въоръжението. След това отново съсредоточи вниманието си върху екраните, ала системите за наблюдение не показваха нищо обезпокоително. Доколкото виждаше, само две корвети, както и кръстосвачите „Мишима“ и „Уилис“, бяха останали от ударната сила на коалицията.

— Не съжалявай. По-добре да имам синина, отколкото да съм мъртъв. — Лайъм погледна към командира. — Новият зареждащ механизъм на установка едно е сериозно повреден и изисква много работа. Вторият би могъл да ни служи още една мисия. Може би.

— В станцията разполагат с още един комплект. Виж дали ще успееш да ги монтираш на борда. Компанията има грижа да преминат през редовните полеви изпитания. — Джеймс се усмихна кисело. — А ние трябва да се заемем с ремонта и на ред други неща. Следователно скоро няма да ни изпращат другаде.

Офицерът по въоръжението хвърли поглед към екраните.

— Онези възвращенци са луди. Защо предприемат такива самоубийствени челни удари?

Луди ли? Трайстин не беше на същото мнение, ала не каза нищо, защото знаеше, че капитанът следи разговора.

— Не мисля така, Лайъм — намеси се Джеймс. — Човек би могъл да изпита уважение към тях, те извършват нещо достойно.

Трайстин потрепера. Уважението едва ли би могло да утеша някого и думите на командира го подразниха. Дразнеха го и червените светлини на индикаторите.

— Командире, акумулаторите паднаха. Не функционират датчиците в задния край на кораба. — Лейтенант Десол се запита кога ли се бе случило това.

— Заведи ни у дома, лейтенант.

— Да, сър.

— Кейко, би ли изпратила някой да ни донесе чай, ако е останал здрав самовар?

— Това може да отнеме малко време, сър, докато сглобим самовара.

С петдесет процента мощност и без акумулатори, „Уилис“ успя да докрета до орбиталната контролна станция от системата Парвати.

Джеймс отпиваше малки глътки зелен чай и седеше отпуснато. Очевидно беше съвсем спокоен.

Трайстин също посрбваше от чая, но косата му бе настръхнала; струваше му се, че вони, сякаш се бе упражнявал дни наред върху пътеката за бягане на място при високи стойности на g .

След като най-после осъществи мекото кацане на „Уилис“ на стенд Епсилон четири, положи огромни усилия да не трепери във влажната си пилотска униформа.

Отново изтри челото си. Вече бе изтекъл повече от час след изстрелването на последното торпедо, а Трайстин все още се потеше.

— Хайде да тръгваме за разбор на изпълнената мисия, лейтенант. След това ще отсъствам от кораба за известно време — обяви Джеймс. — Ти изпрати по мрежата онзи доклад във връзка с акумулаторите, нали?

— Да, сър. Изпращах по един доклад след всяка мисия. Изаки въобще не иска да ми вижда физиономията.

— Добре. — Джеймс се усмихна, но този път усмивката му не беше нито широка, нито момчешка.

Трайстин вдигна вежди.

— След разбора на мисията ще се срещна със старши маршал Ковалик — продължи капитанът. — Така че вероятно ще се забавя. Ти се върни на кораба да смениш Лайъм. Той трябва да действа бързо, за да смени зареждащите механизми и да попълни запасите на кораба с гориво и боеприпаси.

— Да, сър. — Трайстин имаше известна представа какво възнамеряваше да стори майор Джеймс Сазаки с командира на контролната орбитална станция, затова се радваше, че няма да присъства на разговора. Командир Френкел вероятно също нямаше да се задържи още дълго на станцията.

Механизмите за зареждане на торпедните установки бяха друг въпрос. Трайстин се запита какво ли още бе скрито на борда на

„Уилис“.

38.

„... Колкото повече знания и мощ натрупват различните култури, толкова по-голям става конфликтът между вярата и разума. Хората не само са придобили посредством модерните технологии способностите на древните богове да хвърлят мълнии, да лекуват или да унищожават; те са ги използвали и сега знаят, че за това не се изисква никаква святост. Те могат да твърдят, че достатъчната мощ определя съдбата.

Проблемът със съвременните технологии е, че те носят достатъчна отплата не само на способните хора, но дават мощ и на по-малко способните техни събратя. Човек, който не може да проумее същността на компютъра или на електронната информационна мрежа, е в състояние да унищожи онези, които могат и които са били възнаградени за своите умения.

И все пак, ако всеки индивид получи и овладее властта в неговата или нейната собствена сфера, малцина индивиди ще оцелеят. Като поставя властта в ръцете на повисше същество — тоест божество — и я поверява на някаква сила, по-голяма от отделния индивид, или дори я влага във вярата, че общността е по-важна от индивида, човекът стига до следното: всеки отделен индивид изразява вяра в необходимостта от съществуването на обект, по-велик от амбициите и апетитите на отделната личност. Тази вяра... позволява на индивида да се въздържа и да не упражнява властта, съсредоточена в ръцете му, но същевременно тя поставя същия този индивид на благоволенieto на онези, които не изповядат същата вяра.

Макар и да се твърди (при това такъв аргумент е бил изтъкван често), че всички хора са създадени еднакви и равни, генетиката и анализът на обкръжаващата среда са

удостоверили, че равенството престава да съществува в мига на раждането, дори и по-рано.

Виждайки, че представителите на човечеството притежават нееднаква власт и нееднакви способности, религията се е стремил да установи нещо общо между тях, като е свързвала тях с по-могъщ бог. Но разумът и технологията са се обединили в заговор да докажат, че подобен бог не съществува — или че подобен бог не се намесва в живота на човечеството, — затова е правилно властта да приеме някаква полезна форма. В последната историческа епоха нито един бог не е успял да унищожи това твърдение, използвайки по-силни батальони и по-могъща технология.

Следователно... как трябва да се отнася разумният индивид към проблема за властта? По същия начин както са постъпвали всички вярващи през цялата история на човечеството — като споделя система от идеали и дух на принадлежност към дадена общност, която се цени по-високо от индивидуалното упражняване на властта...

Едно от острите възражения на истински вярващия е, че съществуват морални абсолютни, които могат да бъдат обяснени само от божеството. Но ако животът е свещен, както прокламират много божества, тогава как е възможно божеството да заповяда на своите последователи да убиват в негово име, както са постъпвали повечето божества? Как дори можем да съществуваме, след като природата ни изисква да консумираме някои други организми — а това означава, че ги убиваме? В същия строй на мисли тъй като животът е свещен, следователно повелята да бъдем верни на божеството и да се размножаваме, в действителност не е деистично твърдение, а военна заповед..."

Диалозите на коалицията Еко-Тек
Пролог

39.

— Подгответе се за смяна в захранването.

— Обявяваме готовност за смяната.

Трайстин се напегна леко, когато светлините за миг престанаха да светят и гравитацията спадна до нормалната стойност 0,5... но с всяка изминала година вътрешностите му привикваха да реагират далеч по-леко при смяната на нормалната гравитация в орбиталните станции към гравитацията на кораба.

Напевното съскане на вентилаторите престана, после отново забръмча и Трайстин продължи проверката на процедурите при отлитане, като правеше внимателен преглед на екраните в съзнанието си, извикани чрез вградения нервен чип. От време на време проверяваше и визуалните екрани пред себе си, за да се убеди, че системите, контролирани ръчно, все още функционират — или че вграденият му нервен чип не проявява никакви аномалии при работата си.

— Готови сме за излитане, сър — добави Трайстин.

— Прието.

— Външен контролен модул, демагнетизираме опорните дискове. — Джеймс подари на Трайстин момчешката си усмивка, след като лейтенантът подаде рапорта до контролния модул на станцията.

— Стоманен жезъл две, излитайте. Поддържайте ниска тяга в продължение на три минути.

— Говори Стоманен жезъл две. Излитаме. Ще поддържаме ниска тяга съобразно инструкциите ви. — По челото на командира продължаваха да избиват капчици пот.

Екранът за външната обстановка представи излитането по следния начин: кехлибарената точка, която беше „Уилис“, започна да се отдалечава от червения квадрат — орбиталната станция.

— Поемете управлението на кораба, лейтенант.

— Поех управлението, сър. — Трайстин започна да наблюдава стойностите на мощността, опитвайки се да провери как

функционират новите акумулатори, докато следеше цялостната работа на системата за енергийно хранване. Колкото по-скоро акумулаторите се заредяха напълно, толкова по-радостен щеше да се почувства той.

— Поеми курс към сектор нула-едно-пет, в червения цвят от спектъра.

— Прието.

Никой не произнесе нито дума, докато Трайстин плавно насочваше „Уилис“ по предварителния курс, на все по-голямо разстояние от вече далечната Парвати към пулсиращия син глобус на екрана за външната обстановка.

— Офицер по въоръжението, какво е състоянието на зареждащите механизми?

— Новите механизми за зареждане на торпедата изглеждат надеждни и функционират добре, командире.

Трайстин кимна доволно. И този път връзките помогнаха. Джеймс беше успял да получи механизми за зареждане с висока оперативна скорост и сега те бяха монтирани на „Уилис“. Може би това бе станало, защото те бяха произведени от конструктори и производители с фамилията Сзаки. Сега кръстосвачът разполагаше с последните новости във въоръжението, а първоначалната версия на механизмите за зареждане бе проявила тенденция да прави засечки — нещо не особено приятно по време на битка в космоса.

— Да се надяваме, че е така — гласът на Джеймс беше спокоен, като че тестването на новите системи в бойни условия се очакваше от него всеки ден.

Трайстин сви устни. За Джеймс подобни тестове бяха... част от шинтоистката концепция за честта. Трайстин продължаваше да открива колко сложен човек е капитанът.

— Екип на операция „Удар“, тук контролен модул „Удар“. Изпращаме ви обобщена информация за предстоящата задача.

След като обобщените данни дойдоха до тях по комуникационната мрежа и Трайстин, и Джеймс продължиха да седят безмълвно, използвайки вградените си нервни чипове, за да прегледат и осмислят информацията и плановете, които им бяха изпратени от кръстосвача „Токугава“ и маршал Гутеяма.

— Прекалено сложно — обяви накрая Джеймс.

Трайстин кимна, след което подаде ускорение и „Уилис“ се насочи към орбитата на Кришна.

— Това е смъртоносно... и скучно — изрече Джеймс, нарушавайки почти пълната тишина в пилотската кабина.

— Скучно ли? — Та как бе възможно нещо, което по всяка вероятност щеше да те убие, да е скучно?

— Възвращенците изпращат троид и разузнавателни кораби. Разузнавателните кораби и троидът искат да унищожат нашите отбранителни съоръжения, за да превземат тази звездна система на коалицията. Така ще могат да отгледат още малки възвращенци, които да превземат друга звездна система. Ние излизаме срещу тях и ги убиваме, те избиват някои от нас, а ние унищожаваме троида. След това строим още бойни кораби, обучаваме още хора, а те изпращат нов троид — и всичко започва отначало. С нас положението е още по-лесно предсказуемо. Няколко часа, изпълнени със стрес и възбуда — после дни и месеци чакане. Всичко това е така лесно предсказуемо. И толкова скучно.

Трайстин се опита да не се намръщи. Нима Джеймс отново го подлагаше на изпитание?

— Съществува ли някакъв начин, по който бихме могли да се измъкнем от този модел?

— Ако ти — или аз — можехме да го открием, сигурен съм, че Щабът на военното командване би желал веднага да научи за това. Ние не бихме могли да пилеем като тях ресурсите си, нападайки техните системи, те от своя страна никак не са склонни да преустановят атаките си срещу нас. Трябва някак си да разтърсим вярата им из основи, а аз не виждам как ще стане това. — Джеймс се засмя. — Или пък ние самите трябва да се променим — а това е също толкова вероятно за нас, колкото възвращенците да се откажат от вярата си.

„А това не е вероятно“, помисли си Трайстин. Не и след като беше видял възвращенците на Мейра. А какво би могла да промени коалицията Еко-Тек? Струваше му се, че коалицията не иска да обсебни нищо, притежавано от възвращенците.

И все пак той не можеше да измисли никакъв друг логически отговор на твърдението на Джеймс, че войната в основата си е скучна. Ала не беше сигурен, че би избрал прилагателното „скучно“ за нещо, което заплашваше да го убие. Седмиците и месеците, изпълнени с

чакане между отделните мисии срещу троидите, наистина бяха скучни — с изключение на битките с разузнавателните кораби на възвращенците, в които участваха от време на време. Трайстин поклати глава и се съсредоточи върху данните и плана на операцията.

Измина почти цял стандартен час, докато на екрана за външната обстановка се показаха шестте кръстосвача, подредени в полукръг, който трябваше да посрещне приближаващия се трюид. Двете централни позиции бяха заети от „Токугава“ и „Мишима“. „Уилис“ се намираще на крайната лява позиция във формацията, а „Мюир“ — на крайната дясна. Средната позиция вдясно бе заета от „Изанаги“, а лявата средна — от „Мориган“. Двайсет бързи корвети, разделени на пет групи по четири с припокриващи се предпазни щитове, се движеха пред кръстосвачите към кораба-трюид. Петнайсет разузнавателни кораба на възвращенците, в пет ята с по три бойни съда, се насочиха към корветите.

Изведнъж петте ята на възвращенските разузнавателни кораби се разделиха — всяко едно започна да описва дъга, с цел да заобиколи настъпващите корвети.

Докато ятата набираха ускорение, страничните илюминатори на кораба-трюид зейнаха и започнаха да бълват в бърза последователност параглайдер след параглайдер.

— По дяволите... — измърмори Трайстин. Както ставаше винаги, докато корабите на коалицията се освободят, параглайдерите щяха да се превърнат в неуловими за уредите инертни тела, падащи с голяма скорост към Мейра. Там щяха да бъдат готови след няколко дни, най-много няколко седмици — щяха да се измъкнат от предпазните си пашкули и да нападнат станциите по граничната полоса. Пространството беше прекалено обширно, за да намерят всичките параглайдери, корабите можеха да преминат на няколко разтега разстояние от тях, без дори да ги забележат, защото те не излъчваха емисии на енергия, не отразяваха изпратените сигнали и почти нямаха топлинно излъчване.

По мрежата долетяха множество данни, Трайстин отговори, като насочи „Уилис“ към „Токугава“. Беше прекадено зает, за да поклати глава — но тъкмо това му се искаше да направи, намирайки се между трюида, разузнавателните кораби и параглайдерите.

Четирите централно разположени корвети засякоха средната тройка кораби на възвращенците. Торпедата полетяха в двете посоки. Припокриващите се предпазни щитове на корветите удържаха; тези на възвращенците не успяха и два от корабите им избухнаха, превръщайки се в чиста енергия. Остана един-единствен техен разузнавателен съд, който пулсирайки в кехлибарено на екраните, зави далеч от формацията на своите, след което изчезна съвсем.

Трайстин отбеляза мястото, където беше изчезнал разузнавателният кораб, ала не откри никакво енергийно излъчване, докато приближаваше „Уилис“ към „Мориган“; най-сетне техните предпазни щитове се припокриха.

Две ята от разузнавателните кораби на възвращенците се сляха и се опитаха да се вклинят между други две групи с по четири корвети на коалицията. Вражеските бойни съдове удвоиха предпазните си щитове и се насочиха към далечната страна от формацията на кръстосвачите — точно срещу „Мюир“, който бе припокрил предпазните си щитове с „Изанаги“.

Останалите две ята на възвращенците също се събраха и се насочиха срещу „Уилис“ и „Мориган“. От своя страна една от групите с корвети на коалицията се отдели, за да засече възвращенските кораби, поели срещу „Уилис“.

Трите корвети, оцелели след първата атака, и свободната четворка корвети полетяха да засекаат тройките от разузнавателни кораби, насочени срещу „Мюир“ и „Изанаги“.

Трайстин изчакваше, защото всяко изстреляно от него торпедо можеше да бъде привлечено от енергийните емисии на корветите, преди да успее да открие разузнавателен кораб на възвращенците. Пространството, в което се развиваше битката, бе така обширно, че без търсене на енергийни емисии или точно подадени координати, нито едно торпедо не би поразило някаква вражеска цел.

Три от възвращенските кораби, насочили се първоначално към „Уилис“, се отклониха към засичащите ги корвети; другите три се насочиха към кръстосвача „Мориган“.

Започнаха да проблясват торпеда, екранът за външната обстановка, се изпълни със синкави и зеленикави енергийни избухвания. Два разузнавателни кораба се превърнаха в чиста енергия, същото се случи с една корвета, после с още една.

Трайстин направи изчисления, след това изпрати командите си по мрежата:

— Торпедо номер едно, огън! Торпедо две, огън!

И двете торпеда бяха изстреляни срещу разузнавателния кораб, достигнал най-близо до „Мориган“. Последва залп от торпеда от „Мориган“.

Трайстин насочи „Уилис“ право срещу разузнавателния кораб и след като установките бяха повторно заредени, изстреля още две торпеда, този път към втория, изоставащ разузнавателен съд на възвращенците. Последваха още два залпа, всеки от които се състоеше от две торпеда.

„Мориган“ отново се забави и стреля втори.

Двете торпеда на възвращенците избухнаха, удряйки предпазните щитове на „Мориган“. Те започнаха да пулсират с кехлибарен блясък, но удържаха.

Щитовете на възвращенците не издържаха и разузнавателните кораби изчезнаха в праха, превърнали се в енергия.

Тройдът продължи по своя курс. Една от корветите, очевидно в опит да избегне нещо, се отклони към него. От огромната никелово-желязна маса рязко се отдели енергийна емисия и корветата изчезна.

Трайстин получи последната информация за развоя на битката, докато осъществяваше промяна в курса на „Уилис“.

— Модифицирани ракети... та те имат достатъчно мощност на троида да се справят дори с тази дяволска работа — обади се Джеймс.

Ракета, която имаше достатъчно сила, за да пробие предпазните щитове на бойна корвета от разстояние четиристотин разтега?

Двете групи кръстосвачи образуваха единна формация, а тройдът неумолимо продължи да се приближава към тях.

— След една минута корабно време ще стигнем позицията за стрелба с тежките торпеда — обяви Трайстин.

— Прието. — Джеймс подаде команда на Лайъм: — Обикновените торпеда да запазят готовност за стрелба. Зареди червените.

— Зареждам червени торпеда едно и две, командире. Три и четири са готови за зареждане.

На екрана изглеждаше, че „Уилис“ се придвижва към голямото пулсиращо петно, което беше корабът-троид на възвращенците, но

получените данни показваха, че в действителност тройдът бе изминал по-голямата част от разстоянието, което ги разделяше.

— Позиция 0,5 за стрелба с червените торпеда е достигната — обяви Трайстин.

— Поемам командването на кораба.

— Поемате командването, сър.

— Червено торпедо едно е готово за стрелба — гласът на Лайъм беше спокоен. В него се долавяха стоманени, скърцащи нотки.

— Възпламени червено торпедо едно.

— Червено торпедо едно е изстреляно — отговори Лайъм.

— Червено торпедо две, огън!

— Червено торпедо две е изстреляно.

Отново последва пауза, през която заредиха установките.

— Червено торпедо три, огън!

— Червено торпедо три е изстреляно!

— Червено торпедо четири, огън!

— Червено торпедо четири е изстреляно.

— Премини към стрелба с обикновени торпеда.

— Преминаването е извършено.

— Вдигни предпазните щитове!

— Предпазните щитове са вдигнати, сър — отговори Трайстин.

— Изключи системите, чувствителни към шок удар.

— Изключени са, сър.

Макар че нормалната за кораба гравитация се запази, Трайстин почувства натиска, когато „Уилис“ промени курса си и започна да се отдалечава от троида с повишено ускорение. Пилотската кабина отново се превърна в ковчег, където работеха само вентилаторите. Трайстин съсредоточи вниманието си върху траекторията на червените торпеда — унищожители на троида; вграденият му нервен чип се грижеше върху екраните, извикани в съзнанието му, траекторията на торпедата да бъде представена по максимално достоверен начин.

— Изчисли — възложи той на главния бордови компютър да посочи кога ще отмине ударната вълна, след като торпедата бяха ударили троида.

— Ударната вълна премина — думите пробляснаха върху екрана в съзнанието му.

Трайстин изчака известно време, преди да обяви:

— Три минути след торпедния удар.

— Включи системите, чувствителни към шокков удар. Поеми управлението на кораба, лейтенант.

— Приемам данни за развоя на битката. Поемам командването на кораба.

Екранът показва десет корвети, които изтласкваха последните два разузнавателни кораба на възвращенците близо до орбитата на Кейли — освен това проблясна слаба енергийна емисия по предпазния щит на „Токугава“.

Трайстин включи вградения си нервен чип на режим „минимален допуск на енергия“... прекалено късно.

EEEEEEEEEEEEeeeeee...

Избухването на бяла енергия, която преди секунди беше кръстосвачът „Токугава“, проникна във всички връзки на мрежата и разтърси издъно Трайстин. За миг мислите му замръзнаха, нервите му се подпалиха, изпращайки парливите езици на болката до връхчетата на пръстите му.

Възвращенският кораб, който преди известно време беше изчезнал от екрана, бе изчакал далеч от битката, с изцяло изключени системи, надявайки се, че ще успее да унищожи кръстосвача, когато предпазните му щитове са снети. И бе успял да постигне целта си.

Същият разузнавателен кораб се превърна в енергия, ударен от три торпеда, изстреляни от „Мишима“ и „Мюир“.

— Предполагам, че след днешната битка ще имаме нов маршал — поклати глава Джеймс.

Трайстин направи опит да не се мръщи, вместо това започна подробен оглед на екраните. Не бе останал нито един възвращенски кораб, само големи късове от никелово-желязна сплав се виждаха по дисплеите на кръстосвача.

— Екип на операция „Удар“, говори втори контролен модул на операция „Удар“. Върнете се в базата.

Трайстин промени курса на „Уилис“, като описа трийсетградусов завой, след това намали мощността, подавана към помощните двигатели и автоматично провери акумулаторите. Те работеха добре, нямаше неравномерно подаване на мощност, нямаше затруднения при работата на системата за енергийно захранване. Той кимна със задоволство.

— Този път беше по-добре — обяви Джеймс. — Участието на нови кораби в битката помага.

— Този път, да.

— Възвращенците имат двацет години изоставане във времето — добави командирът.

— Аз си мислех същото, когато бях в станцията на граничната полоса.

— Смяташ ли, че продължават да увеличават количеството на военната сила и броя на хората, които хвърлят срещу нас?

— Да, по един или друг начин. — Трайстин направи повторна проверка на акумулаторите, докато говореше. Подаването на мощност се осъществяваше без затруднения. Понижи още повече притока на енергия за помощните двигатели, тъй като „Уилис“ беше последния кръстосвач във формацията. Без друго щеше да се получи блъсканица при пристигането в базата.

— Стоманен жезъл две, говори втори контролен модул на операция „Удар“. Какво е състоянието на кораба?

Трайстин хвърли поглед на данните от системите за поддръжка. Освен двата повредени датчика в задния край, кръстосвачът се намираше в сравнително добра форма — макар че му бяха останали само осем торпеда. Отделът по снабдяване с боеприпаси към военното командване не позволяваше на Лайъм да се презапасява с торпеда, независимо че командир на кораба беше член на семейство Сазаки — не и след твърде прибързаното и неприятно заминаване на командир Френкел от орбиталната станция. Сега „Уилис“ получаваше всичко точно според инструкциите — незабавно, но без нито един боеприпас в повече.

Трайстин предаде информацията за състоянието на кораба на Джеймс.

— Добро, сър, с изключение на двата повредени датчика и броя на останалите торпеда.

— Контролен модул на операция „Удар“. Говори Стоманен жезъл две. Състоянието на кораба е добро, статус Бета — два повредени датчика, плюс недостатъчно въоръжение.

— Прието, Стоманен жезъл две. Какво ще бъде състоянието на кръстосвача след зареждане с гориво и боеприпаси?

— Контролен модул на операция „Удар“, очакваното състояние на кораба след зареждане ще бъде добро. В пълна готовност за изпълнение на нова мисия.

— Благодаря ви, Стоманен жезъл две.

Трайстин погледна към командира.

— Опитват се да направят графика за дежурствата с пълна бойна готовност. Вероятно графикът им се е провалил, след като възвращенците унищожиха „Токугава“.

Трайстин изтри чело с ръкав. Защо се потеше толкова много, докато Джеймс — само когато излиташе и кацаше на дока, а през останалото време изглеждаше съвсем спокоен?

След като изчака останалите кръстосвачи да заемат определените им стендове на дока, „Уилис“ запълзя към орбиталната контролна станция, плъзгайки се край стената от метал и композитни материали — бавно, бавно, докато с тихия, познат звук — кланк! — попадна на посочения му участък.

— Осъществихме кацането. Вдигнете механичните подпори и се подгответе за смяна в захранването. — Трайстин магнетизира опорните дискове и започна процедурата по изключване системите на кораба.

— Аккумуляторите... изключени. Системата за енергийно захранване... в режим на пълна готовност за включване. Индикаторите за времева компенсация... отворени.

Трайстин се изкашля, за да прочисти гърлото си от праха, който изглежда никога не напускаше кораба, независимо от това колко педантично се извършваше почистването.

— Старши техник... смяна в захранването.

— Смяната на захранването е извършена, сър.

Трайстин пое дълбоко дъх, когато пълната гравитация на орбиталната станция го притисна към пилотското кресло.

— Време е да отидем за разбора на изпълнената операция. Този път той би трябвало да трае не особено дълго.

Трайстин бавно се измъкна от пилотското кресло. Подгизналата от пот униформа бе полепнала по тялото му.

40.

Ботушите на Трайстин се отлепваха почти безшумно от твърдата пластмаса на ръкава, извеждащ от херметизационната камера. Погледът му пробяга към автоматичните механизми, които щяха да се затворят, ако налягането спаднеше, но коридорът пред него беше почти празен; само един млад техник се бе запътил обратно към кръстосвача „Мишима“.

Трайстин изтри челото си, което беше все още горещо, макар че се бе поохладил със студен душ след упражненията във фитнесзалата на външната орбитална станция, където стойността на g бе специално завишена. Понякога не беше сигурен дали промеждутъкът от два до шест месеца между нападенията на корабите-троиди бе по-добрия вариант от напрегнатото време, когато възвращенците атакуваха. При принудителното бездействие между нападенията не съществуваше рискът да бъде убит, просто му доскучаваше до смърт. Спортните съоръжения на външната орбитална станция бяха ограничени и претоварени до крайност, защото според инструкциите пилотите трябваше да укрепват в тях здравето си, а Джеймс имаше силно развита склонност да философства за старите шинтоистки времена.

Тъй като вътрешната орбитална станция на Мейра не беше предназначена за голям брой кораби и не можеше да осигури поддръжката им, повечето бойни съдове трябваше да останат на док във външната орбитална контролна станция Парвати, макар че всички се въртяха и отиваха в станцията на Мейра за кратка почивка.

Трайстин помириша въздуха. Коридорът, както всички коридори в станцията, миришеше слабо на пластмаса, метал, озон и едва доловим аромат на масло. Лейтенантът спря за миг пред херметизационната камера, когато Муриами, взел в ръка задължителното според инструкциите шоково устройство, пристъпи към него.

— Лейтенант? — попита техник Муриами. — Командирът питаше за вас по-рано. Той е в каютата си.

Внимателният тон на техника накара Трайстин да застане нащрек.

— Той каза ли ти какво иска?

— Не, сър.

— Благодаря ти, Муриами.

Трайстин занесе чантата със спортния екип в личното си помещение и я остави до компютърния терминал. Съвсем скоро щеше да му се наложи да използва услугите на пералната машина, а това бе доста неприятно. Върна се в коридора, като затвори вратата след себе си.

Капитанът се показва от своята каюта.

— Трайстин... трябва да поговорим малко. — Кичур черна коса падна върху лицето му и той бавно го отметна назад.

— Да, сър.

Джеймс остави вратата отворена. Той седеше на пластмасовия стол с пурпурна възглавничка, когато Трайстин затвори вратата на каютата след себе си.

— Седни — командирът посочи стола от отсрещната страна на малката кръгла пластмасова масичка, прикрепена неподвижно към пода. Изпито до половината стъклено шише беше оставено на масата. Джеймс държеше в ръка чаша, в която блещукаше два пръста течност с кехлибарен цвят.

Трайстин седна. Очите му пробягаха към етикета върху наполовина изпитата бутилка.

— Скоч. Истински скоч от Камбрия. Не е... не е толкова добър, колкото онова питие на Земята, но него вече го няма... тия проклети безсмъртни. — Джеймс изпи още една глътка от чашата, после си наля нови три пръста от скоча. — Да... Аз съм пиян, къркан съм, гипсирал съм се, нищо не виждам от пиене — наречи състоянието ми както искаш. Ти не би ли се напил? — И той погледна, примигвайки, към Трайстин. — Единствената причина, поради която аз съм жив, си ти. Съзнаваш ли как се чувства човек, когато знае това?

— Не бих казал, че е така.

— Аз пък казвам. Всъщност... казах го вече. — Джеймс опипа чашата. — По дяволите, ти си страхотно добър пилот... трябва да станеш майор. И ще станеш... но няма да те направят подкомандир. Знаеш ли защо?

Трайстин зачака.

— Защото изглеждаш като отвратителните възвращенци... а никой не иска командирът му да изглежда като възвращенец... И още по-лошо ще става. — Джеймс изрече последното изречение отчетливо, като спираше между всеки две думи. — Те са пълни с хора, които не знаят умора. Ха, ха — „хора-умора“ — виж каква хубава рима, също като „тая мина... се срина“. Те, възвращенците, имат хора навсякъде. И всички те произвеждат. А какво имаме ние? Ние имаме модерни технологии и чест, но сега и те имат модерни технологии, а само честта не е достатъчна. — Той замълча и погледна Трайстин. — Ти имаш чест, но това не е достатъчно.

— Бих желал да си мисля, че имам.

Джеймс изсумтя.

— Не пиеш, нали?

— Пия вино, сър.

— Седни.

— Аз съм седнал. — Трайстин се радваше, че корабът се намира на дока. Вероятно тъкмо заради това Джеймс бе посегнал към бутилката скоч. Откъде ли бе намерил скоч, който струваше триста креда бутилката? Разбира се, вероятно триста креда не означаваха нищо за човек с фамилията Сзаки.

— Пиеш ли?

— Пия вино.

— Ти, значи, пиеш вино. Следователно не си възвращенец до мозъка на костите си. Пиеш и чай, а те не го пият. Ами кафе пиеш ли?

— Вкусът на кафето не ми харесва.

— Добър човек си ти. Кафето има вкус на варени възвращенски ботуши, макар че те не пият кафе. Опитвал ли си някога саке?

— Само веднъж. Но виното ми харесва повече.

Джеймс отпи от скоча и бързо преглътна. Трайстин чакаше.

— Вярваш ли във вечните истини, Трайстин? Както например възвращенците вярват, че Пророкът ще се върне? Първо Иисус, после Бригър или Янгър — не си спомням точно името му, а след това Торен?

— Те вярват — бавно изрече Трайстин. — Лично на мен ми е доста трудно да повярвам в Бог, който използва пророци, за да съобщи на останалите каквото има да им казва.

— На мен също. Честта, ето кое е важното. В теб има чест, Трайстин. Изглеждаш като отвратителните възвращенци, но в теб има чест. — Джеймс отново взе бутилката. — Аз ще бъда наред. Сега и бездруго сме в престой. Трябва да изминат още два месеца, преди да дойде следващият троид. Имам достатъчно време да изтрезнея. Той си наля още скоч в чашата. — Излез оттук и ме остави да пия.

Трайстин затвори вратата след себе си, като хвърли за последен път поглед към тъмнокосия майор, който стискаше в ръка полупразната бутилка. След това лейтенантът спря в тесния коридор.

Нима командирът пиеше просто заради напрежението? Или защото беше изолиран от останалите? Командирите бяха самотни. А Джеймс беше и член на фамилията Сазаки, затова се чувстваше по-изолиран от повечето си колеги. На кого би могъл да се доверява човек с фамилиното име Сазаки? На някого от семейство Дониджър, който имаше еднакъв престиж и позиции като самия него? На пилот с фамилия Десол, от старо семейство с английски произход, чиито членове се славеха с непреклонността си? Ако самият той беше Джеймс, щеше ли да се довери на Трайстин? Как би могъл да се справи с изолацията, с погледите и намеците, че е получил трите успоредни черти на майорския чин само заради името си?

Трайстин се намръщи. Всички офицери бяха самотни и откъснати от останалите хора и това беше самата истина. По странен начин връзките им с информационните мрежи и вградените нервни чипове изолираха офицерите на срочна служба повече от древните им предци. Незабавният достъп до цялата информация в мрежата намаляваше необходимостта от контакти, учтивостта и официалността, залегнали в основата на цялата култура в коалицията Еко-Тек, правеха общуването толкова повърхностно и гладко, че повечето хора дори не забелязваха изолираността си. Поне с Трайстин беше така, не и при постоянните тревоги как да оцелее при едни или други обстоятелства.

Той поклати глава. Нима наистина нещо се бе променило, откакто бе напуснал Мейра? Все още продължаваше да чака и да възпира нападенията на възвращенците, макар че тук залозите бяха поголеми. Все още чакаше и реагираше — а знаеше, че това не е достатъчно, защото прекадено много от проклетите параглайдери успяваха да се промъкнат до Мейра. Нищо чудно, че Джеймс пиеше.

А що се отнасяше до пиенето... всеки друг, който нямаше фамилно име Сзаки, Дониджър или Мишима, щеше да си има неприятности... но кой ли пък щеше да обвини командира? И защо?

Трайстин премина край своята каюта и край почти замрялата пилотска кабина. Включи визуалните екрани — чрез тях можеше да погледне към студените, далечни звезди, към мрака зад невидимата Кейли, където сякаш безбройните кораби-троиди на възвращенците продължаваха да се спускат към Парвати.

41.

Трайстин насочи кораба по курса, който щеше да го отведе до решителната битка за унищожаване на троида.

— Поемам управлението, лейтенант.

— Поемате управлението, сър.

— Червено торпедо едно е готово за изстрелване — в гласа на Лайъм както винаги прозвучаха металически, скърцащи нотки и се разнесоха по мрежата, както и във вградените нервни чипове на двамата пилоти.

— Възпламени червено торпедо едно — гласът на командира беше студен.

— Червено торпедо едно е изстреляно.

— Червено торпедо две, огън.

— Червено торпедо две е изстреляно.

Времето, необходимо за зареждане на установката, беше по-късо, но все пак осезаемо.

— Червено торпедо три, огън!

— Червено торпедо три е изстреляно.

— Червено торпедо четири, огън!

— Червено торпедо четири е изстреляно!

— Премини към стрелба със стандартни торпеда.

— Преминаването е извършено.

— Изключи системите, чувствителни към шоков удар.

— Системите са изключени, сър.

— Вдигни предпазните щитове. Изведи кораба от пространството, където се водеше битката, лейтенант.

— Щитовете са вдигнати, командире. Започвам маневрата. — Трайстин направи повторна проверка, снижи гравитацията в кораба до 0,2 и пренасочи спестената енергия към предпазните щитове. После наведе носа на кораба почти отвесно, като същевременно запази мощността на системата за енергийно хранване. В продължение на една минута позволи на системата за хранване да достигне сто и

десет процентна мощност, след това я остави да функционира с малко по-слаба от максималната мощност.

Навсякъде индикаторите започнаха да блестят с кехлибарен цвят.

Трайстин изключи вентилационната система и пренасочи енергията от агрегатите за създаване на изкуствена гравитация към помощните двигатели.

След онова, което бе сторил, разположението на кораба в пространството, представено от датчиците, беше неточно и безполезно, затова Трайстин не обърна внимание на картината, появила се върху екрана за изобразяване на външната обстановка. Зачака, докато отmine ударната вълна.

Лейтенант Десол преглътна мъчително. Екраните бяха угаснали, вентилацията на кораба беше изключена, енергията за агрегатите, създаващи изкуствена гравитация, бе пренасочена към помощните двигатели и пилотската кабина отново се бе превърнала в задушен ковчег, макар че непрекъснато повишаващото се ускорение притискаше членовете на екипажа по местата им.

Трайстин навлажни сухите си устни, погледът му пробяга към угасналите, оцветени в червено екрани. Най-сетне той изрече:

— Включете системите, чувствителни към шок удар.

Три синкави точки продължаваха да се приближават към „Уилис“, но от кораба-троид бяха останали само грамадни раздробени късове, които бързо се превръщаха в чиста енергия.

Този път проклетият троид беше носил на борда си около петдесет разузнавателни кораба, които бяха унищожили повечето от корветите на коалицията.

Трайстин направи изчисления и ги провери. Предпазните щитове на „Уилис“ бяха достатъчно здрави — еднократно можеха да удържат едновременния удар на две торпеда. Срещу кръстосвача връхлитаха три кораба на възвращенците. Никой от крайцерите на коалицията не беше наблизил, никой не можеше да им окаже помощ. „Мишима“, „Изанаги“ и „Мориган“ току-що бяха излетели от базата и Трайстин трябваше да се справя с положението сам.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Лейтенантът не очакваше прекалено много от стрелбата с торпедата; ползата се състоеше в това, че разузнавателните кораби трябваше да вдигнат предпазните си щитове и да изразходват енергия в

максимална степен, а това означаваше не особено голяма загуба на ускорение.

След това преустанови подаването на енергия към помощните двигатели и обърна кораба странично — под прав ъгъл на досега следвания курс, — като използва турбореактивните дюзи за фино регулиране положението на кръстосвача в пространството.

Още преди „Уилис“ да промени ориентацията си, Трайстин изстреля две торпеда срещу двата странични разузнавателни кораба, след това още две. Подаде пълна мощност към помощните двигатели и изключи всички останали източници на външна радиация в кораба. Без предпазни щитове „Уилис“ се отклони леко от предварително следвания курс, но първоначалната посока на кораба, която Трайстин бе поел след изстрелването на червените торпеда, се запази.

Лейтенант Десол наблюдаваше положението на разузнавателните възвращенски кораби, надявайки се, че енергийните им детектори са засекли импулса на помощните двигатели на „Уилис“.

Синкавите петънца на екрана се приближаваха все по-близо и по-близо.

Трайстин продължи да изчислява, дишането му се ускоряваше все повече и повече, макар и той да не желаше това. Не съществуваше начин „Уилис“ да отблъсне трите възвращенски разузнавателни кораба едновременно, след като разполагаше единствено с торпеда и предпазни щитове.

— Близко са... — думите на Джеймс се разнесоха по мрежата, сякаш капитанът шептеше.

— Трябва да дойдат още по-близо... много по-близо.

Докато разузнавателните кораби търсеха, приближавайки се към кръстосвача, който беше „изчезнал“ от екраните на енергийните детектори, Трайстин изстреля две торпеда, натовари системата за енергийно хранване до 120 процента в продължение на трийсет секунди, възползва се от мощността, подавана от акумулаторите и насочи цялата енергия към помощните двигатели на кръстосвача. След това позволи на системата за енергийно хранване да премине в нормален ритъм, изстреля още две торпеда, вдигна предпазните щитове пред кораба и увеличи скоростта му, като подаде две трети от възможното максимално ускорение.

— По дяволите...

Възкликанието бе последвано от глух звук — някой беше паднал от креслото си.

Трайстин не обърна внимание на техника, който вероятно се бе наранил, и провери екраните. Освен ако възвращенците не се преструваха, че са унищожени, и не се появяха отнякъде, за да продължат преследването, планът на Трайстин бе успял. Помощните двигатели на „Уилис“ бяха разкъсали единия от разузнавателните кораби — това можеше да се твърди със сигурност, защото детекторите показваха горещ метал. Изглежда някое торпедо бе унищожило втория, а третият правеше широк завои, опитвайки се да избяга от кръстосвача. Трайстин въздъхна, намали подаваната към предпазните щитове енергия наполовина, насочи цялата останала мощност към помощните двигатели и се подготви за безпощадно преследване.

Възвращенският кораб започна да намалява скоростта си съвсем слабо.

Трайстин поклати глава.

Вместо да приключи преследването, след като излезе извън максималния обхват на торпедния огън, лейтенантът се зае да изстрелва торпеда едно след друго, на равни минимални интервали от време.

Възвращенският кораб избухна, превръщайки се в енергия след седмото торпедо.

Трайстин насочи кораба по широка дъга към орбиталната контролна станция. Както винаги, докато траеше нападението, проклетият троид бе избълвал товара си от неуловими за радарите параглайдери. В тях се криеха добре защитени, смъртоносно опасни войски, които щяха да създават още по-големи неприятности за силите в станциите по граничната полоса на Мейра.

Може би не бяха останали разузнавателни кораби или троиди след това нападение, но по грубата сметка на Трайстин около трийсет неуловими глайдера бяха успели да се спуснат на планетата. Надяваше се патрулните кораби на Мейра да засекат повечето от тях.

— Стоманен жезъл две. Говори контролен модул на операция „Удар“. Какво е състоянието на кораба?

— Състоянието на кораба е добро. Статус Бета — по отношение на боеприпасите, помощните двигатели и турбореактивните дюзи. —

Акумулаторите отново подаваха мощност неравномерно, ала Трайстин не ги обвиняваше след натоварването на всички системи в кораба, което бе предизвикал.

— Приемаме: състояние на кораба — добро. Статус Бета.

— Потвърждаваме статуса.

— Прието, Стоманен жезъл две.

— Акумулаторите? — попита командирът.

— Функционират, сър.

— Аз ще осъществя кацането. Ти достатъчно се натовари.

Поемам управлението.

— Поемате управлението, сър.

Трайстин не само беше потен, по-скоро бе подгизнал от пот. Свърза се с отделението на техниците.

— Има ли чай или вода, или каквото и да е за пиене в трапезарията?

— Почти нищо здраво не е останало. Работим за отстраняване на щетите, сър.

Трайстин чу как Албертини измърмори някъде в дъното:

— ... и след това той иска чай?

— След това ти си жив — рязко отвърна Кейко на младшия техник. — Скоро ще ви изпратим нещо, сър — отговори тя на Трайстин.

Лейтенантът пое дълбоко дъх. Не му харесваше това, което извършваше с кораба, нито онова, на което подлагаше екипажа, но му се струваше, че всяка следваща атака на корабите-троиди изискваше все повече умения от негова страна.

Отпусна се в креслото. Колко още от себе си можеше да даде? Още колко нови трикове би могъл да опита, бел да превърне „Уилис“ в купчина отпадъци или йонизиран газ?

Кейко му подаде чаша „Състейн“.

— Съжалявам, сър.

— Няма нищо. Благодаря ти.

Тя се обърна към Джеймс.

— Командире?

— Благодаря, не се нуждая от питие.

Трайстин бавно отпиваше „Състейн“ и се надяваше, че стомахът му няма да се свие на кълбо прекалено рязко.

— Стоманен жезъл две, гответе се за кацане.

— Прието, контролен модул. Започваме подготовка за кацане — отговори Джеймс и отметна кичур черна коса от челото си, почти толкова влажен, колкото косата на Трайстин.

— Стоманен жезъл две, заемете мястото си на дока. Поддържайте ниска тяга.

— Контролен модул, говори Стоманен жезъл две. Осъществяваме кацане.

„Уилис“ запълзя към стената от метал и композитни материали — бавно, много бавно.

Туп!

Трайстин потрепера, когато кръстосвачът се приземи на външната контролна орбитална станция.

— Отпусни се, Трайстин. Тази маневра е много по-безопасна от онова, през което ти прекара старата дама. — Момчешката усмивка огря лицето на Джеймс. — Представи си само с какви неща ни заливат възвращенците. Е, аз би трябвало да се упражнявам някъде все пак.

Джеймс магнетизира опорните дискове.

— Закрепихме се на стенда. Вдигнете механичните подпори и се пригответе за смяна на захранването. — Той започна процедурите по изключване на корабните системи. Командите и отговорите се движеха по мрежата, разменяни безмълвно между командира и Трайстин.

— Акумулаторите... изключени.

След като командирът обяви смяната в захранването и гравитацията на орбиталната станция притисна Трайстин в креслото, той просто остана там известно време, докато техниците осъществяваха процедурите по приемането на кораба на док.

Досега си мислеше, че двацет процента загуба на битка е максималното, до което можеше да достигнат, но този път... какво бе станало? От осем кръстосвача бяха останали три, плюс няколко оцелели корвети. Досега се появяваше кораб-троид веднъж на около четири месеца — след първата му среща с кораба-троид, която едва не бе завършила с гибел, троидите започнаха да се появяват веднъж на два месеца. Всъщност Трайстин отново бе стигнал там, откъдето бе тръгнал, само че сега коалицията губеше все повече и повече кораби.

Накрая той се изправи, взе чашата си и отиде в трапезарията, където Албертини се взираше в огънатия до неузнаваемост самовар.

— Сър, какво са ви направили самоварите, че им отмъщавате така?

— Нищо. — Трайстин се засмя. — Аз обичам чай, но предполагам, че възвращенците не го понасят.

— Те всички са луди. — Застанал в ъгъла, Лайъм Акибоно отпи внушителна глътка от два пъти по-силно концентриран „Състейн“.

Трайстин потрепера при мисълта какво щеше да причини толкова „Състейн“ на вътрешностите му.

— Не си ли съгласен?

— Не виждам как вътрешностите ти остават на място след толкова много „Състейн“.

— Какво ще кажеш за възвращенците? Изглежда ще бъде по-добре, ако можем да използваме смъртоносните горелки на всичките им планети. Не ни е притрябвала недвижимата им собственост. Защо не ни оставят на мира? Те със сигурност са луди.

— Не е възможно да са напълно луди. Иначе не биха представлявали толкова опасна заплаха за толкова дълго време. — Трайстин изтри челото си.

— Срещал ли си някога възвращенци? — Лайъм отново отпи глътка „Състейн“.

— Трябваше да разпитам неколцина от тях, когато бях на граничната полоса. Някои бяха като онези в корветите, готови да направят всичко, за да ме убият. Други действаха много смислено и аналитично — офицерите им. — Трайстин постави чашата си на лавицата и изтри чело с ръка. Имаше нужда от душ след разбора на операцията, а той щеше да трае дълго, сигурен бе в това.

— Значи... възвращенците разполагат с много голямо количество войници — пушечно месо, натъпкано с идеали, както и с разумни, аналитични офицери? — попита Кейко, след като постави стола в ъгъла на трапезарията.

Трайстин сви рамене.

— Това видях аз. Видях също така много ново оборудване и нови тактически принципи.

— Някой сигурно им ги предоставя. Те не са толкова умни. Никое същество, вярващо в глупостите, които бълва Пророкът им, не може да бъде толкова умно. — Лайъм отново напълни чашата си със „Състейн“.

— Лейтенант Десол, ела в кварталдека, ако обичаш. Лейтенант Акибоно, ти оставаш дежурен на кораба.

Трайстин получи съобщението по мрежата секунда преди то да бъде обявено от високоговорителите.

— Време е да тръгвам. Ти поемаш кораба. — Трайстин грабна баретата си.

— Да, сър — отговори Лайъм.

Трайстин срещна Джеймс на кварталдека. Командирът имаше леко уморен вид, докато двамата вървяха към центъра за разбор на бойните операции.

— Нямаше как да не чуя коментарите на Лайъм за възвращенците — бавно изрече командирът. — Смяташ ли, че в нашите редици има предатели?

Трайстин пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че всичко е възможно, но... Спомням си, че разговарях с един старши офицер след първото голямо нападение на възвращенците на Мейра. Тя изтъкна, че голяма част от технологиите, използвани в новите танкове на възвращенците, били по-развити от нашите...

— Питам се дали някой не им съобщава за нашите разработки? — каза замислено Джеймс.

— Това ми изглежда невероятно. Онези танкове са били проектирани преди да се родя аз. Стояли са на борда на кораб-троид повече от двайсет години. Как би могъл някой да запази цяла технология в тайна толкова време, без нито дума да се чуе някъде за нея? — Трайстин се засмя насила. — Освен ако половината от лидерите на коалицията не участват в заговора.

— Може би участват. Може би наистина заговорничат. Но може би ние само си мислим, че технологията е толкова стара.

Трайстин сви устни.

— Не виждам как биха могли чрез трансляция да попаднат точно на борда на кораб-троид. По този начин е трудно да попаднеш дори в звездната система, която ти трябва. Пък и броят на необходимите трансляции щеше да бъде засечен от дисплеите с фина настройка.

— Може би... — Джеймс поклати глава. — Може би. А какво ще кажеш за проклетите фаркани? Вероятно те имат пръст в това?

— Може би — съгласи се Трайстин. — Но ние получаваме от тях материали за трансляцията, с които възвращенците не разполагат.

— Сигурно все пак има някакъв начин — размишляваше Джеймс.

„Вероятно наистина е така“, мислеше Трайстин. Те разполагаха с нещо, но то не бе някаква нова технология. Тази мисъл го дразнеше, защото... та какво можеше да е по-важно от технологията?

Те тръгнаха по входно-изходния ръкав, излязоха на ниво Бета на дока и продължиха към помещението за разбор на изпълнената мисия.

Двама техници стояха в коридора. Единият, който държеше куфар с инструменти в ръка, направи гримаса и Трайстин разсеяно повиши чувствителността на слуха си.

— Онези двамата... страшни дяволи... командирът е от фамилията Сзаки. Френкел, бившият шеф на станцията, нещо го измамил... онзи пък изпратил Френкел да ръководи затворническия лагер на възвращенците на южния остров... а другият... направо разкъсва кораба от маневри... и се усмихва след това...

Трайстин престана да долавя думите им, когато двамата с командира завиха към стаята за залата за разбор на операциите. Той се огледа и преглътна мъчително. Дванайсет пилоти — шестима от кръстосвачите и шестима командири на корвети — от почти четирийсет човека, които присъстваха на инструктажа преди началото на мисията.

И те го нарекоха „дявол“? Заради онова, което бе направил, за да оцелее? Опита се да не мисли по този въпрос... Нима не беше възможно да съществува някой по-добър начин човек да остане жив?

Как? Всичко, което коалицията притежаваше, бе хвърляно във войната, за да задържа възвращенците в състояние на равновесие на силите... поне той виждаше по този начин създалото се положение от „Уилис“. В действителност може би беше по-зле, щом като хора с връзки като Джеймс говореха за предатели? Или за намесата на фарканите.

— Как ти харесва да те смятат за дявол? — попита тихо Джеймс, когато седна на един от столовете в залата.

— О... — Трайстин замълча. — Предполагам, че е по-добре да си жив дявол, отколкото мъртъв ангел, макар и понякога да се чудя дали наистина е така.

— И аз.

След това двамата мълчаливо зачакаха командир Ацуги.

42.

Една трета от индикаторите пред Трайстин започнаха да проблясват с остра кехлибарена светлина, мрежата пукаше заради претоварването на бордовите системи. Той изчисли курса към връхлитащите възвращенски кораби и освободи пусковите механизми на торпедата.

— Торпедо едно, огън!

— Торпедо две, огън!

— И двата механизма за зареждане засякоха, сър! — това беше отговорът на офицера по въоръжението. Атакуващите корвети на възвращенците — пет сини петна, които настъпваха в плътна формация — се приближаваха на екрана за външната обстановка. Ето, вече се намираха на разстояние една светлинна минута от него.

Единственото торпедо на „Уилис“ бе отблъснато от припокриващите се предпазни щитове на корветите, без да им причини никаква вреда.

Вътрешностите на Трайстин полетяха към гърлото му, когато насочи цялата енергия, поддържаща изкуствената гравитация в кораба, към предпазните щитове. Аккумуляторите започнаха да подават мощност неравномерно, създадите се пикове в енергията предизвикаха появата на статично електричество в мрежата. Още повече индикатори блеснаха с кехлибарена светлина, която почти светкавично стана червена.

Съскането на вентилаторите замря, миризмата на горящи изолационни пластове започна да се промъква през шахтите с различно предназначение.

Нито един от останалите кораби на коалицията не се намираше в близост до „Уилис“, за да притъпи нападението на възвращенците. Трайстин изправи носа на кораба почти под ъгъл от 180 градуса после реши да използва максималната мощ както на системата за енергийно хранване, така и на аккумуляторите. Системата за хранване щеше да

успее да подава 120 процентна мощност в продължение на половин минута.

Светлината на останалите индикатори от кехлибарена стана червена и тази трансформация на цветовете се превърна в настъпателно движение, което заля целия пулт за управление пред Трайстин.

Макар че бе изключил вентилационната система и цялата енергия бе подавана към двигателите, сините петна се приближаваха все повече към „Уилис“. Акумулаторите подадоха мощност за сетен път и излязоха от строя.

Трайстин светкавично изключи всички източници за външна радиация и спря подаването на енергия до всички чувствителни към шок удар системи.

Бам! Корабът се разтресе от експлозията на торпедото — ударът не беше пряк, но достатъчно тежък, слабото съскане, което се чуваше в кораба, прерасна в нисък рев и нещо подобно на вятър се изви в пилотската кабина.

Онези от индикаторите, които все още работеха, светеха в яркочервен цвят. След това екраните в пилотската кабина започнаха да угасват. Върху лявата стена заблестя аварийното осветление, но след малко и то угасна.

Бам! „Уилис“ потрепера под удара на друго торпедо.

Ушите на Трайстин запищяха, когато въздухът започна да излиза извън кръстосвача. Той се освободи от предпазните колани и започна да се придвижва мъчително напред, изпадна в състояние на безтегловност, докато се стремеше се да стигне до шкафа с бойните скафандри. Усещаше как очите му излизат от орбитите си, но въпреки това се мъчеше да остане със затворена уста.

Всички светлини угаснаха и пилотската кабина потъна в непрогледен мрак. Трайстин затърси пипнешком скафандъра зад креслото на пилота, опитвайки да се задържи притиснат към него. Загубата на въздуха заплашваше да го изхвърли от кабината, той усещаше как кожата му набъбва, затворените му очи щяха да изхвъркнат от лицето му, последните остатъци от въздух се измъкваха през носа му, празното пространство, космическият мрак започна да изгаря дихателните му пътища...

Той скочи рязко от леглото, останал без дъх. Лицето му бе плувнало в пот, бельото му бе подгизнало като след особено тежка мисия.

Опита да се засмее — този сън беше наистина тежка мисия, едно действително брутално изпитание, — ала гърлото му бе така пресъхнало, че в крайна сметка единственият звук, който успя да издаде, беше суха, стържеща кашлица.

Бавно, съвсем бавно спусна босите си крака върху студената метална палуба и отпусна глава в дланите си.

— По дяволите... по дяволите... — измърмори гласно той.

Както всички страшни кошмари, този му изглеждаше напълно реален. Сърцето му все още биеше лудо, устата му бе пресъхнала. Дори очите му като че все още горяха, притиснати от безкрайния мраз на открития космос.

Защо този кошмар се появи точно сега? Какво означаваше той? Нима собственото му подсъзнание му подсказваше, че не разполага с повече време и не може да измисли нови хитрости?

Докога щеше да измисля все нови и нови номера, за да оцелее? Докога можеше да придвижва „Уилис“ по ръба между възможното и невъзможното, преди корабните системи да излязат извън строя в катастрофална каскада? Като онази, която бе видял в кошмара си.

Известно време Трайстин продължи да притиска глава с ръцете си.

В този миг цялата проклета война му изглеждаше така безполезна. И двете страни просто ескалираха напрежението, хвърляха все нови и нови хора и оръжия в битките, но какво можеше да направи той? Без никакво съмнение възвращенците нямаше да престанат, дори ако коалицията предадеше в ръцете им Мейра и половината — или всичките — планети, които бяха подложени на преобразяване по предварително съставен план.

Разтреперан, Трайстин пое дълбоко дъх, изправи се в мрака и обиколи няколко пъти каютата си, позволявайки на въздуха от вентилаторите да изсуши подгизналото от пот бельо.

Утре щеше да се чувства добре. Наистина щеше да бъде добре. Утре.

Продължи да върви и да описва кръг след кръг в малкото помещение, като се опитваше да не мисли за кошмара си. Та това беше

само сън. Сън. Просто сън.

43.

Когато „Уилис“ се приближи към орбиталната станция на Мейра, Трайстин отново проследи внимателно екрана, изобразяващ външната обстановка. Все още беше изумен от броя на следите, засечени от дисплея с фина настройка.

Почти десетина корвети кръстосваха орбитата на Мейра и се опитваха да проследят параглайдерите, които се спускаха към планетата. Според официалните доклади неутрализирането на параглайдерите достигаше до седемдесет процента.

Трайстин изсумтя. Седемдесет процента от засечените параглайдери, изстрелвани от троидите. Той беше проверявал какъв е броят им според официалните доклади — това бяха едва половината от параглайдерите, които бе видял в действителност — при това Трайстин беше участвал в битката, бе наблюдавал със собствените си очи как глайдерите изскачат от корабите-троиди.

Преди почти година и половина, когато той и „Уилис“ бяха пристигнали от Пердия, стандартната въздушна сила на външната контролна орбитална станция се състоеше от три кръстосвача и дузина корвети. Сега самата станция беше два пъти по-голяма по размери и поемаше поддръжката на три пъти повече бойни кораби. Почти три пъти повече корвети патрулираха около Мейра във все по-напрегнатите усилия на командването да възпре нападенията на глайдерите.

По-големият брой бойни кораби позволяваше употребата на взаимно припокриващи се предпазни щитове и участие в боя на многобройни формации; по-новите торпеда с повишен обseg на действие бяха помогнали много в изпълнението на задачата, но не достатъчно. Всеки следващ троид носеше на борда си все повече и повече разузнавателни кораби, които бяха почти толкова големи и бързи, колкото корветите на коалицията — освен това те бяха въоръжени с повече торпеда.

Върху орбиталната станция, представена на визуалния екран, се забелязваше една-единствена червена точка — само една мъничка,

пулсираща червена точка.

— На дока в станцията е разположен кораб на фарканите, сър.

— Напоследък те използват станцията твърде често, тези коварни извънземни.

Трайстин се замисли. Фарканът, който бе провел интервюто с него в Клайсийн, не беше коварен. Настоятелен, но не и коварен. За да проведе подобно интервю сега, би трябвало да използва орбиталната станция.

— Стоманен жезъл две, приземете се на стенд Гама три.

— Прието, контролен модул, приближаваме стенд Гама три.

Трайстин задейства много внимателно помощните двигатели и след това регулира положението на кораба посредством турбореактивните дюзи. Глухият звук „кланк“ този път бе едва доловим.

— Много гладко... както винаги — отбеляза Джеймс и се протегна.

Трайстин магнетизира опорните дискове, след това двамата пилоти преминаха през процедурите по изключване на бордовите системи.

След смяната в захранването гласът на Кейко зазвуча във високоговорителите:

— Лейтенант? Един техник ви очаква с официален документ, изпратен за вас.

Джеймс погледна към Трайстин.

Трайстин отвърна на погледа му и сви рамене.

— Само не ми казвай, че те преместват на друго място. Зная, че командването изпитва липса на пилоти, но... все още е малко рано.

Трайстин разбираше загрижеността на Джеймс. Командирът притежаваше тактически умения и политически знания, но му липсваше способността да реагира бързо и инстинктивно точно. Те двамата бяха добър екип. Без втори пилот с вещината на Трайстин „Уилис“ можеше отдавна да се е превърнал в статично електричество, получено в резултат от конверсия на различни видове енергия. Без прозорливостта на Джеймс Трайстин несъмнено щеше да попадне в ситуации, откъдето трудно — а вероятно и въобще не би могъл да се измъкне. Но въпреки това той продължаваше да сънува кошмари... и това ставаше все по-често.

Трайстин освободи предпазните колани и тръгна към кварталдека.

— Лейтенант Десол? — Един техник, който имаше разтревожен вид, подаде някакъв запечатан плик на Трайстин. — Това е за вас, сър. — След това, стиснал още няколко плика в ръка, техникът изчезна по коридора.

Кейко и Лайъм, които изневиделица се оказаха наблизо, наблюдаваха с немигащи очи как Трайстин отваря запечатания плик.

Той го прочете, след това се засмя и поклати глава.

— Трябва да премина през специален общ медицински преглед в медицинския център на станцията. Това е всичко. — Вече знаеше защо корабът на фарканите стои на док в станцията, вероятно предприемайки полет веднъж в годината или веднъж на две години заради лекарите на фарканите.

— Все още не сме се отървали от тях — изрече Джеймс с усмивка.

— Как мога да постъпя? — Трайстин се намръщи. — Тук пише „колкото е възможно по-скоро“, затова по-добре да побързам.

Лейтенант Десол тръгна към каютата си.

— В изследване на фарканите ли участваш? — попита Джеймс.

Трайстин спря.

— Да.

— Тези изследвания започнаха, след като аз вече бях преминал стадия „младши офицер“. И как ги намираш?

Трайстин помълча, преди да отговори:

— Странни са. Не такива, каквито човек очаква да бъдат. Прекалено далечни и чужди, и същевременно прекалено подобни на човешки същества.

— Коварни са. Те имат свой собствен ред и ние ще се чувстваме по-добре без него, но имаме нужда от помощта им.

— Бих желал да узная какво в действителност искат — призна Трайстин.

— Същото се отнася и за половината от членовете на Щаба на военното командване, но те ни оказват помощта си късче след късче в замяна на привидно ненужна информация. Коварни са... по-лоши от възвращенците. — Джеймс поклати глава, после добави: — Може да не съм на борда, когато се върнеш. Лайъм трябва да провери нещо в

отдела по снабдяване с боеприпаси и резервни части. Той все още има проблеми с механизмите за зареждане на торпедните установки. Ще се разберете с него. Ясно, нали?

— Ще измислим нещо, сър.

Трайстин бързо взе душ, облече зелената си униформа, предпочитайки я пред онази, която използваше в пилотската кабина, и пое към медицинския център.

Станцията все още миришеше на пластмаса и трева от пустошта — мазна трева от пустошта. Трайстин долавяше и миризмата на много хора, събрани на едно място.

Когато лейтенант Десол влезе в медицинския център, забутан в петото ниво на станцията, и премина през пропускателния автомат на чакалнята, го поздрави познато лице.

— Седни, Трайстин. Ще трябва да почакаме известно време — майор Ултийна Фрейър се усмихваше иронично в негова посока.

Трайстин седна.

— Не знаех, че си тук — искам да кажа, тук, в системата на Парвати.

— Наскоро пристигнах. Аз съм новия командир на „Мишима“.

— Поздравления.

— Не съм сигурна дали да се радвам. Тук ви обстрелват твърде усилено напоследък.

— Къде беше?

— Около Сафрия. Изпратиха срещу нас няколко троида, но изоставането във времето означаваше, че...

— Изоставане във времето ли?

— Преобразяването на Сафрия по предварително изработения план се извършва по-бързо, отколкото това на Мейра. Данните, които получавахме в ранните етапи, ни караха да очакваме обратното.

Трайстин кимна и най-сетне разбра: възвращенците обикновено нападаха планетите, които по-скоро щяха да станат обитаеми. Мейра беше изостанала в това отношение, а Сафрия се бе развила по-бързо, благодарение на по-голямото количество от замръзвал въглероден двуокис и подпочвена вода, отколкото откритите при първоначалните проучвания. Но нападенията с възвращенските кораби-троиди бяха запланувани от трийсет до петдесет години по-рано, точно след удара срещу Хармония.

— Разбира се, това не винаги е в сила. Погледни бъркотията, която стана в системата Хеликония.

— Каква бъркотия? — гласът на Трайстин се изостри.

— Не си ли чувал? Изпратили голям кораб-тройд там. Предполагам, че нашите са успели да го отблъснат, но някои от възвращенските разузнавателни кораби нападнали орбиталните станции, занимаващи се с преобразяването на планетата. Чак след това корабите на възвращенците били елиминирани. Една от жените-пилоти от твоята група — Теканаве, мисля, че беше майор — застанала начело на нашата контраатака. Наградена е с Почетна звезда. Посмъртно.

Трайстин поклати глава. Това беше единственото, което можеше да направи. Как би могъл да разбере какво е станало със Сая?

— Добре ли си?

— Проклети възвращенци... — Той сви устни. Как би могъл да разбере? — Съществува ли начин да получа по-подробна информация за нападението срещу станциите на Хеликония?

Ултийна поклати глава.

— Не мисля. Мой братовчед работеше там, но никой не ми каза нищо. Какво има?

— Сестра ми отговаряше за един от биологичните проекти за въздушни спори.

— Съжалявам. — Ултийна го погледна. В тъмните ѝ очи проблясна загриженост. — Може пък тя да е добре. Казаха ми, че станциите са оцелели, а щом е така, значи...

— Че и някои от хората са оцелели. — Трайстин навлажни устните си. — Надявам се, че наистина е така. Наистина се надявам.

— Сигурно сте били много близки.

Трайстин кимна.

— Съжалявам. Можеш да потърсиш информация за нея чрез административния кабинет. Понякога хората там знаят — заради трансферите на специалисти и други подобни мероприятия.

— Благодаря. Това е идея... — Трайстин облиза устните си. Сая — как би могъл да разбере какво се е случило с нея?

Те вдигнаха глави, когато се появи един техник.

— Лейтенант Мацуми?

Набит офицер стана и последва техника.

— Понякога... понякога ми се ще да ги размажа всичките! — Трайстин си наложи да разтвори юмруците си.

— Насилието върши работа... но до известна степен. Само че ако противниковата страна оцелее, нещата могат да се влошат още повече — отбеляза Ултийна.

— Бих могъл да унищожа Уайстух и всичко останало на континента, а може би живота като цяло навсякъде на Орум.

Ултийна кимна с иронична усмивка.

— Не се смей. Та това е достатъчно просто. Взemi най-големия трансляционен кораб, с който разполага коалицията, ускори го в максимална степен чрез субтранслационните агрегати — онези със засилена реактивна способност, които използваме за торпедата. После насочи кораба към Орум. — Трайстин изтри челото си.

— А тях какво би ги възпряло да сторят същото?

— Теоретически погледнато — нищо. Само това, че възвращенците имат нужда от повече пространство за живот от нас. Точно сега ние се бием при условия, които те са наложили. За всеки изгубен наш човешки живот нас ни боли повече, отколкото тях за хилядите, които губят.

— Членовете на Съвета по планиране няма да приемат подобен метод за унищожение.

— А какъв биха предпочели? — попита Трайстин.

— Ти предлагаш да прибегнем до по-разрушителни средства. Те също биха могли да го сторят — и ще използват още по-убийствени методи от нашите. Например, ще насочат кораби-троиди срещу планетите. След подобно нападение би ли оцелял някой от нас?

— Ще бъдем не по-мъртви, отколкото ако тази война продължава по начина, по който се води сега.

— Сега не е чак толкова зле.

— Не е ли? Ами какво ще кажеш за това? — Трайстин снижи глас и цитира: — „Ти ще унищожиш всички хора, които Господ, твоят Бог, изпрати срещу тебе; в очите ти не трябва да има милост за тях...“ Откъс от ужасната им книга на Торен.

— Ти си циничен, Трайстин. Имаш такова открито, предизвикващо доверие лице... но толкова други неща остават незабелязани от повечето хора. — Ултийна наполовина се засмя, наполовина се намръщи. — Може би затова...

— Какво затова? — попита той със закъснение.

— Нищо. — Ултийна се засмя. Изразът на лицето ѝ хем изразяваше топлина, хем бе недоволен. — Не след дълго ще получиш третата нашивка за чин майор. Повишенията предстоят скоро.

— Дали сме повече жертви, има нужда от командири. Значи е резонно да повишат обикновените пилоти.

Ултийна зашепна и Трайстин трябваше да засили остротата на слуха си чрез вградения нервен чип.

— Водят се все повече битки, при които изчезването на кораби от коалицията не може да бъде обяснено.

— Тоест?

— Носи се следният слух: ако обърнеш кораба в посока, противоположна на предварително начертания курс, и подадеш мощност както при извършване на трансляция — трансляционната грешка се увеличава десетки пъти, а може би и повече.

— И пилотите правят това?

— По-добре това, отколкото да очакваш торпеден залп, след който няма да оцелееш, нали?

— Но нали после ще бъдеш изправен пред...

— Ако ти се удаде възможност, Трайстин, дръж си очите отворени. Ще видиш какво имам предвид. — Ултийна се раздвижи върху пластмасовия стол, когато към тях се приближи един техник.

— Майор Фрейър?

— Пази се, Трайстин! — Ръката ѝ сякаш случайно докосна неговата, макар че пръстите ѝ притиснаха кожата му. След това тя си отиде, следвайки техника по коридора.

Топлината от докосването ѝ се задържа известно време в ръката му. Прииска му се да поклати глава. Какво говореше тя? И как успяваше да го изрази по толкова различни начини? За миг му изглеждаше почти близка и лесно досегаема, а в следващия приказваше за пилоти, които прибягваха до трансляция, за да избягнат смъртта от торпеден залп. В подобно поведение имаше известен смисъл. Дори командир Фолсъм беше изтъкнал, че да се върнеш по-късно по време на битката е по-добре, отколкото да бъдеш унищожен. Но да удължаваш трансляционния ефект, за да не се върнеш незабавно в боя... или пък да не се върнеш въобще?

Нима Ултийна му казваше, че цялата война е безсмислена и трябва да спаси живота си с цената на всичко, ако може? Той пое дълбоко дъх. Нима наистина бе чак толкова зле? Опита се да обмисли този въпрос — рационално, както би казал баща му. И двете враждуващи групировки влагаха все повече жива сила и техника в тази война; а резултатът от това, както по всичко личеше, беше следният: все повече нарастваше броят на избитите и от двете страни, все повече материали и техника бяха унищожавани. Можеше ли коалицията да направи нещо по-различно? Той изсумтя. Откъде би могъл да знае? Хората от фронтовата линия знаеха съвсем малко за голямата обща картина и имаха прекадено много грижи да оцелеят.

Стори му се, че техникът се върна прекадено скоро.

— Лейтенант Десол?

Не видя Ултийна нито когато се насочи към диагностичния компютърен терминал, нито по-късно, когато чакаше за интервюто си.

Ниска, тъмнокоса лекарка го помоли да стане от ненеудобния пластмасов стол пред двата съседни кабинета на ъгъла в медицинския център. Наоколо миризмата на дезинфекционния разтвор се бореше с вонята на тревата от пустошта, пластмасата и озона. Трайстин почувства, че носът му го сърби, но той не го потърка, а само се изправи и последва жената.

— Лейтенант Десол, аз съм доктор Суруки. — Военната лекарка кимна с глава към фаркана. — Това е доктор Найли Джуле.

— Добър ден, лейтенант. — Трайстин отново почувства как думите се появиха във вградения му нервен чип.

— Добър ден.

Този фаркан се различаваше от Джере, макар че зелените му зъби и червените очи бяха същите.

— Знаете каква е практиката, лейтенант. Аз ще бъда в съседния кабинет — каза доктор Суруки и затвори вратата след себе си.

Комуникационната мрежа в стаята блокира, когато Трайстин зае единия стол, а фарканът — този срещу него.

Езикът на извънземния потрепера, без да докосва зелените му кристални зъби.

— Всичките ли групировки от човешки същества, създали определена култура, се състоят от крадци, лейтенант?

Трайстин пое дълбоко дъх. Защо фарканите съсредоточаваха вниманието си върху кражбата и етическите проблеми?

— Както казах на доктор Джере, подозирам, че всички разумни култури би трябвало да практикуват кражбата в определена степен, за да оцелеят.

— Вие крадец ли сте?

— Също така казах на доктор Джере, че ме дразни начина, по който е формулиран този въпрос. Да, аз съм отнемал живота на други човешки същества, за да мога да живея, за да живеят други хора като мен. Предполагам, че това може да бъде наречено кражба, ала не съм знаел, че това ме превръща в крадец.

— Кое ви дразни повече — самата дума или представата за деянието?

Трайстин сви рамене.

— Вече до голяма степен съм признал, че думата „крадец“ ме дразни.

— Не признавате, че сте крадец — няма това не ви прави лъжец? Трайстин преглътна. Още етични проблеми.

— Това предполага, че приемам вашето определение... и стойностите зад него.

Фарканът не отговори незабавно.

Трайстин зачака.

— Трябва ли да се променят стойностите, преминавайки от един разумен вид към друг?

— Да, моралните стойности се променят. Дали това би трябвало да става е друг въпрос.

— Трябва ли вашият вид и моят да имат различни интерпретации на най-важните морални стойности?

— Подозирам, че наистина имаме различни интерпретации на тези стойности.

— Но дали би трябвало да бъде така?

Трайстин се намръщи.

— Нима вие и културната група, която наричате „възвращенци“, трябва да имате различни интерпретации на най-важните стойности?

— На практика ние имаме различни интерпретации. Някои от тях силно се различават помежду си.

— А нима трябва да постъпвате така? Има ли абсолютни универсални стойности?

— Някои твърдят подобно нещо.

— Бих ви помолил да помислите по тези въпроси. — Фарканът стана от стола и изчака Трайстин да се изправи.

— Добре. — Трайстин направи лек поклон и отвори вратата, след това спря и почука на съседната. — Приключихме, доктор Суруки.

— Благодаря ви. — Доктор Суруки отвори вратата и се усмихна. — Благодаря ви, лейтенант.

Трайстин се върна в централната приемна на медицинския център, след това отново тръгна по коридора, като се питаше защо фарканите задават въпроси за разликите в моралните стойности на възвращенците и хората на коалицията Еко-Тек. Това означаваше, че бяха изучавали и двете култури — но с каква цел? Джеймс имаше право; ставаше нещо скрито, коварно, но коалицията се боеше да разследва подробно какво, което водеше до още повече неприятности. Дори Ултийна бе намекнала за това.

— Трайстин?

Той вдигна глава. Ултийна Фрейър, облечена в зелената си униформа, беше сама, а край нея преминаваха хора от техническия персонал на станцията.

— Да? — Той се приближи към нея.

— Просто исках да ти кажа довиждане. Изглеждаш разтревожен. Надявам се, че не приемаш фарканите прекалено сериозно.

— А как да се отнасям с лекота към тях? — Той си наложи да се засмее. — Те непрекъснато задават такива въпроси, по които пилотите не бива да разсъждават.

Тя сбърчи чело.

Трайстин забеляза фините бръчици, излизащи от ъгълчетата на очите ѝ, прищя му се да протегне пръсти към тях, но ръката му въобще не помръдна от мястото си.

— Значи ти задават въпроси? — попита накрая тя, като че изричането на всяка дума ѝ струваше огромна вътрешна борба.

— Обикновено на етични теми. А на теб?

— Въпроси из областта на математиката. Такъв беше моят докторат. Задават ми въпроси за приложението на определени...

параметри.

Трайстин усети, че навлажнява устните си с език.

— Трябва да тръгвам. Вече закъснях за рапорта. — За миг ръката ѝ докосна рамото му, после се отпусна надолу. Тя се усмихна. — Пожелавам ти късмет. Наистина ти го пожелавам.

— И аз на тебе.

Той не откъсна поглед от стегнатите ѝ стъпки, докато Ултийна не изчезна зад завоя в коридора. Та тя се беше държала почти като човешко същество! Той изсумтя — дори нещо повече — беше се държала като истинска, жива жена. А може би просто си въобразяваше?

Най-сетне Трайстин се обърна и се насочи към административния кабинет. Трябваше да разбере нещо за Саля, преди да се върне в „Уилис“, за да поеме дежурството от Лайъм. Само да можеха да му кажат нещо... Пък Лайъм щеше да почака. А също така и въпросите на фарканите — поне докато се прибереше на кораба.

44.

„Уилис“ промени курса си. Трайстин пресметна отново позицията, от която трябваше да изстреля червените торпеда; беше нужно да компенсира загубата на тяга, причинена от усилията му да избегне привидно безбройните редици от разузнавателни кораби на възвращащите.

— Поеми управлението на кораба, Трайстин — заповяда Джеймс. — Офицер по въоръжението, лейтенантът поема кораба. Изпълнявай неговите команди.

— Прието, сър.

— Премини на стрелба с червени торпеда — нареди Трайстин.

— Преминаването е извършено.

Едно единствено торпедо избухна, разтърсвайки предпазния щит на „Уилис“, Трайстин подаде 110 процентен приток на енергия към двигателите в продължение на десет секунди. През това време кръстосвачът преодоля удара на вражеското торпедо.

— Червено торпедо едно е готово за стрелба — металическият глас на Лайъм подаде рапорта по мрежата и прозвуча във вградените нервни чипове на двамата пилоти. Трайстин въведе данните за курса на трите възвращенски кораба, които връхлитаха срещу „Уилис“, направи повторна промяна в курса на самия кръстосвач и преглътна с усилие. Този път поне не ги нападаха пет вражески кораба. Челото му беше обляно в пот, той автоматично го изтри с ръкава на пилотската си униформа.

— Червено торпедо едно, огън! — Гласът му беше дрезгав.

— Червено торпедо едно е изстреляно.

— Червено торпедо две, огън.

— Червено торпедо две е изстреляно.

Трайстин засили тягата на кръстосвача за няколко секунди, докато механизмите за зареждане приведат в готовност за стрелба торпедните установки.

— Червено торпедо три, огън.

- Червено торпедо три е изстреляно!
- Червено торпедо четири, огън.
- Червено торпедо четири е изстреляно.
- Премини към стандартни торпеда.
- Преминаването към стандартни торпеда е осъществено.

Лайъм още не беше потвърдил преминаването, когато Трайстин насочи кръстосвача челно срещу разузнавателния кораб на възвращенците, който водеше формацията. Той използваше вградения си нервен чип, усещаше как през цялото му същество прелитат непрекъснатите серии от числата на изчисленията, пронизвайки го като стрели. Стомахът му се бе покатерил към гърлото и това не беше никаква изненада, тъй като корабът бе поддържал минимална стойност на g през по-голямата част от времето от началото на цялата операция досега.

Дори с риск да претовари датчиците, лейтенант Десол не можеше да си позволи да изключи чувствителните към шок удар системи — не с трите възвращенски кораба, които връхлитаха срещу тях. В краен случай можеше да го направи, но за не повече от една-две секунди.

Беше успял да се промъкне достатъчно близо до троида, но това означаваше, че „Уилис“ бе позволил на възвращенските разузнавателни кораби да затворят всички възможни пътища за отстъпление. Беше невъзможно кръстосвачът да оцелее, преминавайки през останките, които щяха да се пръснат след експлозията на троида.

— Преминаването към стрелба с обикновени торпеда е осъществено — докладва Лайъм.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън! — Трайстин подаваше рязко командите в мрежата.

Докато се извършваше зареждането на торпедните установки, Трайстин за миг подаде максимална енергия на левия двигател, и насочи кръстосвача челно срещу първия разузнавателен кораб на възвращенците. Прииска му се „Уилис“ да притежаваше способността да изстрелва повече от две торпеда едновременно — такива установки бяха монтирани в новите кръстосвачи.

Спри да мечтаеш! Идиот! Той сви устни.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Още две торпеда полетяха срещу възвращенския кораб, който бе отрязал пътя за спасение на „Уилис“.

Оставаха около две секунди до предстоящия удар на червените торпеда в троида!

— Изключи системите, чувствителни към шок удар! — подаде рязко заповед лейтенантът, прескочи процедурата за кръстосана проверка на екраните и изключи всички датчици. След това пренасочи енергията, с която системата захранваше помощните двигатели, към предпазните щитове на кръстосвача и позволи на „Уилис“ да полети сляпо срещу възвращенския кораб.

Изминаха десет секунди след удара, който според изчисленията на Трайстин червените торпеда трябваше да са нанесли на троида. Той извика с дрезгав глас:

— Включи системите, чувствителни към шок удар!

— Получаваме данни за външната обстановка.

Подсилените с допълнителна енергия предпазни щитове на „Уилис“ отразиха поредния торпеден удар. Върху командния пулт всички индикатори заблестяха с кехлибарена светлина.

Трайстин пренебрегна предупредителните кехлибарени сигнали; по същия начин оставяше без внимание кошмарите си и разсъждения от вида „можеше да се получи иначе“ и „ами ако...“

Екранът за външната обстановка показва, че корабът-троид не се бе разпаднал изцяло — просто се беше разцепил на две, не, по-скоро на три огромни къса.

Най-сетне, след шест изстреляни торпеда, две от тях изглежда бяха поразили целта, защото възвращенският разузнавателен кораб избухна и се превърна в енергия.

Още две сини пунктирани линии продължаваха да преследват „Уилис“. Трайстин започна да подава нормалното количество енергия на предпазните щитове, промени курса на кръстосвача, като увеличи трикратно стойността на g и го насочи челно към следващия разузнавателен възвращенски кораб. Макар че при тази позиция вероятността да го порази не бе особено голяма, „Уилис“ имаше следните преимущества: беше скрит в максимална степен зад предпазните щитове, възможно най-малка площ от него бе изложена на удар, като същевременно Трайстин щеше да се възползва от възможността за многократна стрелба с торпеда, която му

предоставяше кръстосвачът. По такъв начин шансът да елиминира вражеския кораб се увеличаваше.

Теоретично беше възможно предпазните щитове на кръстосвача да деформират при сблъсък и отстранят от пътя си разузнавателен кораб, но Трайстин никога не бе проявявал желание да изпита подобно нещо на практика. Освен това щитовете биха могли да възпрат две торпеда, удрящи кораба едновременно в една и съща точка — а тъкмо такъв удар щеше да се опита да нанесе възвращенският пилот при тези обстоятелства.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Трайстин направи нови изчисления, комбинира мощността, подавана от акумулаторите и тази в наличност в цялата система за енергийно хранване. В продължение на близо минута натовари системата за хранване до 110 процента, след което остави мощността да спадне малко под максималната възможна стойност за функциониране на двигателите.

Повечето от индикаторите на командния пулт заблестяха с кехлибарена светлина. Трайстин светкавично изключи вентилационната система и веднага щом торпедните установки бяха заредени, изстреля две торпеда.

Системата изпрати съобщение, чиито думи бяха изписани с червени букви: „Остават четири торпеда“. Трайстин преглътна мъчително, пое дълбоко въздух, борейки се с повишеното налягане, като се опитваше да не обръща внимание колко задушно бе станало в пилотската кабина.

Овлажни сухите си устни с език.

На екраните виждаше, че два разузнавателни кораба атакуват „Мишима“, а други два се насочват към „Изанаги“. „Мориган“ вече се бе превърнал в прах и чиста енергия. Но „Кембъл“ беше свободен и се отправи на помощ на „Изанаги“.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Макар че възвращенският кораб бе спуснал пред себе си предпазните щитове, те не се оказаха достатъчни и Трайстин си позволи лека усмивка. Изведнъж осъзна, че третият разузнавателен кораб го преследва в тил — а това беше най-слабо защитеният сектор на „Уилис“.

Направи изчисление, обобщаването на данните трая няколко наносекунди. След това спря подаването на енергия към двигателите, използва турбореактивните дюзи, за да смени колкото е възможно по-бързо позицията на „Уилис“, обръщайки го под ъгъл 360 градуса в пространството. За секунда подаде максимален приток на енергия към двигателите, след което я пренасочи към предпазните щитове. Те заблестяха в кехлибарена светлина, ударени от вражеско торпедо. Да, бяха обагрени интензивно в кехлибарено, но удържаха. Възвращенският разузнавателен кораб връхлетя срещу „Уилис“.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Трайстин отново промени курса на кораба и като пренебрегна факта, че ужасно му се гадеше, подаде пълна мощност на двигателите. Някой в задната част на кръстосвача повръщаше.

Комбинацията от работата на двигателите с максимална мощност и ударите на торпедата беше достатъчна; ентропията бе увеличена от разпилените фрагменти на още един елиминиран възвращенски разузнавателен кораб.

Трайстин огледа екраните и забеляза, че от „Кембъл“ се насочват плътни зеленикави пунктирани линии към останките на троида. Всичките три торпеда-убийци поразиха целите си и този път фрагментите от огромния кораб се превърнаха в частици с безкрайно малки размери.

Трайстин продължи да поддържа максимален приток на енергия към двигателите и насочи „Уилис“ към „Мишима“.

Един от възвращенските разузнавателни кораби се отдели от ятото, което атакуваше „Мишима“. Трайстин направи необходимите изчисления и се засмя.

— Торпедо едно, огън! Торпедо две, огън!

Пунктираната линия, изобразяваща полета на двете последни торпеда, пробяга по екрана и застигна бягащия разузнавателен кораб на възвращенците.

„Няма торпеда. Няма торпеда!“ — системата изписа съобщението с червени букви, които заблестяха срещу Трайстин.

Възвращенският кораб изчезна от екрана, след като го застигна торпедният удар.

— Но как...?

— Повреда в механизмите на предпазния щит. Вероятно заради това пилотът прекрати атаката — отговори на недовършения въпрос на капитана Трайстин и продължи да наблюдава данните, подавани от системата.

Две корвети и кръстосвачите „Уилис“, „Мишима“ и „Кембъл“ — само те бяха останали от всички кораби, започнали битката.

Трайстин кимна доволно. Всичките му сетива потвърдиха, че „Мишима“ и Ултийна бяха невредими. Надяваше се, че следващият трюид ще ги нападне след много време — след много, много време; после намали мощността на двигателите.

— Екип на операция „Удар“, говори втори контролен модул на операция „Удар“. Върнете се в базата.

Трайстин погледна към Джеймс, докато командирът отговаряше на контролния модул. Едва сега осъзна, че Джеймс бе единственият старши офицер, оцелял след операцията. Трайстин не беше сигурен дали самият Джеймс го е знаел, преди да огледа дадените в битката жертви.

Лейтенантът отново изтри челото си. Трябваше да използва доста усилено пералната машина, когато се прибереше в контролната орбитална станция. Тази битка беше почти толкова страшна, колкото непрекъснато преследващия го кошмар.

Акумулаторите отново подаваха неравномерно мощност, предпазните щитове все още блестяха с кехлибарена светлина, повечето датчици работеха с понижен капацитет. Трайстин не успяваше да обобщи по-незначителните кехлибарени предупредителни сигнали.

Поне най-чувствителните дисплеи с фина настройка не засичаха присъствие на кораби-трюиди в обсега си на действие, а това означаваше няколко месеца отсрочка — а може би и по-дълъг период — без битки.

И корабът, и екипажът имаха нужда от това.

Трайстин също.

Може би щеше да научи нещо за Саля... макар че едва ли някой знаеше. Пък и да знаеше, едва ли би му казал. Може би самият той щеше да осмисли тази война, която ставаше все по-интензивна, но същността ѝ оставаше непроменена. Може би щеше да разбере какво целят фарканите. Може би... Трайстин поклати глава.

В отсрещната страна на пилотската кабина Джеймс се намръщи.

45.

Трайстин насочи „Уилис“ към стенда на дока. По време на полета не бяха засекли нито троици, нито други възвращенски кораби — понякога маршалът изпращаше кръстосвачите на разузнавателни обходи, за да се възползват от дисплеите с фина настройка и голям обсег на действие за откриване на вражески съдове в околното космическо пространство.

— Магнетизирайте опорните дискове.

Когато Трайстин и командирът завършиха проверката по изключване на корабните системи чрез вградените си нервни чипове и мрежата на кръстосвача, Трайстин усети, че Муриами вече е вдигнал механичните опори.

— Смяна в захранването.

— Имаме пълна готовност за смяната.

Когато гравитацията на орбиталната станция се установи и на кораба, лейтенант Десол се освободи от предпазните колани и се надигна от креслото.

— Командире? — долетя от кварталдека.

— Да? — отговори Джеймс.

— Съобщение за лейтенант Десол — обяви Албертини. — Очакваха ни в станцията. Съобщение и за вас, командире.

Трайстин си наложи да поеме с бавни крачки към кварталдека.

Албертини му подаде кутията, в която бе запечатано съобщението.

Трайстин още веднъж изтри чело с ръкава на униформата си, след това взе кутията и я отвори. Текстът върху първия лист хартия беше прост.

След осемнайсет дни — от първи Сикста — той щеше да стане майор Трайстин Десол.

Вторият сноп хартия съдържаше военната заповед. Той започна да я чете.

— Поздравления, Трайстин — върху лицето на Джеймс блесна момчешката усмивка. — Предполагам, че с известието те уведомяват за следното: ще бъдеш повишен в чин майор и си получил заповед, че ще поемеш командването на някой боен кораб.

— Може би... Наистина ме повишават в чин майор.

— Кога, сър? — попита Муриами.

— От първи Сикста. — Трайстин продължи да чете, като съсредоточаваше вниманието си върху ключовите думи.

Командирът бавно отвори кутията, в която бе запечатано съобщението до него. И той като Трайстин се намръщи.

След миг техникът Муриами, изгубил всякакво търпение, попита:

— Командире... сър, ако това не ви отнеме чак толкова много време... бихте ли ни казали какво става?

Трайстин отново погледна към заповедта си.

„... на или в дните около 15-и Септем 796 година... явете се в медицинския център в Камбрия във връзка с изследването на фарканите... След края на домашния си отпуск и не по-късно от 32-и Септем се явете в Щаба на военното командване... Ще получите нова задача...“

Още един общ медицински преглед на фарканите, не че имаше чак толкова нещо против... а след това щеше да получи някаква задача във военното командване? Сравнително скоро получили чина си майори напоследък не получаваха задачи във военното командване — до тях се добираха само кариеристите и некомпетентните в областта си офицери. Нима се бе провалил в изпълнението на някоя задача, без да узнае за провала си?

Джеймс Сзаки се намръщи, а след това се усмихна.

— Какво има, сър? Ако мога да попитам... — добави Трайстин.

— Получих четири комплекта заповеди. Твоята — отново поздравления по този повод, заповедта на твоя заместник, моята, както и заповедта на моя заместник.

— Какво?

— Уточнено е коя кога влиза в сила. Ти си отиваш пръв; мястото ти временно ще заеме човекът, който всъщност ще стане командир на „Уилис“, когато напусна аз. А аз ще си отида, когато пристигне твоят заместник.

— Това е малко странно, нали?

— Всъщност не е. Подготвят те за нещо, Трайстин, но не бих могъл да ти кажа какво е то. — Джеймс отново се намръщи и Трайстин се запита дали командирът просто не се опитваше да го ободри. — Някой иска ти първо да се запознаеш как функционира по-голям кораб.

— А вие къде отивате, сър? — Трайстин се чудеше дали майорът най-сетне е получил повишение, ала не му се щеше да зададе този въпрос.

— В Управлението за стратегически анализи. — Джеймс се усмихна.

— Това означава ли, че...

— Напълно. Веднага мога да добавя към трите успоредни линии на нашивката си и триъгълник.

— В такъв случай заслужавате двойни поздравления.

— Сър? — умолително изрече Муриами.

Момчешката усмивка отново грейна върху лицето на Джеймс.

— Повишили са ме преди четиринадесет дни. Така че сега мога да добавя и триъгълник към нашивките си. Лейтенант Десол след осемнайсет дни ще стане майор. През следващия месец ще се яви майор Ватачи, който ще заеме мястото на майор Десол, докато се запознае с кораба. След това, около първи Октем, ще пристигне лейтенант Валада, а аз ще напусна. Ясно ли е?

— В общи линии — отговори Албертини. — Трябва да чакаме двамата нови офицери да свикнат с работата.

— Майор Ватачи е бил втори пилот на друг кръстосвач, а след това е командвал корвета.

— Изглежда, че този човек има внушителен опит — отбеляза Трайстин.

Джеймс кимна.

Трайстин отново погледна към заповедта си. Да се яви в щаба на командването за получаване на нова задача? Дали това беше добро или лошо? Не знаеше. Дори не познаваше друг пилот, който да е получавал подобна заповед.

— Често неопределени заповеди като тази означават нещо специално, което никой не иска да предава по мрежата. — Джеймс погледна към Трайстин. — Казах им, че ти си най-добрият пилот, с когото съм летял.

— Значи са питали?

— Преди известно време получих подробен въпросник от Отдела за специални поръчения към военното командване.

Трайстин се опита да не вдиша прекалено шумно въздуха, макар че му се щеше да го стори. Заповедта му можеше да се окаже много добра, но той все пак продължаваше да се съмнява. Наложил си да се усмихне.

— Време е да празнуваме.

— Как, лейтенант? Намираме се на външна орбитална станция.

— Не зная. Но съм сигурен, че командирът ще измисли някакъв начин.

Джеймс кимна леко с глава.

Трайстин затвори кутията със заповедта и я пъкна под мишница. Трябваше да обмисли толкова много неща... но те щяха да почакат малко.

46.

Трайстин обърна глава към куфарите, подредени на пода в неговата каюта, след това погледът му пробяга по купчинката от тънки листове хартия. Смачканият най-горен лист изглеждаше съвсем обикновен, макар че не беше.

Върху него бе написано:

„До майор Трайстин Десол:

Командващият офицер на кръстосвача «Мишима» моли за честта да я удостоите с присъствието си преди да отпътувате за получаване на нова бойна задача...“

Какво искаше Ултийна? Разписанията им почти никога не съвпадаха, защото „Уилис“ и „Мишима“ бяха разположени в двете противоположни секции, които се редуваха при изпълнение на разузнавателните полети с голям обseg на действие. А как някой би могъл просто да седне на приказки с командващия офицер на боен кръстосвач? Как дори да се добере до нея, за да я види? Не би могъл просто да поеме с бодра стъпка към херметизационната камера и да заяви, че е пристигнал да я поздрави.

Дори сега, единственият начин да се види с нея беше да използва времето между пристигането на майор Ватачи и следващата совалка до Мейра. Положението му беше същото като на майор Дониджър — куфарите му бяха приготвени, самият той бе готов да отпътува, когато ботушите на Елени Ватачи докоснаха пода на херметизационната камера. Джеймс бе леко изненадан, когато видя, че майор Елени Ватачи беше жена.

Кейко Муралто дори не се бе усмихнала, когато Трайстин я помоли да провери дали командващият офицер на „Мишима“ ще бъде на борда на кръстосвача. Старшата техничка кимна и след това донесе

втори лист тънка хартия, докато Трайстин запечатваше последния си куфар.

— Майор Фрейър очаква майор Десол — това бяха единствените думи, изписани върху тънкия лист.

— Стари приятели — бе казал Трайстин. — От граничната полоса на Мейра.

Тогава Кейко се беше усмихнала.

— Никой от цялата станция няма да ви задава въпроси. Нито на вас, нито на командващия офицер на „Мишима“.

— Не е така.

Старшата техничка просто пак се беше усмихнала, а после го бе оставила сам.

Трайстин поклати глава, после сгъна двата листа хартия и ги прибра в куфарчето, където държеше наскоро получената заповед и останалите документи. Какво искаше Ултийна? И защо? Все още нямаше отговор на тези въпроси. Взе рязко куфарите си и тръгна по коридора към кварталдека.

Там бе пълно с хора.

— Късмет, Трайстин. — Джеймс пристъпи напред.

Трайстин остави куфарите, за да стисне ръката на Джеймс.

Елени Ватачи кимна учтиво с глава.

— Сър? — Кейко Муралто му подаде къс свитък, завързан с червена панделка. — Не е нещо особено, но искаме да ви го подарим.

— Не е трябвало...

— Това е просто тънкослойно холографско изображение на кораба с подписите на всички членове от екипажа.

Трайстин преглътна. Тънкослойните холографски изображения не бяха никак евтини. Зачуди се как ли са направили изображение на кораба.

— Благодаря ви. Благодаря ви. — Той внимателно постави свитъка във втория куфар и после се изправи. — Ще го запазя завинаги.

— Все още ли не знаете къде са ви разпределили, сър? — попита старшата техничка.

— Не. Ами теб? — попита Трайстин.

— В заповедта ми пише: „Техническият екип на Фуджи“. — Кейко се усмихна. — В която и школа да ме изпратят, ще бъде добре,

но смятат, че обучението ми ще бъде свързано с функциониране на бордовите системи.

Джеймс отново пристъпи напред.

— Ако някога мога да ти помогна с нещо, обади ми се, Трайстин. — Той пак разтърси ръката на по-младия мъж и се засмя. — Макар че приличаш на възвращенец, в теб има силно развито чувство за чест — дори по-голямо, отколкото някой би могъл да поиска за себе си.

— Благодаря ви. Наистина ще се обадя. — Трайстин имаше чувството, че всяка една от думите на Джеймс беше искрена. Един-единствен път изказването на командира не беше обмисляно, нито защитаваше някаква политическа цел.

Джеймс за последен път му подари момчешката си усмивка и Трайстин му се усмихна в отговор.

— Късмет, майоре — извика Албертини, когато Трайстин вдигна трите си куфара и прекоси херметизационната камера на излизане към външната орбитална станция.

— Дай им да разберат, майоре! — добави Муриами.

— Пазете се! — извика им Трайстин и излезе от херметизационната камера.

— Вие също, сър.

Няколко офицери кимнаха или махнаха с ръка, докато Трайстин вървеше по посока на стендовете Делта към кръстосвача „Мишима“.

— Да, сър? — попита стройната техничка, която охраняваше достъпа до стенд Делта четири.

— Майор Десол на разговор при майор Фрейър. Мисля, че...

— Командир Фрейър е в каютата си и ви очаква, сър.

— Мога ли да оставя куфарите си тук? Вероятно няма да се забавя. — Трайстин взе плика с документите от джоба на последния куфар.

— Да, сър. — Стройната техничка помогна на Трайстин да подреди всичките три куфара до преградата в кварталдека — пространство далеч по-просторно на новия кръстосвач. — Сега сме в престой, така че няма никакъв проблем.

— Благодаря ви.

— Тръгнете напред, каютата на капитана е първата вляво.

— Разбрах.

Вратата беше откряната, когато Трайстин почука.

— Да? О, Трайстин, надявах се, че ще успееш да дойдеш. — Ултийна отвори вратата пред него. Беше облечена в стандартната пилотска униформа, върху която имаше старинни нашивки, изобразяващи крила и три успоредни линии под тях. Очите ѝ изглеждаха сиви и срещнаха погледа му.

Той сви рамене и се усмихна криво.

— Ето ме тук.

— Радвам се. Би ли седнал? — Ултийна затвори вратата. Трайстин седна и остави плика с документите в скута си.

Ултийна обърна един от двата сиви стола и седна срещу него.

— Последният път, когато разговаряхме, беше след бъркотията в Хеликония. Направих няколко проучвания — започна тихо тя. — Но не можах да разбера нищо за сестра ти, макар че използвах няколко канала за обратна връзка. Съжалявам.

— Но не беше необходимо да го правиш...

— Спомняш ли си общата ни битка срещу троида? Ти унищожи един от последните разузнавателни кораби, които връхлитаха срещу нас.

— Аз бях само вторият пилот — изрече предпазливо Трайстин. Все още се питаше какво цели Ултийна.

— Трайстин — заговори тя недоволно. — Цялата система знае, че „Уилис“ е най-старият кръстосвач, останал в станцията. Той е единственият от класа си на десетки лептони наоколо и оцелява досега, само защото командир Сазаки е достатъчно умен да позволи да го пилотираш ти. Тъй като си труден човек, аз ще говоря с лесно разбираеми думи. Предпазните ни щитове блестяха с кехлибарена светлина и ти ни отърва кожата. Благодарна съм ти. — Тя протегна ръка към него. — Но не за това те помолих да дойдеш тук.

Трайстин поиска да поклати глава, но не го направи. Зачака.

— Когато те засякох за пръв път по мрежата на станциите от граничната полоса, си помислих, че си някакво разглезено богато момченце с англоезичен произход. Знаеш, аз съм пораснала на Аркадия и родителите ми бяха хора с технически наклонности. Военната служба беше начин да се измъкна от това положение. И мразех хората като теб, които имаха всичко.

— Аз никога не съм имал всичко... — Трайстин замълча за миг, после добави: — Е, може би наистина съм имал в сравнение с теб и с

повечето хора.

— Точно това харесвам в теб, Трайстин. След първоначалната отбранителна реакция спираш и започваш да мислиш. И наистина умееш да слушаш. Трудно е човек да намери хора, които умеят да слушат. При това те е грижа за онова, което си чул. Знаеш ли защо разпитвах за сестра ти всички, които можех? Защото, когато ти разбра за нападението срещу Хеликония, там, на онази станция на Мейра, цялата вселена ми каза, заедно с израза на лицето ти, че обичаш сестра си. — Ултийна стана от стола и отиде в ъгъла, където беше леглото ѝ, след това се обърна и се върна при Трайстин. — Иска ми се да можех да ти съобщя добра новина. Или дори лоша новина, а след това да те утеша. — Тя сви рамене и за миг на лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — Но вселената не я е грижа какво ни се ще на нас.

— Не, не я е грижа. — Трайстин не знаеше какво още да каже, нито пък разбираше какво точно иска Ултийна, но усещаше, че трябва да го знае.

— Трайстин... Иска ми се да се намирахме в друго време, на друго място. Но няма как. Ние сме на външната орбитална станция, ти трябва да хванеш совалката, а след няколко часа „Мишима“ излита за следващата мисия. Аз се тревожа за едни неща, ти за други. — Тя замълча, сивите ѝ очи отново срещнаха неговите и го разтърсиха. — Трудно е.

Нима я беше грижа за него? Нима безпогрешната майор Ултийна Фрейър намираще нещо в него?

— Зная — бавно изрече той и неловко се размърда на стола. След това се изправи и остави плика с документите на мястото си.

— Ти идваш от всички онези училища и места, от чиито възпитаници аз бях решила да бъда по-добра... — Ултийна замълча. — Но в това изречение сега няма никакъв смисъл. Сега то не е важно, нали?

Трайстин поклати глава.

— Трайстин... Никога не съм била момиче за любов преди битка. Никога не съм смятала, че трябва да се повеселим, защото утре може да умрем. — Тя преглътна. — Трудно е. Много е трудно.

Трайстин пристъпи напред и я прегърна. Нейните ръце обвиха тялото му.

Останаха прегърнати мълчаливо... много, много дълго.

Ултийна отстъпи назад — една мъничка стъпка, без да отлепя длани от него.

— Не зная какво ще стане. Не мога да обещаю нищо. И няма да обещавам. Но не можеш да те оставя да си отидеш, без... без по някакъв начин... да ти кажа, че... нещата не са такива, каквито изглеждаха. Не бих могла да направя това отново. — Тя преглътна. — Не мога да обещаю нищо, но аз... разбираш ли?

Трайстин се засмя малко насила.

— Вероятно не всичко. Ти си изпитвала същото като мен.

— А какво изпитваше ти? — Ултийна изглеждаше изненадана.

— Когато лежах в леглото на онзи медицински център и чух, че си спряла атаката на всички онези танкове... Дори си предвидила, че възвращенците ще ни нападнат с танкове и... си измислила как да ги елиминираш... аз просто лежах и си мислех колко си умна ти и колко тъп съм аз, и че просто съм извадил чист късмет, за да оцелея. А когато ти ми каза за ендшпила на Бета, вероятно ми спаси живота с това. Поне аз изпитвах такова чувство...

Ултийна се засмя тихо.

— Но така ми се искаше да те напляскам, когато направи онзи високомерен коментар... Че си си правил упражнения на пътечката за бягане на място повече от час. Изглеждаше така... така... като англичанин... беше толкова спокоен.

— Бях уморен и плувнал в пот, а ти изглеждаше толкова спретната и чиста — възрази Трайстин.

— Спретната ли? — Ултийна изсумтя.

— Спретната.

— Бихме могли да го преживеем още веднъж, но... — Тя отново го прегърна. — Но това е вече в миналото.

Той я притисна до себе си за миг.

След като отвърна на прегръдката му, Ултийна отстъпи назад.

— Глупаво е, а може би не е, но ти казах...

— Че не си момиче за любов преди битка, тъй да се каже.

Тя кимна и сведе поглед.

— Глупаво е. Аз съм майор и командир на кръстосвач, но някои неща не се променят.

— Ще ми се да знаех по-рано.

— Можеше да не научиш никога. Но вашата техничка помоли Гейлир да ѝ помогне — искали да ти направят прощален подарък. Дочух, че тръгваш и никой не знаеше къде. — Ултийна замълча, сивите ѝ очи заблестяха от неизтритите сълзи. — Ще ми се да имахме повече време. Ще ми се да го бях направила по-рано.

— Многого умуване след събитието оставя градината непрекопана, както винаги казва баща ми. — Трайстин отново я прегърна, този път по-нежно, ръката му помилва късата ѝ, тъмна коса. — Не знаех как, но се радвам, че ти знаеше как да го кажеш. Няма значение онова за любовта преди битката, защото... — Трайстин мълкна и преглътна мъчително. — Знаеш ли... Наистина мисля, че обърках конците...

— Ужасна игра на думи... — Ултийна поклати глава.

— И какво още има в мене?

— Повече неща, отколкото ти познаваш в себе си.

Отново останаха прегърнати за дълго, дълго време.

По-късно, след като бяха разменили още много думи, без да споменават нищо за любов, след още прегръдки, Ултийна се изправи и отметна назад късата си, черна коса.

— Дългът, отвратителният наш дълг ни зове.

— Както винаги... — Трайстин също чу предупреждението на вградения си нервен чип.

— Пази се, Трайстин.

— Аз ли? Ти си на бойната линия. Ти се пази.

Последна прегръдка, после двамата изопнаха униформите си — ежедневен костюм на пилот и зелена униформа, използвана при пътуване извън кораба. Ултийна се отпрати с Трайстин до кварталдека.

— Куфарите ви са тук, майор Десол — каза дежурната техничка, когато Трайстин спря в кварталдека. Очите ѝ бяха сериозни, замислени. След малко тя добави: — Ще ни липсвате. Желая ви късмет.

— Благодаря. — Той се усмихна и на техничката, и на Ултийна.

Усмивката, която получи от Ултийна, беше повече от чиста формалност, ала все пак бе твърде сдържана. Сега той знаеше, че...

Докато вървеше към херметизационната камера на совалката, която щеше да го заведе до станцията на Мейра, Трайстин хвърли бърз поглед към Делта четири — просто стенд като всички други. Затворена

врата, която не се различаваше от останалите. Поклати глава и стиснал куфарите си в ръце, се отправи към совалката. Защо не беше забелязал? Защо не бе забелязала тя?

Трайстин отново поклати глава. Това щеше ли да промени нещо? Командването не изпращаше хората там, където на тях им бе угодно. Поне... поне знаеше, че тя не е решителна и компетентна във всичко. Следващия път...

Преглътна с мъка. Щеше ли да има следващ път? Или щеше да попадне на кадър в новините, обявяващ, че кръстосвачът на коалицията „Мишима“ е изчезнал?

Опита се да прогони тази мисъл от съзнанието си. Трябваше да има следващ път. Трябваше. Но за Саля не е имало... нито за нейния майор. Трайстин стисна устни и продължи да крачи напред.

47.

Трайстин хвърли бърз поглед назад към подземната гара на совалката, прекара новата си военна лична карта през четящото устройство на пропускателния пункт и влезе в купето на метро-совалката, заедно с неколцина други мъже в униформа. Радваше се, че отново се прибира у дома, макар че местното време тук, в Камбрия, беше далеч преди разсъмване. На всяка планета имаше един-единствен сектор с широчина петнайсет градуса, където местното време съвпаднаше със стандартното време на коалицията. Като се добавеше и транслационната грешка, човек трябваше след всяко междузвездно пътуване да се съобразява с местното време на планетата.

Докато стигне от гарата до купето на метро-совалката, вече се бе зазорило. Беше ранна сутрин, когато совалката безшумно спря на спирка „Източна“. Трайстин взе трите си куфара и заедно с още десетина човека с военна униформа излезе сред жълтата светлина, разпръсквана от осветителните тела в подземната гара. Макар че светлината беше мека, тя размиваше разликите в цветовете между зелените и сивите плочки, с които бе застлан пода. Дори и в подземната гара въздухът ухаеше на топъл летен дъжд. Трайстин пое дълбоко дъх; радваше се, че е избягал от миризмата на пластмаса, озон, многократно преработвана вода и много хора, струпани на едно място — с изключение на една жена-майор, която едновременно бе открил и загубил.

Двама млади мъже, облечени в униформи на военното училище, които Трайстин не познаваше, се взряха в него, но бързо отклониха погледи встрани. Белокоп мъж с военна стойка кимна учтиво и Трайстин отвърна на жеста. Майор Десол сложи личната си карта пред скенера на четящото устройство, където трябваше да заплати билета си и преглътна, когато видя цената — пет креда! Пътуването от гарата до спирка „Източна“ беше поскъпнало повече от два пъти в сравнение с последния път. Сви рамене. Бездруго нямаше къде да похарчи заплатата си досега.

Когато се изкачи на последната стълбищна площадка, видя, че вали слаб дъжд. Небето на изток бе загубило пурпурния си цвят, покрито с навъсени сиви дъждовни облаци. Той забърза по пътеката, прекосяваща малката градинка, за да хване електрическия влак. Когато се качи в купето, двама тъмнокоси младежи в училищни униформи отклониха втренчените си погледи от Трайстин, щом той седна на свободното място срещу тях. Единият от младежите заби върха на затворения си чадър в пода. Не бе необходимо Трайстин да засилва остротата на слуха си, за да долови шепота му.

— Възвращенец в наша униформа...

— Не е само униформа, млади господине. Аз съм роден тук. Тук се е родил и моят пра-праядо и всеки един от моето семейство е служил на коалицията.

Двамата младежи настръхнаха, но никой от тях не отговори.

— Възвращенците отхвърлят хората, които не изглеждат и не мислят като тях. Винаги съм смятал, че ние ги превъзхождаме в това отношение.

Младежите не го погледнаха, нито реагираха с думи на изявлението му.

— Разбира се, сигурен съм, че познавате нещата далеч по-добре от мен. Та аз само съм се бил с възвращенците на граничната полоса и съм унищожил няколко от техните кораби-троиди.

Електрическият влак спря безшумно на следващата спирка; качиха се две момичета, които внимателно сгънаха чадърите си. Те заеха местата от редицата, разделена от местата на момчетата с тясна пътека. Момчето с кестенявата коса за миг погледна към Трайстин и му се усмихна плахо. Трайстин ѝ кимна в отговор, още преди влакът да потегли от спирката. Другото момиче, с тъмната като махагон коса, хвърли поглед към младежа, който бе забил върха на чадъра си в пода.

Ято предимно съвсем млади хелио-птици се спусна към електрическия влак, който намали скоростта си за втората спирка. Качиха се още две момчета в ученически униформи — единият беше висок светлокос младеж, който се засмя срамежливо към Трайстин.

— Още един от онези... — прошепна момчето пред Трайстин.

Майор Десол се усмихна на високия младеж, който седна зад двете момичета в редицата от другата страна на пътеката и каза тихо, без да насочва думите си конкретно към някого:

— Наистина е изумително защо някои млади хора смятат, че ниският ръст и ограниченият ум са белези на превъзходство. Питам се какво ли е станало с почитеността и доброто възпитание?

Двамата младежи пред Трайстин настръхнаха. Високото момче се усмихна по-широко, а момичето с кестенявата коса съвсем леко му кимна с глава.

Трайстин трябваше да слезе на третата спирка. Той кимна учтиво на двамата младежи, преди да прекара личната си карта през четящото устройство. Нито един от тях не отвърна на жеста му.

Както и билета за совалката, така и таксата за електрическия влак бе поскъпнала повече от два пъти. Трайстин поклати глава.

Когато излезе от купето, дочу как едното от момчетата изсъска:

— ... и все пак той е мръсен възвращенец...

— Млъкни, Джорен — рязко го прекъсна високият младеж. — Не видя ли военните му отличия? Бяха цяла редица.

Трайстин поиска да поклати глава — не отличията имаха значение в случая. Вместо това той взе куфарите в другата си ръка.

— Сър? — Офицер от вътрешно-коалиционните войски се приближи към Трайстин в засилващия се дъжд, но след малко спря. Погледът му проучи холографските символи върху зелената униформа под името на Трайстин. — Наистина ли е така, майоре? Оцелял сте след шест битки с троиди? Като пилот?

Трайстин кимна утвърдително.

— Никога не съм срещал друг човек, който е останал жив след шест такива боя. Бях техник на „Изанаги“.

— И са ви изпратили на друга служба? Аз бях там, когато...

— Къде сте били?

— На „Уилис“.

— Това е било след мен, майоре. Аз се преместих преди пет стандартни години.

— Тогава отговарях за станция от пограничната полоса. — Трайстин поклати глава и изтри влагата от лицето си. Баретата не му помагаше кой знае колко, пък въобще и не бе помислял за водонепромокаема връхна дреха. На корабите и орбиталните станции не валеше дъжд.

— Командващият офицер на моя кръстосвач оцеля след девет битки.

- Сигурно е бил нещо забележително.
- Все още е. Сега е повишен в звание подкомандир.
- Добре е човек да научава такива неща...
- А вие сега какъв кораб ще командвате?

Трайстин сви рамене и се усмихна.

- Съжалявам. Не биваше да задавам такъв въпрос.
- Няма нищо.

Офицерът от вътрешно-коалиционните войски замълча за миг.

— Бъдете внимателен, сър. Напоследък някои младежи са твърде необуздани. — Той се засмя. — Сигурен съм, че вие няма да имате неприятности.

- Добре ще бъде, ако наистина нямам — призна Трайстин.
- У дома ли се прибирате?

Трайстин кимна.

— Семейството ми живее на улица „Кедрова градина“.

— Вие да не би да сте от семейство Десол?

— Да, идвам си вкъщи за домашен отпуск.

— Е, всичко хубаво, майоре. — Офицерът от вътрешно-коалиционните войски кимна още веднъж, а Трайстин пое по полегатия хълм.

Никога не беше виждал офицер от вътрешно-коалиционните войски близо до дома си — особено офицер, въоръжен с шокова палка, макар че тя беше прибрана в кобура. Продължи да крачи напред, като от време на време прехвърляше куфарите от едната в другата ръка. След известно време те доста му натезаха. Дъждът се усили, топлите капки започнаха да се сипят като из ведро, пробивайки си път през листата на дърветата и през симетрично разположените клони на норфолкските борове.

Входната врата към къщата и градината беше заключена. Върху каменните колони бе инсталирана малка кутия с високоговорител. Под нея имаше копче. Трайстин го натисна.

— Ало... тук е Трайстин. — Той зачака.

След няколко минути долетя отговор:

— Да?

— Тук е Трайстин.

— Трайстин ли?

— Да, същият. Синът ти, не го ли познаваш? Вече е майор. Повишиха го. Онзи същият, който построил каменната стена около лехата с градинския чай.

— Съжалявам. Бях далеч от кабинета. — Разнесе се тихо бръмчене. — Провери дали вратата е затворена, след като влезеш.

— Добре. — Трайстин се намръщи, но когато влезе, наистина провери дали вратата е затворена както трябва. Никога досега през живота му вратата не беше заключвана.

Изглежда, че невените в ниско разположения участък от градината по-рано не бяха тук, част от камъните, които оформяха лехата, бяха заменени с нови. Стори му се, че и други лехи бяха засадени с нови цветя, ала заради поройния дъжд не можеше да бъде съвсем сигурен.

Елсин беше отворил входната врата. Трайстин бързо влезе в къщата, измокрен до кости.

— Колко е хубаво, че отново те виждам! — Елсин пристъпи напред, Трайстин го прегърна и изведнъж разбра, че баща му — който винаги беше силен и мускулист — сега бе станал слаб, почти крехък.

— Добре ли си? — изрече бързо, без да мисли той.

Елсин се усмихна едва-едва.

— Добре, колкото ми позволява времето напоследък.

— Забелязах. На път за дома доста хора ме гледаха кръвнишки. Дори се натъкнах на офицер от вътрешно-коалиционните войски в подножието на хълма.

— Обзалагам се, че е бил Юзаки. Добър човек.

— Да, държа се приятелски, но... — Трайстин се огледа. — Къде е мама?

— Тя... не е тук.

— Не е ли прекалено подранила за работа?

— Хайде да изпием чаша чай. Току-що направих пълен чайник. Напоследък не ставам късно сутрин, Трайстин. — Елсин погледна куфарите на пода. — Нека си стоят там. Няма да направят нищо лошо на плочките — и баща му забърза към кухнята.

Трайстин го последва със свито сърце.

Елсин посочи един от столовете край масата, после извади чаша от бюфета. Вдигна капака на чайника, напълни чашата и взе още една.

Подаде пълната на Трайстин, издърпа друг стол и се отпусна върху него. Трайстин седна на стола срещу баща си и зачака.

— Предполагам... предполагам, че трябваше да ти изпратя съобщение, но не знаех дали ще стигне до теб. Пък и какво ли можеше да сториш ти? Само щеше да се тревожиш, а не биваше да ти причинявам тревоги там... на кораба. — Елсин сведе поглед към масата. — Когато онзи ден научих, че се прибираш... нямаше никакъв начин да те уведомя...

— Какво се е случило? Кога?

— Преди около четири месеца... Киела ни дойде на гости...

Трайстин си спомни смътно своята братовчедка. Киела — тихо, русокосо момиче, винаги забило нос в някоя книга... Тя обожаваше старинните книги с листа от хартия в кабинета на баща му.

— ... двете излязоха на пазар... и тогава избухна първият бунт...

— Бунтове... ли?

— О, да... тук избухнаха няколко... бунта срещу възвращенците... Последният беше потушен преди месец. А тогава двама размирници видели Киела, русата ѝ коса... но тя си е все такава, красива и плаха... — Елсин поклати глава. — Обърнали колата, опитали се да издърпат Киела навън. Майка ти засилила остротата на старите си бойни рефлексии, включила вградения си чип на режим „ръкопашен бой без оръжие“... осакатила или убила неколцина, успяла да отблъсне размирниците, докато дойде патрулът от вътрешно-коалиционните войски... — Елсин замълча и изпи още няколко глътки чай. — Организмът ѝ не можа да го понесе. Умря още същата нощ.

— Но нали дезактивират вградените нервни чипове? — Трайстин усещаше, че очите му горят. — Те трябва да го правят...

— Ние с майка ти отново активирахме своите преди две години. Това не е никак трудно, ако човек добре познава как функционира електронната система. Тревожихме се, че ще се случи нещо подобно.

По-младият мъж поклати глава и сведе поглед към чая си. Тишината се проточи дълго и той най-накрая попита:

— Как е Киела?

— Добре е. Всяка седмица идва да види какво правя. Тя е симпатично дете. — Елсин отново пое дълбоко дъх.

— Храбра е по свой собствен начин. Не зная дали щях да съм жив, ако не беше тя. Много е мила. Посещенията ѝ действително ми

помагат и аз ѝ го казвам. Предполагам, че съм егоистичен старец.

Трайстин стана, заобиколи масата и отпусна длани върху раменете на баща си.

— Не, не си такъв. Съжалявам. Не знаех за мама.

— Как би могъл да научиш?

Трайстин стисна раменете на баща си, след това се приближи до прозореца и впи поглед в дъжда, който се сипеше над градината. Страхуваше се да зададе следващия въпрос, защото вече почти със сигурност знаеше какъв ще бъде отговорът. Затова наблюдаваше как тежките капки на дъжда се блъскаха в листата и притискаха надолу боровете, цветята и тревите.

После впери поглед в празното място до баща си и очите му пламнаха. Майка му... тя никога не приказваше много, просто правеше необходимото. Той преглътна мъчително и отново загледа с втренчен поглед дъжда. Искаше му се да удари някого... да счупи нещо... но това нямаше да му помогне много. „В крайна сметка — отбеляза сух, язвителен глас в ума му, — нима всички останали не постъпват така?“

— Какво друго биха могли да направят хората? — измърмори той.

— Какво каза? — попита баща му.

— Нищо. Просто спорех със себе си. — Той преглътна, събра сили и обърна гръб към прозореца. Най-добре беше да научи всичко наведнъж.

Елсин отпи мъничка глътка от чашата, като че очакваше неизбежното.

— Сая? Тя беше ли на... Хеликония? — Трайстин се приближи към баща си.

— Знаеш ли за Хеликония?

— Знам само, че са нападнали орбиталните станции. Не успях да науча никакви други подробности. Дори и в главната административна служба на Мейра не можах да ми кажат нищо за... Сая.

— И ние не успяхме да научим нищо. По-късно получихме само официално писмо... и няколко медала... Когато братовчедът на Шинджи се върна...

Трайстин чакаше.

Елсин погледна тъжно към прозореца, очите му изглеждаха впити някъде другаде. Те не виждаха стъклото, стената, дъжда навън, а

някакво друго място във времето.

— Саля искаше да строи нови неща, да създава. Когато за последен път си дойде у дома, говореше много за работата си, обръщаше голямо внимание на техническите подробности... как разработвала спорите... — Бащата погледна полупразната си чаша. — Така ми липсва. Така ми липсва и Нинка.

— Знаеш ли как се е случило? — меко попита Трайстин.

— Не съвсем точно. Някои от хората взели скутери, други леки съдове, с които се извършвали ремонтните работи на базата, и ударили челно възвращенските разузнавателни кораби. Тъкмо това спасило станцията... и героичният поход на някаква жена, отскоро повишена в чин майор. Тя също е мъртва. Всичките... повечето от тях... Не зная дали Саля е нападнала възвращенците със скутер. Не мисля, че някога ще разбере, но това няма значение. Ала Шинджи е знаел. Всъщност телата на някои от тях така и не били... намерени. Шинджи не са го намерили. Саля също.

Трайстин отново се върна до прозореца.

Поройният дъжд продължаваше да залива градината, облаците изглеждаха по-тъмни.

Елсин изпи последната глътка от чашата си, стана от стола и тръгна да вземе чайника.

— Тук е студено. От доста време насам не ми е било толкова студено.

Трайстин се обърна и забеляза несигурността, която се бе появила в походката на баща му, все по-оредяващата сребърнобяла коса.

— Всичко се е променило.

— Такива неща се случват... — Елсин отново сложи чайника на печката.

— Бунтове... Не мога да повярвам. Тук? Но какво става?

Елсин въздъхна.

— Става онова, което винаги е ставало. Хората търсят да хвърлят вината някому. Нашата коалиция произхожда от две основни групи хора, които винаги са отричали, че са част от съществуващите проблеми. Екологите в ранните стадии от развитието на коалицията обвинявали индустриализацията за унищожаването на природната среда, макар че продължавали да се ползват от всички стоки и услуги,

произведени от индустрията. Предшествениците на шинтоистите винаги са се отнасяли снизходително и са изолирали пришълците. Поставени под напрежение, хората често прибегват до своя произход в опит да разрешат проблемите си. А сега натискът, под който е поставена коалицията, е доста голям.

Трайстин навлажни устните си. Той беше усетил този натиск.

— Цените непрекъснато се повишават. Ново оборудване трудно се намира — това се отнася в особено голяма степен за сложните електронни системи, електро-невронните устройства, микротронните процесори. Говори се за въвеждане на пълна военна повинност — хората от запаса ще попълват освободилите се места за офицери на срочна служба... — думите на по-възрастния мъж заглъхнаха. — Искаш ли още чай?

— Да, може. Още мъничко. — Трайстин се обърна с гръб към прозореца и проливния дъжд, след това взе чашата си от масата.

— Сега трябва да бъдеш особено внимателен — продължи Елсин. — Винаги носи униформата си... Камбрия може би няма да се окаже сигурно място за теб — особено когато си сред младежи. По-възрастните хора все още вярват в съдържаността, но това не се отнася за младите. Те просто виждат загубите, които понасяме, и не могат да разберат защо правителството не прави нищо по този въпрос.

Трайстин кимна.

— Униформата нищо не означава за тях. Вече разбрах това. — Той вдигна чашата си и я задържа, докато баща му я напълни с чай.

— Става все по-лошо. Всички политици търсят да обвинят някого и винаги посочват възвращенците. „Ако ги нямаше алчните възвращенци...“ — Елсин изсумтя. — Възвращенците са такива, каквито са били винаги — експанзионистична, опортюнистична култура с висока раждаемост. Но досега пред нас не е стоял въпросът за виновника. Просто не сме искали да платим нужната цена, като спрем нападенията им на по-ранен етап. За тях ние сме мишена, която с лекота могат да поразят, защото винаги сме се опитвали да ги възпрем, вместо да пренесем боя на тяхна територия. Арджентите биха започнали евентуална война, разрушавайки Уайстух, ала ние изпитваме ужас от пълното разрушение.

Трайстин отпи предпазливо глътка чай, като едва не изгори езика си.

— Нито един политик не иска да признае ужаса от разрушението, който изпитваме, нито нашето нежелание да пренесем войната на тяхна територия. Затова ненавиждаме повече от всичко възвращенците. Партията на демократичните Капиталисти зае почти всичките места в сената след изборите миналия месец. Фузели настоява всички предприятия да произвеждат единствено оръжия. Партията на зелените успя да го възпре, но те губят главоломно влиянието си. Съмнявам се дали новото правителство ще издържи още три месеца. — Елсин поклати глава и отново напълни чашата си с чай. — Политика. Тя не разрешава нито един от проблемите, нито намалява нападенията на възвращенците. — Той погледна към дъжда, който продължаваше да вали все по-силно. — Политиката не разрешава нито един проблем, да я вземат дяволите.

— Не, не разрешава... — Трайстин се изправи до баща си. Двамата впериха погледи в облаците и дъжда. — Не, не разрешава.

48.

След като прекара личната си карта през четящото устройство, Трайстин слезе от електрическия влак. Положи усилия да не потрепне при цената на билета за пътуване — петнайсет креда, три пъти по-скъпо от последния път, когато бе пътувал дотук. Останалите трима офицери пред него изглежда не забелязаха повишението в цената.

Той ги последва по широките каменни стъпала, водещи към главния военно-медицински център на Пердия. Лилиите и маргаритките, посадени в големите каменни вази върху стълбището, изглеждаха смазани от поройните дъждове през последните няколко дни. Листчетата от цветята бяха полепнали по ръбовете на стъпалата.

Денят беше сив, но облаците изглеждаха по-тънки и бяха разположени по-високо от вчера. Не бе валил дъжд почти цял ден.

След като влезе в медицинския център, Трайстин веднага се отправи към информационния компютърен терминал.

— Майор Десол се явява за редовен медицински преглед.

Цивилната жена-техник пред терминала го изгледа недоумяващо за миг.

— Във връзка с изследването на фарканите.

— Как е името ви?

— Десол. Д — Е — С — О — Л.

Техничката натисна няколко клавиша от клавиатурата, проследи с бърз поглед екрана и вдигна глава.

— Втория етаж, в дъното на южното крило. Доктор Кайнкара е дежурна днес и отговаря за този проект.

— Благодаря ви.

Цивилната служителка не отговори, а отклони очи встрани.

Вместо да я изгледа свирепо, Трайстин прекоси полирания каменен под и се отправи към полегатото стълбище, разминавайки се с командир и майор, потънали в оживен разговор. Нито един от двамата не го погледна.

Трайстин стигна до далечния край на южното крило и се запъти към друга жена-техник, застанала пред друг компютърен терминал.

— Да, сър? — Тъмнокосата жена вдигна поглед към него и зачака. Леко дръпнатите ѝ очи го наблюдаваха скептично.

— Майор Десол. Участвам в изследването на фарканите.

— Последвайте ме. — Тя се изправи и го поведе по същия коридор, като зави зад същите два ъгъла, откъдето Трайстин беше минал и предишния път. Пред очите му се показаха същите четири кабинета с диагностични компютърни терминали. Две от вратите бяха отворени. Жената погледна Трайстин.

— Прекарайте личната си военна карта през четящото устройство, сър.

Трайстин направи каквото му беше казано. Тя натисна няколко клавиша върху клавиатурата на терминала. Върху дисплея веднага примигна зелена светлина.

— Сигурна съм, че знаете как работи диагностичната апаратура. След като приключи вземането на пробите, отидете пред кабинет Гама четири в края на коридора. Изчакайте там доктор Кайнкара.

Трайстин кимна. Не изпитваше особена благодарност от хладния прием, ала жената-техник вече си бе отишла. Той затвори вратата, съблече се и се остави да бъде обработен от хладния терминал. След това се облече, отиде в края на коридора и зае свободното място до един тъмнокос лейтенант.

Лейтенантът погледна Трайстин, видя името, чина и военните му отличия, след което студено отклони поглед встрани.

— Лейтенант Рифори?

Лейтенантът последва лекарката в кабинета. След малко тя излезе и затвори вратата след себе си.

— Няма да се наложи да чакате дълго, майоре — доктор Кайнкара, чиято къса коса вече бе посивяла, спря за миг пред него.

— Благодаря ви. — Трайстин ѝ се усмихна, благодарен за проявената човечност от нейна страна. Без сам да знае защо, очакваше студенина в станциите по граничната полоса и в битките срещу корабите на възвращенците, но не и в медицинския център. И то в Камбрия.

Лекарката влезе в кабинета, намиращ се непосредствено до помещението, в което се извършваше интервюто, и затвори вратата

след себе си. Лейтенант Рифори излезе след десет минути. Лицето му изглеждаше объркано, но когато видя Трайстин, физиономията му отново стана сурова. След секунда той се обърна и почука на вратата на съседния кабинет.

След като Рифори си отиде, доктор Кайнкара въведе Трайстин в кабинета си.

Извънземният носеше същата униформа (може би беше обикновено облекло?) като всички фаркани, които Трайстин беше срещал. Нима всички те бяха еднакви? И отново ли щеше да разговаря с Рули Джере или този път щеше да бъде Джуле? Колко фаркани участваха в този експеримент? Отново ли щяха да обсъждат проблемите, свързани с кражбата?

Трайстин пое бавно дъх, долавяйки познатата миризма — смесен аромат от непознато цвете, мускус и чистота.

— Майоре, това е Рули Джере. Според йерархията на фарканите той е старши лекар.

— Познавам доктор Джере — в известна степен изненадан, че гласът му звучи толкова спокойно, Трайстин кимна към Джере.

Фигурата, която не приличаше твърде на човешко същество, носеше същите бляскави сиви дрехи. Червените очи все още надничаха измежду стоманеносивата козина, единствената ноздра потрепваше над стърчащите кристални зъби всеки път, когато извънземният поемаше въздух.

— Приемете моите поздравии, майор Десол.

И този път, както преди, думите се изписаха в ума му, ала сега Трайстин долови, че вграденият му нервен чип не участва в процеса на приемане на информация. Той беше просто удобна приумица, използвана от фарканите.

— Съобщете ми, когато интервюто ви приключи — помоли лекарката, преди да напусне стаята.

— Ще ви уведомя. — Трайстин изчака, докато вратата се затвори и фарканът наложи блокировка на комуникационната система в помещението. Той седна на пластмасовия стол срещу Джере.

— Какво мислите за кражбата напоследък? — попита фарканът.

— Все още не я харесвам. А вие какви чувства изпитвате по отношение на лъжата? Или смятате, че създаването на погрешни

представи у събеседника, като не използвате думи при общуването, не е вид лъжа?

Джере изсумтя и Трайстин не беше сигурен дали звукът, който извънземният беше издал, не означаваше смях.

— Достатъчно сте умен, за да изпаднете в неприятни ситуации, майоре.

— Тези думи, изречени от вас, звучат като заплаха, докторе. — Трайстин добави следващото изречение на субвокално ниво чрез вградения си нервен чип: — Наборът от вашите умствени възможности включва ли предизвикването на сърдечни кризи или мозъчни удари?

— Нямах предвид казаното от мен да прозвучи като заплаха — усмихна се невъзмутимо Джере. — Вие сте мислили по въпроса, който ви зададох, както се надявах, че ще сторите, ала не сте мислили достатъчно задълбочено.

— А защо вие не отговорите на моя въпрос?

— Смятам, че молбата ви е справедлива. Да, ние можем да разговаряме мислено, но не с всички представители от вашия вид. Вграденият нервен чип е симптоматичен за това дали даден индивид е способен да ни отвърща. Това означава, че е трудно да предаваме нещо повече от съвсем прости мисли на онези, които не притежават способността да организират в ума си мислите, преди да ги изкажат гласно. Така...

Трайстин кимна. В мислите/ думите на Джере имаше смисъл, но дали те бяха изцяло точни, бе друг въпрос.

— ... че ние не сме в състояние да повлияем пряко на друго същество посредством телепатията...

„Пряко“ ли? Тази дума подразни Трайстин, макар че той не успя незабавно да се досети за някое непряко средство.

— А как бихте могли да повлияете косвено?

— Можем да повлияем не повече отколкото вие, когато изричате гласно думите при разговор. — Последва беззвучен смях. — А сега бихте ли ме удостоили с честта да разкриете чувствата, които изпитвате по отношение на кражбата?

— Кражбата не е нещо просто. Изглежда прост акт, но не е. Ако губя времето на хората с безкрайния си брътвеж, нима не крада от времето им? Откъде бих могъл да зная? Трябва да се досещам дали те

искат да говоря, или не. Ако открадна храна, за да живея, това вече в действителност е кражба, но наистина ли този акт е толкова неморален, ако съм отнел храна от онези, които я имат в излишък?

— И все още не желаете да признаете, че сте крадец?

Трайстин сви рамене.

— Искате прост отговор на въпрос, който не е никак прост.

— Нима отказът да дадете отговор на определен въпрос не е форма на лъжа?

Трайстин изпита чувството, че събеседникът му се забавлява; помисли за миг и отговори:

— Не и ако човек не знае отговора. Може би трябва да ви отвърна, че не зная дали съм крадец.

— Или крадете, или не крадете.

— Когато вие ми дадете определение за кражбата, тогава ще помисля какъв отговор да дам на вашия въпрос.

— Това не е целта на интервюто. Според вашите собствени представи вие крадец ли сте?

Трайстин замълча за миг.

— Простият отговор в такъв случай е не.

— Би трябвало да помислите дали този отговор е правилният. — След кратка пауза Джере добави: — Съществува ли правилен отговор? Дали вашият правилен отговор е валиден и за друго същество?

— Вероятно не е, но никак не ми се ще да живея в общество, където хората са свободни да окрадат всичко, каквото им хрумне.

— Следователно определен вид кражба е допустим? Значи вие не вярвате, че кражбата във всичките ѝ форми е недопустима?

По челото на младия мъж избиха ситни капчици пот. Въпросът беше достатъчно прост, но освен че се стремеше да отговори, Трайстин изпитваше много други разнородни чувства. Те го измъчваха. Усещаше как полека вътре в него се натрупва гняв. Накъдето и да се обърнеше, все имаше нещо скрито, сякаш всички — с изключение на баща му — искаха да измъкнат нещо, прикривайки истината какво е то. Пък и всички го съдеха.

— Има ли приемливи форми на лъжа? — попита Джере и прекъсна мислите на Трайстин.

— Зависи какво разбирате под лъжа и под прилагателното „приемлив“.

— Странно. Вие, човешките същества, се гордеете с различни вярвания и стойности, за които твърдите, че са абсолютни. Но след това отказвате да приемете оценките за себе си, направени в съответствие със същите онези стойности, които вие сами сте създали.

— Значи това ви дава право да ни съдите? — отговори рязко Трайстин.

— Никога не съм твърдял подобно нещо. Помолих ви да оцените себе си, а вие отказахте.

— Ами ако бях направил такава оценка? Ако бях казал, че съм крадец... тогава какво?

Отново последва изсумтяване, което приличаше на смях.

— Тогава щях да ви попитам как е възможно да сте крадец, щом плащате за онова, което ползвате?

— Тогава защо си правихте целия този труд? Тъй или иначе нямаше да приемете отговора ми — какъвто и да беше той! — Трайстин усещаше, че гневът му става все по-силен. Раздразнение, разпалвано в еднаква степен и от студения прием в медицинския център, и от игричките на фаркана.

— Защото разбирането на онези въпроси, които нямат отговор или които не могат да бъдат разрешени, е началото на мъдростта.

— А защо изпитвате толкова голяма загриженост за нашата мъдрост? Каква е целта ви? Защо задавате на мен... а вероятно и на другите... въпроси, на които не може да се отговори?

— Живеем в една и съща галактика, а вашият разумен вид е твърде... агресивен.

— А нима вие не сте? Нима вие не сте разрушавали космически кораби на човешките същества? Не ме карайте да се смея.

— Не бих си го и помислил. — Джере замълча. — Ние унищожихме само онези кораби, които се опитаха да ни нападнат — да извършат кражба, ако предпочитате да се изразя по този начин.

— Вие не харесвате кражбата. Заявихте това съвсем ясно. Тогава защо си губите времето с нас, жалките нещастници на галактиката? Защо просто не ни изтребите? Защо не се отървете от местните неприятни гадини?

— Това би създавало няколко затруднения. — Фарканът отново замълча. — Подобен опит не би бил умен.

— Не можете да го направите, това ли е истината? Значи предпочитате да разучите подробно как действаме, за да ни унищожите отвътре?

Последва глухият, подобен на сумтене смях на фаркана.

— Ако се наложи... ние ще... ви унищожим, ала това ще бъде безполезно. Победа на глупака, а цената би била прекалено висока за нас, както и за вас — вероятно ще ви се отдаде случай да видите някой ден.

Трайстин се отпусна на стола. Студената сигурност в думите на Джере охлади гнева му. Но как би могло унищожението на човечеството да унищожи и фарканите?

Джере не каза нищо повече.

— Добре. Ще започна да хапя. Разполагате с технология, способна да ни унищожи, но тя е толкова ужасна, че ще разруши част от галактиката и вие ще си заминете заедно с нея?

— Не. — Този път смехът на фаркана беше горчив. — Галактиката ще изглежда почти непроменена. Предпочитам да не отговарям на този въпрос. Този отговор вие трябва да откриете сам.

— Аз ли? Та вие разполагате с всички отговори. Можете да ми заявите: „Няма да ви отговарям“ и да ме изоставите, когато ви е угодно. Аз съм само незначителна пионка в игра, която не разбирам.

— Едва ли сте пионка, майоре. И вие ще разберете играта, ако ми позволите да използвам думите, с които се изразихте. Ще го сторите... ако оцените правилно своето наследство и своята раса.

Трайстин преглътна и потисна гнева си.

Фарканът изчака за миг, после добави:

— Искам да запомните нещо, което ще използвате в бъдеще. Може да сметнете, че ще ви е от полза.

— Почакайте малко! — възрази Трайстин. — Да ми е от полза ли? Как така? Вие заплашвате мен и цялото човечество, а после просто ми казвате да запомня нещо. Ами какво стана с кражбата? И с лъжата? Всичко това само някакъв хитър претекст ли беше? — Трайстин не харесваше начина, по който фарканът подхващаше различни теми и изведнъж спираше по средата. Нито невероятната заплаха, която бе изрекъл. А сега просто да забрави за нея? Как би могъл?

— Всичко е свързано. Вие... или някое друго човешко същество... трябва да откриете модела и да действате.

— Ами ако откажа да участвам в тази игра?

На Трайстин му се стори, че фарканът сякаш сви рамене.

— Сам ще трябва да решите. Не ви отправям никаква заповед. Не ви заплашвам. Може би изглежда по този начин, но не е така. Аз не ви лъжа. Но съм крадец, както може би ще откриете. И никак не се гордея с това. — Джере отново изсумтя.

Трайстин искаше да стисне главата си с длани. Изпитваше силно главоболие. Вместо това той остана на мястото си, кипящ от гняв.

— Слушайте — заповяда му Джере. — Ключът от храма е... — след тези думи се зареди серия от уравнения, които се запечатаха в ума на Трайстин.

— Защо? — попита той.

— Моля ви... — думите се изписаха в съзнанието на Трайстин с твърдост, която приличаше повече на команда, отколкото на молба. И все пак това беше твърдост, прикриваща нещо друго.

— Трябва да повтора уравненията — измърмори Трайстин. Главата му пулсираше от болка. Наложиха се да ги повтори четири пъти, едва тогава беше сигурен, че е запомнил всичко правилно и въведе информацията в паметта на вградения си нервен чип.

— Защо искате да запомня тези неща?

— Може да откриете, че са полезни. Ако не вие, поне някой друг представител от вашия вид. А може би вие самият.

— Някой от нас ли?

— Да. Някой от вас. Ако не сте вие самият, можете да се смятате за щастливец. А ако сте вие... вие сте по-добре подготвен от повечето хора, но ще заплатите още по-висока цена. Добрахме се с... огромен труд... до тези ключове. — Фарканът се изправи.

— Почакайте малко! — Трайстин стана и повиши глас. — Във всичките тези интервюта вие ме предизвиквахте, изучавахте ме. Сега заплашвате всички човешки същества, карате ме да изпитвам несигурност, тревога и изведнъж изоставяте всичко по средата. Каква цел преследвате?

— Не ви заплашвам, майоре, просто казвам истината. Целта е да ви дадем — и на всички онези, с които провеждаме интервю, — да ви разкрием начин как да гледате на живота, който ще позволи на вашия вид да оцелее. Аз не съм ваш враг. Аз съм ваш покровител. Помнете, че аз съм ваш покровител.

— Но това също звучи като заплаха.

— Ние не отпращаме заплахи, майоре. Заплахите не водят до никъде, те са лоша политика. Ние предлагаме помощ. Можете или да се възползвате от нея, или да я захвърлите като ненужна вещ.

— Но защо избрахте мен?

— Защото онези членове от вашия разумен вид, които разполагат с огромна власт и имат непоклатими позиции, са повече заинтересувани от личната си мощ, отколкото от оцеляването на вида.

— Страхотно. И защо си правите труда да го разкривате пред мен?

— Кой би могъл да каже? Също така... — Трайстин долови нещо подобно на тъга. — ... Вие можете да научите достатъчно неща, ако сте преживели достатъчно нещастия. — Джере се изправи и се обърна. — Пожелавам ви приятен ден, майоре.

— Приятен ден, докторе.

На Трайстин му се искаше да сграбчи фаркана и да го разтърси, ала не го направи. Не можа, защото фарканът без никакво предупреждение излезе през задната врата.

Макар че го мъчеше страшно главоболие, Трайстин долавяше тъгата, излъчваща се от извънземния. Тъга. Защо ли?

Не му дойде наум никакъв отговор. Вероятно и в бъдеще нямаше да може да си отговори на този въпрос... Трайстин отвори входната врата и се отправи към кабинета на доктор Кайнкара. Главата му продължаваше да пулсира от болка, искаше му се да срита първия срещнат, изпречил се на пътя му, или да го хвърли надолу по стълбището. Ах, как му се искаше!

49.

— Как мина общият медицински преглед? — попита Елсин, когато Трайстин влезе в кухнята.

— Медицинският преглед мина добре, но интервюто с фаркана... — Трайстин сне баретата си и я пъкна под колана. — По дяволите...

— Искаш ли да поговорим за това? — Елсин замълча. — Нещо за пиене?

— Имаш ли някакъв сок?

— Тъкмо смесих сок от зеленчуци със сока от дива ябълка.

Трайстин потрепера.

— А има ли чай с лед?

— Тъкмо това пия сега.

— Сипи и на мен, ако обичаш.

Елсин наля втора чаша и я подаде на сина си.

— Пликчето с мента е в онази кутия.

Трайстин сложи вейка от ароматичното растение в чая си и се разположи на втория стол до кухненската маса. Плясък на криле долетя през отворения прозорец, той вдигна поглед и загледа как мъжката хелио-птица се задържа за миг над живия плет.

— Красиви са.

Елсин кимна и продължи да чака думите на сина си.

Трайстин гледа навън, докато птицата изчезна от погледа му, потъвайки след борове.

— Отново беше онзи фаркан. Интервюирал ме е вече няколко пъти и ми се струва, че се интересува повече от моите етични норми, отколкото от всичко останало. Всеки път ме притискаше да призная, че съм крадец.

— Нима всички ние не сме крадци? — Елсин повдигна чашата си във въздуха.

— Предполагам, че е така. Каза, че самият той е крадец и обясни колко му било трудно да го приеме. Продължавах да отказвам, че съм крадец, като използвах завоалирани изрази. Подчертах, че тази дума ме

дразни. Накрая го попитах какво ще стане, ако призная, че съм крадец. — Трайстин отпи глътка от студения чай и продължи: — И знаеш ли какво ми отвърна той? Заяви, че щял да постави под въпрос дали наистина съм такъв. После завърши с някакви съждения, че човешките същества вярват в абсолютни стойности, но отказват да ги прилагат спрямо себе си.

— Това със сигурност е съвсем вярно.

— Но защо има такова голямо значение за един фаркан?

— Може би никога не са се срещали с лицемерие, разпространено в такъв голям мащаб. — Елсин се засмя.

— Не мисля, че е така. — Трайстин отпи още една солидна глътка от чая. — Първо ме притискаше да изрека едно абсолютно твърдение, а след това започна упорито да ме възпира да не го правя.

— Ние обичаме да абсолютизираме нещата, ала това не означава, че те са абсолютни — отбеляза Елсин.

— И какво го е грижа за това един извънземен? Той каза — без да бъде прекадено словоохотлив, — че ако унищожат човечеството, ще унищожат и себе си. Подчерта, че аз трябва да открия защо е така. Освен това спомена, че висшите офицери на коалицията са прекалено корумпирани или прекадено влюбени в личната си власт, за да научат онова, което биха могли да разберат младшите офицери. И после, в самия край на интервюто, заяви, че бих могъл да науча достатъчно, ако съм нещастен. Не щастлив — а нещастен. Какво, по дяволите, го е грижа един извънземен?

— Ние живеем в една и съща галактика. Може би се тревожат за лошите последствия, които ние бихме могли да навлечем на нашата част от космическото пространство?

— Самият той каза така, но ми се струва, че те би трябвало да се тревожат повече за възвращенците. — За миг Трайстин стисна чашата в шепи. — И през цялото време повтаряше, че не изрича заплахи.

— Може би не го е правил — сви рамене Елсин. — Ако знаеш, че нещо ще се случи, и го кажеш... нима това е заплаха?

Трайстин потрепера и разтри с длан челото си.

— Но той не спомена нищо за възвращенците. Те представляват по-голяма заплаха от нас. Нима не ги е грижа за тях? В това няма никакъв смисъл. Не ги ли интересуват те?

— Може би се интересуват и от тях, но защо да го казват на теб?

— Вярно... — Трайстин отпи още няколко глътки от чая. — Но какво ще кажеш за думите му, че трябва да бъде нещастен? Звучи като някакво проклятие.

— Мъдростта е проклятие, Трайстин. Тя се спечелва с болка и страдания. Твоят извънземен изглежда твърде проникателен.

— Може би... но я слушай сега. Това не беше всичко. — Трайстин си наложи да се засмее. — В най-общи линии той ми каза, че неговите хора биха могли да ни унищожат — и намекна, че това не би представлявало никакъв технически проблем за тях, — при това вселената ни най-малко нямало да се промени. Но после ме помоли да запомня доста неща. Какво ще кажеш?

— О? Не бих казал, че ми харесва посоката, в която те насочват.

— И на мен — кимна Трайстин и изпи почти половината от останалия в чашата чай.

— И какви бяха нещата, които те накара да запомниш?

— Показа ми серия от уравнения, заяви, че те са ключът от храма и настоя да ги запомня.

— Това е странно. — Елсин се намръщи. — Още ли ги помниш?

— Разбира се. Кодирах ги във вградения си нервен чип.

— Искаш ли да ги подложим на анализ?

Трайстин сви устни, мислейки си за поверителността на информацията. Никой не му беше казвал, че онова, което му съобщават фарканите, е секретно. Освен това баща му беше достоен за неговото доверие — далеч повече от много висши офицери, ако информацията на фарканите беше вярна.

— Мисля, че имам нужда от помощта ти.

— Защо поклати глава?

— Защото всичко това е толкова странно. — Дори не му се искаше да споменава пред баща си за онова, което си бе помислил за поверителната информация.

Елсин се изправи.

— Започваме ли? Аз ще трябва да използвам съвсем старинно оборудване.

Трайстин се засмя, след това се изправи и последва баща си, стиснал чашата чай в ръка. Компютърният терминал в кабинета вече работеше. Трайстин се запита дали някога баща му въобще го изключваше, откакто бе останал сам.

— Ще трябва да използваш клавиатурата. Нямам оборудване за пряка връзка.

Трайстин сложи чая си на масичката отстрани и седна в синьото кожено кресло с висока облегалка. След малко започна да натиска клавишите от клавиатурата, записвайки бавно запаметените уравнения на екрана.

Двамата мъже разгледаха отделните редове на записания код.

— Мога да ти кажа на какво ми прилича — на оперативен комплект от правила за изпълнението на нещо. Никога не съм виждал подобна конструкция, но тук — Трайстин посочи екрана, — това е ключ за влизане в системата.

— Какво ли отваря той? Как бихме могли да го използваме?

Известно време Елсин изучава напрегнато уравнението.

— Изглежда ми като опростен набор от правила, предназначени за управление на сложна система. При това система, създадена от човешки същества.

— Защо?

Елсин се засмя.

— На първо място, защото ми напомня структурата на антично английско изречение. Второ — защото разбирам поне няколко от термините. Наистина е възможно извънземна система да използва фрази, създадени от друг разумен вид, с оглед на своята сигурност. Ала има съвсем минимална вероятност тази извънземна система да бъде толкова прозрачна за мен и да използва наши символи.

Трайстин стана и предложи креслото пред компютърния терминал на баща си, който веднага го зае. Известно време Елсин просто остана безмълвен, съсредоточил вниманието си върху кодовете. Трайстин отново взе чашата си и отпи глътка чай.

Най-накрая пръстите на по-възрастния мъж започнаха да танцуват върху клавиатурата и под редовете, които бе въвел Трайстин, се появи група символи.

Синът примигна.

— Добре. А сега какво?

— В момента правя догадки, но ми се струва, че този сектор е самият ключ, а онези са просто параметри за честотите на системата и нейния обхват. Това е просто едно хрумване, но аз бих представил тази част — ръката му се раздвижи във въздуха, сякаш искаше да улови

най-подходящата фраза от ежедневиия език, — точно както ти описваш система от правила за комуникации и обмен на данни между две машини. Както вече ти казах, прилича ми на система, създадена от човешки същества, думите ѝ са взети от човешката реч, изглеждат някак архаични... но би могло да е превод от друг език или транслитерация^[1]. Не бих могъл да твърдя това със сигурност.

— А какво изписа след групите символи?

— Това е моят вариант, доближаващ се според мен в най-голяма степен до техния код. Засега, естествено, всичко е в сферата на спекулациите, ала фарканите не се шегуват. Тази информация вероятно ти е дадена с точно определена цел. Ти сигурно няма да разполагаш с време за обстоен анализ, ако ти се наложи да я използваш. Разбрал съм, че в такъв случай е трудно човек да се справи успешно. В най-общи линии умението да предвиждаш бъдещия развой на събитията струва колкото многобройни напрегнати дни и нощи, изпълнени с интензивни реакции.

Трайстин кимна. Фразата „умението да предвиждаш развой на събитията“ тласна мислите му към Ултийна Фрейър. Той си спомни как тя го бе чакала, докато бойният ѝ кораб очакваше нея самата. Трябваше да се досети за чувствата ѝ, преди най-накрая тя сама да му каже за тях.

— Трайстин? Трайстин?

— О, съжалявам. Мислех си за умението да предвиждаш... за една жена.

— Сигурно е забележителна.

Трайстин се засмя малко неловко.

— Да, забележителна е. Но е там, на бойната линия, а не тук. И си мислех за това как успя да избегне много неприятности, предусещайки развой на събитията в бъдеще. Сега е командир на кръстосвача „Мишима“. — Той допи чая си и остави чашата на масичката до компютъра, след това пристъпи към екрана. — Би ли ми обяснил това?

Елсин се изкашля.

— Ще ми бъде доста трудно да го направя. Давам ти само предположение, но схемата ми се вижда твърде стандартна — толкова стандартна, че изглежда почти извадена от древността. Добре, хипотезата ми се основава на предположението, че...

Трайстин слушаше и се опитваше да свърже всички обяснения, като запечатваше потенциалния ключ за разшифроване както в мислите си, така и в паметта на своя вграден нервен чип. А Елсин очертаваше логическата обосновка на предположението си.

Когато приключиха, Трайстин изтри челото си. Въобще не беше усетил, че се поти.

— Имам нужда от още чай.

— Не мога да ти кажа нищо повече. Въвел съм информацията в твоята директория, в случай че отново пожелаеш да я прегледаш преди да тръгнеш.

— Добре. — Трайстин пак усети, че го боли глава и въпреки възраженията на фаркана, се почувства като незначителна пионка върху шахматна дъска, поставена в огромна стая. Колко време продължаваше това? И защо тъкмо него бяха избрали? Или може би фарканите играеха същата игра с цяла група от участниците в изследването? Но защо военното командване им позволяваше да го правят? Нима положението с възвращенците беше наистина толкова лошо? Той отново потрепера.

— Трайстин? — изрече с въпросителна интонация баща му.

— Просто мислех... опитвах се да осмисля нещата.

— Остави ги да отлежат в ума ти. Имаш още няколко дни на разположение, нали?

— Да, няколко.

Баща му се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Казвал ли си на някого за този... ключ?

— Не. Не съм имал възможност. Искаш да кажеш, че не би било добра идея, ако го сторя?

— Не зная... Но онова, което фарканите са споменали за висшите офицери...

Трайстин кимна. Това пораждаше още един проблем. Нима дългът му повеляваше да докладва за уравненията? И какво щеше да докладва? Нима нямаше да изглежда като пълен глупак? Или може би щеше да изложи на опасност технологията, която получаваше коалицията?

Трайстин поклати глава. Най-сетне двамата се върнаха в кухнята, там синът си наля още чай и добави ароматична вейка от мента в

чашата. Отпи солидна глътка от уханното питие, ала въпросите продължаваха да го измъчват.

— Имаш ли някаква представа защо фарканите ми предоставиха този... ключ ли да го нарека или как?

Елсин сви рамене, после прокара пръсти през сребристо-бялата си коса.

— Може би майка ти щеше да е в състояние да ти каже повече, но... аз зная единствено, че фарканите не лъжат. Съмнявам се, че са по-етични от нас — онзи, който те е интервюирал, е признал, че е крадец. Но те никога не лъжат. Следователно информацията е ключ към нещо. Просто не зная какво е то.

— Нито пък аз. — Трайстин отново вдигна чашата с чай и я изпи почти до половината. — Защо... и как биха могли те да намерят достъп до система, създадена от човешки същества?

— Та той сам е казал, че е крадец — засмя се Елсин.

Трайстин преглътна. Очевидно интервютата са целели нещо повече от съставяне на психологически преценки. Но какво повече? И защо?

— Каква е целта им... искам да кажа... какво целят фарканите? И защо са избрали тъкмо мен?

— Не зная какво правят фарканите. Преди няколко години се носеше слух, че разработват своя собствена версия на Геномния проект. Но слухът замря.

Трайстин овлажни устните си. Първоначалният Проект за човешкия геном е бил един от факторите, довели до Измирането. Тогава неомахметианците, възвращенците, хората на коалицията Еко-Тек и арджентите се обединили и започнали съвместни нападения срещу Нютон и старата Земя. Макар и векове наред да се носели упорити слухове, че някои безсмъртни са оцелели, Трайстин се съмняваше в това. С течение на времето злополуките биха ги довършили, пък и всяка рутинна гена проверка би показала настъпилите генетични модификации.

— Фарканите са извънземни, Трайстин. Извънземни с непонятна за нас мотивация, независимо колко близки до човека изглеждат; независимо колко упорито ние се опитваме да откраднем знания и умения от тях. Понякога ми се струва, че те просто кротко си седят настрана и се смеят на очевадните ни опити да ги използваме.

— Но защо ни оказват помощ?

— Защо ние помагаме на бедните? Защо правим природни резервати и съхраняваме застрашени животински видове?

— Запазваме само онези, които са ни харесали.

— Може би ние им харесваме — сви рамене Елсин.

Трайстин отново напълни чашата си, след това изтри чело, питайки се защо е толкова жаден.

След известно време Елсин пак заговори:

— Впрочем вече съм прехвърлил цялата собственост тук на твое име... Уредил съм прехвърлянето под формата на тръст, който можеш да анулираш или модифицираш. Чрез авоарите на тръста се осигурява поддръжката, изплащат се данъците и се извършват всякакви други плащания, в случай че нещо стане с мен и представителите на властта не могат да се свържат с теб. — Елсин произнесе тези думи с делови тон, сякаш многократно се бе упражнявал да ги изрече именно така.

— Защо? Та ти си в отлична форма.

— Собственост, регистрирана на името на майор с блестяща военна кариера в много по-малка степен би предизвикала разнообразните апетити на законовите органи — гласът на Елсин прозвуча сухо. — Освен това аз няма да живея вечно, а ако допуснеш някаква грешка при транслация, дори да оцелея още петдесет години, пак няма да мога да те видя. Умението да предвиждаш, спомняш ли си за него? — Той се засмя, но в смеха му се промъкнаха остри нотки.

— О, татко... — Трайстин почувства как на гърлото му заседна някаква тежка буца.

— Все още ли поддържаш онзи инвестиционен тръст? Помниш ли, в рамките на общия пилотски тръст на коалицията?

Трайстин кимна.

— Последния път, когато проверих сметките, натрупаната сума надвишаваше петдесет хиляди креда.

— Направил ли си постъпки за изплащане на данъците? Това е последният бюрократичен заговор. Приличаш на възвращенец и ако закъснееш с плащането или си длъжник на коалицията, данъчната служба ще те изяде.

— Да, направил съм нужните постъпки, но може би трябва да проверим още веднъж, преди да тръгна.

— Да, правилно — кимна Елсин. — Трябва да посочим максималния допустим от закона срок за самостоятелно действие на тръста — сега той е сто години. Възможно най-голямата транслационна грешка, плюс двайсет години. Ако нещо се случи с мен, всичко ще бъде поето от твоя тръст. Това означава, че когато се върнеш тук, къщата, градината и всичко останало ще те очакват.

Трайстин сведе поглед за миг, отпи дълга глътка от чая, след това очите му пробягаха към прозореца — там една женска хелио-птица си отдъхваше, кацнала на тънък клон, преди да литне към цветните лехи.

— Градината ще ми липсва.

— Човек привиква с нея. Тя се превръща в извор на спокойствие и — надявам се — някой ден цветята ще бъдат утеха и за теб.

Трайстин кимна. Протегна длан и за миг притисна дясната ръка на баща си. После двамата продължиха да наблюдават зеленината зад прозореца.

---

[1] Транслитерация — изписване на думи от един език, като се използва азбуката на друг език. — Бел.пр. ↑

50.

Щабът на военното командване заемаше две триетажни сгради, които се издигаха сред три отделни градини — едната се простираше между двете сгради, а другите две бяха разположени отстрани. Трите градини се свързваха чрез цветни лехи пред източната фасада на сградите. За да стигне от гара „Източна“ до Щаба на командването, човек трябваше да слезе на четвъртата спирка от маршрута на електрически влак номер три на планетата Пердия.

Трайстин закрачи по застланата с млечнозелен мрамор пътека. Носеше куфарите си в ръка и от време на време поглеждаше към цветята между колоните. Повечето ги познаваше, но не всичките. Постоянен поток от хора в униформи — поединично и на двойки — изпълваше пътеката. Точно пред цветните лехи, които свързваха трите градини, пътеката се раздели на две — едното разклонение отвеждаше към сградата вдясно, другото — към онази вляво.

Трайстин последва стрелката, под която беше написано: „Военен персонал. Отдел за специални поръчения“ — и продължи към сградата вляво.

Влезе във внушителната постройка и веднага почувства мощността и излъчването на апаратите от охранителната система. Спря за миг, питайки се дали трябва да докладва в Щаба за информацията, която му бяха предоставили фарканите, после поклати глава. Охранителната система на военното командване беше недостъпна за вградения му нервен чип. Каквито и да бяха правилата за предаване на данните между отделните ѝ механизми, те влизаха в сила вътре в центъра за контрол или в компютърния терминал, чрез който се осъществяваше контролът. В подобно положение на нещата наистина имаше смисъл.

По-голяма част от охранителните инсталации в Щаба на командването бяха от тъй наречения „затворен тип“ — тоест не осигуряваха достъп на вградените нервни чипове. Съществуваше модифицирана версия на системите за охрана от „отворен тип“; тя се

използваше на бойните кораби и станциите по граничната полоса. Действието на вградените нервни чипове бе ограничено в пространството около кораба и вътре в бойния летателен съд. Тъй като по време на битките в космоса корабите не се доближаваха един до друг, модифицираната система от „отворен тип“ действаше съвършено сигурно, особено като се вземеше предвид, че възвращенците не използваха технологията с вградените нервни чипове. Теоретично погледнато, вграденият нервен чип на Трайстин можеше да получи достъп и да ползва информацията на всяка охранителна система от „отворен тип“ — единственото необходимо условие за това беше да познава комплекта от правила за предаване на данни между отделните механизми. При тази мисъл той поклати глава. Естествено, повечето охранителни системи от „отворен тип“ пазеха ревностно комплекта с тези правила.

Трайстин прекоси подобното на преддверие пространство, чиито прозорци бяха обърнати към градините, спря пред един от информационните компютърни терминал и остави куфарите си на пода.

— Майор Трайстин Десол — той подаде на жената-техник, застанала до терминала, личната си карта и копие от военната си заповед. — Явявам се за получаване на следващата си задача.

— Да, сър. Нека направя проверка — тъмнокосата жена-техник внимателно огледа Трайстин, проучи униформата му, военните отличия и се обърна към техника от следващия компютърен терминал. — Вероятно трябва да се обърне към екипа на маршал Фертуна.

— От разузнаването? Да, предполагам, че е така. — Другият техник впери внимателен поглед в Трайстин, докато пръстите на тъмнокосата му колежка танцуваха с изумителна скорост върху клавиатурата на компютърния терминал.

— Да, сър. Трябва да се явите при маршал Фертуна. Отдел разузнаване, секция I. Кабинетът му се намира на третия етаж в северната сграда. Тръгнете по пътеката през средата на градината. Така ще ви бъде по-лесно, отколкото ако се върнете покрай фасадите на зданията. Ако носите някакво оръжие или енергийни вградени чипове, обадете се за проверка на техника при компютърния терминал пред кабинета на маршала. Ако не носите, просто влезте. Разбрахте ли? — жената-техник завърши изречението с любезна професионална

усмивка, след което му върна личната карта и заповедта. — Очакват пристигането ви.

— Благодаря. — Трайстин отвърна на жеста ѝ с усмивка, задържайки я върху лицето си, дори и след като долови думите: „... нещастна стръв за възвращенците“.

Макар че вече бе стигнал пред серията кабинети на отдел „Разузнаване“ — там стените бяха значително по-дебели и механизмите на охранителната система притежаваха разширен капацитет, — Трайстин не откри никакъв упътващ знак къде се намира маршал Фертуна. Най-сетне видя малка табела с надпис: „Секция I“ и старши техник с отегчен вид, седнал зад компютърния терминал в коридора.

— Имате ли нещо специално за обявяване, сър? — Техникът хвърли поглед към куфарите на Трайстин.

— Нищо, освен стандартен пилотски вграден нервен чип, боен скафандър и лични предпазни средства.

— Преминете през апарата, сър. Той ще извърши необходимата проверка.

Скенерите забръмчаха неприятно във вградения нервен чип на Трайстин, когато той влезе в кабинета.

Друг техник, седнал зад компютърния терминал в ъгъла, вдигна ръка към него.

— Майор Десол?

— Да? — Трайстин се приближи към него.

— Имате късмет. Командир Делап ви очаква. — Черните очи на техника огледаха Трайстин бързо и внимателно. — Можете да оставите багажа си при мен, сър. Ей тук.

Трайстин сви рамене и остави куфарите си на поставката, очевидно предназначена за тази цел, като преди това извади подобния на кутия еластичен плик, в който съхраняваше заповедта и останалите си документи. Въобще не се съмняваше, че багажът му отново ще мине на проверка през скенерите; това беше възможно най-повърхностният преглед на куфарите му.

— Моля, минете оттук, сър.

Кабинетът на командир Делап не беше много по-обширен от трапезарията на „Уилис“, но по-голямата част от стената зад гърба му бе заета от прозорец, обърнат към градината с цветя.

Сивокосата жена-командир пристъпи напред, протегна ръка към Трайстин и му се усмихна сърдечно.

— Майор Десол, аз съм Кейтилий Делап.

— Трайстин Десол. — Той стисна ръката ѝ и направи лек поклон.

— Седнете, моля. — Дамата-командир зае мястото зад компютърния терминал.

Трайстин седна на дървения стол.

— Майоре, командващият офицер на „Уилис“ препоръча горещо способността ви да се справяте с тежки ситуации. Както и вашата дискретност. — Сивокосата жена зад компютърния терминал изчака няколко секунди, вперила сините си очи в Трайстин. — Това само по себе си е нещо необичайно. Командир Сазаки е твърде внимателен човек. Той, както и инструкторите от базата за обучение на пилоти, оценяват високо уменията ви на пилот. Освен това вие сте приемлив избор и за фарканите.

— Да, госпожо? — Последното изречение никак не се понрави на Трайстин. — Какво общо имат фарканите с бъдещата ми задача?

— Да, наистина сте предпазлив. Това е добро качество. То ще ви бъде необходимо. Бихме желали да ви изпратим да действате на територията на възвращенците.

— А каква е ролята на фарканите?

— Те ще улеснят задачата ви. По-късно ще научите как.

Трайстин разбра, че тя няма да каже нищо повече за фарканите и това по необясним начин укрепя решението му да не споменава нищо за информацията, която му бе предоставил доктор Джере. Наистина, детинска постъпка от негова страна, но щом командването беше решило да пази тайните си, той щеше да последва примера му.

— Може би имате нужда от пилоти на разузнавателни кораби, които да проникват до граничните орбитални системи на възвращенците? — попита майор Десол.

— Не, не става дума за разузнавателни кораби. Говоря за двукратно подаване на информация за личността, в която трябва да се превъплъти нашият агент.

Трайстин овладя желанието си да потрепери.

— Двукратно подаване на информация за човека, в който ще трябва да се превъплътя?

— Този термин не ви е познат. Ще заредим двукратно вградения ви нервен чип с данни за определена личност, които ще можете да използвате като справочна информация.

— Аз съм пилот, а не агент от разузнаването.

— При това добър пилот — очите на командир Делап уловиха погледа му. — Искате ли да прекарате следващите двайсет години на място като контролните орбитални станции от звездната система Парвати?

— Това заплаха ли е? — Трайстин почувства как в гърдите му се надига гняв. Засипваха го с още досадни заплахи!

— Не е — гласът на командир Делап беше спокоен. — Вие не сте глупав. Смятате ли, че нападенията на възвращенците следват някакъв определен модел?

— Напоследък станаха изключително чести.

— В бъдеще броят им ще се увеличи още повече. Вече не можем да ги отблъскваме, поради липса на човешки ресурси и суровини. По същите причини не желаем да започваме и разрушаване на техните планети. Затова ви призовахме тук. Затова всеки изтъкнат младши офицер, който притежава физическите характеристики на възвращенец и подходящ психологически профил, е посещавал този кабинет или ще го стори в бъдеще.

Трайстин пое дълбоко дъх.

— Имате типичния външен вид на средностатистически възвращенец, така че за нас не е необходимо да изработваме нов генен код за вас. При това синеоки, русокоси мъже не са често срещано явление в коалицията.

Трайстин знаеше това прекалено добре.

— А сега... естествено, можете да отхвърлите предложението ни. Някои хора го правят; нищо лошо няма да ви се случи, независимо дали вярвате на думите ми, или не. Поне няма да бъде нещо различно от онова, което става с другите пилоти. Вероятно ще поемете командването на кръстосвач за три битки в Сафрия, Хеликония или Парвати, после ще бъдете командващ офицер на тежък кръстосвач в продължение на шест битки в някоя от горещите звездни системи — командир Делап сви рамене. — След това ще работите един мандат като инструктор в школата за обучение на военни пилоти. После ви очаква или излизане в пенсия, или повишение във висш офицерски чин

— такава е в общи линии кариерата на един пилот. Не бихме могли да си позволим да пропилеем талант като вашия заради цвета на косата и светлата кожа, независимо какво смятат някои буйни глави в Камбрия.

Макар че не беше сигурен дали вярва напълно в думите на командир Делап, Трайстин бе запознат със статистическите данни и положението на трите звездни системи. Двайсет до петдесет процента шанс да бъде убит по време на двата мандата, изпълнени с битки в открития космос, не можеше да бъде наречен „сигурност“. От друга страна разузнавателните мисии на възвращенска територия също не изглеждаха никак безобидни. А що се отнасяше до възможността да откаже предложението... майор Десол поклати глава. Може да беше глупаво, особено след смъртта на Саля, но чувстваше, че трябва да направи нещо. Не обичаше да се отказва — сигурно типовете от разузнаването вече бяха научили и за тази черта на характера му. Защо всички го принуждаваха да действа? Или положението наистина бе толкова отчаяно, че принуждаваха всеки един да дава от себе си колкото се може повече?

— В характеристиката ви пише, че не сте от типа хора, за които парите са от значение. И все пак работата в разузнаването ви донася двойно по-високо възнаграждение от това на пилотите — поради увеличения риск за живота. Повишението ще бъде валидно до края на военната ви служба. Освен това пенсията ви ще се изчислява въз основа на заплащането, което сте получавали като агент в разузнавателните служби.

— Виждам, че работата, която ми предлагате, не е от безопасните — сухо каза Трайстин.

— Ние просто проявяваме по-голяма честност, отколкото хората от пилотския бранш — възрази командир Делап с лека усмивка. — Имате ли някакви въпроси от общ характер?

— Защо ми е необходимо и одобрението на фарканите?

— Лично на вас то не е необходимо. Необходимо е на военното командване. Сега не мога да ви кажа защо, но ви гарантирам със стопроцентова сигурност, че ако решите да приемете свързаната с разузнаването задача, ще получите отговор на този въпрос, преди да започнете изпълнението ѝ.

— Намекнахте, че това ще бъде еднократна задача. Какво пречи тя да се превърне в многократно навлизане в територията на

възвращенците или дори да остана там до края на дните си?

— Пречка за това са системите за сигурност на възвращенците. Можем да ви прехвърлим там веднъж, гарантирайки ви връщане у дома. Прекалено много на брой преминавания в различните системи намаляват шансовете за успех. Възвращенците не пътуват толкова често между отделните системи. Ако се замислите по този въпрос, ще откриете, че ние също не го правим. Създаването на идентичност на агента, позволяваща подобни многократни преминавания, изисква обстоен преглед, който почти никой не би могъл да премине.

Трайстин се намръщи.

— И каква е перспективата за оцеляване?

— Почти същата както след двата мандата на битки в открития космос, които ви предстоят, ако не приемете предложението ни.

С една дума... немного добра, ала сега нищо не изглеждаше много добро.

— Защо избрахте тъкмо мен и тъкмо сега?

— Защото вие бяхте на разположение. Управлението по човешките ресурси сменя офицерите, оцелели след шест мисии срещу троиди на един и същи кораб или колкото е възможно по-скоро след шестата мисия. Това ни създава известни проблеми, но процентът на оцелелите спада рязко след шестата успешна мисия.

— А какво ще се случи с мен, ако отговоря с „не“ на предложението ви?

— Ще прекарате един месец в школа за командири на бойни кораби, преди всичко за да си отдъхнете от бойните мисии. Всъщност там няма какво толкова да научите, освен някои детайли за тактиката на възвращенците, която те възприемат в последно време. После ще ползвате още няколко седмици домашен отпуск, след това ставате командир на фрегата в Хеликония или Сафрия.

Трайстин се намръщи. Каква ли разлика имаше между това да убива възвращенци и да унищожава корабите им троиди? И какво ли по-различно имаше в това да събира информация в системите на възвращенците? Понякога всичко му изглеждаше безполезно. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си. Командир Делап чакаше. Най-сетне Трайстин попита:

— Онова, което ще правя в системите на възвращенците, наистина ли ще бъде по-различно?

— Не зная. Всичко, което мога честно да кажа, е, че силата на оръжието няма да бъде решаваща при изпълнението на бъдещата ви задача.

Трайстин кимна бавно и разпери ръце.

— Убедихте ме. И сега какво?

— Не е нужно да лъжете, майоре — отговори Кейтилий Делап. — Съмнявам се, че съм ви убедила дори в най-минимална степен. Просто не виждате друг реално съществуващ избор.

Трайстин трябваше да се усмихне насила, ала никак не му бе трудно да го стори.

— Хванахте ме на тясно.

— Всички трябва да се съобразяваме със създалото се положение. Както и да е... Вие ще се върнете в школата в Нова Хармония. Всъщност това е хълмиста територия, обкръжена от земите на Военния резерват на Южния континент.

Трайстин се навъси. Не си спомняше за подобен резерват, разположен сред Южния континент на Пердия.

— Такъв резерват съществува, майоре. Не, не чета мислите ви. Всички ваши колеги изглеждат по същия начин, когато чуят за него. Много по-лесно е да скриеш нещо на гъсто населена планета, отколкото сред пустошта. — Тя замълча за миг. — Готов ли сте за заминаване?

— Да, особено след като нямам никакъв друг избор.

— Добре. — Тя натисна няколко клавиша върху клавиатурата на компютърния терминал и се изправи. — След като напуснете тази сграда, няма да виждате никого, освен хора от военния персонал, фаркани и възвращенци. Така ще бъде, докато изпълните поставената ви задача.

„Или докато не умра“, добави мислено Трайстин. Беше прекрасно да няма никакъв друг избор пред себе си. Наистина беше прекрасно...

— Тиедрол ще ви съпроводи до совалката, с която напускате атмосферата на планетата. Успех, майоре! — Тя се усмихна. В същия миг техникът отвори вратата. Багажът на Трайстин беше подреден върху малка електрическа количка.

— Благодаря ви. — Преди да излезе, Трайстин се поклони на командир Делап, питайки се защо се бе заел с тази задача. Да,

наистина бе мислил за Саля, за дълга си, но защо, по дяволите, бе приел?

Изсумтя. Та няма имаше друг избор? Още един мандат на патрулните кораби кръстосвачи и да се чуди как да измисли поредната невъзможна маневра, за да оцелее; нощи, разкъсвани от кошмари и скуката между две поредни катастрофални мисии? Или лудост — да приключи остатъка от краткия си живот в килия с подплатени стени? Или да поеме неохотно мисията на агент от разузнаването?

Последва количката по коридора, който отвеждаше към асансьорната шахта, и се опита да потисне смеха си. Винаги бе искал да прави нещо повече от това да седи в станцията на граничната полоса и да чака нападенията на възвращенците. Бе искал да постигне повече от безкрайното патрулиране с кръстосвач в пояса около външните орбитални станции в дебнене на постоянно прииждащите редици на възвращенските разузнавателни кораби. Сега го притискаха да прави нещо повече, а на него това не му харесваше.

— Сър? — изрече въпросително Тиедрол в отговор на смеха му, който приличаше повече на сумтене.

— Нищо. Просто си мислех... накрая човек получава онова, което желае — след тези думи Трайстин поклати глава.

51.

Трайстин спря за миг пред двойните врати на сградата, която приличаше на училище, и обхвана с поглед малкия град, прострял се под полегатия хълм. Отбеляза изключително широките улици и ниските, продълговати къщи, всяка от които разполагаше с вътрешен двор. В центъра на града имаше широка постройка с един-единствен блестящ шпил.

Мъжът, който се бе представил като брат Кейлид, когато Трайстин излезе от совалката, го чакаше. Той беше облечен в бяло сако с квадратна яка, бели панталони и широко отворена около врата бяла риза с голяма яка. Изглежда, че брат Кейлид не усещаше жегата, въпреки яркото зимно слънце в почти тропическия климат на областта.

— Готов ли си, братко?

Трайстин положи усилия да не потръпне при този религиозен поздрав.

— Да, братко Кейлид.

— Добре.

Влязоха в училището. Трайстин последва русокосия, загорял Кейлид по коридора, преминаващ край няколко класни стаи. В една от тях, чиято врата беше отворена, седяха около десетина мъже и жени, облечени в бели дрехи. Никой от тях не вдигна глава към двамата.

Кейлид въведе Трайстин в малък кабинет без прозорци и затвори вратата.

— Седни.

Трайстин се подчини.

— Първо — техническите подробности. Личният ти багаж е прибран. Ще можеш да го вземеш след завръщането си. Не можеш да ползваш нищо, което е свързано по някакъв начин с коалицията. Когато излезеш от кабинета, ще отидем до шивашкото ателие от задната страна на училището. Дрехите ти са готови, ще получиш инструкции как да ги носиш, включително и кога да обличаш

официалните облекла. Всичко, което носиш сега, ще бъде прибрано и ще го получиш при завръщането си. Разбра ли?

— Да, братко Кейлид.

— Добре. А сега... що се отнася до мисията ти... напълно забрави за нея. Тук ще те подготвяме за изпълнението ѝ. Твоята работа ще бъде да асимилираш цялостната култура на възвращенците така, сякаш цял живот си бил на тяхната територия. Това трябва да стане за два месеца. Нарича се цялостно потапяне в обстановката. След посещението в шивашкото ателие ще получиш чрез вградения си нервен чип първата доза информация за новата си самоличност. Ще ти дадем основните моменти от биографията на човека, в когото ще се превъплътиш, както и последните новости в граматическите особености и лексиката на езика, който той е ползвал. Всъщност, не разполагаме с достатъчно време да го направим така, както би ни се искало да бъде, ала ще те потопим в обстановката, докато почувстваш изцяло възвращенската култура. Ще се постараям да не допускаме пропуски в подготовката ти. Отсега нататък ще бъдеш дякон Уайлъм Хайрис. Общоприетото обръщение е брат Хайрис. Ти си един от онези, които са се върнали след изпълнена бойна мисия. Ще се обръщаш към всеки в Нова Хармония с думите „сестро“ или „братко“, освен ако не си научил със сигурност, че общуваш с някоя изтъкната личност. Навън или вътре в тази сграда ти си брат Хайрис. Ще говориш на съвременния език на възвращенците. Дните ти ще бъдат разпределени съобразно учебните занятия, които тук са твоята работа — през останалата част от времето ще живееш в Нова Хармония и ще реагираш както си научен в училище. Ще нощуваш в манастири — в подобни сгради живеят завърналите се от бойна задача мисионери, преди да се оженят за първата си жена. Никой от тях не остава в манастира повече от три месеца, но това очевидно няма да представлява проблем тук. От теб се очаква да използваш всички сгради и специални съоръжения в града, особено тъй наречената хармия...

— Хармия ли?

— Това е църквата, която трябва да посещаваш всеки ден за разлика от храма. Ще се запознаеш подробно с тези въпроси в занятията по религия. Трябва да познаваш много добре всички сгради, трябва да ги използваш и да разговаряш за тях — нещо нормално за

всеки възвращенец. Ще трябва да се научиш да управляваш и превозни средства, задвижвани с петрол — да, те все още ги употребяват. Целият град е под наблюдение със скенери, всяко твое движение ще бъде следено — и всеки ден след първите две седмици ще присъстваш на разбор на поведението ти през предходния ден. Ще бъдат отчитани всяка твоя грешка и всеки успех. В бъдеще може би ще ти възложим работа, за да натрупаш опит във връзка с твоята мисия. А може би това няма да се случи. Зависи. — Кейлид зачака.

— Какво ще учим тук?

— Единственият материал, който няма пряка връзка с възвращенската култура, е обучението за боравене с оръжие. Ще бъдеш обучен как да сглобяваш няколко вида оръжия от различни компоненти, които са широко разпространени в световите на възвращенците.

— Оръжия ли?

— Може да ти се наложи да се защитаващ — дори нещо повече. Зависи от това каква ще бъде мисията ти. Не, аз не зная в какво се състои твоята задача. Ала няма да ти разрешат да внесеш оръжия във възвращенската система, където ще бъдеш изпратен. Затова трябва да знаеш как да ги сглобяваш от различни компоненти, ако това се наложи.

Трайстин се намръщи. Да сглобява оръжия?

— Всичко останало ще бъде материали върху културата на възвращенците. От „Книгата на Торен“ до църковните процедури и обичаи — ще ходиш на църква всяка неделя и ще изучаваш светото писание на възвращенците в специални занятия всяка сряда.

— Сряда ли?

— Третият ден от седмицата. Имената на дните — възвращенците използват номенклатурата от старата Земя, според календара им седмицата има седем дни, а месеците неравен брой дни — тази информация ще бъде подадена на нервния ти чип при втората процедура по създаване самоличността на човека, в когото ще се превъплътиш.

— Това изглежда... доста сложно...

Кейлид поклати глава почти тъжно.

— Повечето от нашите агенти, които възвращенците са открили, са се издали сами. Културата им се характеризира със строга

дисциплина, неизказана гласно, но дълбока омраза към чужденците, и е основана на сложни, взаимно свързани ритуали. Според тях същото се отнася за културата на Еко-Изродите — точно така е според възвращенците, ала Еко-Изродите не го разбират. Повечето култури не схващат собствената си същност. Те разпознават единствено чужденците, които не се вписват в общата картина. Наша работа е да ви подготвим да се слееете с масата. Ясно ли е?

Трайстин кимна. Беше му съвсем ясно, ала мисълта за оръжията не му даваше мира.

— Да вървим, братко Хайрис.

— След теб, братко Кейлид.

52.

Трайстин попи потта от челото си с голямата бяла кърпа, сгъна я разсеяно, после я пхна в джоба на самото си, благодарен на слабия бриз, който се спускаше по хълма. След секунда влезе в книжарницата, в която бяха събрани книги с дебели корици и хартиени страници, изпратени предимно от страстни колекционери из цяла Пердия.

Трайстин се почувства освежен от хладния въздух в магазина и се отправи към сектора „История“.

— Имаме нова книга, братко, и тя може би ще ви хареса — извика Имам — белокосият патриарх, който отговаряше за магазина.

— Коя е тя?

Имам се размърда зад щанда, където бе инсталиран счетоводния компютърен терминал, съвсем близо до Трайстин.

— Ето я! — възрастният мъж посочи книгата върху лавицата с надпис „Новопостъпили издания“.

— „Пътят на Орум“ — прочете на глас Трайстин. — „Как беше спечелена битката за първия храм“. — Той се зачуди дали новият том не беше просто преработка на „Книгата на Торен“ или в него щеше да открие някакви нови прозрения.

— Добра книга, композицията е по-силна, наистина. Всичко за борбата на Торен да изчисти планината, правейки място за Бога и вярващите. Знаете ли, старите милитаристи искали да построят на същото място военна база.

— Какво е това милитаристи? — попита невинно Трайстин, доловил, макар и със закъснение, капана, който му подготвяше патриархът.

— Така се наричали хората, които водели войни, за да трупат богатства в черните столетия след Измирането — нещо подобно на хората от коалицията Еко-Изверги. Макар че Еко-Извергите няма да признаят, че се бият за пари.

— Затова не могат да устоят на мисиите на вярващите — отбеляза Трайстин с делови тон.

— Вероятно имате право, братко. Вие сигурно знаете по-добре от мен, нали сте се завърнали от мисия съвсем наскоро.

— Някои неща не се променят. — Трайстин се зае да разглежда книгата.

— Да, това можем да твърдим със сигурност.

— И смятате, че книгата е интересна?

— Много хора я четат.

Трайстин потисна желанието си да свие рамене, после кимна.

— Убедихте ме, братко Имам.

— Вие сте мъдър човек. — Имам се върна зад компютърния терминал.

Трайстин, който вече бе намерил пластмасовата си кредитна карта, както и снопче хартиени пари, използвани при по-дребни сделки, подаде кредитната си карта и книгата на Имам.

— Мир вам, братко.

— Бог да ви отвърне със същото — отговори Трайстин и пъкна книгата под мишница.

Излезе от книжарницата и спря, забелязал, че насреща му друг мъж, облечен в бели дрехи, маха с ръка.

— Виждал ли си сестра Ангелика, братко Хайрис? — попита брат Мунсон.

— Тя не беше в книжарницата, братко. Не съм я виждал днес следобед. Вероятно е на литургия в хармията.

— Не зная. Ако случайно я зърнеш, ѝ кажи, че брат Кейлид я е търсил. Ще ти бъда много благодарен.

— Ще ѝ кажа. Господ да те възнагради с мир, братко.

— И тебе.

Трайстин прекоси широката улица и влезе в сладкарницата — всички възвращенци обичаха сладки неща, без значение какви.

— Искате ли да опитате лимоновите бонбони, братко Хайрис? — попита сестрата зад щанда.

— Те са прекалено кисели, сестро.

— Ние да не сме Еко-Изверги? — засмя се по-старият мъж, застанал край задната врата. — Те харесват кисели плодови бонбони, защото и момичетата им са кисели — колкото са по-кисели, толкова повече ги обичат.

Трайстин се засмя. Опитва се да изпита някакъв интерес към грубата игра на думи и отговори:

— Предпочитам бонбоните да бъдат по-сладки, ала не толкова, че да ти се повдига от тях — просто приятен сладък вкус.

— Говорите като типичен мисионер, приключил успешно бойната си задача и най-сетне успял да се прибере у дома. Ала колко ли време ще остане ерген? — попита сестрата зад щанда и погледна към по-възрастния мъж.

— Дай на човека бонбони, скъпа женичке.

— И ти ли искаш? Вие мъжете обичате само бонбони и сладките си женички.

Трайстин се засмя, когато сестрата зад щанда се обърна към него.

53.

— Братко Хайрис, ако обичате, излезте напред — помоли инструкторът, който се представи само като брат Суледин. — Вие сте от Нефи, а се намирате на Орум, някъде в Уайстух.

Трайстин застана в празното пространство пред столовете. Не знаеше какъв етюд щеше да му възложи инструкторът.

— Братко Хайрис, разбрах, че сте родом от Нефи. Не е ли тази планета твърде позната на системите за разузнаване на Еко-Извергите?

— Наистина съм от Нефи, братко — потвърди Трайстин с усмивка, за която се надяваше, че е достатъчно широка. — Благославям Бога и неговия Пророк, че служат като истински щит пред нашите домове.

— Може би фактът, че сте така добре запознат с мерзките създания, ненавиждащи нашия Бог, ви създава истински тревоги?

— Нашият Бог ни е предпазил от отровната близост с мерзките създания, както вие така проникателно ги нарекохте.

— Аз бих казал, че във вас се забелязва известна близост с тях, братко Хайрис — изрече без запъване брат Суледин.

Трайстин успя да задържи усмивката върху лицето си, докато изрече и последните думи от отговора си:

— Господ ми е свидетел... когато някой упорито настоява, че друг човек прилича на отвратителните изверги, самият той таи в сърцето си известна привързаност към порядките им.

Суледин кимна одобрително, отдалечи се от Трайстин и се обърна към една от жените.

— Сестра Сузана? Тъкмо сте пристигнали от Медина, а дрехите ви са измачкани. Защо сте допуснали това?

Трайстин понечи да изтрие чело с ръка.

— Братко Хайрис, нима ви разстроих с думите си? Много ли ви е топло? Може би наистина поддържате някакви връзки с онези отвратителни същества?

Трайстин отново си наложи да се усмихне. Нима брат Суледин имаше очи и на гърба си?

— Аз съм от Нефи, братко. На Нефи е по-хладно отколкото в Уайстух, значително по-хладно. Вероятно ще можете някой път да ми дойдете на гости.

Без да спира, вече нанесъл коварния си малък удар, брат Суледин отново се обърна към сестра Сузана.

— Сестро, в женски манастир ли възнамерявате да постъпите?

Трайстин потисна желанието си да потрепери при обидните думи.

Сестра Сузана се обърна и впери очи в лицето на Суледин.

— Братко, благодаря за загрижеността, която проявявате — тя е израз на братската ви любов и доброто ви възпитание, но аз ще запозная съпруга си с грижовността, която проявихте към мен. — И тя се усмихна лъчезарно в негова посока.

— Разбор на занятието — обяви брат Суледин.

Това означаваше, че сега можеха да бъдат обективни в оценките си, помисли си Трайстин. Все още обаче трябваше да действат като човека, чиято самоличност бяха приели, усмихвайки се учтиво един към друг.

— Открита агресия не се проявява, а ако случайно се прояви, тя не трябва да трае дълго. Всички обиди са завоалирани, както при споменаването на „мерзките същества“ в случая с брат Суледин. Допустими са обиди, отправяни към Еко-Извергите, които, естествено, не присъстват по време на водения разговор. Тези обидни епитети често са съпроводени с хаплива игра на думи и безвкусни намеци. Възвращенската култура се е развивала в условия на силно давление и потисничество, затова е силно стилизирана. Всяко действие на личността се забелязва и се съпоставя с възприетата социална норма. Никога не можете да останете сами, без да бъдете наблюдавани от някого. От вас се очаква да реагирате както би реагирало невинно същество, ала трябва да отговорите в техния стил, използвайки завоалирани намеци. Толерантността в границите на нормата е твърде висока, ала след като някой наруши границата, този човек буквално изчезва от света. И винаги помнете една основна истина, която се стремим да ви втълпим: възвращенците рядко лъжат. Те могат да се въздържат и да не разкрият определена информация, но ако изрекат

нещо, обикновено можете да разчитате, че то е вярно. Тъкмо поради това те така сурово наказват хората, нарушили обществено допустимите норми. Е, не използват думата наказание. Ако се спрем на учтивите фрази в описанията им, те обикновено отиват в изпълнение на мисия в името на Пророка — това може да бъде задача, свързана с рудодобив на някой астероид без необходимото оборудване, или просто хвърлят провинилия се на почти ненаселена планета в последния стадий на преобразяване по първоначално одобрен план. Никой не е застрахован от подобно наказание, затова системата действа. — Инструкторът замълча. — Край на разбора.

За миг над класната стая надвисна тишина.

— Желая ви приятен ден, братя и сестри.

— Приятен ден и на вас, братко Суледин.

Трайстин не се опита втори път да изтрие влажното си чело — не и когато се намираше в помещение или на сянка.

54.

Когато Трайстин излезе от фойето на манастира, брат Кейлид се усмихна към него.

— Братко Кейлид.

— Братко Хайрис. Дойде време да изпълниш дълга си с по-великата служба.

— Ще ми бъдат необходими няколко минути да приготвя багажа си.

— Ще те почакам.

Трайстин кимна и се върна към широката си три квадратни метра ергенска квартира, в която едва се побираха тясно легло, шкаф и гардероб. Нищо чудно, че повечето от оцелелите след военната мисия възвращенци бързаха да се оженият. Да се ожени — всъщност никога не беше мислил за това. За кого да се ожени? Единствените две жени, опитали се да го разбират, бяха майка му и Саля. Намръщи се — може би и Ултийна. Но кой знае дали тя бе оцеляла след последните нападения на троидите — макар че ако някой човек можеше да оцелее след подобни убийствени атаки, това бе именно тя. Надяваше се, че е жива, но никога нямаше да може да я види... Ако все пак имаше шанса някога да я зърне...

Като съсредоточи вниманието си отново върху практическата задача да опакова багажа си, той измъкна пътната чанта на върналия се след успешно изпълнената мисия възвращенец и я отвори. Взе от шкафа бельото — бяло и по-дълго, отколкото би предпочел да облече; после извади двете нощници — също бели — и бял колан със стилизиран бронзов орел, заобиколен от мълния — символът на оцелелите след битките. От гардероба прибра тоалетните принадлежности — включително древния бръснач с блестящо острие, тубичка с лак за почистване на бялата кожа на колана, няколко бели ризи, втория и третия бели костюми.

Сложи белите ботуши в страничния джоб на чантата, заедно с чифт плътни бели чорапи. Добре поне, че ежедневните ботуши бяха с

черен цвят.

След като подготви целия си багаж, в който грижливо прибра „Книгата на Торен“ — беше я прочел най-малко два пъти от кора до кора и все още чувстваше, че не я познава твърде добре, — Трайстин затвори чантата и регулира ремъците ѝ, преди да напусне празната стая.

— Изглежда си готов за път, братко Хайрис — отбеляза Кейлид.

— Щом е такава волята на Бога и неговия Пророк.

Прекосяха улицата, минаха край хармията, издигаща се в самия център на Нова Хармония и поеха към училищната сграда от отсрещната страна на площада.

— Искате ли бонбони, братко Хайрис? — подвижна сестра Андрюс през отворената врата на сладкарницата.

— Не днес, сестро.

— Хубава интонация, братко.

Трайстин не се подведе от похвалата.

— Сестра Андрюс наистина има хубав глас.

Кейлид кимна.

— Много от сестрите имат великолепни гласове. Повечето от тях са наистина добри хора.

Трайстин потисна желанието си да се навъси, ала се попита какъв ли бе мотивът на Кейлид.

— Да, Бог ги вдъхновява да бъдат такива.

— Така е, братко Хайрис. Никога не го забравяй. Всички същества в селенията на Бога се стремят да бъдат добри — това е тяхното най-привлекателно качество и същевременно тяхното поражение.

„Всички ли?“ — запита се Трайстин. Наистина ли Кейлид вярваше в тези думи? И ако не вярваше, нима не беше по-лицемерен от повечето висши офицери на военното командване?

Той продължи да върви напред, а Кейлид не каза нищо повече. Когато стигнаха до училището, Кейлид заведе Трайстин в разположения от задната страна сектор на сградата. Двамата спряха пред една затворена врата.

— Аз съм дотук, братко Хайрис. Бог да те възнагради с мир.

— Мир и на теб, братко Кейлид.

Трайстин отвори вратата, влезе в помещението и я затвори след себе си.

Белокос мъж с униформа на висш офицер седеше зад голямо писалище, разположено в средата на кабинета, в който нямаше никакви прозорци. Върху униформата му не бе изписано никакво име и не бяха отбелязани никакви военни отличия. Без да влага особени усилия да намери отговор, Трайстин се запита как офицерът беше стигнал до кабинета, незабелязан от никого.

— Седнете, братко Хайрис.

Трайстин зае посочения му стол и сложи пътната чанта на пода, без да откъсва очи от офицера.

— Твърде предпазлив, внимателен. Това е добре. Предпазливостта ще ви бъде необходима винаги. Отивате в системата Джеруш.

— На Орум? — На Трайстин му беше писнало агентите от разузнаването да го поучават колко предпазлив трябва да бъде навсякъде. Тях никой не ги караше да рискуват кожата си.

— Всъщност, заминавате за самия Уайстух. Естествено, след като получите втората доза информация за самоличността на човека, в когото ще се превъплътите и получите подробен разчет на задачата си.

Трайстин потисна желанието си да потрепери. Още дози информация за възвращенеца, в който щеше да се превъплати?

— Ще научите повече подробности, когато ви запознаят с вашата задача. Вие сте възвращенски пилот на търговски кораб, притежаван от независима търговска фирма от звездните системи на хинджите — това са единствените външни кораби, които имат позволение да навлизат в звездните системи на възвращенците... и то на затънтени планети. Вие ще закарате кораба до Браха — на борда му съвсем законно превозвате микросхеми и друга апаратура. Браха е една от наскоро отворените отдалечени системи, където мерките за сигурност все още не са толкова строги. Оттам ще отпътувате с търговски кораб до планетата Орум и след това до самия Уайстух. Вашата работа ще бъде да нападнете Висшия съвет на епископите и да елиминирате административния командир на флотата от космически кораби, архиепископ Юнкла. Това ще нанесе непоправими щети на възвращенската бойна машина. Имате ли въпроси? Може и да не са

свързани с поставената ви задача. Ще получите допълнителни указания под кодово название „Алфа“.

За миг Трайстин остана безмълвен. Трябваше да се досети още от самото начало, особено след обучението да сглобява оръжия от отделните им компоненти. Разбира се, че нямаше да го пратят да събира информация. Изведнъж го обзе непреодолимо желание да заблъска главата си с юмруци — защо не беше видял очевидното? Просто защото не бе поискал да го види, нали?

— Защо се налага да го елиминирам?

— Мисълта за убийството не ви се нрави, нали? Почти никой от вас не е очарован от нея — по лицето на висшия офицер трепна студена усмивка. — В продължение на един следобед на Мейра — само за един-единствен следобед — вие убихте почти сто възвращенци. Унищожихте сте толкова много техни патрулни кораби, но убийството на един човек — акт, който може да съкрати продължителността на войната и да спаси живота на хиляди... това ви притеснява.

— Не ми изглежда същото — изрече Трайстин с равен глас.

— Мъртвият си е мъртъв, братко Хайрис. Ние не ви заповядваме да убивате деца или бременни жени. Ние ви даваме заповед да елиминирате военна фигура по време на война. Нима смятате, че животът на адмиралите, които хвърлят обикновените възвращенци в битките, не трябва да бъде излаган на опасност?

Думите на висшия офицер прозвучаха смислено, но въпреки това Трайстин попита:

— Но какво ще постигнем с убийството на един адмирал?

— Това е въпрос на стратегия — студената усмивка още веднъж пробяга по лицето на офицера. — Погледнато в глобален мащаб ние трябва да дадем пример — да покажем на възвращенците, че можем да ги ударим навсякъде, че техните патриарси не са освободени от последиците на решенията, които са взели.

— Не съществува ли някакъв по-добър начин да сторим това? Няма ли друг човек, по-достоеен от мен?

Белокосият мъж поклати глава.

— Социалните им порядки, идеите, които са втълпили на масите, са толкова ефективни, че не бихме могли да подкупим някой предател — не и такъв, на когото бихме могли да се доверим. Дори с цената на

половината от звездните системи, които притежаваме. Освен това целта ни е друга. Ние искаме да им покажем, че сме в състояние да неутрализираме когото пожелаем. Затова ни е необходим човек с разнообразни умения и технически познания. Защо смятате, че ви обучихме да правите лазерни оръжия от обикновени електронни части? Не можете да прекарате каквото и да било оръжие през охранителните им системи. Освен това много малко на брой от жените на възвращенците имат технически познания.

— А нима нямате никакви мъже-агенти в Уайстух? Трудно ми е да го повярвам.

— О, разбира се, че имаме. Но не им е дошло времето, при това тази операция не е предназначена за...

— С други думи разполагате с дълбоко законспирирани агенти — верни съпруги на възвращенците и техници, завърнали се живи от бойните си мисии. Те стават за изпълнение на по-фини операции, но не можете да им се доверите в случай на задача като моята.

— Не става дума за доверие. Досега не сме успявали да ги установим за постоянно на Орум — призна висшият офицер.

— Та нима аз бих могъл да се установя там? Трудно е за вярване. Или просто не сте в състояние да ги превърнете в убийци? — в гласа на Трайстин пропълзяха гневни нотки. Той съжали, че ги е допуснал, и се опита да ги прикрие.

— Нима предпочитате отново да се върнете в системата Парвати и да станете командир на корвета? Можем да ви изпратим там веднага — още в тази минута. Това ли искате?

— Не. — Тези думи на офицера бяха равносилни на смъртна присъда, особено като се вземеше предвид начина, по който той ги изрече. — Но защо се налага да използвате съвсем нов, неопитен агент?

Офицерът сви рамене.

— Както без съмнение са ви инструктирали, голяма част от културата на възвращенците не е подчинена на словесно изражение — което означава, че те имат силно развито чувство кой е техен човек и кой не е. Най-добрият начин, по който мога да ви обясня това, е следният: върналите се у дома, така наречените мисионери, оцелели след изпълнение на бойната си мисия, имат определено излъчване, аура, създадена от факта, че дълго време са били изправени пред

лицето на смъртта и са били сред открития космос. Единствените хора, които отговарят на това описание, са военните пилоти — при това не всички. Лично вие отговаряте. Имате ли някаква представа колко време е необходимо да се намери човек, чиито гени са съвместими с тези на възвращенците? При това този човек трябва да изглежда на външен вид като тях, да има излъчване, придобито след дълъг престой в космоса, да притежава интелигентност и способности да усвои нова култура в нейната цялост.

— Това наистина ми звучи по-смислено. Но щом като сме толкова малко на брой, как бихме могли да създадем впечатление, че сме в състояние да ударим навсякъде?

— Това ще бъде обяснено по-подробно в разчета на задачата ви. Основното тук е, че хората реагират според впечатленията, които са добили, а не на броя на инцидентите. Имате ли още нещо да попитате? — Гласът на офицера даваше ясно да се разбере, че Трайстин вече бе задал прекалено много въпроси.

— Не, сър. — Нямахте да получите достоверни отговори, затова нямаше смисъл да задава въпроси, на които бездруго никой нямаше да отговори. Сподави яростния си гняв — гняв, породен от собствената му наивност и от добре пресметнатото изнудване, чрез което го бяха принудили да приеме мисията. Изборът беше прост: приеми изпълнението на мисията и вероятно ще умреш. Отхвърли мисията и ще умреш със сигурност.

— А сега... последната инструкция. Стойте далеч от храмовете. Те са снабдени с предпазни системи, които възпламеняват всеки човек, който не е възвращенец и премине портата на храма. Това е една от причините, поради които не можем да установим агенти-мъже, постоянно пребиваващи на Орум.

— Очевидно лазери. — Трайстин отбеляза наум, че тази информация не бе дадена на курсистите по време на занятията им, които ги запознаваха с културата на възвращенците — поредната форма на лъжа и измама.

— Разбира се. Тук не става дума за оръжията, а за моделите на разпознаване. Запознат сте с целия ритуал при влизане в храма за първи път. Всеки, който не е възвращенец и се опита да влезе вътре, се превръща в пепел. Независимо от това в кой храм се е извършило кръщението ви, щом сте от друга звездна система, трябва да

представите своята карта от храма. Онази, която вие ще получите, изглежда истинска, но няма да ви помогне, защото не е.

— И защо не можем да направим дубликат на картата? Използват затворен алгоритмичен ключ?

— Точно така. Опитваме се да го разшифроваме в продължение на петдесет години и не успяваме. — Висшият офицер се изправи. — Готов ли сте, братко Хайрис?

— Да бъде волята на Бога и на неговия Пророк. — Трайстин взе чантата си от пода.

Крива усмивка се плъзна по лицето на старшия офицер. В дъното на стаята се отвори друга врата и разкри полегато стълбище, което се спускаше надолу. Трайстин последва офицера по стъпалата, след това по добре осветен тунел, който ги изведе до отворен вход.

Очакваше ги един техник, застанал до апарат, който приличаше на огромна машина за активиране на вградени нервни чипове.

— Седнете на стола, братко.

Трайстин си наложи да запази спокойствие и се подчини. Изчака невъзмутимо, докато техникът сложи подобния на шлем апарат върху главата му.

— Добре... трябва мъничко да притиснем тук...

Вграденият нервен чип на Трайстин причини леко бучене в ушите му.

— Чувствителен сте... добре... още мъничко...

Ослепителна светлина блесна в черепа на Трайстин — тя беше толкова ярка, че очите му, макар и да бяха затворени и потънали в мрака на шлема, се овлажниха. Тялото му се разтрепери на стола.

Подробното описание на тайната мисия беше въведено успешно в съзнанието на Трайстин — търговската компания „Алтус Лимитид“, спецификациите на микроелектронните схеми, разписанието на полетите, управител на представителството... дори и втора, допълнителна самоличност, която трябваше да използва в екстремни случаи. Отделните късчета от мозайката попаднаха на местата си, поети от вградения нервен чип.

— Още един път... потърпете...

За втори път в черепа на Трайстин блесна светлина, толкова силна, че в сравнение с тази първата, изглеждаше мека и бледа. За миг

цялото му тяло се сви конвулсивно. Като че някой бе забил две остриета на ножове в очите му.

След това в съзнанието на Трайстин се появиха спомените — мисията до Сахара, слабите мъже, скрили лицата си зад воали, които отваряха всяка врата пред него, но я затваряха, след като видеха кафявия му костюм; холографските изображения на храма в Уайстух — с осем шпила, всеки един от които имаше четири върха, а над тях се издигаше ангелът на Пророка, направен от чисто злато; студът в кораба-тройд на Пророка, малкият разузнавателен кораб, който беше негов, триумфът, че е пленил Бокара...

— Информацията е приета по възможно най-добрия начин...

Трайстин потрепера, борейки се с нахлулите в съзнанието му образи, докато техникът бавно отделяше апарата от главата му. Известно време остана отпуснат безсилно на стола. После се надигна и започна да спуска краката си надолу — бавно, бавно, — докато ботушите му докоснаха каменния под.

— Не се борете срещу образите — посъветва го техникът, слаб мъж с гъсти, остри мустаци. — Те ще избледнеят, но винаги можете да ги използвате, когато ви потрябват.

— И ще ви потрябват — добави висшият офицер. — Хайде да тръгваме. Ще обмислите всичко по пътя.

— По пътя закъде?

— Към Браха, братко Хайрис, към прегръдката на Пророка.

Трайстин си наложи да върви изправен, макар че се чувстваше почти смазан под тежестта на псевдоспомените на брат Хайрис. Подземният коридор изглежда нямаше край, но те изминаха по-малко от сто метра и стигнаха до малко купе на подземната совалка.

— Заемете първото място.

Трайстин се подчини и зае първата седалка в купето. Вратите се затвориха, совалката потъна в тунела и според вградения нервен чип на Трайстин в продължение на почти десет минути се носи безшумно в мрака.

Ясно разбираше едно нещо, при това в най-общи линии — фарканите трябваше да дадат одобрението си за неговата задача, защото при обратния полет — в случай, че оцелееше за него — трябваше да зареди гориво на външната орбитална станция, изградена в близост до Фарка — планетата на фарканите. Беше получил изрично

предупреждение да не прекосява орбитата на тяхната планета. Защо трябваше да зарежда с гориво на Фарка? Каква беше ролята на извънземните? Въпросите бушуваха в него и псевдоспомените потискаха осъзнаването на собственото му аз.

Защо... защо... защо...? Това беше въпросът, на който никой не му отговаряше.

Совалката спря на друга подземна гара, съвсем пуста, ако не се смятаха двамата техници, въоръжени с шокови палки. Трайстин, стиснал чантата си в ръка, пое по полегатото стълбище и вървя известно време, докато се озова в надземната гара на совалката — от същото място бе влязъл в школата, преди началото на обучението за разузнавателен агент...

— Совалката, която ще ви заведе до орбиталната станция, ще бъде тук след по-малко от час. — Висшият офицер се отпусна в креслото и извади пред себе си портативен компютърен терминал.

Трайстин извика чрез нервния си чип описанието на мисията — макар че упорито се стремеше да открие къде ще бъде изходният пункт, подобна информация не фигурираше в него. Липсваха и каквито и да било сведения за координацията с фарканите. Всичко започваше след неговото пристигане в Браха.

— Накъде трябва да поема, след като пристигна на орбиталната станция? — попита най-сетне той.

— Към мястото, откъдето ще ви препратят за изпълнение на вашата мисия.

— А защо е необходимо да преминавам през Фарка на връщане?

— Дори и да ви проследят, всички следи приключват дотам. Фарканите не позволяват на възвращенците да се приближават до техните звездни системи. Една от малкото изгоди, които извличаме от сътрудничеството с тези сиви негодници. Това е всичко, майоре. — Очите на офицера загубиха израз — той използваше вградения си нервен чип, за да установи връзка с малкия компютърен терминал, който държеше.

Неполучил отговор на въпросите си, Трайстин пое дълбоко дъх. Всъщност нямаше никакъв друг избор, нали? И офицерът го знаеше, този садистичен главорез! Трайстин можеше да предприеме мисията и да се предаде на възвращенците — ала не се съмняваше, че те щяха да изкопчат всичко възможно от съзнанието му и след това да го убият.

Можеше да поеме мисията и да се опита да оцелее — а това вероятно означаваше да успее да отърве кожата си, след като премине през възвращенците, фарканите и военното командване... ако въобще стигнеше чак дотам.

Дълбоко в себе си изпитваше нарастващо удовлетворение от факта, че не събщи на командването за информацията относно ключовете от храма. Ключовете от храма ли? Преглътна с мъка. До каква степен извънземните манипулираха цялото командване? Или използваша него като инструмент, за да манипулират командването?

Саля бе имала право по отношение на изследванията, извършвани от фарканите, и неговата кариера като военен пилот. О, колко верни му изглеждаха нейните думи сега. Трайстин отново пое дълбоко дъх и започна да проучва псевдоспомените.

Какво друго би могъл да направи? Както бе казал доктор Джере, самият той трябваше да намери отговорите, а това никак не му харесваше.

55.

Трайстин се раздвижи върху твърдата пластмасова седалка. Тя наистина не беше удобна, но сивият пилотски костюм, който го очакваше в търговския кораб, изглежда нямаше да му създаде проблеми. Втори подобен костюм бе сгънат в чантата му. В света на търговските космически кораби човек трябваше да носи пилотски костюми само на кораба.

— Къде сме? Как ще извърша трансляция, за да изляза оттук? — обърна се Трайстин към майора, който седеше до него в малката трапезария и наблюдаваше единствения екран. От него се виждаше как търговският кораб се приближава към малко по-светло петно в центъра на мрака, където той очевидно се стремеше да пристигне.

— Не е необходимо да знаете това. Координатите са подадени в трансляционната система на кораба и ще се заличат, след като извършите първата трансляция.

Трайстин кимна. Според описанието на задачата му трябваше да се завърне, преминавайки през Фарка, на външната контролно-орбитална станция в Чевел — или като втори вариант — в станцията на Сафрия. За което бе нужно да разполага с одобрение от страна на фарканите. Това обясняваше някои неща: щом фарканите бяха позволили на разузнавателното управление да прикрива свои кораби, връщащи се в звездните системи на коалицията, значи извънземните я покровителстваха в известна степен. Възможно беше и друго обяснение — фарканите изпитваха остра нужда от нещо. Но какво беше то? И защо? Трайстин все още не можеше да намери приемлив отговор.

Можеше да си обясни защо запазваха в тайна координатите на изходния пункт на мисията му. Така не би могъл да издаде нещо, което не знае. Всъщност не знаеше нищо повече от всеки друг офицер на коалицията, с изключение на това, че съществува система за обучение на шпиони, действаща на принципа „потопяне в обстановката“. Освен това му бе известно, че някои от шпионите бяха убийци.

Не знаеше точните координати на нито една от разузнавателните бази, нито чина на офицерите, които ги управляваха. Трайстин се засмя. Възвращенците можеха да го разкъсат на парчета и едва ли щяха да научат нещо повече от онова, което вече знаеха. Тактиката на коалицията беше много по-проста. Не бе нужно да използват улесняващи самоубийството устройства и органични експлозиви с подчинените си офицери.

Мисълта, че трябва да извърши убийство, все още го безпокоеше. И все пак... висшият офицер имаше право. Ръцете на Трайстин вече бяха изцапани с кръв. Убийството на някой адмирал, макар и да бе постъпка, присъща на страхливец, едва ли можеше да се сравнява с терористичен акт, при който умираха невинни хора.

Майорът, който подобно на всички останали офицери от разузнаването извън сградата на Щаба не носеше значка с името и военните си отличия, го погледна объркано, но нищо не каза.

— Трябваше да се досетя. Бих могъл да издам всичко, което зная, но то няма да бъде нищо ново за възвращенците.

— Ние предпочитаме да не го правите — тонът на майора беше сух.

— Аз също. Но вие бездруго не оставихте никакви улики, които човек би могъл да използва срещу вас.

— Надявам се, че е точно така.

Малката орбитална станция приличаше по-скоро на огромен къс скала, отколкото на станция. Всъщност наподобяваше твърде много възвращенски трюид. Трайстин и майорът изчакаха, докато търговският кораб се свърже с вътрешната херметизационна камера.

— Смяна в хранването.

Вместо след гравитацията на кораба да почувства нормално привличане, Трайстин установи, че гравитацията на станцията е минимална. Това накара стомаха му да се покатери към гърлото. Той взе чантата си и излезе заедно с майора от търговския кораб — не видя нито пилота, нито друг член от екипажа. Озова се в станцията, като внимаваше да не подскача заради минималното привличане. До търговския кораб остана само един техник, облечен в скафандър, като пластината пред очите му не позволяваше на външния наблюдател да види какви са чертите на неговото лице.

Когато напуснаха палубата на хангара, Трайстин се олюля, озовал се в коридора, където гравитацията беше нормална.

— Първата ви спирка ще бъде в отделението на техниците — обяви майорът. — Те ще направят последен оглед на скафандъра ви — той е стандартен тип, ползван от пилотите на търговските кораби. Автентично производство на хинджите. Можехме да използваме и скафандър, изработен от арджентите, но скафандрите на хинджите са по-често срещани и по-добре съответстват на възложената ви мисия.

В голямото помещение ги очакваше само един техник. Скафандърът беше сложен върху празен работен тезгях.

Трайстин бавно го облече и внимателно провери всеки участък. Отдели особено внимание на уплътнителите и връзките между отделните сектори. После взе шлема и се навъси.

— Зная, братко — каза техникът. — Единствената лоша черта на скафандрите на хинджите е ограниченото зрително поле.

След като провери скафандъра и техникът направи малки допълнителни регулации по него, Трайстин го съблече и го сложи в отделен куфар. После се отправи след мълчаливия майор към друга херметизационна камера. От нея видя подобен на луковица космически кораб, кацнал върху плосък стенд при минимална гравитация. Корабът очевидно побираше повече товар от корвета и по-малко от боен кръстосвач. Около стенда на кораба и до вратата на херметизационната камера бяха издигнати парапети.

— Това е стандартен търговски кораб на възвращенците, произведен от фирма на хинджите в съответствие с възвращенските стандарти. Направили сме няколко незначителни модификации с оглед на нашата цел. — Майорът направи знак, след което се показа друг техник, облечен в кафяво, подобно на гащеризон облекло, което не оставяше никакви спомени у наблюдателя.

— Бихте ли показали кораба на нашия брат?

— Да, сър.

Майорът наведе глава към Трайстин.

— Беше истинско удоволствие да се запозная с вас, братко. Желая ви успех. Разполагате с неограничено време, за да се запознаете с кораба. Техникът ще отговори на всичките ви въпроси. Когато станете готов за излитане, използвайте стандартните контролни честоти и им кажете, че сте готов.

Очевидно Трайстин вече бе видял толкова от базата, колкото му бе позволено да види.

— Какво е положението с хранителните припаси и предметите от първа необходимост?

— Корабът „Пакуаврат“ е зареден с всичко, което ще ви бъде нужно.

— Къде е екипажът?

— Търговските кораби с такива размери имат само един пилот. Правилата за сигурността на полетите, изискващи по-голям брой пилоти, се отнасят за по-обемните космически кораби, превозващи пътници. — Майорът наклони глава.

— Мир вам — каза Трайстин.

— Бог да възнагради с мир и вас.

Техникът чакаше.

— Покажете ми онова, което трябва да зная — усмихна се Трайстин.

— Това вероятно е повече, отколкото самият аз знам, братко, но да опитаме. Ще започнем с двигателите и трансляционната система.

Трайстин последва техника към задната част на кораба, като се мъчеше да не подскача при ниската гравитация. Той слушаше и гледаше, докато спътникът му премина през прекадено сложен списък от процедури за подготовка на самия полет, след това двамата се върнаха в пилотската кабина. В нея имаше две кресла, но само едно контролно табло пред креслото вляво.

— Стандартната контролна апаратура се намира тук. Ако желаете, можете да преминете към ръчно управление. Комуникационната мрежа е наистина проста, в сравнение със стандартите както на коалицията, така и на възвращенците. Ако искате пълен достъп до мрежата, използвайте командата „Пълен достъп“. Системата реагира единствено на команда, подадена от стандартен вграден нерв чип. — Техникът се засмя. — Доброто на всичките вградени нервни чипове, използвани от военното командване, е, че са органични. Няма да задействате никаква алармена система. Бившите военни пилоти на хинджите винаги го правят.

Техникът вирна брадичката си, сочейки командното, табло.

— Спецификациите на товара са подадени в мрежата.

— Друго нещо?

— Само едно. — Техникът, облечен в обикновен кафяв гащеризон, дръпна някакъв лост край екрана вдясно. Отвори се малък панел върху повърхността на стената и разкри един-единствен превключвателен механизъм. Горната позиция на превключвателя беше маркирана с буквата „С“, а долната — с буквата „З“.

— Братко, това е най-важният механизъм на целия кораб.

Трайстин зачака.

— Буквата „С“ означава „синьо“ — тоест, когато сложите превключвателя в тази позиция, двигателите се настройват съобразно скалата на възвращенците и оставят съответните сини следи по екраните на корабите; „З“ — „зелено“ — двигателите работят в съответствие със скалата на коалицията и видимите следи на кораба по екраните са зеленикави.

Ако забравеше това, Трайстин бе загубен. Той докосна лостчето, опипа превключвателя, съсредоточи се върху току-що чутото. Най-сетне го придвижи в долна позиция. Намръщи се, вдигна го отново срещу буквата „С“, но остави панела отворен.

— Това е всичко, което ми идва наум — каза техникът. — Имате на разположение неограничено време, разгледайте всички системи на спокойствие.

— Ще го направя.

Трайстин изпрати техника до херметизационната камера на кораба и я затвори, след като мъжът в кафявия гащеризон се прехвърли върху палубата на хангара. Отвори куфара, в който бе прибрал скафандъра си, сложи го на лавицата до задната стена в пилотската кабина, после прибра празния куфар в шкафа под лавицата. Върна се в тесния кварталдек, занесе чантата с дрехите си в малката каюта и я остави на етажерка, която бе снабдена с придържаща багажа мрежа.

След това отиде в кухнята на кораба и потърси дали някъде има самовар. Нямаше. Реши, че докато чака водата да се затопли в малката тенджерка, ще прегледа товарното отделение. След около десетина минути спря огледа си и поклати глава. Товарът наистина беше такъв, какъвто го бяха инструктирали, че ще бъде — микроелектронни компоненти, ала всичките каси бяха маркирани с печати на хинджите.

Трайстин провери уплътнителите, затваряйки входа към багажното отделение и се върна в кухнята, където отново хидратира предварително дехидратираното ядене. Телешкото беше прекалено

сухо и тежко, ала стомахът му се чувстваше далеч по-добре, когато се върна в пилотската кабина и се включи в мрежата.

Според вградения му нервен чип бяха изминали почти три часа, докато се почувства удобно и привикне с бордовите системи — макар че бяха подобни и далеч по-прости от тези на тренировъчната корвета или на „Уилис“.

Най-сетне Трайстин премина през предварителната процедура преди излитане, доколкото това му беше възможно във вътрешната херметизационна камера.

— Контролен модул, говори „Пакуаврат“. Готов съм за излитане.

— „Пакуаврат“, намалете гравитацията на кораба до нула.

— Гравитацията на кораба е нула.

— Отваряме херметизационните камери на хангара. Не задействайте двигателите, нито турбореактивните дюзи, без да сте получили указание за това.

— Разбрано. Няма да подавам енергия към двигателите, нито към турбореактивните дюзи, докато не получа указание за това.

— Съобщението ви е прието.

Трайстин използва датчиците, за да наблюдава как вратата на външната херметизационна камера се отвори. След това подвижният стенд, върху който стоеше „Пакуаврат“, премести бавно кораба към мрака, обхванал цялото пространство зад отворената врата.

— Започнете излитане.

Стомахът на Трайстин се сви мъчително под слабия натиск на управляемите гравитационни полета, ала вниманието му остана съсредоточено върху мрежата и показанията на датчиците, докато търговският кораб бавно се издигна над астероидната станция.

След това херметизационната камера се затвори.

— „Пакуаврат“, кораб на хинджите, имате разрешение да продължите по начертания курс.

— Потвърждавам съобщението ви, контролен модул. — Трайстин за малко не използва фразата „Прието“, вместо „Потвърждавам съобщението ви“ — изречение, до което прибегваха пилотите на възвращенците. Той поклати глава и препрати енергията към двигателите.

Екранът за изобразяване на външната обстановка показваше съвсем инертна система — върху дисплея с фина настройка не се

виждаше нито една следа. След броени минути щеше да бъде невъзможно да открие местоположението на астероидната база.

Поемайки дълбоко дъх, Трайстин бавно подаде енергия към двигателите, докато те заработиха със 75 процента от мощността си — максималното натоварване на двигателите, което можеше да си позволи пилот на търговски кораб, като се вземеше предвид огромното количество на изразходваното гориво, както и претоварването на системата за енергийно захранване.

Докато „Пакуаврат“ набираше ускорение, насочвайки се към свободната от прах зона, Трайстин продължи да наблюдава внимателно данните, подавани от датчиците... като се опитваше се да прогони от съзнанието си мъчителния въпрос: по какъв начин убийството на висш административен ръководител — адмирал — щеше да помогне на коалицията?

По какъв начин дори серия убийства биха могли да спрат безкрайния поток от кораби-троиди, танкове и военни мисионери, твърдо решени да смажат коалицията?

Но, отново се питаше печално Трайстин, щом непрекъснатите военни успехи на коалицията не бяха успели да спрат възвращенците, то може би наистина беше по-добре да опитат нещо друго. Каквото и да било друго, вместо да печелят почти всяка битка, а да загубят войната като цяло.

Той пак се навъси. Да предположим, че опитът за убийство в столицата на вражеските звездни системи успееше — имаше ли вероятност да оцелее, имаше ли сигурен път за връщане? Наистина ли командването щеше да се загрижи чак толкова за него?

Не, разбира се. Въздъхна. В последна сметка онова, което той в действителност изпитваше, не интересуваше никого, освен самия него. Пък и нямаше кой знае колко алтернативи на поведение. Ако отвлечеше кораба и се опиташе да го изведе извън пространството, контролирано от коалицията, щяха веднага да му лепнат клеймо, че е крадец или щяха да го идентифицират като шпионин на коалицията. А можеше да свържат името му и с двете споменати по-горе определения... Това по всяка вероятност означаваше или смърт, или да прекара остатъка от младия си живот зад някои много дебели решетки.

Освен това, каза си Трайстин, Юнкла беше изтъкната военна фигура сред възвращенците, войната кипеше навсякъде, Саля беше

мъртва — а тя бе далеч по-малко милитаристично настроена от възвращенците. Значи се налагаше да свърши възложената му задача, освен това трябваше да оцелее — дори само за да ги ядоса. Но... при мисълта за убийството стомахът му отново се сви на кълбо.

56.

— Контролен модул на Браха, тук е корабът на хинджите „Пакуаврат“, търговски код алфа-гама-седем-пет-четири. Моля за разрешение да се приближа към станцията.

— Приехме съобщението ви, „Пакуаврат“. Изпратете номера на разрешителното на пилота.

— Контролен модул на Браха, номерът на разрешителното на пилота е: Т-С — което в разгънат вид означава Твърдо сърце, код пет-девет-четири-две, Квебек.

Последва значителна пауза, разнообразявана с пукане на статично електричество.

— „Пакуаврат“, получавате разрешение за кацане на стенд Бета три. Поддържайте тягата на стойност 0,02 или под нея.

— Потвърждавам разпорежданията ви, контролен модул на Браха. Поддържам тягата на стойност 0,02.

Орбиталните станции на търговски кораби не поощряваха бързото движение около стендовете за кацане — това стана очевидно, докато Трайстин приближи „Пакуаврат“ към секция Бета, която имаше старомоден стърчащ напред док за кацане.

— Контролен модул, започвам маневрата по кацане на док.

— „Пакуаврат“, имате разрешение за кацане. Докладвайте, когато кацнете на посочения стенд.

— Приех съобщението и действам според получените указания.

Разнесе се тих, глух звук, когато корабът кацна на дока. Трайстин магнетизира опорните дискове, още преди вибрациите да заглъхнат и започна процедурата по изключване на бордовите системи.

— Контролен модул на Браха, корабът на хинджите „Пакуаврат“ кацна на стенд Бета три.

— Благодаря ви, Бета три. Получавате разрешение да извършите смяна в хранването.

— Приех разрешението ви.

Трайстин поседя в креслото няколко секунди, после се засмя и се изправи бързо. Той беше целият екипаж на кораба.

След като осъществи смяната в захранването и провери налягането, подаде команда входният панел на херметизационната камера да се отвори.

Жена, облечена в униформата на компанията „Алтус Лимитид“, чакаше пред камерата с портативен компютърен терминал в ръка. Тя бе съпроводена от двама мъже в сини пилотски костюми, с бели мълнии върху ръкавите — това бяха офицери от търговско-митническата служба на възвращенците. Трайстин провери първо механичните подпори, после уплътненията на входно-изходните ръкави, свързани с херметизационната камера на кораба и едва тогава се обърна към жената:

— Вие сте госпожа Ининджи Дота? Аз съм брат Хайрис. Не съм имал удоволствието да се запозная с вас по-рано.

— Приятно ми е да се запознаем, братко Хайрис. Пилоти като вас правят възможно съществуването на нашия бизнес — гласът ѝ беше учтив, ала нищо повече.

Трайстин поддържаше спокойния израз на лицето си; знаеше, че компанията на хинджите е принудена да наема възвращенски пилоти.

— Братко — подхвана русокосият, зеленоок офицер, — какъв е товарът, който докарахте?

— Разнообразни микроелектронни елементи, различни видове схеми и няколко специални поръчки от наши клиенти, снабдени с необходимите документи. — Трайстин очакваше подобен въпрос и беше доволен, че бе проучил списъка на отделните компоненти на товара така добре, че почти ги знаеше наизуст.

— Какво е състоянието на печатите върху пратките?

— Те бяха чисти, когато излязох от кораба.

— Имате ли нещо против, ако се качим на борда?

— Не, разбира се, но предполагам, че госпожа Дота би трябвало да ни придружи, тъй като тя е агента на компанията превозвач. — Трайстин направи знак към жената.

— Нямаме нищо против.

Трайстин отвори с лекота товарното отделение.

— Тук се намират микроелектронните елементи...

По-високият офицер се намръщи и го погледна.

— Братко Хайрис, струва ми се, че вие познавате твърде добре превозвания от вас товар.

— Пилот, който не го познава добре, съвсем скоро става мъртъв пилот — отвърна Трайстин. — Изчисленията на общата маса трябва да бъдат съвсем точни... — Той сви рамене.

— Задръж този пилот за компанията, Ининджи — посъветва жената вторият митнически офицер.

— Ако имаме късмет... — жената-агент разпери ръце.

Трайстин отстъпи няколко крачки назад, докато двамата офицери гледаха, измерваха с портативно оборудване и в най-общи линии обърнаха наопаки почти всичко на борда. Провериха най-внимателно всеки печат и всяка залепена върху касетките марка.

Накрая двамата се върнаха при Трайстин.

— Всичко е наред с товара, братко Хайрис. Може ли да прегледаме вашата лична карта и картата с данните от биографията ви?

— Те са в сейфа в пилотската кабина. Почакайте един момент.

Високият офицер го последва в кабината и изчака, докато Трайстин взе двата пластмасови правоъгълника, съдържащи нужната кодирана информация. След това митническият служител ги прокара през портативния компютърен терминал, който държеше в ръка.

Трайстин внимателно наблюдаваше очите на офицера в очакване върху ирисите да блесне отражение от червена светлина, появила се върху дисплея. Но в погледа на служителя нямаше нищо друго, освен подчертано изразена скука. Върху компютърния терминал проблясна зелена светлина.

— Свободен сте. — Офицерът се обърна към жената: — Вече можеш да разтоварваш кораба. Удоволствие е да работим с теб, Ининджи. — После погледът му спря върху Трайстин. — Ще пилотирате ли кораба по маршрута за връщане, братко?

— Да, но се налага да почакам известно време — отговори Трайстин. — Товарът, който трябва да закарам с обратния рейс, все още не е подготвен.

По-ниският офицер поклати глава.

— Добре ще бъде да го закарате по предназначение. Всеки ден записваме пристигащи и заминаващи оттук стоки.

— По-добре да работим това, благодаря — отбеляза високият. — Дори пилотите на търговски кораби не винаги се справят със задачите

си. Да си виждал някога възрастен пилот?

Двамата офицери закимаха с глави и се отдалечиха от кварталдека.

— Бихте ли желали да подпишете пътните документи на кораба сега, госпожо Дота?

— Да, това е разумно. — След малко тя му подаде снопчето листове. Хинджите все още предпочитаха направените лично от длъжностните лица подписи върху официалните документи. — Трябва да се върнете на трийсети март.

Трайстин направи наум пресмятането — това означаваше някъде 27-и или 28-и Трио, — след което кимна. Ако въобще беше в състояние да се върне след убийството в самото сърце на възвращенската столица.

Тя наблюдаваше как Трайстин взема пътната си чанта.

— Оставям скафандъра на мястото му върху лавицата.

— Добре. Значи ще се върнете навреме.

— Наистина възнамерявам да го сторя, госпожо Дота.

Трайстин видя как жената запечата кораба — не че това имаше някакво значение за него. Можеше да го отвори чрез вградения си нервен чип, без да прибегва до ключовете. След това тръгна по коридора в станцията — трябваше да си купи билет за пътуването до Орум.

57.

Трайстин се раздвижи върху тясната седалка. Беше доволен, че никой не седи на мястото до него, но въпреки това внимателно попи потта от челото си с бяла кърпа. В купето беше горещо, а той понасяше жегата още по-трудно заради факта, че седеше вече трети пореден час след трансляцията, докато транспортният кораб поддържаше скромна скорост на придвижване. Трайстин усещаше разширяването във времевата обвивка, но ефектът от това беше слаб — задържаше се за не повече от час след края на пътуването. Не му харесваше, че толкова много хора са натъпкани в едно купе — като животни в обор, — но възвращенците пътуваха точно по този начин между отделните звездни системи. Вероятно единствено това можеха да си позволят. Той преглътна, като видя, че цената на билета е десет хиляди възвращенски долара. Но ако помислеше човек, и в системата на коалицията почти никой не пътуваше между различните звездни системи, с изключение на офицерите от военните кораби.

Седалките бяха чисти, но стари, драскотините в пластмасата бяха замазани с лак, тапицерията на някои от местата беше заменена, но другаде все още бе запазена старата, протритата материя.

Отново изтри чело с бялата кърпа, усещайки с вградения си нервен чип, че корабът приближава орбиталната станция — корабната система за предаване на данни беше различна, но цялостният ѝ модел му бе познат в достатъчна степен. Вграденият нервен чип му даваше едно голямо преимущество — възможността да докосва и теоретично да манипулира „отворените“ системи. Възвращенците смятаха, че „тялото е храм на Бога“ и затова не употребяваха вградени нервни чипове. Трайстин се надяваше, че ще може да се възползва от това свое предимство.

— Пилот ли сте? — попита набитият мъж на мястото срещу него от другата страна на тясната пътека.

Трайстин проучи внимателно мъжа — както с поглед, така и с вградения си нервен чип.

— Да, братко. И имах щастието да се върна у дома.

— Брат Джаймс Харистон.

— Брат Уайлъм Хайрис.

— А защо сега сте само пътник?

— В момента работя като пилот за една търговска компания на хинджите. Не съм се връщал в Уайстух от времето, когато потеглих на бойната си мисия. Тръгнах от Нефи и разполагам с известно време между отделните трансляции. — Трайстин сви рамене.

— Струва си отново да видите храма, когато се върнете. Предполагам, че човек не го осъзнава, ако храмът е непрекъснато пред очите му.

— С нетърпение очаквам да го видя. — Трайстин не трябваше да се преструва, че наистина изпитва интерес към него.

— Моля, останете по местата си, докато завърши кацането. Моля, останете по местата си.

— Всеки път казват така. Това никога няма да се промени — отбеляза Харистон. — Винаги мога да различа кой е пилот и кой е бил пилот. Хората от вашата професия стават неспокойни при кацане.

Трайстин се засмя.

— Предполагам, че е така, защото знаем какво би могло да се обърка в последния момент.

Тъп, глух звук се разнесе из целия транспортен кораб и Трайстин потрепера.

— Кацането не беше твърде меко, нали? — попита събеседникът му, навеждайки се към Трайстин.

— Не твърде.

— Ах, вие, пилоти...

— Вече се намираме на дока. Моля, съберете ръчния си багаж. След това преминете към багажното отделение след края на купето, където ще можете да вземете куфарите и чантите си, преди да напуснете транспортния кораб. Моля, огледайте се и приберете всичкия си ръчен багаж.

Трайстин се изправи и кимна учтиво, ала събеседникът му подреждаше някакви подвързани с хартия книги, очевидно съвсем забравил за Трайстин.

Около трийсетина пътника се наредиха в редица един след друг и закрачиха към херметизационната камера. Трайстин спря пред

багажното отделение само за миг — трябваше да вземе единствената си чанта. Всички останали носеха най-малко две. Той грабна чантата от лентата между двата парапета, правейки сравнение между тях. Вътрешният парапет беше надраскан и изцапан с петна, докато външният очевидно бе подменен наскоро. Изнесе чантата си от херметизационната камера. Олюля се леко, излизайки от по-ниската гравитация на кораба към по-високата в станцията; всъщност тя бе малко по-ниска от онази, с която Трайстин беше привикнал... когато въобще бе живял в среда, където съществуваха някаква гравитация. Очевидно възвращенците не създаваха изкуствена гравитация в кораба след кацане. Вероятно това предизвикваше прекадено много проблеми при транспортирането на хората и товарите. Той тръгна по коридора във входно-изходния ръкав.

Орбиталната станция на Орум миришеше като всяка друга орбитална станция, която Трайстин бе посещавал — смесен аромат на пластмаса, метал, топло машинно масло, озон и много хора, натрупани на едно място. Някои неща наистина не се променяха.

В края на входно-изходния ръкав Трайстин зачака зад набита по-възрастна жена със сплетена коса, прибрана на висок кок върху тила. Когато офицерът, един от Божиите войници, ѝ върна личната карта и картата с биографичните и генни данни, Трайстин застана зад гишетото за проверка и му подаде своята лична карта. Офицерът я прокара през компютърния терминал, после го погледна.

— Брат Хайрис?

— Да, офицер — отговори Трайстин.

— Бихте ли преминали през портала, моля? — Мъжът му посочи един широко отворен вход.

Трайстин видя още един от Божиите войници — рус като всички останали, — застанал пред компютърен терминал, далеч по-сложен на вид от първия.

— Разбира се — отговори той и се подчини на нареждането на офицера. Знаеше: фактът, че произхожда от друга звездна система, не тази на Орум, беше накарал Божия войник да го изпрати пред сложния терминал. Надяваше се офицерът да не го е сметнал за шпионин или наемен убиец.

„Не мисли за убийства сега — заповяда си мислено Трайстин. — Та какво толкова представлява животът на един възвращенец, след

всичко, което си направил досега?“

Трайстин спря пред големия компютърен терминал, инсталиран в специална ниша, и изчака, докато офицерът приключи със слабия, висок мъж, облечен в някаква странна, падаща свободно бяла роба.

— Следващият.

Трайстин пристъпи напред и отново подаде личната си карта и картата с биографичните и гениите си данни.

— Моля, поставете ръката си тук. Това е просто формалност, но напоследък човек може да очаква всякакви изненади.

Трайстин постави ръката си на скенера и почувства как устройството за вземане на кръвна проба прободде пръста му. Освен това усети силовите полета на механизма за анализ, който проверяваше разположението на гените съобразно предварително подадена генна схема. Опита се да не направи гримаса при вида на оборудването — то наистина беше твърде остаряло, това личеше от постоянните колебания на полетата и повторно боядисаната външна рамка.

— Добри гени. Човек не може да попадне често на такъв генен комплект в индивиди от звездните системи в покрайнините.

След това картата с биографичните и гениите данни влезе в скенера и апаратите започнаха да сравняват информацията от нея и личната карта с анализа на взетите различни проби от Трайстин. Картата с биографични и генни данни беше автентична, Уайлъм Хайрис също беше действително съществувало лице. Истинският Хайрис бе умрял, но докато животът му бил поддържан чрез различни системи, лекарите извлекли както спомените му, така и генетичните му кодове. Кодовете в картата с биографични и генни данни бяха подменени с гените на Трайстин. Съществуваше 99,3 процента вероятност отклоненията в генния код да не бъдат открити. Те можеха да бъдат засечени единствено в добре оборудвана изследователска лаборатория на възвращенците.

Трайстин овладя безпокойството и загрижеността си от възможността (възлизаща на по-малко от един процент) да бъде открит и зачака хладнокръвно. Би могъл да манипулира полетата на различните уреди, но намесата му щеше да повиши вероятността да бъде открит. Най-добре бе да чака и да не предприема нищо.

— Добре. Получавате разрешение да вземете совалката до планетата, сър. Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Не сте ми създали никакви проблеми, офицер. Благодарен съм ви за всекидневните усилия, които полагате тук. — И той наистина изпитваше благодарност, макар и не точно в посоката, която описваха думите му.

— Благодаря. Пожелавам ви приятен престой на Орум. Мир вам, братко.

— Бог да възнагради и вас с мир. — Трайстин взе чантата си и отново излезе в коридора, водещ към перона на по-ниско разположеното ниво. Там чакаше совалката за Орум. А в сърцето на планетата му предстоеше мисия, която никак не желаше да изпълни.

След себе си чу гласа на офицера:

— Следващият!

58.

Совалката изскърца, когато тежките гуми докоснаха дългата, права писта. Трайстин чувстваше неравностите с цялото си тяло — някъде се бяха опитали да ги отстранят, — но пилотът все пак успя да се справи ловко със задачата си, машината намали скоростта си и накрая със страхотен рев се отправи към края на пистата. Там се намираше терминалът, откъдето тръгваше друга совалка за западния континент на Орум и Уайстух. Гумите леко подскачаха по тясната лента към терминала, която изглежда беше дори по-неравна от пистата за приземяване.

— Моля, останете по местата си, докато совалката спре напълно. Едва тогава можете да вземете багажа си и да се отдалечите.

Трайстин отпусна глава върху протритата, но чиста материя на облегалката. Совалката най-сетне спря и останалите забързаха да приберат куфарите си.

Той огледа вътрешността, докато чакаше. Беше чисто, дори миришеше на чисто — носеше се смесен аромат от лавандула и бор, но оборудването бе амортизирано — от него лъхаше на изчерпаност, която не можеше да се скрие и винаги се свързваше с края на пълноценното използване на машината. Вграденият нервен чип на Трайстин не откри електронна система за контрол. Нима пилотите управляваха възвращенските совалки ръчно? За това не се споменаваше никъде — нито по време на обучението, нито в описанието на бойната мисия, която му бе възложена.

След като хората напуснаха совалката и пътеката между седалките се изпразни, Трайстин стана и отиде до отделението с лавици за багажа. Неговата чанта от изкуствена материя беше единствената, останала там. Той я взе и я преметна през рамо.

Когато най-после Трайстин, стиснал чантата под мишница, се отдалечи от алеята за приземяване, видя около трийсетина човека — те чакаха да се качат на друга совалка, паркирала недалеч от онази, с която бе пристигнал той. Външните стени на терминала изглеждаха

бляскаво бели — макар че интензивността на блясъка им беше различна в различните сектори. Трайстин разгледа внимателно стената и разбра, че по-ярките сектори са ремонтирани и боядисани неотдавна. Той продължи да върви към центъра на терминала.

Не се виждаха никакви апарати за контрол на самоличността на пътниците и това потвърди предположението му, че възвращенците използваха орбиталните станции като контролно-пропускателни пунктове.

Техник в светлокафяв гащеризон, стиснал куфарче с инструменти в ръка, мина край Трайстин. Пред него белокос мъж и две жени поздравиха друг млад мъж, облечен в бял костюм. Една от жените прегърна русокосия млад мъж. Всички бяха облечени в бяло.

Трайстин прехвърли чантата върху другото си рамо, заобиколи групата и следвайки упътванията, които му предоставяше вграденият електронен чип, се отправя към по-ниско разположеното ниво на летището. От време на време поглеждаше и стрелките високо над главите на хората. Настилката, направена от синтетични каменни плочки, беше безукорно чиста, но той забеляза на няколко места фини пукнатини.

Електрически тролей, движещи се с висока скорост, осъществяваха връзката между терминала и центъра на Уайстух, ала Трайстин търсеше гишето, където можеше да вземе кола под наем. Намери фирмения знак на службата, която го интересуваше, в централния сектор на по-ниско разположеното ниво на летището. Знакът представляваше две красиво преплетени букви „К“ и „Н“ — те означаваха „Коли под наем“. Такива клонове имаше из цялата планета Орум. Трайстин се приближи до празното гише и остави чантата си на пода.

— Да, сър? — Сестрата зад щанда, която изглеждаше на не повече от осемнайсет стандартни години, му се усмихна дружелюбно. Свободно падащата руса коса показваше, че не е сгодена. Сините ѝ очи огледаха внимателно Трайстин.

Той се усмихна.

— Сестро, аз съм брат Хайрис. Изпратих съобщение от орбиталната станция, че желая да наема кола.

— ... казах ти, че е върнал се от мисия ерген... при това е хубав... и за разлика от мнозина други е млад...

Трайстин не успя да се овладее и се изчерви, долавяйки шепота на сестрата пред компютърния терминал; тя въобще не положи особени усилия да прошепне по-дискретно мнението си.

— ... я, та той е свенлив... това е хубаво... не е някой стар мърморко...

— А, да... братко — заговори сестрата зад гишето, очевидно почувствала се почти тъй неловко, както и Трайстин. — Каква кола предпочитате — стандартна или класа „лукс“?

— Каква е разликата? В цената и в удобствата, предполагам?

— По отношение на удобствата не особено. Класа „лукс“ има повече място на задната седалка, по-голям багажник, мощността на двигателя е малко по-голяма, освен това всички прозорци имат тъмни, матирани стъкла.

Другата сестра се изкикоти при споменаването на фразата „тъмни, матирани стъкла“. Трайстин не пожела да коментира, защото сестрата на гишето се изчерви.

— Класа „лукс“ струва с петдесет долара повече на ден — добави тя.

— Ще взема стандартна кола. — Най-накрая Трайстин се усмихна на другата сестра. — Макар че стъклата ѝ не са тъмни и матирани. — Подаде универсалната си кредитна карта, каквато се използваше във всички системи на възвращенците. — Бих желал също така и карта на местността, ако разполагате с такива карти тук. Искам да стигна до Уайстух, като премина през клисурата Деликор.

— Струва си да поемете по обиколния маршрут.

— Кажи му, че ще го заведеш до клисурата... — изсъска сестрата зад компютърния терминал.

Лицето на сестрата зад гишето пламна в още по-кървавочервен цвят. Макар че обучението по програмата „пълно потапяне в обстановката“ внушаваше, че ще има определен натиск за ранна женитба, Трайстин едва сега разбра какво означаваше мъжът да бъде подложен на този натиск. Той не само разбираше, но и чувстваше защо прибралите се у дома мисионери оставаха неженени за толкова кратко време.

— Има ли някое хубаво място, където бих могъл да спра пътьом за обяд? — попита той, борейки се с настъпващата неловка тишина.

— Ресторантът на Крендсоу — отговори брюнетката с прекрасна кожа на лицето, която седеше зад компютърния терминал. — Той се намира от източната страна на клисурата.

— Ще ви бъде необходим около час, докато стигнете дотам, ако не спирате в горската станция — добави русокосата и лицето ѝ бавно започна да добива нормалния си цвят. — Документите ви са готови, брат Хайрис — тя му подаде ключа от колата и папка с няколко листа хартия. — Ето ви ключа и договора за отдаване на колата под наем. Ако превозното средство ви е необходимо за период от време, по-голям от десетте дни, за които платихте, можете да се обадите тук или в клона в Уайстух, за да ни уведомите. Аз съм сестра Луис, Аркади Луис. Няма да има никакъв проблем, ако решите да ползвате колата по-дълго време. — Тя плъзна картата по щанда, ръката ѝ за миг едва докосна неговата. — Ето ви картата. — Момичето се наведе напред и посочи с показалка зелената линия по картата. — Това е панорамният маршрут...

Докато сестрата обясняваше, Трайстин прекадено дълбоко усети как хубаво ухаеше тя — почти като миниатюрните рози в градината у дома, — колко близо до него се намираще лицето ѝ, колко загрижено да му помогне изглеждаше то. И колко самотен и уязвим беше той.

— ... а ето тук се намира ресторантът на Крендсоу. Пържолите са особено добри, но предлагат и всякакви други деликатеси. За да стигнете до колата, тръгнете по тунела, който завива надясно, и се спуснете по късото стълбище. Колата ви се намира в сектор А-5.

Трайстин се усмихна по-широко.

— Наистина много ви благодаря, сестра Луис. Мир вам.

Изведнъж му се прииска да я бе взел със себе си, но това нямаше да бъде честно спрямо нея. Макар и да бе възвращенка, тя бе човешко същество. За нещастие по-важното беше, че ако прекараше известно време с нея, незабавно би могъл да разруши легендата за себе си.

Трайстин взе чантата си и се отдалечи, като увеличи остротата на слуха си — отчасти заради любопитството си, отчасти за да задоволи собственото си его.

— ... той се интересува от теб, Аркади... това си личеше съвсем явно...

— ... изглеждаше по-мил от повечето оцелели след мисията си...

— ... личи си, че се е върнал след успешно изпълнение на задачата си... човек го открива в очите му...

Трайстин кимна доволно и се спусна по стъпалата към тунела, който го изведе до подземния паркинг. Там откри синя табелка, върху която бе изписано — „Сектор А-5“.

Стандартната кола имаше четири колела, зареждаше се с петрол и се управляваше ръчно, затова Трайстин беше изключително благодарен за подготовката, която бе получил от брат Кейлид. В противен случай щеше да изгуби страшно много време, оглеждайки я от всички страни, докато разбере как да я запали. Местните жители обезателно щяха да започнат да задават неудобни въпроси.

Пъхна чантата в багажника, който се отваряше чрез натискане на едно копче върху арматурното табло. Нямаше ключалка. Всъщност в колата нямаше никакви ключалки, само ключ за запалване на двигателя и Трайстин знаеше, че това е мярка, гарантираща сигурността на малки деца, които пътуваха с подобно превозно средство заедно с родителите си.

Двигателят с вътрешно горене запали с лекота, Трайстин освободи педала на спирачката и се раздвижи на мястото си. Щеше му се да бе имал възможност да се упражнява по-дълго време, но все пак беше доволен, че всичко функционираше както трябва.

Не особено широка алея извеждаше от паркинга до по-голям път, по който Трайстин кара известно време, докато стигна до магистрала, обозначена със зелена табелка, върху която бе написан знакът „Ю“. Магистралата представляваше тъй наречения Южен път и известно време вървеше успоредно с главната писта за излитане и приземяване на совалките. Само няколко коли се виждаха по южната магистрала. Те се движеха със скорост, прекалено висока според Трайстин за ръчно управлявани превозни средства.

Малка бяла кола изрева край него, като едва не се сблъска с друга, връхлитаща насреща ѝ, и на Трайстин му се прииска да изтрие чело с ръка. Вместо да го направи, той съсредоточи вниманието си върху управлението на автомобила и увеличи скоростта си на движение.

С периферното си зрение забелязваше, че отделни участъци от пистата на совалката са заменени с нови железобетонни покрития, но други се нуждаеха от неотложен ремонт.

Докато караше на юг, Трайстин все още си спомняше аромата на рози... Поклати глава. С цялото си същество, както и с разума си, осъзнаваше нещо, което вече знаеше със сигурност. С такива момичета нямаше нищо чудно, че броят на проклетите възвращенци ставаше все по-внушителен.

59.

Трайстин стигна до края на платото, където беше летището на совалката и продължи на юг по панорамния път, който с лъкатушене се спускаше в долина, обрасла с дървета — съвсем еднакви стройни борове, посадени в прави редици. Въпреки жегата, беше изключил климатичната инсталация и бе отворил прозореца. Миризмата на прашния въздух навън беше по-поносима от рециклирания газ, използван от военните пилоти като заместител на подходящия за дишане въздух.

Апчиху!

Той потри носа си. Може би сега вече не можеше да понася естествените замърсители както по-рано.

Апчиху! Носът му потече. Трайстин измъкна бялата кърпа и започна да я използва усилено, докато колата се носеше с внушително свистене по проправения между борове път — всички дървета бяха напълно идентични, като че бяха клонирани.

КОМПАНИЯ ЗА ПРЕРАБОТКА
НА ДЪРВЕН МАТЕРИАЛ „ХИЙБЪР ВЕЛИ“ —
ДЪРВЕТА ЗА ДНЕС И ЗА УТРЕ
ГОРСКИ ЦЕНТЪР

Трайстин отклони поглед от белия знак, изписан със сини букви, и го насочи към редовете с напълно еднакви дървета — горска монокултура — една от възприетите практики, допринесла за Голямото измиране на старата Земя. Нима възвращенците не бяха научили нищо?

Съвсем рязко, на по-малко от разтег след табелата, дърветата изчезнаха. На около сто метра встрани от пътя се издигаше кръгла, боядисана в зелено сграда. На паркинга пред нея имаше няколко коли

и когато Трайстин профуча край сградата, забеляза малка табела, върху която бе изписано: „Горски център“.

В продължение на няколко разтега след центъра навсякъде около пътя растяха борове, после се появи друга табела: — „Бет Ел“. След нея започнаха къщите — стотици къщи, всяка построена в центъра на малка, добре поддържана зелена площ. В далечината се виждаше блестящият шпил на църквата, наричана хармия.

Няколко минути по-късно Трайстин излезе от района с къщите на градчето Бет Ел и пътят взе да се катери към някакъв пролом сред червените скалисти склонове на южните възвишения. След няколко разтега отмина друг град с училище и църква-хармия и най-малко триста къщи, които проблясваха пред очите му. После премина през още едно градче и още едно. Човек трудно би могъл да предположи колко много малки селища имаше в долината, защото дърветата ги скриваха.

Ресторантът на Крендсоу беше разположен на кръстопът — там панорамният път се пресичаше със северната и южната главни магистрали за превоз на товари на планетата. Трайстин отби към паркинга — сега той беше почти празен, заобиколен от най-различни по вид борове, с широко разперени клони и дебели стволове. Провери колко е часът — оставаше почти час до пладне, след това затвори вратата на колата. Пое по железобетонната пътека, която наподобяваше настилка от пясъчник, изкачи се по късо стълбище и влезе в широк портал, над който имаше покрив, хвърлящ приятна хладна сянка.

— Място за един човек ли желаете, братко? — попита младата жена, застанала пред увенчания с арка вход. Тя се усмихна на Трайстин; беше съвсем малко по-ниска от него, съвършените ѝ бели зъби блеснаха за миг, светло-кестенявата ѝ коса падаше свободно от диадемата, поставена върху главата ѝ и почти докосваща двете ѝ уши.

— Да, сестро.

— Бихте ли желали място в градината на заведението?

— Това би било прекрасно.

— Повечето от завърналите се мисионери харесват местата в градината. — Тя се усмихна, погледът ѝ докосна лявата му ръка, проверявайки дали има венчална халка.

Трайстин кимна, като се опитва да запази невъзмутимия израз на лицето си. Бяха го предупредили за желанието на всяка една от

сестрите да бъде първата жена в семейството — тази, която диктува правилата на цялото домакинство. Ала в предупрежденията не се казваше нищо за това колко привлекателни изглеждаха повечето сестри и колко по-високи бяха в сравнение с повечето жени от коалицията Еко-Тек.

— Последвайте ме, ако обичате...

Преминаха през още една арка и влязоха в обширен вътрешен двор. Той беше настлан с керамични плочки, върху които бяха сложени десетина кокетни маси. Две големи дървета простираха огромните си, извити като криле клони, които засенчваха по-голямата част от двора. Две маси бяха заети — едната от двама по-възрастни мъже, а другата от жена, която четеше нещо и отпиваше от някакво прозрачно питие.

В средата на двора бликаше кръгъл фонтан и изхвърляше неголяма струя вода, която се превръщаше в лека мъгла и охлаждаше пространството наоколо. Трайстин усети как сърбежът в носа му намаля, още преди да бе заел мястото си край малката, покрита със стъкло маса пред фонтана.

— Тъкмо сте се прибрали у дома след изпълнението на мисията, нали? — Съдържателката на ресторанта му подаде менюто.

— Откъде разбрахте?

— Носът ви. Почервенял е. — Тя се засмя с мек, приятен смях. — Необходимо е известно време, докато човек привикне с цветния пращец тук. Специалитетите на заведението са на тази страница. — Тя замълча за миг. — Аз съм сестра Мегън Барунис. Надявам се, че храната тук ще ви хареса.

— Сигурен съм, че ще ми хареса, сестро. — Трайстин ѝ се усмихна топло, макар че усмивката му би била по-дружелюбна при по-безопасни обстоятелства. В отговор получи нова усмивка от съдържателката, която го погледна още веднъж, преди да си тръгне.

Най-известният специалитет на заведението беше пиле с ядки пиньон и пресни картофи „Айдахо“ — макар че Трайстин въобще не знаеше каква разновидност са тези картофи „Айдахо“. Името на другия специалитет звучеше още по-проблематично — пържени кренвирши от гъби със спагети от синьо царевично тесто.

В менюто преобладаваха гозби с месо — агнешко, различни видове пържоли — от свинско, овче, от дивеч — огромни порции, достигащи до половин килограм. Трайстин не можеше да си

представи, че ще изяде толкова много месо наведнъж — нито пък влиянието на толкова много стада от питомни домашни животни върху екологичното равновесие на планетата.

Докато размишляваше, се появи друга сестра. Тя беше облечена в дълга синя карирана униформа, която не отиваше на светлото ѝ, обсипано с лунички лице. Както при съдържателката, така и нейната коса бе пусната свободно, а по пръстите на лявата ѝ ръка, които тя сякаш излагаше на показ, нямаше нито пръстени, нито венчална халка.

Младата жена се наведе напред, за да му налее вода, застанала по-близо до него и до масата, отколкото бе необходимо, а дългата ѝ яркочервена коса — не махагоново-червеникавите нюанси на Пердия — се спусна като водопад пред лицето му, разнасяйки аромата на полски цветя.

— Съжалявам, братко.

— Това не личи в гласа ви, сестро — засмя се Трайстин и сгъна менюто.

— О, наистина съжалявам, братко. — Тя примигна и продължи: — Аз съм сестра Ейли Кюрес и ще бъда вашата сервитьорка днес. Разгледахте ли специалистите в менюто?

— Какво ще кажете за пилето?

— Много е вкусно. Кренвиршите с гъби също са великолепни, но повечето от завърналите се мисионери смятат, че външният им вид прекалено много напомня на...

— Предпочитам пилето — бързо изрече Трайстин.

Сестра Кюрес се засмя.

— Какво питие желаете?

— Лимонов сок.

— Той върви добре с пилето. Повечето посетители си поръчват чай от анасон. — Сервитьорката поклати глава и дългите ѝ червеникави коси се разпиляха на красиви вълни.

Трайстин пое дълбоко, съвсем тихичко, дъх, опитвайки се да прогони от ноздрите си лекия аромат на летни цветя.

— Веднага ще ви донеса хлебчетата и лимоновия сок.

— Благодаря.

От другата страна на фонтана по-възрастната жена продължи да чете, а двамата мъже в бели костюми разговаряха тихо.

Трайстин огледа градината — по-скоро цветни лехи, оградени с тухли, които се простираха край стените на двора и заобикаляха всички маси. Лехите прекъсваха на четири места, където имаше алеи, водещи до главната сграда. Широките прозорци позволяваха на посетителите вътре в ресторанта да гледат цветята в градината на двора — предимно невени и някакви яркочервени цветя, които Трайстин не познаваше.

Беше му нужно да поеме дъх няколко пъти. Би трябвало да мисли за „елиминирането“ на адмирал/архиепископ Юнкла. Вместо това Трайстин Десол се разсейваше с красивите млади жени, които го смятаха за привлекателен, вместо да го гледат със свирепи погледи заради русите му коси, както беше в Камбрия. Наистина ли щяха да го намират за толкова привлекателен, ако знаеха кой е той в действителност? Тази мисъл го отрезви.

Въздъхна и се върна на основния проблем. Как едно убийство щеше да помогне на коалицията? Очевидно хора по-възрастни и по-мъдри от него бяха обмислили всичко, но той беше сигурен, че възвращенците въобще не бяха чудовища... а просто човешки същества с човешки реакции. Освен това Трайстин се съмняваше, че убийството на маршал Уорлок или на когото и да било от другите маршали по улиците на Камбрия щеше да има някакъв ефект. Тогава как убийството на адмирал Юнкла би могло да окаже влияние върху възвращенците? А може би адмиралът беше някакъв стратегически гений? Или пък стратегите на коалицията бяха достигнали до такова отчаяно състояние, че бяха готови да опитат всичко?

Това бяха неща, с които Трайстин не бе запознат, ала трябваше да действа, без да е получил нито един отговор на тези въпроси. И след като изпълнеше поставената му задача, трябваше да бяга и може би цялата планета щеше да се втурне по петите му. Най-доброто убийство бе онова, за което никой не можеше да предположи, че е убийство — но военното командване искаше да се вдигне шум, целта беше чрез убийството на адмирала да се предаде определено послание. Трайстин се опита да потисне въздишката си.

— Добре ли сте? — попита сестра Кюрес. — Изглеждахте така, сякаш... се намирахте много далеч оттук.

— Не можем винаги да избягаме от миналото си — заяви двусмислено Трайстин. Освен че думите му отговаряха на истината, те

бяха безопасни и се вписваха съвсем прилично в обстановката.

— Съжалявам. — Тя замълча за миг. — Ето хлебчетата и лимоновия ви сок. — Ръката ѝ леко докосна дланта на Трайстин, когато тя остави чинията и чашата на масата.

— Благодаря — кимна Трайстин и получи още една усмивка, преди сервитьорката да се отдалечи.

Съдържателката на заведението доведе в двора две млади жени — и двете неомъжени, както личеше по косите им, които се спускаха свободно от диадемите. Трайстин отпи от лимоновия сок и видя как по-високата, остроноса блондинка се наведе към съдържателната и ѝ прошепна нещо. Той повиши до максимум остротата на слуха си.

— ... дали бихме могли да заемем масата ей там, до цветята?

— Както желаете, сестри.

Съдържателката, чиято походка изведнъж бе станала по-скована, отколкото Трайстин я помнеше, поведе двете млади жени към масата, разположена най-близо до неговото място.

— Надявам се храната да ви хареса — учтиво каза тя.

— Със сигурност ще ни хареса — отговори слабата блондинка.

По-набитата сестра, чиято коса беше сламеноруса, се усмихна на Трайстин.

Той не обърна внимание на усмивката ѝ и отпи още една глътка от лимоновия сок. Знаеше, че не е грозен, но вниманието, което му оказваха, го объркваше дори повече от отрицателното отношение, което бе предизвикал в Камбрия по време на последния си домашен отпуск. Нима привличането и отблъскването зависеха единствено от външния вид? Или от предварително вкоренените представи в съзнанието на хората? Той не се бе променил, но студентите — момчетата и момичетата в Камбрия — не го харесваха, защото изглеждаше като възвращенец. Те искаха да убият бедната русокоса Киела. А тук, на Орум, жени, които виждаше за пръв път, едва ли не въздишаха по него.

Той разчупи едно от топлите хлебчета, от което се вдигаше пара, и го намаза с масло — поне мислеше, че бялото кубче в чинията пред него е масло. След като изяде на три хапки цялото хлебче, което имаше плънка от нещо подобно на боровинки, отпи още една глътка от лимоновия сок. Лекото главоболие, което почти не усещаше, започна да отзвучава.

— ... хубав... и не носи венчална халка...

— ... с такъв като него... веднага приемам да бъда съпруга номер две...

— Яде като истински завърнал се у дома си мисионер... като че никога повече няма да докосне добре сготвено ядене...

— ... бих му готвила винаги вкусни гозби...

Трайстин отново намали остротата на слуха си до нормално ниво. Вече започваше да осъзнава: понякога да чуваш прекалено много беше по-зле, отколкото да чуваш прекалено малко.

Съдържателката доведе още една група посетители — две жени и мъж с прошарена коса — и им предложи по-голямата маса до масата на Трайстин.

— Надявам се, че храната тук ще ви хареса, братко и сестри.

Мъжът кимна отсечено към нея; изпълнила задължението си, сестра Барунис се обърна и спря край масата на Трайстин.

— Хлебчетата с плънка от боровинки обикновено са много вкусни.

— Да, много — съгласи се Трайстин. — Има ли нещо друго, което бихте ми препоръчали? Вече си поръчах пиле.

— Видях, че го приготвиха в кухнята. Мирише прекрасно. Ако желаете да си поръчате десерт, бихте могли да опитате шоколадовата торта „Вси светии“ със сребърна глазура.

— Може да я опитам.

— Предполагам, че ще намерите място и за десерта.

Трайстин се засмя.

— Вероятно.

— Кажете ми дали ви е харесало. — Този път на тръгване ръката ѝ докосна съвсем леко рамото му.

— Ще ви кажа.

Тя му се усмихна лъчезарно и се запъти към външния вход.

Не беше необходимо Трайстин да увеличава остротата на слуха си, за да долови неудоволствието на двете жени от съседната маса. Забеляза изпълнените им с гняв погледи.

— Заповядайте, това е порцията ви печено пиле — сестра Кюрес постави чинията пред Трайстин и направи нисък поклон, така че бузата ѝ почти докосна неговата.

— Ухае прекрасно — Трайстин долови смесените аромати на стотвеното с много подправки пиле, парфюм, ухаещ на цветя и миризмата на чиста жена.

— Би трябвало. Казах на сестра Джерилин да ви избере най-доброто.

— Много ви благодаря за проявената любезност.

Сестра Кюрес изчака няколко секунди, после се усмихна и се отдалечи.

Изведнъж му се прииска да изтрие челото си с бялата кърпа. Вместо това взе ножа и без да ще забеляза, че сестра Барунис доведе до една от големите маси група от четирима посетители — мъж с три жени, вероятно неговите съпруги. Макар че мъжът беше с побелели коси, нито една от жените не изглеждаше много по-възрастна от Трайстин, а две от тях бяха в напреднала бременност.

Трайстин бавно отрязва парче от крехкото пилешко месо и го изяде. Долови лек боров аромат, който се изгуби сред кафявия сос, приготвен с множество подправки; ядките пиньон в соса внасяха допълнителен приятно тръпчив вкус. Трайстин с лекота ги схруска. Картофите „Айдахо“ бяха просто съвсем кръгли, обелени сварени картофи, които прекрасно допълваха аромата на ядките. Зелената салата беше горчива, но Трайстин я изяде докрай.

Една от бременните жени, както и слабата блондинка от съседната маса, непрекъснато го наблюдаваха.

Трайстин изяде всичката храна в чинията, остана малко изненадан, че нищо не е останало и се отпусна в удобния стол... ала не за дълго.

— Бихте ли искали някакъв десерт?

— Чух за шоколадовата торта „Вси светии“ със сребърна глазура... Имате ли други вкусни неща?

— Ако наистина харесвате торти и сиропирани десерти — сестра Кюрес погледна към входа, където сестра Барунис би трябвало да очаква пристигането на други клиенти, — бих ви препоръчала лимоновата торта. Имаме също така и различни видове плодови торти, сладолед и яйчен крем с лимонов сок.

— Предпочитам шоколадовата торта със сребърна глазура.

— Тя е много вкусна.

Сервитьорката се отдалечи и Трайстин промени мнението си за изгодите от това човек да бъде патриарх. Можеше да си вземе до шест съпруги сред младите жени като сестра Кюрес или сестра Барунис. Или другите две, които наблюдаваха всяка негова хапка от масата наблизо.

— Тортата ви, братко. — Парчето, което му донесе сестрата, беше приблизително колкото една четвърт от огромната торта.

— Благодаря.

Косите ѝ, а след това и ръката ѝ, докоснаха леко рамото му, когато сервитьорката отиде да обслужи масата с четиримата посетители.

Трайстин изяде с бавни, отмерени хапки шоколада със сребърната глазура, след това златистото, добре изпечено тесто, чудейки се, че бе погълнал толкова много храна, без да изпитва чувството, че ще се пръсне.

Облегна гръб назад и отпи няколко глътки вода.

— Ще поръчате ли още нещо?

— Не, благодаря.

Сервитьорката донесе бележка със сметката за обяда — нещо, което му се стори съвсем старинно — и я остави върху стъклената повърхност на масата.

— Благодаря ви, братко — изрече тя и съвсем професионално се отдалечи от масата му.

Трайстин прегледа сметката и видя дискретната хартиена кесия, върху която беше написано: „Благодаря ви, сестра Ейли Кюрес“.

Трайстин пъкна няколко хартиени банкноти в кесията за бакшиш — брат Кейлид му бе внушил, че винаги трябва да оставя парични подаръци — и занесе бележката до съдържателката на заведението сестра Барунис.

— Всичко ли беше наред?

— Отлично, сестро. Особено тортата. — Трайстин ѝ подаде кредитната си карта, тя я прекара през четящото устройство и му я върна.

— Можете да ме наричате сестра Мегън — каза жената и отново придружи думите си с топла усмивка и с нещо друго — излъчване на тъга, което обезпокои Трайстин, макар да не можа да разбере точно

какво я бе предизвикало, въпреки че бе повишил остротата на слуха си.

— Аз съм брат Уайлъм Хайрис. Благодаря ви за гостоприемството и любезността, която проявихте към мен.

— С какво се занимавате на Орум?

— Разглеждам забележителностите на планетата. Работя като пилот за една търговска компания на хинджите. Никога досега не съм идвал на Орум и не съм посещавал храма. Приятели ме посъветваха да видя клисурата на път за Уайстух.

— Приятелите ви са имали право.

— Има ли нещо друго, което бих могъл да видя?

— Би трябвало да спрете на някоя от височините, за да видите клисурата по-добре. Не я разглеждайте от пътя. Не можете да видите как слънцето огрява кристалите, ако не излезете от колата.

— Благодаря ви.

— Беше ми изключително приятно да се запозная с вас, братко Хайрис. Надявам се, че отново ще ви видим тук. — Тя му подаде картичка, върху която бе изобразен фирменият знак на ресторанта. — Можете да ми се обадите, ако желаете да направите резервация предварително... или ако решите, че мога да ви помогна с нещо друго.

— Човек никога не знае — меко изрече той. Опита се думите му да не прозвучат като покана, ала същевременно не желаше да я отблъсне. — Тръгнал съм да видя храма. Нямам никакви планове за след това. — Той отново се усмихна и се обърна, чувствайки, че очите ѝ не се откъсват от гърба му през цялото време, докато слизаше по стълбите и вървеше към паркинга. Сега повече от половината места там бяха заети.

Колата запали с лекота и Трайстин я изтегли към шосето. Прииска му се да изтрие чело с бялата кърпа, ала не го направи, припомняйки си занятията с брат Кейлид.

У-и-и-ш-шт! У-и-ш-ш-шт! Колите на възвращенците профучаваха край паркинга на ресторанта като високоскоростни торпеда. Трайстин не беше сигурен дали управлението на торпедата не бе по-надеждно от това на прелитащите край него превозни средства.

Надмина го още една кола, после още една.

Най-сетне той натисна педала на газта докрай.

Ск-р-ъ-ъ-ц! С-к-р-ъ-ъ-ц!

Комбинацията от натиснатия до край педал на газта и работата на двигателя с вътрешно горене успя да го изведе на южната магистрала и макар че някои от другите поели на юг коли го освиркаха с клаксоните си, Трайстин продължи да увеличава скоростта. Нима превозните средства по планетите на възвращенците имаха нещо общо със самоубийствените военни мисии?

Пътят, очевидно прокарван с лазери, започна да се изкачва по планината почти веднага, щом Трайстин излезе от алеята на ресторанта. Кедри-джуджета и кактуси бяха осеяли розовата скалиста почва на възвишението. Кактусите — Трайстин различи поне три разновидности от тях — изглежда растяха без да следват никаква схема за залесяване. Но по-старите кедри имаха приблизително еднакви размери и бяха засадени така, че образуваха фигури, подобни на правоъгълна решетка. Такива ли бяха първоначалните засаждения за преобразуването на планетата по предварително изготвен план?

Следвайки съвета на сестра Барунис, Трайстин спря послушно на първата височина, предназначена за наблюдение на околния пейзаж. Нямаше никакви табели и той видя единствено долината, която току-що бе напуснал — с дървета и градчета, с градчета и дървета.

Навлажни изсъхналите си устни с език и се опита да изброи квадратите сред боровете, които изглежда бяха населените места. Повече от трийсет! А още колко не беше видял... Макар и да бе усилил остротата на зрението си, ъгълът ставаше толкова малък, че откритите пространства в северния край на долината се сливаха в едно близо до основата на платото, където бе построено летището за совалките.

И все пак... трийсет градчета с по хиляда човека... само в една долина. Може би тук живееха почти толкова хора, колкото в половината Камбрия. И все пак имаше... някаква неприкрита... дива красота в този безкрай от непрекъснато люлеещи се на вятъра дървета, заобиколени отвсякъде с високи планини.

Трайстин отново се върна в колата.

Измина още пет разтега, катерейки се по възвишението. Найсетне пътят престана да се изкачва и колата премина край табела, на която пишеше „Клисура Деликор“ — след табелата пътят продължаваше да лъкатуши между хълмовете с розова почва, кактуси и кедри-джуджета.

Трайстин отби от шосето при първото място за наблюдения, маркирано по подходящ начин с табела „Наблюдателница № 1“. Той спря колата на около двайсетина метра от издадената напред скала. Изтегли ръчната спирачка, прекоси тясна ивица, обрасла с треви и бурени, и стигна до боядисания в синьо парапет, който отделяше паркинга от края на скалата.

Застана изумен, неспособен да си поеме дъх.

Под парапета скалата се спускаше отвесно надолу и образуваше каньон с назъбени стени от червен кристал, високи повече от два разтега. На дъното на каньона като сребриста панделка се виеше река, поела някъде в западна посока. Стените на клисурата малко се разширяваха под наблюдателницата, може би скалите на около двеста метра под парапета бяха по-меки и срещу Трайстин, от южната страна на пропастта, се забелязваше потънала в сенки скална ниша. Слънцето на ранния следобед осветяваше кристалите, стърчащи от канарата под наблюдателницата; разноцветни дъги и лъчи червена светлина потъваха в сенките на каньона и докосваха тясната лента на реката в дъното му. Многобройните отделни цветни лъчи не заслепяваха, а по-скоро се сливаха в някакъв особен образ, който се изменяше всяка минута — но това ставаше толкова постепенно, че промяната в контурите му не се поддаваше на описание.

Трайстин наблюдава дълго време играта на светлините върху скалните късове и промяната в сребристите отражения на реката далеч, далеч надолу в пропастта.

Канарите изглеждаха дори по-назъбени от онези под Скалите на море Пейлиън, по-страшни, без зеленина, каквато обгръщаше върховете на събратята им в Пердия. На Орум розово-червеникавата почва изглеждаше по-безплодна, въпреки засадените тук кедриджуджета.

Най-сетне той се обърна и пое към колата. Макар че му беше трудно да се откъсне от красивата гледка, трябваше да изпълни мисията си, от която продължаваше да се ужасява. Докато се отдалечаваше от наблюдателницата, друга кола — бяла — отби към паркинга, но вместо да спре на означените за това места, паркира на около половин метър от синия парапет.

От колата излязоха мъж и три жени. Всичките три жени носеха поли, дълги до коленете, блузи без никакво деколте, с ръкави, които

прикриваха лактите им. И трите бяха блондинки, а русите им коси, макар че искряха в различни нюанси на приятен, пясъчножълтеникав цвят, бяха сплетени по невероятно сложен начин. Прическите на трите бяха напълно различни. Най-високата жена беше бременна.

Шофьорът бе строен, но белокос, леко загорял от слънцето мъж, облечен в светла риза с дълги ръкави и висока яка.

— Вижте, момичета! Най-красивата гледка на Орум! Забележете как искрят тези кристали, когато ги докоснат слънчевите лъчи!

Трайстин кимна учтиво с глава, приближавайки се към колата.

— ... обзалагам се, че се е върнал наскоро от мисия... очите му приличат на открития космос...

— Той скоро ще потърси някои от сестрите — мъжът се засмя. — Освен ако те не го намерят първи.

— ... бедните момичета...

— Бедният човек... Я! Погледнете светлината там! Виждали ли сте някога подобно нещо?

Трайстин спира на още пет наблюдателници. Много преди последната той разбра и почувства великолепието на клисурата. Макар че от всяка височина за наблюдение се разкриваше гледка, подобна на предходната, и навсякъде се виждаше реката в дъното на каньона, всеки изглед бе неуловимо различен. Нюансите в светлината на кристалите се променяха всеки момент и никога не оставаха едни и същи. Както Скалите у дома, клисурата Деликор беше неповторимо творение на природата. Също както великолепието на Скалите, така и красотата на клисурата оставаше сравнително недооценена. И все пак... някои хора като сестра Мегън Барунис бяха в състояние да я почувстват.

Изминаха почти три часа, преди да отмине голямата табела със син фон, върху който беше написано с бели букви, че на това място се намира крайт на величествената клисура.

Докато шофираше по прокарания с лазери път, лъкатушещ по хълма, Трайстин непрекъснато отклоняваше погледа си към долината; според картата, нарисувана от вградения нерв чип в ума му, обширното поле се наричаше Нова Хармония. Широката панорама, осеяна като огромна шахматна дъска със зелени и кафяви полета, на места обрасли с групички високи дървета, се простираше докъдето поглед стигаше; Трайстин бе усилил остротата на зрението си и

виждаше края на Нова Хармония чак до далечната линия на планините от юг.

Тежък камион бучеше по отсрещното платно на пътя. Тънка ивица пушек се отделяше от ауспусите, разположени над широката червена кабина. Шофьорът се усмихна и махна с ръка към Трайстин.

Трайстин отвърна на приятелския жест, изумен от проявеното лицемерие: как би могъл един убиец да се държи дружелюбно? Но на войниците им беше позволено да убиват и да се държат приятелски. Може би това, че някои решаваха произволно; „Тук ще бъде територия, където няма да се води война, а тук ще се избиваме до последния човек!“ също бе проява на крайно лицемерие. Нима хората в Камбрия щяха да убиват със същата охота, ако войната се водеше на самата планета Пердия?

Той потреперя. Или щяха да бъдат още по-хищни, желяейки кръвта на възвращенците? И нима онова, което трябваше да извърши, имаше някакво значение? Би ли могъл да го извърши така, че да промени нещата? Трябваше ли да опита? А можеше ли да се откаже от изпълнението на задачата?

Скоро пътят престана да се изкачва. Колата на Трайстин се движеше в долината, от двете страни на пътя се простираха напоявани полета. Той мислеше за Уайстух и адмирал Юнкла.

Помириса въздуха. Острата миризма на оборска тор проникна в колата и започна да става все по-силна с всеки изминат метър. Полетата отстъпиха място на обширни, оградени с колове огради, зад които се намираха стотици хиляди животни с рунтава кафява козина и четири крака — тъй наречените бифлони.

Напред в далечината се виждаха високи сиви комини, издигащи се чак до бледосиньото небе. От тях излизаше само тънка сивкава мъгла, но изкривяването подсказваше на Трайстин, че почти безцветните газови емисии са наистина силно нагорещени, щом се виждаха от десетки разтега разстояние.

Дворовете, където задържаха животните преди клане, се простираха на повече от четири квадратни разтега площ. След това изведнъж оградите бяха заменени с висока стена край пътя, боядисана в бяло... може би имаше специално покритие — толкова ярко, че блестеше ослепително под слънчевите лъчи.

Върху избледнялата от слънцето табела беше написано: ГРАД КАШМИР МЕРОНИ.

През пролуките в стената Трайстин видя самото селище. Къщите изглеждаха чисти и спретнати, макар и по-малки от онези, които бе виждал досега. В дворовете около тях имаше добре поддържани тревни морави и градини. Стори му се, че прозорците са по-малки, а стените на сградите по-дебели; пък и разположението на града — между огромните кланици от изток и индустриалните предприятия, край които му предстоеше да премине — го караха да мисли, че това не е мястото, където би предпочел да живее.

Жена и две деца вървяха от отсрещната страна на пътя, по който се движеше Трайстин. Когато той се размина с тях, осъзна, че кожата на тримата бяха тъмни — далеч по-тъмни дори от тези на най-мургавите представители на коалицията.

Трайстин докосна с ръка брадичката си, мислейки за малките къщи с тесни прозорци между кланиците и индустриалните предприятия, които изпълваха целия западен край на долината Нова Хармония. Не беше забелязал шпил на църква-хармия.

Отново подуши въздуха — сега миризмата на животинска тор бе заменена от мирис на машинно масло и неорганични разтворители. В огледалото за обратно виждане трите фигури постепенно се смаяваха, а той се приближаваше към дъня, когато трябваше да направи своя собствена преценка за всичко. Да подреди в единно стройно цяло изпълнените с топлина дружелюбни жени, агонизиращите кораби-кръстосвачи, чиито екипажи и метални вътрешности се изпаряваха сред безмълвния студ на космоса, висшите офицери със студени усмивки и стоманено-сивите фаркани.

Трайстин продължи да управлява колата напред по пътя.

60.

Стомахът му куркаше от глад. Бяха изминали само четири часа, откакто бе обядвал в ресторанта на Крендсоу, но преди това бе похапвал нередовно и храната му беше предимно суха или консерви.

Върху табелата преди началото на града пишеше: „Даловън“ — селище, достатъчно малко, за да бъде отбелязано с червена точица на картата, която му беше дала сестра Аркади Луис. Тя се бе постарала да му съобщи пълното си име, също като сестра Мегън Барунис и сестра Ейли Кюрес. Струваше му се, че почти долавя топлината на визитната картичка в джоба на сакото си. Усмихна се. Той не можеше да открие подобна дързост в Ултийна, дори когато беше по-млада, особено след като Трайстин бе видял какво ѝ струваше да признае, че не е безразлична към него. Нима жените в звездните системи на възвращенците бяха по-дръзки? Или той е бил някак защитен от тях у дома?

Стомахът му отново възнегодува.

Пред него имаше няколко сгради. Той спря пред табела, която обявяваше ресторант „При Р. П.“ — малка сграда с избеляла кафеникава мазилка и три огромни кактуса, засадени пред входа. За рамка на входната врата служеха два големи, обли камъка. На паркинга бяха спрели само три коли. От далечната му страна се виждаше магазин — сладкарница „Даловън“.

Трайстин се усмихна. Може би щеше да се отбие тук, след като похапнеше — да си купи лимонов бонбони.

Кръглолика по-възрастна жена, чиято коса беше сплетена и вдигната в кок на тила, посрещна Трайстин в ресторанта „При Р. П.“.

— Късен обяд ли, братко?

— А може би подранила вечеря — засмя се Трайстин. — Не съм съвсем сигурен кое от двете.

— След мен, моля. — Тя заведе Трайстин в сепарето на ъгъла, направено от тъмни, полирани дъски, изчака го да седне и му подаде менюто. Трайстин си избра място от лявата страна на сепарето —

оттам виждаше всичките десет маси в заведението. — Единственият специалист, който можем да ви предложим, е задушено хлебче с месна плънка. Можете да си поръчате от всичко останало, което е в менюто.

— Какво бихте ми препоръчали освен хлебчето с месна плънка?

Този въпрос накара жената да се разсмее.

— Никой от вас, оцелелите след мисия, не харесва хлебче с плънка от месо. Не мога да си обясня защо е така. Ами... имаме вкусна пилешка тортелата. Бих ви препоръчала и пържола от бифлон.

Месо и пак месо — Трайстин все още не можеше да си представи, че ще поеме толкова голямо количество белтъчини при еднократно хранене.

— Предпочитам пилешката тортелата, плюс чаша лимонов сок.

— Ще ви хареса. Сега ще ви донеса лимоновия сок.

— Тя се върна със сока почти светкавично, след това излезе през въртящата се врата в дъното на малката зала.

Докато Трайстин отпиваше лимонов сок на малки глътки, очите му внимателно оглеждаха помещението. Две по-възрастни жени със сплетени коси, облечени в преобладаващите за района рокли от кариран плат, бяха заели масата пред големия прозорец край стената, обърната към улицата. Те разговаряха тихо и от време на време сръбваха от чашите пред себе си — вероятно течен шоколад. Сепарето в предния ляв ъгъл беше заето от двойка на средна възраст — само мъж и жена.

Трайстин отново отпи от лимоновия сок. Според картата и изчисленията на вградения си нервен чип, той се намираще само на около два часа път от Уайстух. Когато стигнеше в града, трябваше да събере всички електронни компоненти, от които се нуждаеше. Човек не можеше да премине с оръжие през многобройните пропускателни апарати. Той сви устни. Все още не проумяваше как убийството на един адмирал щеше да помогне на коалицията, ала знаеше със сигурност, че ако Юнкла не бъде убит, ще възникнат огромни проблеми за един човек на име Трайстин Десол. При това тези проблеми вероятно щяха да се окажат фатални.

Съществуваше ли някакъв друг начин? Засега не можеше да измисли нищо, след което да остане жив и свободен. Съществуваше ли някакво средство, чрез което да спре войната? Засега не виждаше

такова. Беше далеч по-просто да бъде пилот, а още по-лесно — офицер от станция на граничната полоса, ала винаги бе искал да постигне нещо повече, освен да реагира на чуждите нападения. Сега поне бе изправен пред възможността да избира, а той нямаше ни най-малка представа как да се възползва от шанса си!

Отпи от лимоновия сок и зачака тортеладата. Стомахът му отново закъркори.

Целта на убийството беше ясна — да внуши идеята, че коалицията е в състояние да нанася удари навсякъде. Ала Трайстин не беше убеден, че ще я постигне. Поклати глава. Намираше се на най-важната вражеска планета и му предстоеше да извърши мисия, за която бе убеден, че няма да предизвика желаната реакция. Същевременно не му хрумваше нищо по-добро. Освен това знаеше, че прекалено многото мислене е истинска рецепта за предстоящо бедствие — а това правеше положението още по-лошо.

Изпи наведнъж остатъка от лимоновия сок.

— Искате ли още? — попита сервитьорката, когато видя празната чаша.

— Да, моля, сестро.

Тя се върна с още един лимонов сок и попита:

— В Уайстух ли отивате?

— Да. Разглеждах забележителностите наоколо и видях клисурата Деликор.

— О, тя наистина е нещо забележително. Понякога те кара да си задаваш разни необичайни въпроси. Помага да забравиш тревогите си.

Трайстин кимна.

— Красива е. Непрекъснато се променя, всеки миг е различна.

— Изглежда, че не ви е накарала да забравите тревогите си, братко.

— Може би, но е изключително зрелищна.

— Запомнете... оставете тревогите си в ръцете на Бога. Той е единственото достатъчно силно същество, което може да се погрижи за тях.

— Освен ако Той самият не ги е създал, сестро. — Трайстин си наложи да се засмее, за да прикрие препалената си откровеност. — Не винаги е лесно да изпълним волята Му, след като сме я открили.

— Той не ни е изпратил на този свят, за да ни бъде лесно — потупа тя майчински рамото му. — Млад сте и сте се върнали след успешно изпълнение на мисията си. Бъдете благодарен за това. Той ще намери начин да ви помогне.

— Да, майко... — засмя се Трайстин.

Тя му отвърна с усмивка, после се обърна към вратата — току-що бе влязъл мъж в светлосиня униформа.

— Джонатан! Искаш ли малко пунш?

— Искам всичко, стига да е добре изстудено, сестро Ивлин. Само да е добре изстудено. — Едрият офицер по поддръжка на вътрешния ред, първият, когото Трайстин виждаше на Орум, се отпусна на стола до компютърния терминал, в който подаваха кредитните карти.

— ... не е същото...

Шепотът долетя до Трайстин, който преди всичко от любопитство, увеличи остротата на слуха си, за да чуе какво си приказва двойката на средна възраст. Тя изглеждаше странно, защото повечето семейства се състояха от по-възрастен мъж и няколко по-млади съпруги.

— Какво искаш от мен? — попита по-възрастният мъж ядосано. — Да не би да искаш Господ да изпрати нов Пророк само заради тебе, Ламора? Може би очакваш новият Пророк да обяви, че Еко-Извергите ще престанат с отвратителните си мерзости и някой тайно ще доведе Джошуа у дома?

— Не... просто искам той да живее в мир. Защо не ни оставят да живеем мирно? Защо да губим толкова много от синовете си?

— Мнозина се завръщат... — По-възрастният мъж замълча. — Човекът на отсрещната маса например, се е завърнал след мисията си.

Трайстин не погледна към тях. Фразата „нов Пророк“ пробяга в мислите му. Та какво добро би донесъл новият пророк? От гледна точка на коалицията Еко-Тек последният беше достатъчно зловец.

— Той не е Джошуа.

— Но е някой като Джошуа.

— Хората от семейството му имат късмет. Но ти все още не си ми отговорил защо не ни оставят да живеем мирно.

— Защото не ни оставят и това е. Много по-вероятно е самият Торен да се върне тук, отколкото Еко-Извергите да се променят. Я стига си хленчила. Не си мисли, че не ги познавам. Аз бях там, скъпа.

Не забравяй това. Видях онези мургави мъже, които се движат като машини, винаги усмихнати, винаги...

— Зная, Ед, зная... Но ми е трудно. Така ми е трудно.

Трайстин поклати глава. Беше трудно и за двете враждуващи страни, но проклетите възвращенци поне имаха избор. Не беше сигурен дали хората от Еко-Тек го имаха. Намръщи се, чудейки се дали разсъждава разумно.

— Заповядайте.

В чинията имаше не само пилешка тортелада, но и голяма порция ориз и тъмна слепена маса, покрита със сирене — очевидно препечените бобени зърна.

— Мисля, че тук храната е предостатъчно — отбеляза Трайстин.

— Не искам някой да каже, че си е тръгнал гладен.

— Няма такава опасност.

Сервитьорката, която същевременно беше и съдържателка, отиде при офицера и заприказва с него предимно за времето, докато Трайстин се справяше без да бърза с огромното количество храна. Възрастната двойка напусна заведението, когато той най-сетне се отказа от бобените зърна и леко отблъсна чинията пред себе си.

— Бихте ли искали някакъв десерт?

— След това, което изядох, едва ли ще си отида гладен оттук.

— Сметката ви е десет долара и четвърт. Можете да ми платите, когато пожелаете. — Тя се върна при офицера, който приключи с остатъка от питието си и се изправи.

— Благодаря, сестро Ивлин. Кажи на Джок, че съм се отбивал.

Трайстин изчака, докато вратата се затвори зад гърба на офицера. Той остави няколко хартиени банкноти на масата, приближи се към компютърния терминал и подаде на жената кредитната си карта, която тя прекара през четящото устройство.

— Радвам се, че тортеладата ви хареса. Не бих могла да изям и половината от онова, което изядохте вие. — Жената погледна към четящото устройство. — Хайрис. Да не би да сте роднина на Самюел Хайрис от нашия град?

— Не ми е известно. Може би имаме някаква далечна родствена връзка. Аз съм от Нефи.

— Мисля, че неговото семейство е дошло някъде оттам. — Възрастната жена се усмихна. — Помнете какво ви казах, братко

Хайрис.

— И ще намеря пътя си?

— Точно така.

Той взе кредитната си карта.

— Мир вам, сестро.

— Бог да възнагради с мир и вас.

Трайстин излезе навън, прекоси павирания паркинг и се отправи към сладкарницата.

Две млади жени — момичета — стояха зад щанда. Той огледа витрината, след това хвърли поглед към червенокосата.

— Бих желал половин паунд от лимоновите бонбони.

Червенокосата се изчерви, а другото момиче се изкиска. След това по-дребната блондинка вдигна торбата, а червенокосата загреба с дълбока лъжица от бонбоните, които паднаха в металния съд на теглилката — кланк... кланк... кланк...

— Долар и четвърт, сър.

Обръщението „сър“ показваше, че нито едно от момичетата все още не беше на възраст за женене.

— Заповядайте — той им подаде парите и взе пликчето с бонбоните.

Запътвайки се към отворената врата, Трайстин долови шепота им:

— ... би трябвало да го наречеш „братко“, Мерилин. Остава ти само още един месец и той не би могъл да го научи отникъде... хубав е... няма венчална халка...

— ... нямаше да има никакъв смисъл...

Трайстин излезе от сладкарницата, поклати глава и спря под широкия навес пред нея. Взе един от лимоновите бонбони и бързо го пъкна в устата си, преди сокът да е потекъл между пръстите му. Последното нещо, което искаше, бе петно от бонбон върху бялото си сако — макар че бялата тъкан беше предварително обработена, както и всички бели платове, от които се правеха дрехите на възвращащите, и нищо не можеше да остави леке върху тях.

От дясната му страна се виждаше пътят, по който беше дошъл от клисурата Деликор — лентата на шосето се простираше по полегатия склон, който завършваше с високо, равно плато. След по-малко от разтег на юг се издигаха последните къщи на град Далоувън и розовата

почва бе покрита от някаква разновидност кедрови дървета. Отвън всички къщи бяха грижливо измазани с гипсова или подобна на цимент мазилка и боядисани в меки пастелни тонове.

Разнесе се не особено силно скърцане и Трайстин се обърна. Една от задвижваните с петрол коли се показа зад ъгъла. Шофьорът ѝ, унесен в разговор с младата жена до него, не наблюдаваше улицата. Дребно русокосо момиче и по-големият ѝ брат пресичаха широката улица, отпратили се към сладкарницата. Няколко жени и един мъж стояха до дълга кола с шест врати и разговаряха. Една бременна сестра следеше децата.

Трайстин изтърва бонбона, прескочи ниския парапет, превключи обмяната на веществата си на висока скорост и увеличи рязко остротата на рефлексите си. Докато тичаше, изчисли евентуалния ъгъл на удара, под който колата щеше да блъсне децата.

— Джорджия! Тичай! — Момчето се опита да повлече след себе си по-малкото дете, но то инстинктивно се дръпна назад.

— Не! — изпищя майката.

Ск-к-р-ъ-ц! Шофьорът се опита да спре, но колата се обърна напреки на улицата. Същевременно Трайстин връхлетя и светкавично грабна и двете деца. Почувства лек удар върху бедрото си и видя ужасения израз по лицето на младия шофьор. Младежът едва ли бе достигнал местния еквивалент на осемнайсетгодишна възраст.

Запъхтян, Трайстин понижи скоростта на обменните си процеси до нормалната и сложи децата да седнат на бордюра. Защо постъпи така? Последното нещо, което искаше, бе да привлече нечие внимание.

— Джорджия! Дан! Добре ли сте? — Бременната жена със сламеноруса коса прегърна двете деца, още преди Трайстин да бе успял да се изправи.

— Братко, не зная как да ви благодаря. Ако не бяхте вие... — мъжът объркано замълча. Беше рус, с бели кичури в косата си, малко шкембенце и почерняло от слънцето лице.

Шофьорът спря колата — или по-скоро я спря бордюрът зад другата, дълга кола с шестте врати. Лицето на младежа беше по-бяло от сакото на Трайстин.

— Децата, трябва да гледате и в двете посоки, преди да пресечете улицата. Моля ви, правете го занапред.

— Той искаше да стигне там пръв... Дан винаги прави така... — възрази момичето.

Дан бе забил поглед в тротоара.

— ... не зная как го направихте... — измърмори бащата.

— Бях точно на мястото, където трябваше — отговори Трайстин, като мислено търсеше начин да се изплъзне от създалата се бъркотия.

— ... но как... как...

— Просто благодари на този брат и на Бога — намеси се майката.

— ... но как... — Бащата изглеждаше изумен.

Трайстин докосна рамото му.

— Бъдете благодарен на Бога. Аз също съм. — После се приближи към младия шофьор, който все още трепереше. — Имате късмет, че не ги убихте.

Шофьорът продължаваше да се тресе.

— Следващия път Бог може би няма да бди над някои други деца. — Трайстин го потупа по рамото и реши да се опре на теологичните си познания. — Това е чудото, случило се с вас.

— Но той можеше да ги убие! — Бащата пристъпи към Трайстин.

— Ала не го направи и подозирам, че е получил Божието послание. — Трайстин посочи шофьора, който се беше отпуснал върху бронята на колата и трепереше.

— Да не би да сте някакъв особняк или луд, братко?

Вероятно, помисли си Трайстин. После се обърна и погледна към бащата.

— Приличам ли ви на особняк? Нима не спасих децата ви? Аз съм такъв, какъвто ме виждате. — Той се усмихна мило. — А сега... предстои ми пътуване.

— Къде отивате?

— В Уайстух.

— В храма ли?

Трайстин забеляза широкоплещестия офицер, който се приближаваше към тях. Искаше да си тръгне, ала вече бе прекалено късно. Преглътна въздишката си. Дали още малко всеизвестни теологични приказки нямаше да му свършат работа? Можеше да опита.

— В храма ли отивате?

— Да — излъга Трайстин, за да прекрати по-нататъшните въпроси. Не изпитваше никакво желание да бъде превърнат във въглени в сърцето на Уайстух.

— А след това?

— Където ме насочи Господ. — Той се усмихна и се наведе към малкото момиче Джорджия. — Моля те, бъди внимателна, Джорджия.

— Не се наложи да бъда внимателна. Ти ме спаси. Бог те изпрати да ме спасиш.

— Аз наистина бях наблизил, но това не ще бъде винаги. Ние сами трябва да спасяваме себе си. Той само ни сочи как да го сторим. — Трайстин се изправи, като се надяваше че речта му не е прозвучала прекалено теологично. Хранеше надежди също така, че спомените му от „Книгата на Торен“ са достатъчно точни.

— Благодаря ви — каза майката.

— Просто я пазете добре — отвърна Трайстин. — Аз трябва да вървя.

Зад гърба му офицерът в синя униформа се обърна към шофьора.

— Стой тук, Били Бардмън. След онова, което извърши, вероятно ще получиш повиквателна за мисията си по-рано.

Младежът пребледня още повече — ако това изобщо беше възможно — и се разтрепери още по-силно. Трайстин потисна желанието си да се намръщи, когато офицерът се приближи към него.

— Аз съм брат Смитсън. Джон Смитсън. — Високият мъж в официална синя куртка му протегна ръката си.

Трайстин стисна едрата му длан и я разтърси.

— Брат Хайрис. Уайлъм Хайрис.

— Направихте забележително нещо. Никога не съм виждал човек да се движи толкова бързо.

Трайстин си наложи да се държи свободно, като че стореното от него беше нещо съвсем обичайно.

— Предполагам, че всеки се движи бързо, когато се налага.

— Към Уайстух ли отивате?

Трайстин кимна.

— Е... отново би благодаря, братко. Бог да ви пази.

— Бог да бди над вас, офицер.

Трайстин пое към колата, спирайки под навеса на сладкарницата да си вземе лимоновите бонбони. Какво искаше да каже офицерът, когато спомена, че шофьорът ще получи повиквателната си за мисията по-рано? Това ли имаше предвид Питър Уорлок с фразата „вътрешни социални механизми за контрол над насилието“? Думите на офицера бяха ужасили младия мъж.

Трайстин се опита да не се мръщи на път към колата си. Беше казал прекалено много погрешни неща — макар и незначителни — и бе възбудил любопитството на местния офицер, отговарящ за поддържането на вътрешния ред. Накарал бе хората да го запомнят — и то твърде добре, спасявайки двете хлапета, — а възвращенците направо лудееха по малките деца. Напомни си, че все още не е стигнал до Уайстух.

Брат Кейлид би отправил цял куп критики срещу действията му досега, цял куп много остри критики.

Въздържа се и не изтри чело с ръка, докато пътуваше към Уайстух. Питаше се дали в щаба имаха някаква представа колко лошо се бе оказало хрумването да изпратят тъкмо него с подобна мисия. Едно нещо беше човек да върши работата си, като защитава граничната полоса или се стреми да оцелее с военния кръстосвач — трябваше да го прави добре и не разполагаше с време да мисли и да вижда онези, които бе убил. Изпитваше съвсем други чувства, след като получи задача да убие адмирала и му дадоха достатъчно време да обмисли ходовете си. Или когато видя децата — в този миг хладнокръвието му изневери. Трайстин не ги остави да умрат, за да избегне нежеланото внимание към особата си.

Поклати глава. Можеше да се справи с Юнкла. Адмиралите не биваше да остават ненаказани за смъртта на хилядите, която бяха предизвикали. Но не можеше да остави деца да умрат пред очите му... и това може би щеше да бъде причината за неговия провал. Той си пое дълбоко дъх.

61.

Трайстин забеляза замърсения въздух дълго преди да бе стигнал покрайнините на Уайстух — кафеникавата мъгла, надвиснала над подобната на купа долина, в която бе разположена столицата и пръстените от по-малките градчета-сателити. Макар че географските особености на Обетованата долина бяха основната причина, поради която Уайстух беше избран за столица на планетата, долината и еднаквите възвишения около нея, някога ускорили преобразуването на Орум, сега създаваха предпоставки за температурни инверсии и концентрация на индустриални отпадъчни продукти. Този процес се засилваше, тъй като възвращенците очевидно не вземаха предвид екологичното въздействие на индустриализацията върху околната среда.

Панорамното шосе се превърна в магистрала с две платна, отделена с високи бели стени от индустриалните предприятия наоколо. Трайстин отново намали интензивността на зрението си — Уайстух буквално блестеше. Бяла светлина струеше срещу него от всички посоки, когато навлезе в същинския град.

Върху табелата на първата улица, която се отклоняваше встрани от магистралата, беше написано „Седми осмоъгълен пръстен“.

Трайстин продължи напред, наблюдавайки внимателно другите коли. Превозните средства, задвижвани с петрол, бяха далеч по-чупливи от космическите кораби и движенията им в близост до него му изглеждаха смъртоносни. Искаше да стигне до крайпътните хотели в близост до Втори осмоъгълен пръстен — там намираха подслон посетителите на храма.

Няколко от хотелите на Втори осмоъгълен пръстен бяха препълнени; най-сетне Трайстин спря пред по-малка сграда — странноприемница „Обещание“ — в северния сектор на Уайстух. Излезе от колата и погледна на юг. Над върховете на ниските дървета се издигаха осемте шпила на храма. Той остана за миг неподвижен.

— Гледката изведнъж ви грабва, нали, братко?

Трайстин се обърна. Белокос мъж, облечен в светлосин костюм, толкова светлосин, че изглеждаше почти бял, стоеше до синя врата с четири врати, на около три метра встрани.

— Човек не би могъл да си го представи...

— Не, не би могъл. За пръв път ли посещавате Уайстух, братко?

— Да, братко — отговори Трайстин.

— Винаги е приятно да видиш как някои от завърналите се Божи войници идват, за да изразят благодарността си към Бога и неговия Пророк. Откъде сте родом?

— От Нефи.

— Пилот сте, нали? — Белокосият мъж пристъпи към Трайстин.

— Как познахте, братко? — попита Трайстин.

— Никак не е трудно. Напоследък повечето от завърналите се след мисия у дома са пилоти и всички вие изглеждате по особен начин. Трудно е да ви го обясня. — По-възрастният мъж се засмя. — Но когато ви срещна, веднага познавам. — Той протегна ръка към Трайстин. — Брат Карсън Ор.

— Брат Уайлъм Хайрис.

— Предполагам, че половината хора от Нефи имат фамилно име „Хайрис“.

Трайстин сви рамене.

— Как да ви кажа...

— Вината не е ваша. Човек не може да избира името си.

— Разбира се, напълно сте прав.

Възрастният мъж погледна часовника си.

— Ще закъснея, но вероятно ще се виждаме тук в близките дни. — След това той влезе в колата си.

Брат Ор замина и Трайстин прекоси фоайето на хотела. Зад гишето в стъклената кабина, чието пространство беше не по-голямо от пет квадратни метра, седеше сивокоса жена.

— Питам се дали разполагате със свободна стая, която бих могъл да ползвам през следващата седмица?

— За колко души желаете да бъде стаята? — Върху значката под рамото на тъмната карирана рокля на жената беше написано: „Сестра Майра“. Сплетената ѝ коса и златната халка на лявата ѝ ръка довършваха описанието на семейното ѝ положение.

— Бих искал самостоятелна стая с едно легло.

— Ще отдадете благодарността си към Създателя?

— Да, и ще разгледам Уайстух.

— Стая за един човек или за двойка се намира без проблем. Всички апартаменти обаче са заети — има много семейства с две-три съпруги и деца. Ще проверя. Къде желаете да ви настаня — на първия етаж или по-високо?

— Където е по-тихо — отговори честно Трайстин.

— Може би стаята в центъра на първия етаж. Ще ви струва трийсет цента на вечер или долар и деветдесет за седмица.

Няколко секунди Трайстин нищо не каза, знаейки, че подобна реакция вероятно се очаква дори от оцелелите след военна мисия.

— Цените ни са по-ниски от много други в околността, братко...

— Хайрис — подсказа ѝ той. После сви рамене и се усмихна. — Кой знае колко време ще измине, докато отново дойда тук.

— Човек никога не знае. Неведоми са пътищата Божи.

— Да бъде Неговата воля — отвърна Трайстин с традиционния отговор и ѝ подаде кредитната си карта. Ръката му докосна бедрото — вече изпитваше силна болка и раненото място вероятно дълго време щеше да остане синьо.

— Кредитна карта? Значи вече сте си намерили работа?

— Пилот съм на товарен космически кораб.

Сестра Майра прокара кредитната карта през четящото устройство и поклати глава.

— За нищо на света не бих летяла в космоса! — Върна му картата, заедно с неголям пластмасов правоъгълник. — Заповядайте. Това е картонът, с който ще отваряте вратата на стаята си — стая номер 117. Сокът в хладилника е включен в цената, така че пийте колкото желаете. Ресторантът отваря в шест часа сутринта и затваря в единайсет вечер.

— Благодаря ви.

Трайстин ѝ се усмихна и се насочи към колата, като долави с повишената острота на слуха си как сестрата от гишето се обърна към другата жена, която току-що беше влязла:

— ... зад усмивката му се крие тъга...

— ... нима ти не би изпитвала тъга, ако бе видяла онова, което е видял той?

— ... струва ми се, че е прекалено хубав...

Прекалено хубав? Човек трудно можеше да повярва в това, особено на планета, заселена с изключително красиви хора. Мислите за онова, което е видял? На повечето представители от коалицията Еко-Тек не би им хрумнало, че възвращенците се сецят за лишенията, претърпени по време на военните мисии.

Той спря колата пред стая 117, внесе чантата си, постави я върху лавицата за багажа, после я отвори и окачи на закачалки другите си костюми. Съблече сакото си, окачи и него на закачалка, след това извади многократно прелистваната „Книга на Торен“, която беше получил преди толкова светлинни години. Постави книгата на масата и огледа стаята.

Терминалът за двупосочна видеовръзка предлагаше програми само на няколко канала. Той го включи. Холографските изображения се появиха бавно около него и изглеждаха леко неясни. Съпровождащият ги звук също бе малко изкривен, може би защото компютърният терминал беше твърде стар.

— Рубриката „Вечерните новини на Уайстух“ се представя със съдействието на компания „Байлис“, която произвежда... — образът на зелен пакет, вероятно съдържащ продукта, се появи току под носа на Трайстин.

Той превключи на друг канал.

— „Познавате ли Светото писание?“ — шоу с въпроси и отговори от „Книгата на Торен“!

Той отново превключи канала и попадна на някаква драма — бели фигури в бойни скафандри, върху които бяха изобразени мълнии, нападнаха и буквално смазаха ниските фигури в черни скафандри. Трайстин си помисли, че го помита вълна от войските на мисионерите. Въздъхна и включи трети канал.

Оглушителният звук на музиката го зашемети.

— ... слушайте думите на Пророка! Слушайте думите на Пророка, йе, йе, йе...

Отново превключи.

— ... ако желаете да поръчате съвършено копие на урна от Нефи...

Трайстин изключи терминала с видеовръзката. Думите звучаха малко по-различно, изборът на канали беше по-беден, а окраската на

съдържанието изглеждаше по-религиозна, но качеството беше подобно на програмите, предавани в Камбрия. За нещастие.

Взе „Книгата на Торен“, седна и започна да прелиства страниците. Изведнъж спря, разпозна пасажа, изненадан, че това наистина му се беше удало:

„... никой човек, поверил душата си в ръцете на Бога, няма да бъде изоставен от Него и забравен от погледа Му, защото Бог е щедър...“

Трайстин се навъси. Щедър ли? Прехвърли се на друг пасаж.

„Не казвай: «По-добре да помогна на братовчед си, отколкото на съседа си». Защото пред погледа на Бога всички мъже и жени са братовчеди и всички те са съседи един на друг...“

Трайстин изтри чело с ръка. Всички материали за възвращенците, които бе проучил досега, демонстрираха, че последователността определено не е присъща на тяхната теология. Как биха могли възвращенците да вярват в думите, които току-що бе прочел, и същевременно да водят война срещу коалицията? Значи религията позволяваше непоследователност между онова, в което човек вярва, и практическите му действия? Нима той самият не можеше да се възползва от това?

Трайстин се раздвижи на стария стол. Нараненото му бедро започна да пулсира.

Можеше ли да използва онези фрази за съседите? Как? Какво общо имаха те с убийството? Трябваше да изпълни мисията си по такъв начин, че убийството да изглежда нещо далеч по-голямо от просто насилствено отнемане на един човешки живот. Убийството само по себе си нямаше да бъде достатъчно. Вече знаеше това със сигурност.

Още веднъж изтри чело, после пак прелисти страниците на „Книгата на Торен“, търсейки друг убедително звучащ пасаж от светото писание. Нуждаеше се от вдъхновение... и начин да постигне двойката си цел с един удар.

62.

Седеше пред чашата ябълково вино, което при поднасянето на масата наистина беше изстудено; гледаше празната чиния — само преди минути в нея имаше куп палачинки, които никога не си бе помислял, че може да изяде наведнъж. След това погледът му пробяга към ъгъла на странноприемница „Обещание“ и се отклони към шпиловете на храма, издигащи се над дърветата.

Храмът — винаги и навсякъде храмът — това беше очевидно из целия град.

Какво бе казал един възвращенски офицер на планетата Мейра преди толкова много години? Беше споменал нещо, че докато има своята вяра, нищо не може да го накара да промени решението си. Трайстин кимна. Това означаваше, че структурата на вярата у възвращенците или трябваше да бъде променена, или разрушена. Как би могъл да постигне това той?

Отпи глътка хладко ябълково вино и отново погледна към шпиловете на храма. Не знаеше как да промени структурата на вярата... но беше добре да помисли по този въпрос, при това трябваше да го стори бързо. В противен случай просто щеше да изпълни безсмислената си мисия, което не му оставяше почти никакви шансове за оцеляване.

Трайстин сви рамене и се изправи. Междувременно трябваше да продължи с изпълнението на предварително планираната мисия, докато му хрумнеше нещо по-добро. Надяваше се, че в съзнанието му скоро ще да се появи някаква идея.

Плати за закуската, седна в колата и започна обиколката по магазините, макар че целта на пазаруването му беше съвсем различна от тази на останалите мисионери, завърнали се у дома след изпълнение на бойната задача. На тях им липсваха луксозни предмети, купуваха стоки, за да сложат основите на бъдещото си домакинство или пък избираха подаръци на близки роднини. Трайстин търсеше компоненти, които можеше да превърне в оръжия. Проблемът при

преминаване на възвращенските пропускателни пунктове беше, че трябваше да сглоби определен вид оръжие от компоненти, които би могъл да намери с лекота на пазара. Макар че това не представляваше никакъв технически проблем за него, щеше да му отнеме доста време. Но той можеше да го използва, търсейки начин да превърне простото убийство в нещо по-мощно.

Докато караше по авеню „Западно царство“, Трайстин отново изпита задоволство, че вграденият нервен чип даваше възможност на зрението му да приема пространството пред него в леко затъмнен вид: защото Уайстух блестеше — наистина белотата му излъчваше блясък, който проникваше навсякъде. Всяка сграда беше бяла или белезникава, светлината на звездата Джеруш, пламнала сред яркосиньото небе, беше жълто-бяла и дори сенките бяха изпълнени с отразена светлина. Същевременно той не можеше да не забележи и друго нещо: макар че всичко бе безукорно чисто, никъде не се виждаха строежи на нови сгради. Не беше видял нито един — дали не се стремяха да запазят историческия вид на града за поколенията?

„Развлекателен микроелектронен център“ — това бяха думите, изписани върху табелата, която прочете Трайстин. Но той обиколи два пъти сградата на магазина, преди да открие паркинга; едва тогава остави взетата под наем кола там.

— Бих ли могъл да ви помогна с нещо, братко? — попита белокосият управител на магазина, почти веднага след като Трайстин беше влязъл. Всички по-възрастни мъже, които заемаха управленски постове, изглежда бяха белокоси. Нима човек обезателно трябваше да е с побелели коси, за да стане патриарх?

— Да, само че... — той си наложи да се усмихне тъжно, — аз малко съм позабравил нещата.

Възрастният мъж въведе Трайстин, огледа го внимателно за миг, след това му се усмихна в отговор.

— Виждам, че е така. Добре... нека ви покажа с какво разполагаме тук. — Той посочи към неголям апарат с гладка предна стена, върху която не бе написано нищо. От двете му страни имаше два високоговорителя.

— Основната аудиосистема е лазерно управляема, звукът е дигитален. Централният процесор е стандартен... качеството на звука

зависи повече от мощността на високоговорителите, отколкото от процесора за обработка на постъпващите сигнали.

Трайстин знаеше какво точно му бе необходимо, ала непрестанно кимаше с глава, докато търговецът му показваше най-различни видове микропроцесорни елементи.

Най-накрая се спря върху централния процесор, плюс малък комплект от инструменти и резервни части. След като търговецът прие кредитната му карта и вписа сделката в дневника за деня, той помогна на Трайстин да натовари закупения компонент на задната седалка на взетата под наем кола.

— Благодаря ви, братко Хайрис, че предпочетохте да посетите нашия магазин. Благодаря ви.

— Благодаря ви, братко Джърстин. Оставих се в ръцете на Бога и ето къде ме доведе той. Мир вам.

— Бог да възнагради с мир и вас.

Трайстин не можеше да не се учуди на словоохотливостта на управителя — сякаш възрастният мъж не беше срещал истински клиент месеци наред.

Докато караше, мислите му непрекъснато се връщаха към възвращенския офицер на Мейра, който бе казал: „Докато вярвам“. Какво би могло да пречупи подобна вяра? Дали нещо наистина би било в състояние да го стори? Върху лицето на Трайстин най-сетне се покатери дяволита усмивка. Защо трябваше да се бори със сляпата вяра? Не беше ли по-добре да я използва? Все още не знаеше как, но кимна замислено.

Следващата му спирка от обиколката за пазаруване беше малък магазин за индустриални стоки в покрайнините на Уайстух. Макар че Уайстух се славеше с репутацията на град, в който не съществува престъпност, докато оставяше колата на паркинга, Трайстин се запита дали този район е наистина безопасен. Белите стени на магазина изглеждаха почти сиви. Макар че не бяха оплескани с кал, стените твърде често бяха мазани с тънък слой боя — винаги недостатъчно плътен, затова създаваха впечатление, че са мръсни.

— Мога ли да ви помогна с нещо, братко? — Поздравът беше груб, отправен едва ли не с желание да го отпратят по-бързо. Набитият мъж изгледа почти презрително безупречния бял костюм на Трайстин.

— Търся звуков агрегат за почистващо устройство „Рубек“, модел 786-а година.

— Х-м-м... Модел 786-а „Рубек“... сигурен ли сте, че търсите точно това? С него се разпилява много енергия...

— Щом ми се налага да ремонтирам модел от 786-а година... — сви рамене Трайстин.

— Да, така е, трябва ви модел от 786-а. Чакайте да видя.

Трайстин отиде до каталога, който лежеше на щанда, и започна да прелиства страниците, отбелязвайки необходимите му части и компоненти.

Виж ти!

— Ето, имате късмет. Дори разполагам с два броя.

— Виждам, че ви се намира и устройство за насочване на вълни, тип „Ремър“ — посочи в каталога Трайстин.

— Да... купчина боклук. Вместо него можете да използвате апарата за насочване „Мурайт“.

— Бих ли могъл да погледна „Мурайт“-а?

— Разбира се. Продавам доста от тях. Стават за различни почистващи устройства, можете да ги използвате навсякъде. Разправят, че дори мисионерите работели с тях... — но не като нас в цивилния живот. Твърдя го със сигурност. Доста време от живота си прекарах на Джозефат.

Трайстин подсвирна. Джозефат беше астероид, от който добиваха ценни минерали. Този мъж сигурно беше костелив орех.

— Бях единственият, който се завърна жив. Това е нещо забележително, все пак. Изчакайте минутка.

Охо! „Мурайт“ изглеждаше по-добре от „Ремър“.

— Вижда ми се много по-стабилен.

— Освен това по-лесно се настройва.

— Колко струва?

— Триста за звуковия агрегат, устройството за насочване струва седемдесет и три.

— Последното нещо, което ми трябва, е усилвател за промяна на електрическото напрежение „Уембли“.

— От толкова високо напрежение ли имате нужда?

— Това е дълга за разказване история...

— Ще ви струва повече от останалите.

— Не е проблем.

Широкоплещестият мъж се върна с плоска кутия, която постави до останалите неща, които Трайстин беше избрал.

— Приемате ли плащане с кредитни карти? — попита Трайстин.

— Разбира се. Приемаме всичко, което може да се приравни с долари. Напоследък бизнесът процъфтява. Хората непрекъснато ремонтират нещо. Просто не разбирам как някои от магазините, които продават нови уреди, още не са фалирали.

Трайстин му подаде кредитната си карта.

— А какво търси тук богобоязлив мисионер като вас, оцелял след изпълнение на бойната си задача?

Трайстин се засмя, мислейки си за вярата.

— Не е необходимо да се боя от Бога, страх ме е само от хората. Аз съм като всички останали и правя онова, което е нужно.

— Правилна мисъл, братко. На мен също не ми се налагаше да се страхувам от Бога на Джозефат, но се боях от идиотите, които си въобразяваха, че знаят каква е волята Му. — Мъжът върна кредитната карта на Трайстин.

— Да — кимна Трайстин, търсейки подходящ отговор. — Бог ще ни покаже волята си по начин, който сам е избрал. — Той взе картата, прибра я в джоба си и сложи по-малката кутия в по-голямата. — Мир вам, братко.

— Бог да ви възнагради с мир — изсумтя едрият мъж и се почеса по главата.

След като натовари покупките си в колата, Трайстин реши да се върне в странноприемница „Обещание“, преди да е завършил пазаруването. Започваше да изпитва чувството, че вече знае какво именно иска да направи — първата стъпка беше да отдели Господ от онези, които смятаха, че знаят каква е Неговата воля.

— Не си ли твърде самонадеян? — измърмори на себе си той. Без да отговори на въпроса, спря колата на няколко метра от вратата на странноприемница „Обещание“.

Трайстин занесе първия пакет с микрокомпоненти в стаята си и се върна за по-малките кутии и куфарчето с инструменти и резервни части.

— Братко Хайрис? Имате ли нужда от помощ? — По-възрастната сивокоса сестра излезе от гишето и се приближи към колата.

— Не, благодаря ви, сестро... Извинявайте, не си спомням как беше името ви.

— Аз съм сестра Майра.

Трайстин кимна. Омъжените жени използваша личните си имена.

— Не, вече пренесох покупките си на два пъти.

— Ще трябва доста да платите, когато изпращате целия този багаж до Нефи.

Той се засмя.

— Не, всичко е за тук.

— Ще гостувате на приятели?

— На стари и нови. Но нима ние не сме деца и приятели на Бога и неговия Пророк? — Тези думи предполагаха още една малка стъпка, намекваща, че настоящото ръководство на възвращенците не беше съвсем безпогрешно.

— Деца и приятели... странен начин човек да изрази мислите си.

Вместо да отговори пряко, Трайстин се усмихна.

— Той е нашия Отец. И всички, които се ползват от Неговата щедрост, би трябвало да бъдат приятели. Така че... — Трайстин разпери ръце, за да продължи с жест намеква си. Засега беше сигурен, че теологичната основа, върху която се опираше, бе непоклатима. Знаеше, че постъпва лицемерно, имайки предвид начина, по който щеше да употреби закупената апаратура.

— Може би трябва да се отдадете на общуване с Бога, братко Хайрис. Имате дарбата за това. — След тези думи сестра Майра мъдро поклати глава.

— Боя се, че не е по силите ми. Когато човек е видял безбройните звезди в Неговите селения, едва тогава осъзнава колко велико е творението Му. — Трайстин замълча и се усмихна свенливо. Беше трудно да приказва едновременно като благочестив вярващ и като оцелял след бойната си мисия войник, без да прозвучи прекалено неестествено. Струваше му се, че думите му са помпозни, изпълнени с абсолютни небивалици. — Предполагам, че се увлякох.

— Виждали ли сте... другите хора?

— Еко-Извергите ли? — Трайстин беше подготвен да очаква подобен въпрос. — Да. Виждал съм корабите и трупове им.

Сестра Майра хвърли поглед назад.

— Те наистина ли са дребни и мургави, с хлътнали очи? Наистина ли приказват непристойни неща?

Трайстин вдигна високо брадичката си.

— Някои са такива. Други са високи и светли.

— Разправят, че всички са като роботи, повече машини, отколкото хора.

— Не съм запознат с това. Изглеждаха като хора и умираха като хора. — Трайстин замълча, долавяйки, че засяга деликатни проблеми. — Някои се биеха смело, други не. — Той сви рамене и понечи да вдигне втория пакет.

Сестра Майра го последва.

— Малко приличате на Колин, но той е по-млад. Прощалното му увеселение беше миналата година.

— Ще се моля мисията му да завърши успешно и той да се прибере у дома. — Трайстин отнесе пакета зад вратата в стаята си. Сестра Майра остана отвън. Очевидно никак не ѝ беше горещо сред жегата на ослепителните слънчеви лъчи.

Трайстин изтри чело с ръка.

— Вие сте като повечето хора от Нефи. Там е по-хладно.

Трайстин кимна утвърдително.

— Той беше единственият ми син — добави жената.

Какво би могъл да ѝ каже? Че няма почти никаква вероятност младият Колин да се завърне у дома? Той прехвърли тежестта на тялото си от единия върху другия крак и изрече меко:

— Бих желал да мога да погледна в бъдещето и да ви разкрия какво виждам там, но както всички знаем, това е единствено по силите на Бога. Ние просто трябва да следваме упорито волята Му.

— Той беше висок като вас и усмивката му приличаше на вашата.

— Няма никой друг като вашия син, сестро Майра, и аз ще се моля заедно с вас Бог да го закриля и да го върне у дома. — Макар че дори и старият християнски бог бе успял да съживи само един от синовете си сред мъртвите.

— Мислите ли, че войната някога ще свърши?

— Всичко има край.

— Исках да кажа, дали ще свърши скоро. — Сестра Майра замълча и след малко добави: — Пророкът е казал, че някой ден ще се

завърне и всички ние ще заживеем в мир.

Всичко, което изричаше Трайстин, го отвеждаше във все по-дълбоки води. Той сви устни, преди да отговори:

— Не съм специалист по военна тактика. Аз съм такъв, какъвто ме виждате. Видял съм много неща; видял съм хора, които би трябвало да живеят като братя и сестри, а те се избиват безпощадно помежду си. — Трайстин престана да приказва, решавайки, че не бива да изказва мислите си прекалено открито. — Битките трябва да престанат. Бог е казал да предаваме словото Му на онези, които не вярват, но аз, като обикновен човек, не успявам да проумея как един мъртвец би могъл да чуе Божието слово. Дори и Пророкът е писал: „Не казвай «аз ще помогна на братовчед си, вместо на своя съсед», защото всички мъже и жени са съседни пред погледа на Бога“.

— Те ще престанат ли, ако престанем ние? Казвате, че войната би трябвало да свърши, но дали наистина ще стане така? Дали краят ѝ ще дойде скоро, та Колин и другите момчета да се върнат по домовете си? — попита сестра Майра.

— Не зная. Това е нещо, което самият Господ Бог ще обяви. — Трайстин все още не беше решил как да оповести, че волята на Бога е тъкмо такава. Нито пък знаеше докога може да разпространява кълновете на идеите си, без да го разобличат като еретик. Докато приказваше, не преставаше да се пита защо така настойчиво се стреми да изразява мислите си, излизайки извън точно посочените задължения в бойната си мисия. Та той дори не бе изпълнил възложената му задача — нито пък беше измислил по какъв начин да я промени, за да постигне онова, което желаше. Но щом хора като сестра Майра изпитваха чувства, подобни на неговите, изпълнението на първоначалната му мисия нямаше да означава нищо. Затова добави още няколко пророчески думи, надявайки се, че в бъдеще ще може да се опре на тях:

— Всичко, което мога да направя, ще бъде направено, а то е онова, което ми поръча Бог.

— То наистина е много, братко Хайрис — кимна сестра Майра. — Желая ви успех! — Тежките ѝ обувки заскърцаха по циментовия под, докато тя вървеше бавно към гишето.

Трайстин се прибра в стаята и затвори вратата след себе си. Изтри чело с ръка. Предстоеше му да свърши много работа —

трябваше да конструира лазера, но и да измисли как да осъществи планове си — искаше да използва сляпата вяра на възвращенците, макар че някои щяха да го нарекат „сантиментален глупак“, ако научеха какви мисли витаеха в ума му. Но, по дяволите, възвращенците също бяха хора. Ултийна щеше да го разбере. Родителите му също. После сви рамене. Имаше и такива хора като онзи полицай в парка при Скалите и като онзи фанатизиран възвращенски офицер, който би продължил да се бие вечно. Това бяха хора, които отказваха да погледнат извън тесния кръг на своите предразсъдъци. Те бяха прекадено много и от двете страни.

Трайстин погледна към „Книгата на Торен“ на масата, надявайки се, че ще успее да открие отговори на въпросите си между редовете на светото писание. Самите думи нямаше да му разкрият нищо ново.

Усмихна се. Нима наистина можеше... Можеше да стане пророк? Син Божий и храм, построен за три дни... пък и кой би могъл да убие някого, за когото хората смятат, че вече е мъртъв? Ако успееше да свърже правилно тези идеи с убийството, което командването му бе заповядало да извърши... тогава може би щеше да успее да разклати вярата на възвращенците.

Взе „Книгата на Торен“ и започна да прелиства страниците. Лазерът можеше да почака няколко минути.

63.

Погледът на Трайстин се отклони от тънкия сноп листове на масата към трите отделни секции на оборудването върху леглото. Подобен на пистолет лазерен прожектор, кабел и плосък усилвател на електрическото напрежение, който можеше да носи под дрехите си. Би могъл да сглоби компонентите далеч по-бързо, създавайки лазер от стандартен тип, ала първоначалният му план изискваше лазер с поширок обхват — нещо, което можеше да създаде огромен стълб от пламъци, а не просто голям хирургически прорез през човешкото тяло. В крайна сметка нима всяко божество не бе използвало стълб от пламъци в някой период от съществуването си?

Цели три дни кара колата си навсякъде из Уайстух и проучва общия архитектурен план на града, като междуременно сглобяваше лазерното устройство на леглото и подготвяше откъси от светото писание, които трупаше на голяма купчина върху масата. Ала все още не беше готов със своя план. Работеше в обратен ред: първо осигуряваше теологичната обосновка и необходимата конфигурация на оръжията, едва тогава се стремеше да установи дали би могъл да ги включи в плана си, ако въобще можеше да нарече обърканите мисли в главата си план.

Да принесе Юнкла в жертва на Бога — нещо като жертвоприношение — му се струваше смехотворно, ала все пак беше нещо по-добро от безсмисленото убийство, свързано с коалицията, по-добро от безполезната смърт на още един войник. По някакъв начин... трябваше да го свърже по-здраво с вярата на възвращенците, но не бе постигнал особен прогрес в тази посока.

За последен път погледна устройството, след това го разглоби на отделни компоненти: частта, която приличаше на пистолет, скри в каталога с хартиени страници, който бе взел от един магазин и чиято вътрешна част беше издълбал. Прибра кабела в един от джобовете на чантата, където държеше дрехите си, а усилвателя — на дъното на

шкафа. След това сложи каталога под „Книгата на Торен“ на малката масичка до прозореца.

Накрая взе единствената голяма кутия, в която бе подредил останалите части, занесе я в колата и я остави на задната седалка.

Трайстин пое дълбоко дъх, влезе в колата, запали двигателя, после я изкара от паркинга и пое към храма. Храмът беше самото сърце на вярата и може би, ако го разгледаше отблизо, обърканите му мисли щяха да се прояснят. Вероятно затова го бе избягвал досега — просто се боеше, че като го види, ще се убеди колко глупав е недообмисленият му план.

Уайстух беше град, чийто архитектурен план бе основан върху система от концентрични осмоъгълни пръстени — така първите пророци на Бога виждали градовете в Обетованите земи, след като се заселили в звездната система на Джеруш.

Трайстин паркира колата във вътрешността на Първи осмоъгълен пръстен и тръгна към храма по авеню „Изток“. От отсрещната страна на авенюто имаше дълга постройка, изградена с големи бели камъни. Върху огромна палатка с тъмен цвят бяха изписани думите: „Тази вечер! Бейлъм Мичъл — съществото, което вижда музиката“. Чудейки се какво ли е това същество, Трайстин бавно приближи към площада пред храма — това беше истинското сърце, центъра на Уайстух.

Слабият ветрец, който се носеше над площада, не можеше да го разхлади, затова той извади бялата си кърпа и изтри бързо челото си, докато вървеше, надявайки се, че никой не го е забелязал. От двете му страни имаше ниски сгради — нито една от тях не бе с повече от четири етажа, — в които имаше магазини. Някои от витрините бяха празни, но дори и те изглеждаха безупречно чисти.

По широкото авеню движението беше слабо — от време на време преминаваха камиони, електробуси и лични коли. Трайстин подуши въздуха. Лека миризма на изгорели въглеродороди бе проникнала навсякъде в атмосферата, смесена с друг аромат — подобен на топли пуканки.

Наистина миришеше на пуканки. Трайстин премина следващата пресечка и видя кола и продавач, който предлагаше пуканки в големи пликкове. Една майка даде пликче на дъщеря си, после двете, хванати за ръка, се отдалечиха от Трайстин по бялата блещукаща алея.

Той премина пеш разстоянието до следващата пресечка, спря в единия край на площада, оглеждайки внимателно белите стени и осемте шпила на храма, които се извисяваха на сто метра височина и сякаш докосваха синьо-розовото небе. Върху северозападния шпил на храма беше прикрепен създаденият чрез лазери образ на Ангела на Пророка.

Около храма се издигаха осем Арки на непоклатимите основи — всяка една надвишаваше петдесет метра на височина и беше всъщност сграда, посветена на отделните свещени откровения на Пророка, жизнено необходими на възвращенците — Арката на обучението, Арката на учителя, Арката на технологиите, Арката на министерствата, управляващи планетата, Арката на семейството, Арката на плодородната земя и Арката на водите, които създаваха живот.

Трайстин стигна на ъгъла и хвърли поглед към Фонтана на живота. Осемте му струи се обединяваха в мощен стълб вода, който достигаше трийсет метра на височина. След това прекоси улицата и навлезе в осмоъгълния сектор, върху който бяха построени храмът и осемте Арки.

Още преди да наближи портите на храма, Трайстин долови действието на енергиите и на скритите системи, за чието съществуване повечето възвращенци въобще не знаеха. Приближавайки се на няколко метра от затворените врати, реши да използва — много, много предпазливо — вградения си нервен чип, за да проучи системите. Направи го и буквално се вцепени на мястото си.

Фалшивата му самоличност, повърхностните спомени, генният код, типичен за възвращенец, не бяха достатъчни. Мрежата с данни и системите, скрити зад блещукащите бели стени, макар и не толкова мощни, както повечето системи на коалицията, със сигурност разполагаха с достатъчна сила, за да разпознаят абсолютната идентичност на всеки истински възвращенец, допуснат в храма. Енергията, която управляваха системите, беше достатъчна да превърне Трайстин в шепа въглини. Но системата беше от „отворен“ тип — това можеше да твърди със сигурност и се надяваше, че ще успее да я разшифрова отвън.

Той сви устни и проследи с поглед таблото с разписанието на религиозните служби. „Вторник, 11:00 сутринта. Церемония в чест на

светите Божи войници.“ Под таблото имаше екран. Трайстин приближи, за да види информацията, която бе изписана върху него.

След известно време кимна. Естествено, всички високопоставени военни лица на възвращенците щяха да присъстват на службата, защото церемонията трябваше да ознаменува светлия героизъм на мисионерите, изпратени да премахнат мерзките същества, Еко-Извергите, които ненавиждаха Бога. Само да можеше да проникне в храма... Помисли си за предупрежденията, получени по време на обучението, за силата на системите, които действаха само на няколко метра от него, и потисна потрепването на мускулите си.

Пристъпи към стените на храма — не чак толкова близо, че да ги докосне, но достатъчно. Искеше да разбере какво още би могъл да почувства чрез вградения си нервен чип.

Сега системата не работеше с пълната си мощност. Беше му необходим ключ към мрежата за сигурност на храма. Ключът на храма? Трайстин преглътна мъчително. Нима наистина разполагаше с механизма за обмен на данните в мрежата? Значеше ли това, че фарканите го бяха откраднали, за да го дадат точно на него? И защо? Може би, защото нито един фаркан не можеше да се приближи до храма?

Мисълта за ключа повдигна още въпроси — като например защо не бе разкрил пред военното командване информацията на доктор Джере. Нима това поведение беше проява единствено на неговата упоритост? Или имаше някакво влияние на фарканите на подсъзнателно ниво? Трайстин потрепера.

Дали хората от командването знаеха нещо за ключа, който му бяха дали фарканите? Не, не биха могли. Иначе щяха да го разглобят като счупен часовник, за да измъкнат зрънцето информация, което би могло да се окаже ключ към храмовете на възвращенците. Трайстин бе споделил за това единствено с баща си, съзнателно не бе уведомил военното командване... Защо? Защото подсъзнателно предусещаше как ще постъпят хората от щаба?

Та можеше ли да има някакво съмнение в това? Нима някой се съмняваше, че в открития космос цари вечен мраз?

Бавно, след като преглътна и пое дълбоко дъх, Трайстин призова в съзнанието си механизма за предаване на данни по мрежата, както и последователността на командите, която беше изготвил баща му.

Съсредоточи се и опита да ги приложи към системите на храма; между командите и действието на системата се забелязваше смътна прилика, но той не можеше да го потвърди със сигурност, защото сега системите не работеха с пълната си мощност. Рецепторите от „отворен“ тип бяха изключени, а в момента главните врати на храма бяха затворени.

Трайстин остана още известно време на мястото си, без да регистрира нито успех, нито провал.

Щеше ли да има достатъчно вяра в способностите си, за да премине през портите, когато системите работеха с пълна мощност? Този път той наистина се разтрепери. Имаше два начина, които щяха да му помогнат да вземе решение. Достатъчно ли бяха? Не бяха ли прекалено много?

Вярата? Та какво знаеха възвращенците за вярата?

— Братко? Добре ли сте? — Млада сестра, завързала на врата си син шал, какъвто носеха екскурзоводите в храма, стоеше пред Трайстин.

Той поклати глава.

— Да. Добре съм, сестро.

— Понякога наистина е зашеметяващо. Дори мен ме побиват тръпки, когато погледна нагоре. — Тя се усмихна. Усмивката ѝ беше само дружелюбна и нищо повече, затова за миг му се прииска да я прегърне. — Не сте идвали тук по-рано, нали?

— Не. Това е първото ми посещение до храма.

— Надявам се, че няма да бъде последното.

— Не аз вземам решенията, а Бог — усмихна се Трайстин. След онова, което току-що бе преживял, се чувстваше именно по този начин.

— Действително човек изпитва такива усещания. След време ще ги преодолеете.

— Благодаря ви, сестро. Нека вярата винаги бъде утеха за вас в труден час. — Той се надяваше, че ще намери достатъчно вяра в себе си, за да изглежда така, както се очакваше от един оцелял след военната си мисия Божи войник. И все пак може би съществуваше някакъв начин да проникне в храма. Трябваше да провери по-отблизо Министерството на военните мисии, да го проучи по-внимателно, отколкото бе сторил това от мястото си в колата.

— Нека и вашата вяра бъде ваша утеха — отговори сестрата, след това се обърна към друг посетител на площада пред храма.

Трайстин бавно обиколи площада, оглеждайки внимателно осемте Арки, които заобикаляха храма. Проучваше преди всичко входовете и изходите им, използваше вградения си нервен чип, както и повишената острота на слуха си, за да проследи подземните проходи от Арките до самия храм.

Най-сетне, след като обикаля храма повече от час, той тръгна по авеню „Източно царство“ към Министерството на мисиите, където беше кабинетът на Юнкла. Дори и авеню „Източно царство“ имаше петна от скорошни ремонти, макар че по него не се забелязваше никакъв прах.

Трайстин закрачи край Министерството на военните мисии без да бърза, но и без да се бави ненужно. Сградата на Министерството беше четириетажна, с тежки стени; входът ѝ определено бе добре охраняван, макар че това беше изпълнено по дискретен, ненаатрапчив начин. Тежките лазери, скрити тук, бяха дори по-очевидни от онези при портите на храма. Двата войници пред входа също бяха тежко въоръжени, ала Трайстин можеше да се справи лесно с тях. Но лазерите не бяха по силите му.

Това почти го лишаваше от избор, налагаше му да проникне в храма.

Върна се в колата, без да приближава втори път до Министерството. Все още не бе изхвърлил ненужните изостанали материали след сглобяването на оръжието, затова се зае да намери подходящо място. Трябваше да мисли още, още, още. Как можеше да използва вратата на възвращенците, как да приложи ключа, който му бе дал доктор Джере? Достатъчно ли вярваше на фарканите? Дали можеше да използва кода, който му беше дал неговият баща?

Опита се да не потрепери, запалвайки двигателя с вътрешно горене. Потисна мислите си колко фалшив би изглеждал някой пророк, без да стане мъченик — или без да има статистически данни за чудесата, които е извършил.

64.

Тълпата бързаше към храма и заливаше като огромен потоп пространството около осемте Арки и Фонтана на живота. Трайстин се опитваше да не привлича ничие внимание, докато се приближаваше към храма, пригответил оръжието под бялото си сако.

Следвайки две млади жени в дълги бели роби, той пристъпи към портата, без да обръща внимание, че го наблюдава един от Божиите войници, застанал в каменната ниша над площада.

— Изверг, омразен Богу! Изверг, омразен Богу! — Тези думи отекнаха над целия площад. Възвращенци на всякаква възраст се обърнаха към портите на храма.

Трайстин обърна глава натам заедно с останалите, макар че сърцето му биеше лудо, а тялото му за миг плувна в студена пот.

— Изверг, омразен Богу!

Божият войник хвърли суров поглед към Трайстин, но преди да успее да действа, лъч ослепителна светлина се откъсна от портите на храма и се насочи към Трайстин. Започна да го изгаря. Той ГОРЕШЕ, ГОРЕШЕ, ГОРЕШЕ!!!

Рязко се надигна в леглото. Ръцете му трепереха. Цялото му тяло бе леко сгорещено. Наложих си да поеме въздух — това му се удаде с мъка. Опита втори път, трети път, без да престава да трепери.

Изтри мокрото си чело със завивката.

Най-сетне стана. В стаята се процеждаше мека светлина. Бяха изминали няколко минути след полунощ. Отиде в банята и наплиска лицето си със студена вода.

Отново потрепера.

Очевидно подсъзнанието му го предупреждаваше: всеки опит да влезе в храма беше равен на самоубийство; едно глупаво, необмислено хрумване — направо малоумно от каквато и страна да го погледнеш.

Но той искаше да превърне покушението срещу Юнкла в доказателство за това, че Бог е срещу продължаващите толкова време безсмислени убийства. Проблемът бе, че нямаше да постигне такава

внушение извън самия храм. При това не можеше „да изчезне“ на улицата, както би сторил това, скрит зад стълб от пламъци в храма.

Другият му проблем беше, че не знаеше доколко „отворена“ беше мрежата на храма. И все пак...

Отново наплиска лицето си със студена вода, за да охлади почервенялата си кожа.

Би могъл да се опита да проникне в храма, без да привлича ничие внимание — щеше да проучи как действат охранителните системи. Ако усилията му се окажеха безплодни, щеше да се измъкне и да пробва нещо друго. Та в действителност никой не го познаваше.

Пое дълбоко дъх и попи водата от лицето си с хавлиена кърпа.

Защо сега се появиха тези кошмари? Те не го бяха измъчвали отпреди няколко години. Не бе имал кошмари, дори когато работеше на станцията по граничната полоса на Мейра. Появиха се, като започна да мисли за войната. Наистина мислеше — дълбоко и напрегнато — и разбра, че може да умре, да бъде убит. Затова ли лидерите, които управляваха човешките общества, искаха войниците им да бъдат млади? Така нямаха необходимия опит да се замислят за безполезността и глупостта на войните, в които участваха — или в които щяха да ги хвърлят в бъдеще. Трайстин опита да се засмее, ала не успя.

Лицето му все още беше влажно. Той започна да се разхожда в мрака на стаята, дишайки дълбоко. Горещината, която бе подпалила цялото му тяло, бавно взе да намалява, ала не изчезна съвсем. Все още усещаше крайниците си изтръпнали.

Изпи още една чаша вода, продължи да прави още няколко минути дихателни упражнения, след това започна да кляка и да се изправя, за да прогони напрежението в мускулите, натрупало се в крайниците след кошмара.

После отново изми лицето си, угаси светлината и си легна. Дълго време не можа да заспи, вперил поглед в мрака.

65.

След като за пореден път обиколи с колата центъра на Уайстух и пространството около храма, Трайстин я спря пред стаята си. Всичките места за паркиране в близост до сградите и външните стълбища бяха заети. Напусна приятния хлад на колата и излезе навън, на жегата, ала не изтри челото си, докато вървеше към своята стая.

Влезе, провери визуално пространството, направи повторна проверка с вградения си нервен чип, ала не откри никакви следи — никой не беше влизал в стаята му, макар че Трайстин не можеше да твърди, че е експерт в това отношение. Стените, които бяха внимателно боядисвани и пребойдисвани, изглеждаха непроменени. Същото се отнасяше и за добре почистения килим, който бе започнал да се изтрива близо до вратата.

Изми лицето и ръцете си, попи няколко пръски върху бялото си сако и отново излезе сред горещината на късния следобед. Премина край стъкленото гише и сестрата, която го беше записала в хотела, вдигна ръка и му помахала. Той ѝ се усмихна и също ѝ помахала в отговор.

Само няколко маси бяха заети в малкия ресторант в съседство със странноприемница „Обещание“.

— Малка маса ли желаете, братко? — попита сивокосата съдържателка на ресторанта.

— Да, моля. — Трайстин я последва до маса за двама край стената, върху която беше сложена светлозелена покривка. Двете салфетки изглеждат също бяха от истински памук или лен.

— Специалитетът е яхния от бифлон със спагети и зеленчуци. Към него са включени десерта и напитките. Всичко това струва седем и четвърт.

— Благодаря.

— За мен е удоволствие, братко — усмихна се съдържателката и се отдалечи от Трайстин.

Стомахът му къркореше и той хвърли бърз поглед към менюто. Макар че храната, която предлагаша възвращенците, беше мъчно

смилаема, те умееха да готвят вкусно — такава беше впечатлението му от всички заведения, където се бе хранил досега.

— Решихте ли, сър? — Сервитьорката беше също по-възрастна сестра, която носеше халка и сплетена коса. Не беше облечена в карирана рокля, а в златиста туника и кафеникави панталони.

— Бих желал специалитета на заведението — яхния от бифлон и лимонов сок. — Искаше му се да си поръча чай, но истинският чай и кафето бяха забранени в све-товете на възвращенците. Анасоновият чай пък имаше вкус на блудкав течен бонбон.

— Веднага ще ви донеса лимоновия сок.

На масата до вратата седеше сам по-възрастен мъж, стиснал чаша с някакво питие в две ръце, вперил поглед в пространството пред себе си. Масата в ъгъла беше заета от четири жени — те всички бяха облечени в почти еднакви рокли и разговаряха оживено.

— ... Прощалното увеселение на Хийбър беше забележително...

— ... ще бъде пилот, а не обикновен мисионер...

— ... мисионерът си е мисионер... всички са еднакви в очите на Бога...

— ... Питай мен... няма никакво значение...

— ... дъщерята на Сара... нейното Прощално увеселение...

— ... не ми се струва правилно, че иска толкова много да стане Ангел... такава сладко дете беше...

— ... но има силна воля... така ми каза Беки...

Трайстин кимна. Имаше чувството, че жените със силна воля винаги бяха призвани да изпълнят някаква мисия.

— Заповядайте.

— Благодаря. — Трайстин пренебрегна къркоренето на стомаха си и отпи глътка лимонов сок в очакване на яхнията от бифлон.

— Братко Хайрис! — Карсън Ор прекоси помещението и се приближи към масата на Трайстин широко усмихнат.

— Братко Ор. — Трайстин се изправи. Появата на Ор тук вероятно не беше чисто съвпадение. — Какво съвпадение! — изрече на глас той.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас за минутка? Ще изпия само една лимонада. След малко си тръгвам.

— Заповядайте, заповядайте, разбира се.

По-възрастната сервитьорка, чиято вече посребрена светла коса беше красиво сплетена, спря пред него.

— Ще си поръчате ли нещо за вечеря, братко?

— Не. Бих желал чаша лимонада. — Когато тя се отдалечи, Ор насочи светлосините си очи към Трайстин. — Как намирате Уайстух?

— В известен смисъл е точно такъв, какъвто очаквах да бъде. От друга страна — твърде различен. — Трайстин отпи малка глътка лимонов сок.

— Мога да си представя. Никой град, където човек не е бил, не изглежда точно такъв, какъвто го виждаме във въображението си. — Ор се усмихна. — А какво ще кажете за хората тук?

— Както и на други места... са дружелюбни. Понякога твърде дружелюбни.

— Неомъжените сестри ли имате предвид?

Трайстин се изчерви. Полагаше извънредни усилия да ги избягва.

— Млад, завърнал се след успешно завършена мисия мъж като вас, би трябвало да мисли за свое семейно гнездо. Може би смятате, че всичкото време в галактиката ви принадлежи, но в живота не винаги е така.

— Вече открих това. Бог има свои планове за нас, които често се различават от онова, което ние възнамеряваме да правим. — „Това наистина е вярно“, помисли си Трайстин. От друга страна с тези думи подготвяше предисторията на своя план и пътя си за бягство.

Ор го измери с поглед, в който трепнаха едва доловими въпросителни искри.

Трайстин чакаше спокойно.

— Обади ми се един стар приятел. Разбрах, че сте се запознали. Джон Смитсън.

Трайстин вдигна вежди. Стомахът му се сви на топка. Дали вече не го бяха разкрили? Дали вече знаеха цялата истина, или бе игра на дебнене, както котката с мишката? Или смятаха, че той може да ги доведе до други хора във веригата?

— Може би съм го срещал някъде.

— Силен, едър мъж. Работи в Далоувън — малко градче на юг от Уайстух.

— Да не би да е офицер по поддръжка на вътрешния ред? — попита Трайстин, като допусна нотки на любопитство в гласа си.

— Виждам, че си спомняте за него.

— Срещал съм го само веднъж. За съвсем кратко време.

— Той каза, че сте спасили от смърт някакви деца.

Трайстин си наложи да се засмее.

— Направих онова, което трябваше да бъде сторено — Знаеше, че епизодът със спасените деца вероятно щеше да го преследва, ала не очакваше, че това ще се случи толкова скоро.

— Повечето хора не биха успели да реагират толкова бързо.

— Аз съм пилот и са ме обучавали да реагирам именно по този начин.

— Така съм чувал и аз.

Сервитьорката постави висока чаша пред Ор.

— Благодаря ви, сестро. — Ор отново се обърна към Трайстин — Вие сте се били срещу извергите, братко Хайрис. Те машини ли са или са човешки същества? — попита тихо белокосият мъж, облечен в светлосиньо сако — толкова светлосиньо, че изглеждаше почти бяло; толкова светлосиньо, че само зрението с повишена острота на Трайстин можеше да улови разликата в нюансите.

— Не зная — отвърна бавно Трайстин, опитвайки се да отговори както би го направил умен, оцелял след бойната си задача мисионер. — Пророкът, да бъде благословено името Му, говори за мерзки същества, а такива има навсякъде из небесните селения.

— Бих казал, че този отговор не застрашава сигурността ви, при това е твърде правилен — поклати глава белокосият. — Пророкът казва, че пътищата Божи са неведоми и ние не винаги можем да проумеем Божиите дела, защото те са различни от нашите. Самият аз... открих, че е много по-лесно да проумяваш човешките дела.

— Това наистина е вярно. — Трайстин се опита да запази спокойствие, леко развеселен от простонародния стил на Ор; същевременно усещаше, че зад него се крие остър ум.

— Човекът се появява от нищото, изглежда като наш брат. Приказва като наш брат и знае онова, което нашият брат би трябвало да знае. И, кълна се в езика на Пророка, очите му гледат с онзи унесен поглед... Рогатият да го вземе, виждал съм достатъчно много оцелели, завърнали се у дома мисионери, затова знам, че този човек не може да се преструва... Но няма това го прави наш брат?

— Струва ми се, че е така — продължи да се усмихва Трайстин, все още развеселен, въпреки че не го желаше, въпреки създалата се ситуация, въпреки потта, която се лееше по гърба му.

— Това си казах и аз. Казах и на Джон същото. А вие, без да мислите за собствената си сигурност, сте спасили две деца, които дори не познавате. Това наистина е акт на добър наш брат.

— Направих онова, което трябваше да бъде сторено. — Трайстин не пропусна факта, че Ор съзнателно премина от прекалено общия подлог „човек“ към личното местоимение „ВИЕ“ във фразата „вие сте спасили две деца“.

— Пред мен стои проблем, братко Хайрис, истински проблем. Може би вие ще можете да ми помогнете. Не съм сигурен, никак не съм сигурен, но ако съдя по думите на Джон, вие сте се движили много по-бързо дори от най-първокласния пилот, а това нещо ме притеснява. Ала сега зная, че не би трябвало да бъде така. Вие сте спасили онези деца — Ор отметна бялата коса от челото си. — И все пак се притеснявам. Ако бяхте робот, един от онези Еко-Изверги, притежаващи повишена острота на рефлексите си, нямаше да спасите децата. — Белокосият поклати глава. — Но ако не бяхте... как да се изразя... ако не бяхте странен... някак по-различен от нас... не бихте могли да го направите.

Трайстин трябваше да измисли някакъв отговор, с който да се измъкне от създалото се положение. Беше му нужно време, а ако го подложеха на проверка в някоя медицинска лаборатория на възвращащите, нямаше никаква вероятност да излезе като здрав и запазил всичкия си ум индивид.

— Странно ли ви се струва? Нима е толкова странно, че поисках да спася живота на едно дете? — Трайстин вдигна ножа в ръка. — Бих могъл да нарека този предмет лилия, ала нима това, че съм го нарекъл така, наистина ще го направи цвете? — Остави ножа на масата и вдигна чашата си, взирайки се за миг в лимоновия сок. — Единствено важно е онова, в което човек вярва. — Отново му се прииска вместо сок в чашата да имаше чай. Внимателно отпи няколко глътки, докато остана само половината от зеленикавата течност, след това пак вдигна чашата пред себе си. — Какво ще кажете — чашата наполовина празна ли е или е наполовина пълна?

— Това е стара гатанка, но не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид. — Ор погледна към Трайстин с присвити очи.

Трайстин си наложи да свие рамене, макар и да имаше чувството, че върви по ръба на скала, под която зее главоломна пропаст.

— Наистина е гатанка. Някой човек ще погледне чашата и ще каже, че тя е наполовина пълна, а друг — че е наполовина празна. В такъв случай и двамата ще бъдат прави. — След това Трайстин вдигна чашата, изпи наведнъж остатъка от лимоновия сок и я остави на масата. — А сега каква е чашата... пълна или празна?

— Повечето хора биха казали, че е празна — засмя се Ор. — Но аз имам чувството, че вие не сте като повечето хора, братко Хайрис.

— Все едно прочетохте мислите ми — призна Трайстин. — Чашата е пълна. Пълна е с въздух. Ние живеем сред въздуха, а не го виждаме, макар че се нуждаем от него. Та какво е по-ценно — чаша пълна с течност или чаша пълна с въздух?

— Вие сте хитър човек. — Ор поклати печално глава. — Това почти ми напомня за начина, по който пишат и приказват мургавите ни врагове.

Трайстин се почувства така, сякаш бе стъпил встрани от ръба на скалата и политаше в бездната. Беше просто въпрос на време кога щеше да се сгромоляса долу на дъното. Вместо да подскочи или дори да изтрие чело с ръка след обзелата го страшна горещина, той кимна.

— Зная, че е така, братко. Но аргументите са само думи. Логиката не означава истина, нали? — Той се намръщи. Никак не се наложи да го прави насила. — Но човек в мрака на безвъздушния космос, комуто е необходимо още минута, за да изпълни успешно мисията си, може би ще предпочете пълната с въздух чаша пред онази, пълна с течност.

— Винаги съм вярвал, че Бог ще се погрижи за нас.

— Той наистина се грижи — отговори Трайстин. — Той ни помага и ние трябва да използваме Неговите дарове. Но нима онова, което виждаме ние, е същото, което вижда Той? Нима етикетите, с които обкичваме предметите, представляват самите предмети? Или може би човек трябва да съди по делата, а не по етикетите, които някой друг е лепнал върху тези дела?

Ор се засмя и отметна назад косата си.

— Достигате до интересни изводи, братко Хайрис. Изключително интересни изводи. Ще присъствате ли на церемонията в чест на светите Божи войници утре в храма?

— Възнамерявам да бъда там — успя да кимне Трайстин, макар че осъзна: принуждаваха го да осъществи недообмисления си план, независимо дали искаше да го стори, или не. Не беше почувствал Ор да си служи с лъжи. Това означаваше, че можеше да разполага с времето си до утре, но нямаше нито час повече след церемонията.

— С нетърпение очаквам да ви видя там. — По-възрастният мъж се изправи. — Време е да се прибирам у дома. Раздразнението на съпругите ми вероятно е по-силно от нормалното. Мир вам.

— Бог да възнагради с мир и вас.

Трайстин изчака сервитьорката да му донесе яхнията. Наистина ли беше пълен глупак, че още стоеше тук и не изчезнеше някъде? Можеше ли да се довери на обещанието за съдействие, което бе загатнал Ор? Ако не можеше, тогава как щеше да успее да изчезне? Хората от военното командване имаха право. Целият свят на възвращенците бе една добре работеща шпионска мрежа. Струваше му се, че Ор му даваше известен шанс, само защото бе спасил децата. Може би белокосият искаше да предупреди Трайстин да изчезне? Или се надяваше, че Трайстин ще съумее да влезе в храма, без да бъде превърнат в шепа въглени?

Не знаеше отговорите на тези въпроси. Беше му ясно единствено следното: можеше да се измъкне от Орум, само ако възвращенците сметнеха, че е мъртъв. А в повечето случаи мъртъвците нямаша желание да пътуват никъде.

Този път обаче щеше да бъде изключение — поне Трайстин се надяваше в това. Ако не му попречеха да изиграе ролята си така, както беше намислил. Ако ключът на фарканите действаше... ако фалшивата му самоличност издържеше... ако теологичните му познания бяха правилни... ако...

Трайстин пое дълбоко дъх. След вечеря трябваше да запомни още пасажи от светото писание — цялата купчина хартии, която бе преписал от „Книгата на Торен“. Последното нещо, което желаше да му се случи, беше да забрави репликите си в сърцето на храма — в случай че успееше да проникне вътре. Военното командване щеше да получи онова, което желаше — убийството на адмирала,

възвращенците също щяха да получат своето. Надяваше се, че ще успее да постигне дори нещо повече. Налагаше се да го стори. Също така се надяваше, че тази нощ няма да го измъчват кошмари — независимо дали щеше да успее да заспи, — ала по всяка вероятност желанието му щеше да се окаже неосъществимо.

Отново изрази надежда, че е разтълкувал правилно поведението на Ор. Освен това... дано брат Кейлид беше прав, когато твърдеше, че възвращенците лъжели съвсем рядко.

66.

През нощта всеки звук, всяко прошумоляване му изглеждаше десеторно по-силно, ала никой не затропа с юмруци по вратата му. Спа не толкова добре, колкото би желал. През цялото време думите и фразите, които бе запомнил, се въртяха в ума му. Опитваше се да не мисли колко несигурен бе планът му — нито пък отделяше прекомерно внимание на съмненията, че доктор Рули Джере го беше програмирал да приведе замисленото в действие.

В известен смисъл нито едното, нито другото имаше някакво значение, след като сега брат Ор беше снел съвсем безвъзвратно маската му. Имаше един-единствен шанс и трябваше да се възползва от него. Той спа и се буди, спа и се буди през цялата нощ.

Закуси рано — брат Ор никъде не се мерна, — а думите и фразите, които бе запааметил, все още се въртяха в мислите му и непрекъснато плуваха пред очите му, докато Трайстин събра сила и сглоби оръжието си.

В десет и половина паркира колата на улица, отдалечена на две пресечки от площада. Чантата от изкуствена материя бе прибрана от чуждите погледи в багажника, макар че Трайстин не беше напуснал официално странноприемница „Обещание“. След като паркира, излезе от колата и тръгна към храма. Бе пристигнал достатъчно рано, така че ако всичко се развиваше според плана — което вероятно нямаше да се случи, — той нямаше да се окаже в дъното на храма. Широките десет метра алеи позволяваха бързо движение и загатваха за големия брой облечени в бяло възвращенци, които щяха да дойдат за церемонията. От друга страна Трайстин не се различаваше по нищо от всички останали, макар че под дрехите си бе скрил необходимото му оръжие. Както на повечето мъже, и около неговия врат се люлееше кафяв шал, какъвто носеха всички оцелели и завърнали се у дома след успешно изпълнение на задачата си мисионери. За разлика от повечето той носеше златна лента, която означаваше служба във военния флот на вярващите. Бедрото все още го болеше от удара, който бе получил след

спасяването на двете деца. И все още не беше сигурен дали чрез този акт бе спечелил ценно време, или пък с него бе привлякъл вниманието на възвращенците към себе си. А може би се бяха случили и двете неща.

Пред него вървеше сивокос патриарх, заобиколен от три сестри. Всичките жени имаха сложни прически от безупречни плитки, което беше напълно нормално; и трите бяха облечени в дълги, бели рокли. От лявата му страна вървяха редом две сестри, макар че те носеха дълги бели панталони и дълги сака.

Трайстин се вслушваше в разговорите, надявайки се зад слабата усмивка на лицето си, че променената му мисия ще разклати почти сляпата вяра на възвращенците. Може би нямаше да успее да го постигне, но трябваше да опита; най-малкото трябваше да изпълни задачата, поставена му от военното командване.

— ... винаги са ми харесвали Прощалните увеселения, преди момчетата да поемат на бойната си мисия...

— ... казвах ви, че онези момичета трябваше да учат по-дълго време в началното училище...

— ... двайсетте години вече изминаха... Клайд би трябвало да се върне скоро...

— ... разправят, че няма да изглежда много по-възрастен...

— ... трудно е човек да има у дома си завърнал се мисионер, който не е по-възрастен от внуците на най-първата му жена...

Потокът от възвращенци, прииждащи по авенюто, се разля по целия площад. Трайстин вървеше редом с останалите, включил вградения си нервен чип на пълна чувствителност, оставяйки без внимание изгарящото бръмчене, което бе проникнало в нервната му система. Щеше да има нужда от пълния капацитет на вградения си нервен чип, дори мощността му може би щеше да се окаже недостатъчна.

Портите на храма бяха отворени широко, всичките осем масивни, огромни порти — всяка разположена срещу една от отделните Арки. До всяка порта имаше двойка униформени Божии войници, ала нито един от тях не носеше оръжия, които човек можеше да разпознае от пръв поглед. Белите им униформи бяха украсени с месинг, който блестеше като добре излъскано злато.

Трайстин се насочи към портата срещу Арката на водите, които създаваха живот, почти напълно потопил се в неспирния поток от тихи разговори.

— ... Джейни казва, че ще кръсти сина си с името на някакъв древен композитор...

— ... ще построи още една стая в къщата си, след като се ожени за сестра Мърджън...

— ... Всички високопоставени адмирали ще бъдат тук...

— ... просто хора, създадени от Бога като нас...

— ... никак не ми се щеше да идваме тук, мамо...

Трайстин си наложи да се усмихне мило, вдигайки поглед към белите, бляскави стени на храма. Макар че се намираше на петдесет метра от него, усещаше мощните енергийни потоци около масивната белоснежна каменна сграда. Той се опита да обхване параметрите им с вградения си нервен чип.

— Братко Хайрис!

Трайстин се обърна. Към него се приближаваше Карсън Ор, усмихнат съвсем дружелюбно.

— Братко Ор. — Трайстин протегна ръка към него.

— Братко Хайрис... питах се дали ще ви срещна тук. Някои завърнали се мисионери, произхождащи от далечни земи на други звездни системи, смятат, че храмът е прекалено изумителен и се отказват да преминат през портите. — Ор закрачи редом с него. — Ала както вече споменах веднъж, вие сте по-различен от останалите.

— Бог ме повика тук. — Трайстин вече беше твърдо решил да действа, затова речта му трябваше да съответства на действията, които предприемаше. Бездруго нямаше никакъв избор, освен да принесе себе си в жертва на Пророка под формата на шепа въглени — поне хората щяха да сметнат така. Междувременно целта на коалицията щеше да бъде изпълнена — адмиралът щеше да бъде неутрализиран, — ако планът му успееше. Ако се провалеше, тъй или иначе щеше да бъде мъртъв.

Друг бе въпросът дали при успешен край щеше да съумее да всее достатъчно съмнения в душите на вярващите.

— Как ви повика Бог, братко Хайрис?

Трайстин използва вградения си нервен чип, за да проучи Ор, доколкото това беше възможно. Белокосият не излъчваше никакви

енергии, не бе въоръжен с енергийни поразяващи оръжия. Не вярваше да носи нещо подобно на пистолет или пушка — това означаваше, че Ор или разчита портите да се погрижат за Трайстин, превръщайки го в шепа пепел, или пък имаше нещо друго наум. А може би възвращенците просто щяха да пленят Трайстин след церемонията, за да разберат как е успял да проникне в храма.

— Господ се обръща към всеки човек по различен начин, братко — опита се да спечели време Трайстин. Не желаше да разкрива прекалено много от замисъла си, преди да влезе в храма. Съмняваше се, че възвращенците щяха да се опитат да го измъкнат оттам.

— Може би имате право, ала Бог се обръща към малцина от завърналите се след бойната си мисия. — Погледът на Ор пробяга надясно, Трайстин също обърна глава в тази посока и видя около десетина облечени в бяло мъже, застанали в края на буйния поток от богомолци.

Опита се да потисне усмивката си и това не му се стори никак трудно. Приблужи към портите на храма — портите, които пулсираха с невидими сили и в които бяха инсталирани мощни системи, за чието съществуване повечето възвращенци въобще не подозираха. Той знаеше, че всичките постижения на науката в коалицията Еко-Тек, фалшивата му самоличност и дори в основата си чистите генетични кодове на възвращенец, които притежаваше, нямаше да бъдат достатъчни, за да проникне в храма. Зад блестящите бели стени действаше защитна мрежа, която щеше да го разобличи като измамник... ако рискованият му план не се окажеше успешен.

Бе предупреден за възможността да бъде изгорен на място и превърнат в шепа пепел, но гибелта сега му изглеждаше още по-близка, много по-близка, особено като вземеше предвид, че до рамото му крачеше Ор. Ако се опиташе да се измъкне и да побегне, нямаше кой знае какви шансове — макар че оръжията не биеха прекалено много на очи върху белите униформи на Божиите войници. Но Карсън Ор вероятно бе разпределил разумно подчинените си — десетината мъже в края на шествието — и дори при максимално увеличение на силата на рефлексите Трайстин нямаше да победи в това състезание на издръжливост — не и за продължително време. Освен това фактът, че Ор го придружаваше, а помощниците му засега стояха настрана, можеше да се окаже изгоден за Трайстин.

— Аз се върнах тук — тези думи бяха достатъчни и звучаха твърде двусмислено. Ала Трайстин се потеше, въпреки вятъра, който донасяше прохлада на хората около него.

Ор го погледна за миг.

— Изглеждате разтревожен.

Трайстин определено се нуждаеше от ключа за портите на храма. Преглътна. Сега му оставаше само да се надява, че разполага с истинския механизъм, по който се извършваше обменът на данните в мрежата. В противен случай щеше да умре много по-рано, отколкото би трябвало.

— Онова, което трябва да се случи, ще се случи. — Трайстин впери поглед в Ор. — Не ми отнемайте шанса да бъда свидетел на онова, което трябва да се случи. — Надяваше се, че по отношение на риториката думите му звучат достатъчно приемливо. Ако планът му се окажеше успешен, хората щяха да си припомнят и проучват всяка дума, която бе изрекъл.

Челото на Ор се сбръчка, очите му отново се стрелнаха към неговите войници — помощници, подчинени, агенти — независимо с каква дума ги наричаше, след това погледът му пак спря върху Трайстин.

Когато приближиха портите, Трайстин се препъна и докосна стената, олюлявайки се.

— Добре ли сте, братко Хайрис?

— Мисля, че се спънах в нещо. — Трайстин спря и разтри крака си, насочвайки вградения си нервен чип към мрежата, която действаше на няколко метра пред него. Количеството данни беше огромно, той отново се олюля и изтри челото си с ръка, преди да се изправи. Коя част от ключа на фарканите трябваше да използва?

Обяснението на баща му проблясна в съзнанието на Трайстин — „Също като механизъм за обмен на данни между две машини, какъвто използвате във военната си служба“. Трайстин изпрати ключа на фарканите в мрежата.

„ДОБРЕ ДОШЪЛ ТУК, СИНЕ НА ПРОРОКА!“

Невидимият и нечут поздрав отекна в цялото му същество. Той го прие и криейки се зад долетелите до него думи, сякаш виждаше енергията, която изпращаше в отговор, изрече гласно и чрез вградения си нервен чип:

— Поздравявам душите на Вечните и се прекланям пред Откровенията на светата книга.

До него Ор преглътна мъчително, видимо разколебан.

— Струва ми се... както казах... може би, може би вие наистина не сте такъв, какъвто изглеждате. Понякога... понякога е толкова трудно човек да се убеди, че пътищата Божи са неведоми...

Трайстин пристъпи под каменната арка на портата, усещайки енергията, която се излъчваше от нея и пронизваше всяка нейна точка. Той използва ключа, даден му от фарканите, за да потисне оръжията и енергийните детектори. Мислите му следваха командните вериги и се опитваха да открият местата за проверка в комуникационната мрежа. Същевременно той продължаваше да върви напред и... да се поти.

Ор крачеше съвсем близо до него.

— Както можете да забележите — заговори Трайстин, — Бог е всемогъщ и никой не може да избяга от онова, което той е предназначил. — Сега не беше време да проявява предпазливост, защото тъй или иначе вече бе започнал да действа по плана си.

Трайстин почувства аномалиите в главната енергийна мрежа вследствие на серията въпроси, с които бе залял системата. Но той имаше на разположение контролния механизъм, разработен от баща му, и успяваше да отклони нетипичните явления в системата, без да бъде открит. Ръката му здраво стискаше в джоба импровизираното лазерно оръжие с малък обхват на действие. Можеше да сглоби пистолет или стандартен лазер далеч по-лесно — би могъл дори да си купи ловно оръжие, — но те нямаше да бъдат достатъчни за целта, която си бе поставил.

Крива усмивка изпъля на лицето му, когато си припомни описанието на възложената му мисия — препоръката да се придържа към възможно най-простите средства. Едва не се разсмя на глас. Въпреки всичките високопарни приказки за необходимостта да се действа опростено, простотата в подхода не довеждаше доникъде, особено в сложните човешки общества.

Естествено, трябваше да се заплатят толкова много неща, независимо дали щеше да спечели, или да загуби, ала той щеше да се тревожи единствено, ако изпълнеше онова, което си бе наумил. Присъствието на брат Ор показваше, че не би могъл да успее, ако

извършеше убийството така, както му бе възложено от коалицията — тогава нямаше да има никакъв шанс да избяга.

През последните няколко дни постепенно беше осъзнал следното: хората от командването въобще не мислеха, че е възможно Трайстин да оцелее. Офицери, които приличаха на възвращенци, в последните години създаваха неудобства на коалицията... освен ако не загинеха като герои. Е, щеше да види какво можеше да направи по този въпрос.

В следващия комплект от арки бяха вградени ултразвукови почистващи устройства, които изсмукваха праха и малки остатъчни частици нечистотии от дрехите, освен това отстраняваха всякакво допълнително повърхностно замърсяване.

Трайстин си спомняше, че в древността, по времето на Дезеретизма, вярващите, които влизали в храма, всъщност сменяли всичките си дрехи, а неомахметианците дори оставяли обувките си отвън пред своите джамии. Модерните технологии поне бяха опростили тези аспекти относно изискванията за чистотата.

— ... каквото трябва да стане, ще стане... — Трайстин улови думите на Ор на субвокално ниво.

— А ще стане тъкмо онова, което повели Господ Бог — довърши той мисълта на Ор.

— Вие сте изненадващ човек — изрече Ор и бързо преглътна.

— Сигурно не се съмнявате в Бога и в святостта на храма? — попита Трайстин, когато двамата продължиха след втората арка, преминавайки в сводестото преддверие на същинския храм. Думите му бяха предназначени както за Ор, така и за звукозаписните устройства, които следяха всяка фраза, изречена в храма.

— ... не се съмнявам в Неговата воля, а във вашата... — изрече Ор на субвокално ниво.

Трайстин би се съгласил с него, но според плана в този момент не трябваше да признава слабостта си; трябваше само да разпространи още много, много семена на идеята, която възнамеряваше да осъществи — а крайната му цел бе да разтърси из основи цялата вяра на възвращенците.

— Ще възтържествува Неговата воля — изрече той.

Погледът на Ор се насочи към десния портал.

— През левия портал, братко Ор. — Трайстин бе вдигнал високо глава. Така би постъпил всеки оцелял мисионер, горд, че е в състояние да поднесе благодарността си на своя Бог.

— Много завърнали се мисионери биха предпочели десния.

— Аз стоя до лявата ръка на Бога. — „Особено, когато изявленията ти ми подсказват, че си ми приготвил някакъв капан на десния портал“, помисли си Трайстин.

Преминаха през поредната завеса от невидима енергия и влязоха в същинския храм. Там белите каменни колони се възвисяваха и образуваха арка, надвиснала на повече от петдесет метра над редиците от църковни пейки с високи облегалки.

Трайстин огледа бързо вътрешността на храма и увеличи остротата на рефлексите си, за да определи къде са местата на адмиралите, епископите, архиепископите и халифите.

Веднага се добра до необходимата информация, когато погледът му обходи предната част на храма.

Той се насочи към лявата страна на централния сектор и спря до място, разположено непосредствено до широката пътека между пейките. После отстъпи крачка назад:

— След вас, братко Ор.

Ор хвърли поглед към мястото до пътеката.

— Мислех, че задържам стремежа ви да минете напред, братко Хайрис. Смятам, че на вас се полага да вървите пред мен, защото сте мисионер, завърнал се скоро след успешното изпълнение на задачата си.

Трайстин се усмихна.

— След вас, братко. Защото на вас се оказва заслужена чест и трябва да седите от дясната ми страна. Запомнете тези думи за бъдните дни. — Въпреки това не мислеше, че Ор ще приеме косвената заповед като оказана чест.

Докато приказваше, използваше вградения си нервен чип и най-сетне успя да разгадае в достатъчна степен посоките на отворените канали от мрежата, за да достигне командния център. Вече не обръщаше внимание на потта, която струеше по гърба му.

По-възрастният мъж пребледня за пръв път.

— ... Господ да ме пази...

— Да, нашият Бог ще ви запази. Нима не е записано в Свещената книга, че делата на Бога са дела на всички вярващи души?

— В момента ми е трудно да определя коя душа е вярваща и коя не е — общителните нотки в гласа на Ор прозвучаха неестествено.

— Не правете погрешни предположения, че знаете кой съм аз, нито че познавате замислите на Бога — изрече тихо Трайстин, но може би не чак толкова тихо, защото една сестра от пейката пред тях се обърна да го погледне.

Шепотът на множеството заглъхна и зазвуча музика.

Трайстин не знаеше дали наистина вече е в състояние да действа, ала задържа вградения си нервен чип на вълните на „отворената“ система, готов да преустанови действието ѝ. Същевременно продължаваше да следи как работят контролните механизми, които управляваха осветлението, декоративните лазери и светлинните ефекти.

Музиката се разнасяше от органа, засилвана от инфразвукови ефекти, чрез които се предизвикваше чувство на страхопочитание.

Ор се раздвижи на мястото си, Трайстин се опита да остане неподвижен, макар че натоварването на вградения му нервен чип предизвикваше остри, парещи усещания в цялото му същество. Имаше чувството, че се намира на предела на физическите си възможности, ала не бе в състояние да предприеме каквото и да било — до него седеше Ор и вероятно знаеше, че Трайстин е шпионин на коалицията, макар и твърде странен шпионин.

Когато органът заглъхна, върху подиума в десния преден сектор на храма се изкачи фигура на мъж, облечен в бяло, чиято внушителност беше подсилена от светлинните ефекти. Той вдигна ръцете си, след това ги сне и започна да говори:

— Събрали сме се тук в името на Бога и неговия Пророк, за да ознаменуваме и почетем саможертвата и завоеванията на Неговите мисионери. Да пречистим и посветим себе си, душите и телата си на Неговото дело. Неговата воля, както и учението на Неговия Пророк няма да загинат никога, а ще звучат във всяко кътче сред безкрайните селения на Бога...

Трайстин остави биоритмите да извършат своята част от работата, очите му проследиха внимателно редицата, заета от архиепископите — те бяха седнали един до друг на пейката встрани,

под подиума на Тълкувателя на Божиите откровения. Най-сетне предварителният образ, с който разполагаше Трайстин, съвпадна с едно от лицата в редицата — брат Хайрис вече бе идентифицирал архиепископ Юнкла.

— Нека се молим... О, наш вечен Отец, създател на щедрите светове и безкрайното небе, Ти, чийто дух вдъхна живот на видимите и невидими неща...

Умът на Трайстин продължаваше да изучава мрежата на охранителната система на храма. Най-после овладя начина, по който можеше да я елиминира; освен това вече умееше да управлява всички системи за контрол — някой бе проектирал охранителната система по такъв начин, че по всяко време можеше да изолира и направи напълно безполезни техниците пред пултовете за управление на горните нива. Трайстин може би щеше да се възползва от това.

Ор се раздвижи. Стоеше изправен до Трайстин, навел молитвено глава.

— ... Ти си онзи, който определя всичко, което може да бъде определено... Ти знаеш всичко, което може да бъде опознато... Възнагради ни с Твоя Божествен покой.

— Амин.

След молитвата всички възвращенци седнаха и Трайстин последва техния пример.

— Тълкувателят на Божиите откровения!

Звуци от фанфари, извиращи сякаш от нищото, изпълниха храма. Инфразвукът, който не можеше да се чуе, отново се разнесе, засилвайки страхопочитанието у вярващите.

Тълкувателят на Божиите откровения се изправи; в същия миг се изправи и Трайстин. Той сложи ръка върху рамото на Ор и прошепна:

— Бъдете храбър, не заставайте на пътя ми, защото онова, което ще се случи сега, е продиктувано от Божията воля.

Ор сграбчи Трайстин, ала той се измъкна светкавично от хватката на по-възрастния мъж, подпомогнат от засилената острота на рефлексите си и повишената скорост на обмяната на веществата в своя организъм.

Като подаде команда лазерните светлини да го заобиколят, за да му придадат аура на светец, Трайстин тръгна по пътеката между

пейките. Освен това изключи високоговорителя на подиума, където стоеше Тълкувателят.

— ... О!... О!...

— ... това не е в програмата...

Налагайки си да се държи като величествена фигура, ала не прекалено тронаво и тежко, Трайстин извървя десетте метра до основата на пространството, което според него беше олтарът, и изкачи две стъпала нагоре. Слаб шепот се разнесе сред редиците на вярващите. Той заговори, като напълно пренебрегна присъствието на Тълкувателя:

— Вие се обърнахте към Бога — Онзи, който знае всичко, което може да бъде опознато. Мислите ли, че Той не познава онези сред вас, които оскверниха волята Му? Вие се обърнахте към Бог — Създателя. Мислите ли, че ако съборят Неговия свят храм, Той няма да го построи веднага пред вашите очи? — Трайстин нямаше нищо против да използва скритите усилватели, които щяха да придадат величественост на гласа му, както и инфразвука, създаващ чувство на страхопочитание. Само се надяваше, че паметта му ще подаде всичко, което се бе опитал да запомни по-рано. Сега със закъснение се радваше, че беше прочел втори път материалите, раздадени от свещеник Мацуги, след като командир Фолсъм им бе изнесъл дългата си, остра реч... освен това се чувстваше щастлив, че го бяха принудили да вземе със себе си „Книгата на Торен“ — тя му беше необходима за подробностите, които вмъкваше в речите си.

Силен шепот изпълни храма. Трайстин използва усилвателите и гласът му зазвуча с гръмотевична мощ.

— Някога синът Божий беше предаден. Някога бе предаден и Божия Пророк, но във времето, в което живеем ние, още един пророк беше предаден... предаден от омразата, предаден от друг фалшив бог. Нашият Бог е бог на любовта. Той е стоял до нас и ни е подкрепял, докато ние следвахме пътя на омразата и разрушенията. Въпреки това Той ни е закрилял, защото е Бог на любовта. Стоял е до нас, докато ние преследвахме своите ближни...

— ... ерес...

— ... овладейте контролните табла...

— ... невъзможно. Някой ги е овладял преди нас...

Трайстин запази невъзмутимия израз на лицето си, макар че чуваше мърморенето на свещениците. После той се обърна и посочи двама мъже, застанали зад Тълкувателя.

— Вие предадохте Пророка, сина на Бога и мъжа, който седи до дясната ръка на нашия Отец — докато приказваше, Трайстин подаде команда до контролните табла, червен лазерен лъч блесна срещу двамата мъже, освети ярко лицата им, без да ги наранява. — Но вижте! Друг ще пристигне — друг! И той ще седне до лявата ръка на нашия Отец.

За щастие управлението на контролното табло чрез подавани наум команди не беше така трудно, както следенето на всички данни в трансляционен боен кораб. Но какъв щеше да бъде резултатът от действията на Трайстин, как щеше да повлияе представлението му върху вратата на възвращенците — това беше съвсем друг въпрос.

Той се обърна към адмирал-архиепископ Юнкла. Ослепителен лазерен лъч обви белокосия мъж, чието лице бе загоряло и озарено от добродушна усмивка.

— Ти си виновен, защото разпалваше омраза и лицемерие... но въпреки това Бог ще те вземе при себе си.

Отчаяните опити на персонала да повлияе по някакъв начин върху контролното табло накараха цялото тяло на Трайстин да изтръпне, ала той издържа, не допусна мрежата да приеме ничии чужди команди, освен неговите.

— ... луд... луд...

— ... Керсоун и Юнкла... наведете глави...

Под прикритието на яркия лъч Трайстин извади и задейства лазерното оръжие, после вдигна ръце, насочвайки лъча към себе си, така че тялото му заблестя ослепително.

— Бог ви предложи любов, а вие я отхвърлихте. Бог ви помоли да обичате своя съсед, както обичате себе си, а вие не се подчинихте. Та как бихте могли да предадете Божието слово на своите съседи, щом ги убивате, преди да сте стигнали достатъчно близо до тях, за да можете да разговаряте? Как се осмелявате да убивате и същевременно да говорите за любов в името на вашия Бог? Въпреки това в името на Бога аз ви обичам, както обичам себе си — затова ще направя толкова за вас, колкото правя и за себе си.

Докато приказваше, Трайстин насочи малкия, сравнително широкофокусен лазер срещу Юнкла и с точност, която можеше да се постигне само с помощта на вградения нервен чип и рефлексии с усилената острота, обхвана с лазерния сноп облечената в бяло фигура, обвивайки я в поток от искри и въглини. След броени секунди древната дървена лежа, в която седеше архиепископът, лумна в пламъци.

Трайстин не си позволи да изпита никакво облекчение. Най-трудната част от плана му все още предстоеше — трябваше да представи себе си като пророк и жертва... и да избяга невредим след това.

Той се обърна към изуменото паство и продължи с речта, която си бе подготвил предварително. Подпомаган от усилвателите, гласът му имаше гръмотевична сила.

— Вие познавате Бог. Бог познава вас и всички тайни на сърцата ви. Не съдете другите, ако не желаете да бъдете съдени. Но въпреки това аз ви казвам: Той отново ще издигне своя храм за по-малко от три дни, да, макар че времето е толкова кратко. Той ме изпраща при вас, защото някой трябва да ви говори. На вас — хората, които не желаят да приказват за любов. Някой трябва да говори вместо вас. Някой трябва да даде прошка вместо вас. Някой трябва да пожертва себе си, за да изкупи вашите грехове — сега и завинаги.

Някой наистина трябваше да стори нещо — това Трайстин знаеше със сигурност, но все още продължаваше да се бори с чувството, че е пълен лицемер, докато произнасяше думите от речта си. Изричайки последната фраза, той повиши остротата на рефлексите си в максимална степен, задейства едновременно завесата от ярка, ослепителна светлина и прожекционните екрани. Остана под прикритието на ослепителната вълна светлина, насочи лазера към златистия килим, разпалвайки силен пожар — пламъците и пушека станаха невъобразими, а прожекционните екрани показваха единствено лумналия огън.

Светлината проникна навсякъде из целия храм — тя беше толкова ярка, че всички възвращенци взеха да примигват, а очите им се овлажняха. Докато примигваха и плачеха въпреки желанието си, величествена фигура, облечена в бяло, избухна в пламъци и пушек точно на стъпалата между двата подиума. Високата фигура започна да расте, обвита в златиста светлина. После тя изведнъж се преви и

изчезна сред стълбове дим, оставяйки обгоряло сферично пространство след себе си и шепа сажди, които се носеха във въздуха.

Същевременно Трайстин изпълни храма с интензивни инфразвукови вълни, после се измъкна през задната врата в някакво помещение със свещенически одежди. Светлината угасна и хората в храма отново започнаха да разтъркват очите си.

Ръцете го боляха — бяха почервенели, леко обгорели, защото лазерният лъч за светлинни ефекти генерираше топлина, когато срещнеше по пътя си метал. И все пак... ако някой не беше вкарал незаконно в храма висококачествено видеозаписно устройство, богомолците-възвращенци щяха да останат с трайното впечатление, че брат Хайрис е принесъл себе си в жертва, за да изкупи греховете им. Ако имаше късмет, Ор и подчинените му нямаше да се заловят с издирването на мъртвец.

Ако имаше късмет... но Трайстин не беше сигурен, че може да разчита на късмета. Трябваше да се измъкне от храма и да избяга от Орум; освен това беше наложително да се появи тук-там, преди да си замине — трябваше да го видят хората, преди да бъде подгонен от цяла хайка отчаяни преследвачи.

Намали остротата на рефлексите си, като ги остави само една степен над нормалното ниво. Не обърна внимание на режещото главоболие, което го измъчваше и използва електронната система на храма, за да огледа района наоколо. Не се виждаше никой, макар че Трайстин долавяше усилията на техниците, които се опитваха да си възвърнат контрола над охранителната система в храма.

Затича по празния коридор, два пъти смени посоката и се насочи към стълбището, което според охранителната система се намираше някъде тук. Изкачи със скок трите стълбищни площадки, движейки се с максималната бързина, на която беше способен — трябваше да надмине очакванията за скорост, която възвращенците свързваха с възможностите на човешко същество. По-късно щеше да си плати за това, но сега му бе необходима бързина.

Потъна във вентилационната шахта, в която бяха монтирани и кабелите за електрическото захранване. Шахтата бе прокопана под площада на Арката на лечителя. Трайстин стигна дотам още преди някой да отвори външните порти на храма — охранителната система още не беше регистрирала подобен акт.

Той кимна доволно и затича по тясната пътека в шахтата. Страхуваше се, че за нещастие лесната част от плана му беше приключила. Опита се да диша дълбоко и ритмично, за да подаде колкото се може повече кислород в белите си дробове.

Шахтата извеждаше в помещението за техническа поддръжка, разположено в основата на Арката на лечителя — стаята беше празна, макар че Трайстин долавяше гласове в съседство — вероятно служители от техническия персонал.

— ... просто обикновена церемония...

— ... не чак толкова високо...

Трайстин се усмихна, но дори този малък жест му причини болка. Изтри обляното си в пот чело с голямата кърпа и започна да се изкачва по аварийното стълбище. Преодоля с лекота трите стълбищни площадки, счупи ключалката на вратата пред себе си и се озова на повърхността. Намираше се от задната страна на Арката, не особено отдалечена от края на площада.

С периферното си зрение забеляза няколко облечени в бяло Божии войници, изправени до една от портите, но те останаха по местата си, докато в разстояние на няколко секунди Трайстин изчезна от площада.

Отправи се с бързи крачки към колата, благодарен, че улиците и тротоарите не бяха съвсем празни, макар че долавяше усилващия се рев в пространството около храма зад гърба си.

Доколкото можеше да прецени, никой не го преследваше. В това имаше известен смисъл. Движението на хората се контролираше чрез пропускателните входно-изходни пунктове при пристигане и отпътуване от Орум, както и чрез храмовете. Малцина пришълци биха могли да избягат от системите за следене на орбиталните станции. Всеки, който успееше да се промъкне на Орум, но не посещаваше храма, скоро ставаше подозрителен — при положение, че бе толкова добър и не беше възбудил още с появата си на планетата подозренията на възвращенците. Тъй като храмовете притежаваха способността да унищожават пришълците, рано или късно установените порядки ги елиминираха — така че нямаше нужда от служби на тайна полиция. Вероятно всичко, от което се нуждаеха възвращенците, бяха неколцина проницателни служители като Ор.

Трайстин потри чело с длан, което облекчи част от натрупалото се напрежение, но му напомни, че дланите му бяха изгорели и твърде чувствителни при допир. Лазерите, предназначени за светлинни ефекти, притежаваха известна енергия — ето защо онези, които ги използваха, нямаха метални украшения по дрехите си.

Продължи да крачи напред.

След като се отдалечи на две пресечки разстояние от храма, той се пъкна в колата, използвайки вградения си нервен чип, за да открие евентуалното присъствие на експлозивно устройство — но подобно нещо просто нямаше. Запали двигателя, после се включи в спокойното движение по улицата и зави на първия ъгъл. Видя, че хората взеха да излизат на оживени групи по площада пред храма.

Насочи се по авеню „Южно царство“ към странноприемница „Обещание“, избра обходен маршрут по булевард „Лойола“ и спря зад един ресторант. Контейнерът за отпадъци на заведението се намираше недалеч, на съседната алея. Трайстин изхвърли лазера и усилвателя на напрежението в контейнера и бързо се прибра в колата.

Не се съмняваше, че възвращенците щяха да намерят оръжието, но той не желаше да го носи със себе си — бездруго то вече бе изгоряло и изглеждаше съвсем неизползваемо. Но ако го хванеха, съществуваше минимален шанс да се объркат от факта, че Трайстин не е въоръжен. Това вероятно щеше да ги накара да го сметнат за нещо повече от непоправим глупак.

Като правило Уайстух беше град без оръжия и това можеше да му помогне.

Но можеше и да му навреди.

Той продължи да се придвижва напред, питайки се на какво ще повярва Ор — дали на очите, или на чувствата си. Боеше се, че този човек — прекалено умен, за да се подведе от видяното — щеше да продължи да наблюдава внимателно, докато всички около него щяха да останат в състояние на емоционален шок.

И все пак... Ор беше умен и заемаше достатъчно влиятелен пост в някаква високопоставена организация. Той можеше да нанася удари и сам, и чрез подчинените си.

Трайстин кимна замислено и насочи колата към странноприемница „Обещание“.

67.

Трайстин стигна до странноприемница „Обещание“, провери района, но всичко му изглеждаше нормално. Паркира зад ъгъла на сградата, възможно най-далеч от гишетото. След това се върна, премина стъклената преграда на празния офис, където се намираше гишетото, подминавайки стаята си. Искаше му се Ор или сестра Майра, или някоя от другите съпруги да се върне бързо. Той трябваше да си тръгне, ала имаше нужда от свидетел — някой, който го познаваше и не представляваше заплаха за сигурността му.

След известно време се появи една синя кола. Трайстин си наложи да се усмихне, повиши в максимална степен остротата на рефлексите и скоростта на обменните процеси в организма си и направи внимателен оглед на района. Не откри никой друг, освен Ор и никакви необичайни електронни системи. Тръгна по коридора към празната си стая, която беше напуснал по-рано. Отвори вратата и застана навън, изпълнен с очакване.

— Братко Хайрис, ще бъда изключително щастлив, ако мога да поприказвам с вас. — Карсън Ор се приближи към Трайстин. В ръцете му очевидно нямаше никакво оръжие. По лицето му бавно пропълзя усмивка. — Вече оцелявате и се връщате невредим у дома за втори път през живота си... това не е явление, което човек би могъл да наблюдава често.

Като си налагаше да говори нормално — макар и да му се струваше, че думите излизат прекалено бавно от устата му, — Трайстин посочи към вратата и отвърна:

— Хората виждат онова, което искат, а не онова, което става в действителност.

Ор влезе в стаята, без да се колебае. Трайстин затвори вратата. Белокосият можеше да има главата на Трайстин по всяко време, но очевидно искаше и нещо друго, а това бе добро начало за разговор.

Възвращенският офицер от тайните служби се усмихна печално и се обърна към Трайстин:

— Сега повечето хора биха приели, че смъртта е нещо постоянно. Бях прав, когато твърдях, че вие сте различен от масата.

— Аз казах, че Бог отново ще построи своя храм — сви рамене Трайстин.

— Не съм особено добър специалист по Светото писание — призна Ор, — но си спомням, че някой друг беше изрекъл тези думи в „Книгата на Торен“. Не съм убеден, че вие преследвате точно същите цели като човека от „Книгата“. Но бих желал да дам на всеки възможност да се прояви.

— Аз съм такъв, какъвто ме виждате. — Трайстин възнамеряваше да изиграе ролята си докрай по най-добрия начин. Ор очевидно се опитваше да му предаде нещо — и то вероятно нямаше да се понрави на Трайстин. В противен случай възвращенецът не би дошъл сам. Електронният чип, както и засилените рефлексии не откриха нищо съмнително в Ор, освен малък магнетофон, обърнат към Трайстин; Трайстин възнамеряваше да се възползва от него, разпространявайки семената на съмнението.

— Да го вземе Рогатият, приказвате така, като че сте нов пророк — тонът на Ор стана печален. — Хора, които си позволяват подобни волности, обикновено завършват в затвора или в психиатрични болници. Разбирате ли?

Трайстин бавно поклати глава.

— Аз не претендирам за нищо. Прекалено често досега хората и фалшивите богове са твърдели разни неща. Какво значение би имало нечие твърдение за Бога? Вие претендирате, че изпълнявате Божията воля, като убивате други хора. Те претендират, че изпълняват волята на техния бог, убивайки вас. Един пророк от древността е казал: „Виж гредата в своите собствени очи, преди да забележиш пращинката в околото на своя брат“. Бог е онова, което е, и аз съм такъв, какъвто ме виждате.

— Вие сте млад човек, за да бъдете пророк, по главата ви няма бели коси. Е, бихме могли да кажем, че бедният адмирал Юнка приличаше на пророк. Все още не мога да разбера какво толкова е направил той, за да огорчи Бога. — Ор сви рамене. — Или когото и да било друго.

— Онези, които желаят да сеят разрушения с огън, самите биват унищожавани чрез огън. Унищожението на хора, които биха могли да

бъдат братя и сестри, не е израз на любов. А Господ е бил винаги бог на любовта.

— Не съм сигурен... Какво постигнахте със смъртта на Юнкла?
— Гласът на Ор стана твърд, очите му се впиха в Трайстин. — Не разбирам. Не бихте могли да твърдите, че смъртта на един адмирал...

— Бях изпратен от по-висша сфера да предам послание до вас. Господ не моли, Той ни сочи волята Си. — Трайстин се усмихна. — Сега... аз изпълних мисията, за която бях изпратен. Нека онези, които имат очи, да видят. Онези, които имат уши — да чуят. Дано научат каква е Божията воля.

— Мисля, че е по-добре да почакате малко и да дойдете с мен, млади човече.

— Дойде времето за мен. — Трайстин направи леко движение, ръцете на Ор политнаха нагоре, но прекалено бавно. Трайстин се промъкна зад него, нанесе два светкавични удара, които скритият магнетофон не можеше да улови — удари, които нямаше да причинят смърт, но ако не бяха постигнали целта си, щяха да бъдат фатални за Трайстин. Агентът — защото Ор не можеше да бъде нищо друго, освен таен агент — се строполи на пода. Трайстин не желаше да оставя повече мъртви тела след себе си. Вече бе причинил смъртта на толкова хора досега.

Той изключи магнетофона, после сложи Ор на леглото.

За втори път през този кратък период от време напусна стаята.

— Братко Хайрис, вие ли сте? — Сестра Майра излезе иззад гишетото, когато Трайстин погледна към стъкления ѝ кабинет.

Той се усмихна. Идваше ред на стъпка номер две.

— Храмът беше сринат до основи, но после Бог отново го изгради. Помнете — Господ е бог на любовта.

Сестра Майра се обърна назад и се спогледа с другата сестра в коридора.

— Но... вие изгоряхте. Ние бяхме в храма.

Трайстин се усмихна, като се надяваше, че усмивката му е мека и блага.

— Аз съм толкова истински, колкото самите вие. — Той протегна ръката си. — Нима това не е плът?

Най-сетне сестра Елена докосна ръкава му, а после дланта му.

— Струва ми се, че действително е истински човек. Ръцете му са почервенели, изглеждат изгорени, но изгорялото нараства.

— Изгоряха ли ръцете ви? — попита сестра Майра.

— Вие видяхте огъня, нали? — попита Трайстин, избягвайки прекия отговор на въпроса. — Всички хора рано или късно трябва да изгорят.

— Но...

— Дойдох, за да изпълня онова, което ми беше заръчано, а сега трябва да се завърна там, откъдето съм дошъл. — Това определено беше вярно и Трайстин се чувстваше по-добре, когато се придържаше към истината.

Двете жени отново се спогледаха.

— За известно време ще вървя като всички останали хора, след това ще се завърна на мястото си сред Божиите селения. — Сега отново думите му бяха в общи линии верни.

— Но вие бяхте унищожен в огъня.

— Нима не казах, че Господ ще построи отново своя храм? — Трайстин си наложи да запази непроменена усмивката на лицето си, макар че чувстваше как болката от изгореното се разнася в цялото му тяло.

Вече беше изпълнил първите стъпки от плана си — бе засял семената на съмнението в непогрешимостта на суровата религия, която изповядваха възвращенците. Може би сестра Майра и сестра Елена щяха да помогнат за разпространението на тези съмнения.

68.

Когато прекоси терминала на совалката, Трайстин заобиколи гишетото на службата за даване на автомобили под наем на планетата Орум, независимо, че там работеше сестра Аркади Луис. Взетата под наем кола просто се бе върнала на мястото си по чудо — тази мисъл накара Трайстин да се усмихне.

Усмивката му се стопи, когато се замисли за Ор. Все още не можеше да разбере играта на този човек. Ор беше изоставил добросърдечния си тон, сякаш целеше Трайстин или да го убие, или да го осакати. Защо?

Докато размисляше по този въпрос, той от време на време се оглеждаше небрежно наоколо. Фактът, че приличаше на всички останали, си имаше своите предимства. Когато се отпрати към терминала за орбиталната станция, Трайстин се размина с неколцина високи, русокоси мъже. Поне не привличаше вниманието с външния си вид, както това ставаше в Камбрия.

Мислите за Ор трябваше да почака известно време. Той се приближи към гишетото за пътници, където нямаше никаква опашка и това никак не бе изненадващо. Изразът на лицето му изведнъж стана тревожен.

— Има ли някакъв начин да хвана кораба до Браха?

— Сега товарят совалката до орбиталната станция, братко... вече е получила разрешение за полет...

— Разбирам... — Трайстин кљумна, опечален. — Вижте... става дума за сина на сестра ми. Току-що научих. Събрали са се за Прощалното му увеселение... самият аз съвсем скоро се завърнах след изпълнение на мисията си...

Сестрата зад гишетото кимна съчувствено.

Трайстин остави личната си карта и картата с биографичните и генните си данни на щанда.

— Дали бихте могли да направите нещо...

— Ще се опитам, братко. — Тя взе картата с биографичните данни и идентифицира мъжа пред нея като брат Стейнъл Свенсон.

Слухът на Трайстин беше с повишена острота, въпреки бученето в ушите и болката от изгорелите участъци по кожата му.

— Остави го да върви, Дорийн — намеси се по-възрастната сестра зад гишето. — Щом иска да пътува в космоса. Нали знаеш каква директива получихме...

— Изчакайте да се свържа със совалката. Жената заработи по апарата. — Совалка две, появи се още един пътник за орбиталната станция. Можем да стигнем до вас в пет часа.

— ... бихме могли да го приемем, щом ще пристигне в пет... — долови металическия глас от другата страна на връзката Трайстин.

— Братко Свенсон, имате късмет. Но трябва да побързаме. — Тя му се усмихна, върна му личната карта и картата с биографичните данни; после му подаде плик с маршрута и карта, която служеше за пропуск на борда. След това сестрата излезе иззад гишето и закри почти тичешком.

Трайстин прибра плика в джоба на самото си и с лекота тръгна редом с нея. Дватама изкачиха цяла поредица от вътрешни стълбища и преминаха по тесен коридор. Трайстин се надяваше, че ще напусне планетата със същата лекота, с която бе проникнал на нея. Досега всичко вървеше добре.

— Днешният ден е добър за вас, братко. Напоследък броят на пътуващите с междузвездните кораби непрекъснато намалява и един пътник в повече понякога означава наистина много. — Тя отвори вратата, която според инструкциите трябваше да бъде използвана единствено от персонала, и го заведе в широкия хол на терминала. — Ето я совалката.

— Наистина бих желал да присъствам на Прощалното му увеселение — каза Трайстин. Помисли си, че в действителност много му се иска да си вземе сбогом с Орум.

— Не би трябвало да имате никакви проблеми. Пристигнахме.

Трайстин подаде квадратната карта на служителката, проверяваща пътниците на совалката, и прокара втората си фалшива лична карта през четящото устройство. Проблясна зелена светлина.

Сестрата, която му бе помогнала да се добере до совалката, се усмихна и му помаха с ръка. Трайстин ѝ се усмихна в отговор.

— Получавате разрешение да се качите на борда, братко — обяви служителката. — Моля, заемете някое от свободните места колкото се може по-бързо. Аз ще се погрижа за чантата ви, ще я занеса в багажното отделение.

— Това последният пътник ли е, сестро Лайза? — попита вторият пилот на совалката, след като Трайстин беше вече в херметизационната камера.

— Да. С него стават четиринайсет.

— Добре. Щом надвишаваме необходимия минимален брой, значи всичко е наред. Аз ще занеса багажа му.

Трайстин премина край двамата, изумен, че пилотите не разполагаха с електронна система за подаване на данни, а управляваха совалката, контролирайки уредите ръчно.

Вътре в космическия кораб миришеше на чисто — същият смесен аромат на лавандула и бор, оборудването внушаваше същото чувство на пределно износване. Стените бяха облицовани с избелял бледозеленикав материал, а това означаваше, че Трайстин беше на борда на поредния космически кораб в края на дългата му служба, изпълнена с безброй рейсове сред звездите.

Той седна на първото свободно място до стената и сложи предпазния колан. Нямахше илюминатори, нито прозорци. Повъзрастният белокос мъж се раздвижи, за да направи място на Трайстин.

— Моля, проверете дали сте сложили предпазните колани.

— Винаги казват така — отбеляза спътникът на Трайстин. — Човек трябва да е пълен глупак, за да не го направи.

Трайстин внимателно провери дали е стегнал правилно предпазния си колан.

— Заради вас ли задържаха совалката?

— Да, така мисля. Предполагах, че пътят от Уайстух до летището ще ми отнеме по-малко време.

— Кормувахте ли?

— Да, за нещастие.

— Аз взех тролея. Така човек се придвижва много по-бързо.

— Често ли пътувате по този маршрут? — попита Трайстин.

— Не толкова често като преди. Непрекъснато повишават цените. Всичко става все по-скъпо. Спомням си времето, когато можех

да вечерям в някое луксозно заведение като „Върха“ и ресторанта на Крендсоу — тогава плащах по три долара за двама души.

Трайстин помисли върху току-що изречените думи на мъжа, докато совалката полека се откъсваше от мястото си на пистата — самият той не беше виждал ястие за един човек за по-малко от осем възвращенски долара.

— При това не беше чак толкова отдавна — добави спътникът му.

— Сега не е така — съгласи се Трайстин.

— Въобще не може да се сравнява. Не зная как вие, по-младите, ще се справяте с живота. Сега вече всеки трябва да се грижи за шест жени... на нас ни беше доста трудно, а пък аз имам само четири съпруги.

Сподавеният рев се превърна в остро бръмчене, совалката започна да увеличава скоростта си по дългата писта, оглушителният шум ликвидира всяка възможност за нормален разговор. Звучите буквално подпалиха Трайстин, той светкавично приведе сензорните си възприятия на нормално ниво, ала бръмченето и споменът от неприятното чувство за изгаряне остана — беше достатъчно силен, за да му напомня болката, която бе изпитал.

Трайстин пое дълбоко дъх, облегна се и затвори очи. Макар че ускорението и шумът му действаха, той се чувстваше изтощен, пък и шумът на двигателите полека започна да утихва.

Сред сивата мъгла блесна лъч светлина.

— Долно създание, ненавистно Богу! — Божият войник беше насочил лазерното си оръжие срещу Трайстин, който се опита да изскочи от мястото си, макар и да знаеше, че това е само сън.

Поиска да разтърси глава, опита се да изплува от кошмара, причинен от безкрайната умора, но не успя. Главата му не можеше да се движи, прикована на място от ослепителните лазерни лъчи.

— Той се съмнява! Как смееш да проявяваш съмнение във великата воля на Бога!

Бедрото го болеше, усещаше болка и в очите си...

— Моля, останете по местата си, докато приключи кацането. Моля, останете по местата си, докато приключи кацането.

Трайстин вече беше напълно буден. В последните думи, които бе чул насън, имаше някакъв нюанс, който го дразнеше. Той самият се

съмняваше, а не възвращенците — а не би трябвало да е така. Когато се раздвижи, нараненото му бедро започна да пулсира от болка.

— Винаги го казват — отбеляза спътникът на Трайстин.

— Може би, защото пътниците не остават по местата си.

— Преди години не беше така. Хората бяха по-добре възпитани и отговаряха с усмивка на всеки въпрос.

— Как мислите, защо са настъпили тези промени? — попита Трайстин, после взе кърпата и изтри челото си с нея.

Мек звук — кланк! — се разнесе навсякъде из совалката.

— Причината се крие в Еко-Извергите. Толкова енергия и ресурси са необходими за поддръжката на мисиите срещу тях. Вижте тази совалка — тя е стара като мен. — Събеседникът на Трайстин сви рамене. — Нещо трябва да се промени.

— Кацнахме. Можете да напуснете совалката и да вземете багажа си.

— Положението вече започна да се променя, братко — каза Трайстин. — Господ е бог на любовта. — След това се усмихна. — Извинете, бързам за важно Прощално увеселение.

— О... разбира се.

— Благодаря ви.

Трайстин изтича напред, взе чантата си от лавицата в багажното отделение и прекоси тичешком херметизационната камера. Изглежда, че досега възвращенците не бяха прозрели истината за смъртта и възкресението му — поне никой друг, освен Ор не бе разбрал за това. Вероятно все още не бяха намерили агента.

Трайстин сви устни. Какво се опитваше да му каже Ор? Нима агентът искаше Трайстин да избяга? Той продължи да крачи напред, замислен дълбоко.

Орбиталната станция на Орум все още миришеше на пластмаса, метал, горещо машинно масло, озон и много хора, събрани на едно място. Трайстин добави и една нова миризма — на страха, който изпитваше. Надяваше се, че тя не е толкова доловима за останалите, колкото за самия него, докато се приближаваше към асансьора за второто ниво на станцията, където се намираще транспортният кораб за Браха.

След като се изкачи с асансьора, той застана зад слаба сестра на средна възраст, с множество златни пръстени по ръцете. Божият

войник на пропускателния пункт ѝ върна личната карта и картата с биографичните и гении данни, след това кимна.

— Следващият.

Трайстин сложи пътната си чанта върху конвейера, подаде на гишето картата с биографичните и гениите си данни, билета и личната си карта. При преминаването и на трите контролно устройство примигна със зелена светлина. Трайстин тръгна към изхода, взе чантата си и се отправи към сектор Алфа четири, където техници тъкмо товареха транспортния кораб за Браха.

Около десетина човека се разхождаха или седяха на неудобни пластмасови столове, подредени до стената в коридора. Трайстин беше благодарен, че в орбиталната станция имаше нормална гравитация, радваше се, че бе успял да подремне в совалката, но все още се чувстваше замаян. Беше му горещо. Нима се разболяваше?

Наложи си да се съсредоточи, докато седеше на един от свободните пластмасови столове в очакване на съобщението, че може да се качи на кораба. Когато затвореше очи, пред клепачите му се появяваха червени кръгове. Ако ги отвореше, те пареха много силно.

Отваряше и затваряше очи на равни интервали, докато чакаше съобщението, че може да се качи на борда — надяваше се, че това да стане, преди някой да го потърси. Дори понякога се питаше: — „Та кой ли го е грижа?“ Поклати глава. Ор със сигурност го беше грижа... въпреки това не бе довел цяла тълпа агенти със себе си — макар и сцената пред храма да потвърждаваше, че беше в състояние да го стори.

— Пътниците вече могат да заемат местата си на транспортния кораб към Браха. Разрешава се всеки пасажер да пренася не повече от три пътни чанти. Моля, носете багажа със себе си и го предайте на длъжностното лице в багажното отделение на кораба. Качването на борда става чрез херметизационната камера в сектор Алфа четири. Сектор Алфа четири за транспортния кораб към Браха.

Трайстин се изправи и зачака заедно с останалите десетина човека пред херметизационната камера — длъжностното лице трябваше отново да провери личната му карта, картата с биографичните и гениите данни и билета му. След това, заедно с останалите, прекоси херметизационната камера и се качи на транспортния кораб към Браха.

— Пътувате с много малко багаж — отбеляза един мъж, не много по-възрастен от Трайстин.

— Отивам на Прощално увеселение и след това ще поема по задачите си.

Другият кимна и подаде два огромни куфара на техника от екипажа.

— Бих желал да имаме повече такива пътници с чанти като вашата — каза техникът с усмивка.

— А пък на мен ми се иска да имам повече неща в нея отвърна Трайстин. След това се обърна и тръгна към тясното отделение за пътници. Както на кораба, с който бе пристигнал на Орум, и в този сега седалките бяха чисти, но стари. Дълбоките драскотини по пластмасата бяха замазани с боя и след това лакирани.

Трайстин се отпусна на едно от свободните места и зачака, опитвайки се да не обръща внимание на паренето и бръмченето, което се разпространяваше чрез вградения нервен чип из цялото му тяло. Все още се мъчеше да разгадае играта на Ор... и ролята, която бяха изиграли фарканите в досегашните събития. Изглеждаше, че Ор бе желал успеха на Трайстин след бъркотията в храма, но все пак същият този Ор беше готов да го завлече на разпит преди нея.

Какво получаваха в крайна сметка фарканите от всичко това? Едно убийство в повече не би могло да има никакво значение за доктор Рули Джере. Но все пак фарканът твърдеше, че е покровител на Трайстин, независимо от това какво значение влагаше в тази дума.

Трайстин бе изиграл ролята на пророк според догмите на религия, в която не вярваше; разполагаше с помощта на извънземно същество, откраднало ключа, с който се контролираше комуникационната система от „отворен“ тип. Фарканът не му бе предложил никакви обяснения, освен може би... нима извънземните бяха повлияли по някакъв начин на ума му? Наистина ли бяха в състояние да го направят?

Трайстин потрепера. Бученето в главата му се засили. Той отново започна да се бори с физическата болка, която колкото и да бе абсурдно, му донасяше облекчение след въпросите, които изгаряха съзнанието му.

69.

„Може ли насилието и употребата на сила, целящи промяна във вселената, да бъдат оставени в ръцете на младите? Разбират ли те какво е било миналото, какво е настоящето и как ще се развие бъдещето? Нима те са страдали, нима са видели как злини спохождат добрите хора и как добро се случва на лошите?

Или може би бремето на насилието трябва да бъде оставено в ръцете на онези, които могат да го понесат с най-голяма лекота — онези, които са затворили умовете и чувствата си за тревогите на другите хора? Но тогава как ще осъзнаят страданията, които причиняват с поведението си?

Нима бремето на силата трябва да бъде хвърлено върху гърба на онези, чийто живот е кратък — онези, които няма да видят последствията от своите действия? Та как такива хора биха могли да упражняват властта, съсредоточена в ръцете им, и да проявяват съчувствие към останалите, когато в крайна сметка няма да узнаят какво са направили?

Колкото по-големи са властта и силата, поверени в нечии ръце, толкова по-възрастно и по-мъдро трябва да бъде съществото, което ги упражнява. Мъдростта подсказва изживяна скръб, възрастта — натрупан жизнен опит, а знанията увеличават мъдростта и опита...

Онези, които поемат бремето на властта, трябва да бъдат силни и да не се стремят към нея. Защото хората, които се стремят към власт, злоупотребяват с поверената им сила, а слабите се плашат от онова, което трябва да извършат...”

Изводи, постигнати по време
на Великата дискусия

(в превод от езика на фарканите)

70.

Трайстин не обръщаше внимание на бръмченето в главата си и шумовете наоколо, които го измъчваха доста преди трансляцията от звездната система Джеруш към системата Браха. Сега той изтри чело с кърпата, която беше почти толкова влажна, колкото и бялата риза под бялото му тънко сако. Продължилото три часа седене в зле проветрения транспортен кораб се бе отразило зле на всички пътници — те изглеждаха като попарени.

Трайстин отново изтри чело, питайки се след колко време корабът най-сетне ще кацне на орбиталната станция на Браха. Известно колебание в електронната система звънна във вградения му нервен чип, паренето в нервните окончания по цялото му тяло малко се засили, след това отново намаля. Дали това ли беше част от наказанието, задето беше станал убиец, или бе просто случайно проявило се странично явление? Убиец... това определение все още не му харесваше, ала той бе извършил убийство. Макар че Юнкла беше адмирал, Трайстин бе отнел живота му — и това беше съвсем различно от изстреблението по време на бой в станцията по граничната полоса. Той се надяваше, че другото, което бе извършил, превръщаше акта му в нещо повече от безсмислено убийство.

Секундното колебание в изкуствената гравитация означаваше някаква промяна в подаваното количество енергия — дано това се дължеше на намаляване на ускорението, защото приближаваха орбиталната станция. Трайстин пое дълбоко дъх. Тъй като съобщенията трябваше да се предават между звездните системи, той все още имаше шанс да избяга — освен ако някакъв бърз кораб-куриер не се движеше непосредствено след транспортния кораб.

Още веднъж изтри лицето си с кърпата, когато електронната мрежа на кораба показа, че се приближават до орбиталната станция. Разтри чело с длан, опитвайки се да намали пулсирането в слепоочията си.

Транспортният кораб потрепера, разнесе се слаб звук — туп! — и Трайстин се надигна на седалката.

— Кацнахме в орбиталната станция Браха. Моля, съберете всичките си принадлежности, преди да напуснете мястото си. След това посетете багажното отделение, разположено зад пилотската кабина, за да вземете багажа си, преди да напуснете кораба. Моля, проверете дали сте прибрали всичките си лични вещи.

Трайстин освободи предпазния колан, отпусна краката си на пода и кимна учтиво на възвращенеца на средна възраст, който седеше срещу него от другата страна на пътеката. Отиде със скована походка до багажното отделение и застана в редицата след други двама мъже. Те прибраха куфарите си, Трайстин взе единствената си чанта и я прехвърли през парапета. Олюля се, докато преминаваше през херметизационната камера, където гравитацията беше нормална, ала успя да запази равновесие. Бедрото му отново започна да пулсира от внезапно направеното движение.

— Внимателно на завоя, сър.

— Благодаря ви. — Трайстин си наложи да върви изправен като струна. Независимо дали го преследваха или не, имаше определени граници, отвъд които не би могъл да издържи. Нуждаеше се от храна, трябваше да изпие нещо — в противен случай нямаше да има енергия да направи каквото и да било, нямаше да може да измисли изход от никаква ситуация.

Тръгна бавно към главния коридор.

В ресторанта „Залъка“ имаше само четири маси и щанд, където предлагаха рехидратирана храна и сокове, ала Трайстин би приел всяко нещо, стига да можеше да се яде. Той се приближи и опря тялото си о щанда.

— Спагети, моля.

— Тежко пътуване, а, братко? Какво бихте желали за пиене?

— Лимонов сок и вода. Горещо е. Струва ми се, че всеки път става все по-горещо.

— Много хора казват така. Седнете, аз ще ви повикам.

Трайстин се отпусна на пластмасовия стол до пластмасовата маса, закрепена неподвижно към облицования с пластмасово покритие под на станцията. В коридора отвън потокът от пътници не прекъсваше — те преминаваха бързо, мяркайки се за миг, някои в униформи, други

в пилотски костюми. Няколко мъже носеха бели сака и панталони, а две-три жени бяха облечени в карирани рокли.

— Спагетите са готови.

Трайстин подаде кредитната си карта.

— Храната и питието струват общо петнайсет долара.

Той потреперя, чувайки цената, макар че сега тя нямаше никакво значение за него.

— Всичко пристига тук със совалката, братко.

— Зная, но...

— Вие идвате да се нахраните — мъжът зад щанда се усмихна съчувствено. — След това си тръгвате. А аз живея тук. Продавам, докато не съм на смяна. Човек трябва да работи на две места, за да свърже двата края.

— Съжалявам. — На Трайстин често се бе налагало да чува тези думи.

— Всички правим онова, което се налага.

— Така е.

Трайстин сложи квадратната чиния и двете пластмасови чаши върху малката маса и започна да се храни. Спагетите бяха почти толкова меки, колкото подгизнала във вода хартия и парчета от ластик, а на вкус представляваха истинска комбинация от гореизброените предмети. Сосът имаше дъх на лепило, сварено в кофа с лимонада. Трайстин изяде всичко, изпи горчивия лимонов сок и голямата чаша, пълна с вода.

Страшното му главоболие започна да отминава, още преди да е приключил със спагетите, но парещото усещане, което вграденият му нервен чип разпространяваше из цялото му тяло, намаля съвсем малко, причинявайки изтръпване на всички крайници. Може би просто имаше нужда от почивка — и покой, — ала вероятно щеше да измине доста време, преди да си ги позволи.

Постоя няколко минути, след като приключи с храната — повече не биваше да остава тук, само няколко минути. Взе чантата си и се отправи към сектор Бета три. Там би трябвало да се намира търговският кораб „Пакуаврат“. Трайстин се надяваше, че наистина ще го намери в посочения сектор. Чувстваше се уморен. Вероятно не след дълго в орбиталната станция щеше да пристигне кораб-куриер, носещ

заповед за арестуването на Уайлъм Хайрис... и на всеки друг, който изглеждаше като него.

Премести чантата от дясната в лявата си ръка и продължи да върви по леко извития коридор.

На пръв поглед Сектор Бета три беше съвсем пуст. Печатите, поставени върху вратата на херметизационната камера, май бяха непокътнати. Трайстин се огледа във всички посоки, приближи се към херметизационната камера и използва вградения си нервен чип, за да отвори заключващия механизъм на кораба.

Кре-ек!

Печатите се разпръснаха на парчета и вратата на херметизационната камера се отвори съвсем малко.

Трайстин се приближи към нея, после спря и се обърна — съвсем слаби вибрации, едва доловими сред отново появилото се чувство за парене и статичното електричество във вградения му нервен чип, го предупредиха. Наоколо имаше някаква опасност.

— Какво правите тук, братко? — Войникът от охраната се приближи с тежки стъпки към Трайстин, насочил оръжието си срещу него.

— Нищо. Слязох да потърся един приятел... — Трайстин вдигна ръце нагоре, за да покаже, че не е имал нищо лошо предвид. Трябваше да се досети, че възвращенците са поставили някакви наблюдатели около „Пакуаврат“. — Стоях си тук. Просто стоях. Виждате ли? — Той посочи към откритата врата на херметизационната камера. — Тя се отвори.

Погледът на пазача се отклони към вратата.

— Мир вам. — Трайстин се засили и използва набраната инерция да избие оръжието от ръцете на пазача, след това го насочи срещу него.

Туп!

Струваше му се, че ръцете му горят, когато остави пушката до тялото на изгубилия съзнание пазач. Ала нямаше време за губене; светкавично отвори с ръце вратата на херметизационната камера — достатъчно, за да се пъкне вътре. Стомахът му се сви на кълбо и полетя към гърлото, когато напусна гравитацията на станцията и се оказа на борда, където стойността на g беше почти равна на нула.

Не обърна внимание на спарения въздух, нито на това, че тялото му се отдалечава от механизма, управляващ херметизационната камера. Не знаеше след колко време сигналът за тревога щеше да доведе още пазачи или войници. Затова пъхна краката си под лоста, с който можеше да затвори вратата на камерата, и започна да го блъска енергично. Най-сетне постигна целта си — херметизационната камера се затвори, издавайки слаб трясък. Трайстин се добра до пилотската кабина — отчасти с летене, отчасти с препъване. Използва останалата в акумулаторите мощност, за да задейства системата за енергийно хранване на двигателите.

След като системата за хранване на двигателите заработи, той установи минимална гравитация на борда и бързо се върна в херметизационната камера — трябваше да освободи механичните подпори, които задържаха кораба към стенда. Сега единствено магнитните дискове свързваха „Пакуаврат“ с орбиталната станция.

Изправи се зад пилотското кресло, съблече все още влажната и воняща бяла риза, възвращенското бельо, като същевременно използваше вградения си нервен чип да започне проверка на бордовите системи преди излитане. Преоблече се в сухо бельо и сух костюм, седна в креслото и довърши проверката.

Отново го заболя глава — а това не беше най-добрият признак при започване на полет, — ала трябваше да действа бързо, затова бе необходимо да усили остротата на рефлексите си. Погледна екрана за външната обстановка и се осведоми точно какво положение в станцията заемаше кораба.

Накрая се увери, че всички корабни системи функционират нормално и се свърза с орбиталната станция. Можеше да опита да излети, без да се крие. Той намери описанието на предстоящия полет от комуникационната система — „Пакуаврат“ трябваше да лети от Браха до Алундил.

— Контролен модул Браха, тук е корабът на хинджите „Пакуаврат“. Искам разрешение за отлитане от орбиталната станция.

— Кораб на хинджите „Пакуаврат“, говори контролен модул Браха. Изпратете ни описанието на полета. Моля, изпратете ни описанието на полета.

— Контролен модул Браха, пригответе се за получаване на исканата информация. — Трайстин изпрати описанието на полета до

контролния модул на станцията, след това демагнетизира опорните дискове, наблюдавайки екраните пред себе си. Дори без да включва двигателите, корабът бавно започна да се отделя от станцията.

— Получихме описанието на полета, „Пакуаврат“. Изпратете кода на документа, разрешаващ на пилота да извършва полети в междузвездното пространство.

Трайстин провери наум кода на Свенсон, след това отговори:

— Контролен модул Браха, номерът на пилота е С-С — тоест Сиера-Сиера, едно-четири-пет-четири-две, Котка. Сиера-Сиера, едно-четири-пет-четири-две, Котка. — Той изтри чело с длан. Не му хареса това, че искаха да им съобщат номера на пилота. Желанието им не беше чак толкова неблагоприятно за него, но по време на обучението го бяха инструктирали, че кораби, които напускат някоя звездна система на възвращенците, рядко са подлагани на такива проверки. Освен това Свенсон фигурираше единствено във файла на резервните пилоти, а това можеше да събуди редица съмнения.

— „Пакуаврат“ поддържайте готовност за излитане.

Сигнал за тревога пламна в съзнанието на Трайстин.

Той подаде команда до турбореактивните дюзи и помощните двигатели да ориентират кораба към излитане от орбиталната станция, заемайки положение перпендикулярно на еклиптиката на системата.

— Кораб на хинджите „Пакуаврат“, говори контролен модул Браха. Приемате ли сигналите ни? Какво възнамерявате да предприемете?

— Контролен модул Браха, говори корабът на хинджите „Пакуаврат“. Очаквам разрешение за излитане. Очаквам разрешение за излитане. — Трайстин наблюдаваше как корабът поляка се отделя от станцията и се надяваше че еднократният импулс, подаден към двигателите и турбореактивните дюзи, е останал незабелязан. Така може би щеше да получи разрешение за излитане, преди контролният модул на Браха да е осъзнал какво всъщност правеше той.

— Приехме искането ви, „Пакуаврат“. Моля, поддържайте готовност за излитане.

— Изпълнявам нареждането ви, контролен модул Браха — Трайстин чувстваше с цялото си тяло дващесте метра, които разделяха „Пакуаврат“ от орбиталната станция.

— „Пакуаврат“, настояваме да се върнете на стенд Бета три.

— Контролен модул Браха — опита се да печели време Трайстин, — корабът на хинджите „Пакуаврат“ се намира на стенд Бета три. — Разстоянието, разделящо кораба и станцията, беше трийсет метра и контролният модул на Браха нямаше как да не забележи това.

— „Пакуаврат“, настояваме незабавно да се върнете на стенд Бета три. Не получавате разрешение за излитане. Повтарям отново: нямате разрешение за излитане.

— Приех съобщението ви, контролен модул Браха, но продължавам да се отдалечавам от станцията. Излитам. — Трайстин натовари двигателите до пет процента от мощността им — близко до границата, гарантираща сигурността на кораба в близост до орбиталната станция. „Пакуаврат“ започна да набира скорост и да се отдалечава от системата.

— Кораб на хинджите „Пакуаврат“, незабавно се върнете в орбиталната станция Браха. Повтарям: незабавно се върнете в орбиталната станция Браха.

— Контролен модул Браха, съобщете ми за последен път нареждането си! — Търговският кораб продължи да се отдалечава от станцията, а Трайстин увеличи притока на енергия към двигателите, като се опитваше да поддържа тягата им възможно най-висока, без да обръща унищожителната им мощ към станцията.

— „Пакуаврат“, върнете се на орбитална станция Браха. Ако не се подчините, ще започнем да ви обстрелваме. Повтарям: ако не се подчините, ще ви обстрелваме.

Трайстин увеличи тягата до трийсет процента, изчака, след това я увеличи до осемдесет. Огледа внимателно екраните, особено дисплея с фина настройка, търсейки признаци за присъствие на възвращенски бойни кораби.

Дисплеят с фина настройка остана непроменен. Трайстин задейства вградения си нерв чип на режим „пълно натоварване“ и започна да разтрива главата си, за да облекчи неприятното чувство на парене, което се получи в резултат от това.

Изминаха три минути, след това пет. Трайстин чакаше, а „Пакуаврат“ се носеше към периферията на звездната система Браха, перпендикулярно на еклиптиката ѝ. Независимо къде се намираха корабите на възвращенците, независимо колко бързи бяха, те не

можеха да достигнат подходящ ъгъл, за да атакуват „Пакуаврат“. През цялото време на преследването щяха да се намират откъм кърмата на търговския кораб.

Трайстин не желаше да мисли за трансляционната грешка, която щеше да се натрупа, ако се опиташе да избяга от преследването — не и в този момент.

Две ярки точки блеснаха върху дисплея с фина настройка — бяха ярки и светлосини, пунктирани линии очертаха траекторията им. Очевидно преследвачите бяха излетели от базата в близост до петата планета от системата.

— Разузнавателни корвети — измърмори на себе си Трайстин и провери скоростта им. И двата кораба се движеха с малко по-висока от нормалната стопроцентова флангова скорост.

— Кораб на хинджите „Пакуаврат“, говори контролен модул Браха. Получавате ли нашите сигнали? Получавате ли нашите сигнали? Това е последно предупреждение към вас. Настояваме да се върнете на орбитална станция Браха. Ако се подчините, няма да стреляме срещу вас. Повтарям: ако се върнете, няма да стреляме срещу вас.

„Колко е хубаво да си популярен“, помисли си Трайстин. И все пак... може би... може би планът му наистина бе успял. Преследваха го само две разузнавателни корвети, а това беше стандартният брой, отпускан при следене на неидентифициран търговски кораб. Но от друга страна не им бяха необходими повече от две корвети за невъоръжен кораб, макар и да не знаеха, че предпазните му щитове бяха толкова здрави, колкото и на военните кръстосвачи.

Сега цялото му тяло пареше почти непрекъснато — очевидно в резултат на прекомерното натоварване на вградения нервен чип, прекалено дългото използване на рефлексите с увеличена острота и повишената обмяна на веществата.

Следите по дисплея с фина настройка показваха, че разузнавателните кораби го приближават все повече и повече. Трайстин провери гъстотата на праха. Все още беше прекалено висока, за да извърши трансляция, но намаляваше прогресивно.

Изминаха още десет минути, двата възвращенски кораба го догонваха, макар че „Пакуаврат“ вече бе започнал да изкривява — все

още съвсем, съвсем слабо — обвивната повърхнина, описваща разширяването на времето.

Контролният модул Браха бе прекратил всякакви емисии, не предаваше никакви съобщения, само възвращенските разузнавателни кораби неумолимо приближаваха към „Пакуаврат“.

Въпреки болката, мислите на Трайстин бяха кристално чисти, ала той знаеше със сигурност, че вече е твърде замаян. Какво щеше да се случи, когато се върнеше? Дали въобще щеше да успее да се добере до дома? Отново изчисли скоростта на преследвачите си и я съпостави с гъстотата на праха. Ако въобще успееше да им се изплъзне, щеше да го постигне много, много трудно.

Прекалено трудно за понасяне. Увеличи натоварването на системата за енергийно хранване до сто и десет процента и се зае да отчита всяка изминала секунда. Можеше да запази това състояние в продължение на пет минути, след това системата щеше да започне да се разпада. Трябваше да използва този начин за допълнително ускорение по-рано, ала не го беше сторил. Очевидно яснотата на мислите му се беше оказала пълна илюзия.

Екранът за външната обстановка показваше, че двата разузнавателни кораба се приближаваха неумолимо. Гъстотата на праха спадаше, минутите отлитаха в небитието.

След четири минути и петдесет стандартни секунди, прекарани при 110 процентно натоварване на системата за енергийно хранване, Трайстин намали мощността ѝ до сто процента — нормалното ѝ максимално гранично ниво.

Разстоянието, което разделяше „Пакуаврат“ от разузнавателните кораби, се увеличаваше. Да не би възвращенците да бяха натоварили корабните си двигатели прекалено много в началото на преследването?

Ако успееше да се върне у дома... нима имаше нещо, което би могъл да очаква с нетърпение? Може би щяха да му възложат командване на боен кораб в системата Парвати — което беше равносилно на самоубийство. Или просто трябваше да изчезне безшумно някъде? А може би инцидентното му появяване в Камбрия винаги щеше да предизвиква антивъзвращенски бунтове? Или възвращенците щяха да обявят едновременни нападения по всички фронтове и той щеше да се окаже както първопричината, така и изкупителната жертва за това? Наистина ли бе нанесъл тежък удар на

тяхната религия или никой не го беше грижа за случилото се? Трайстин стисна устни, мислейки за ключа на храма...

Плътноста на праха спадна до стойност, позволяваща извършване на трансляция при екстремни случаи. Трайстин изчисли разстоянието, което го разделяше от разузнавателните кораби. То беше по-голямо от максималния обseg на бойните торпеда.

Продължи да изчислява обseга на торпедата и гъстота на праха.

— Започвай подготовка за трансляция. — Трайстин изпрати заповедта до главния компютър на кораба.

— Заповедта е приета. Подготовката за трансляцията започва.

Докато Трайстин наблюдаваше как енергията се увеличава, друга мисъл проблясна в съзнанието му. В храма вероятно разполагаха с негови холографски изображения — в такъв случай военното командване щеше да поиска да узнае как той е проникнал вътре. Преглътна мъчително, в черепа му избухна непоносима болка. Какво можеше да направи? Изненадващо в ума му пробягаха думите: „Носи се такъв слух... ако смениш посоката на кораба и подадеш енергия, точно когато се извършва трансляцията, трансляционната грешка се увеличава неколkokратно, а може би и повече...“

Трайстин подаде максималното възможно количество енергия към двигателите, благодари на Ултийна, знаейки, че може би никога повече няма да я види — нея или някого от познатите си в коалицията. Съжаляваше за това. Не беше осъзнал колко много щеше да му липсва тя, колко непоносимо много. Толкова неща не беше осъзнавал досега.

Ръцете му трепереха, всяко поредно изчисление му отнемаше все повече време. Като че от върховете на пръстите му извираха уравнения, ослепителни кръгове светлина заобикаляха всеки предмет, върху който се спреше погледът му. Всяко най-малко движение на главата му пращаше горещи вълни из цялото му тяло, ако се обърнеше бързо, стъпалата му изтръпваха и започваха да треперят.

Точно преди да натисне копчето, с което подаваше заповед за започване на трансляция, Трайстин си спомни, че трябва да докосне и бутона, чрез който щеше да промени посоката на кораба. Надяваше се, че по този начин трансляционната грешка няма да стигне критични стойности. А след трансляцията щеше да се отправи към планетата Фарка — кой знае как фарканите се отнасяха с времето там?

Промени посоката на „Пакуаврат“ и натисна копчето за започване на трансляцията...

... черното стана бяло, а бялото — черно... В безкрайния момент, в който корабът претърпяваше трансляция, Трайстин беше изпаднал в екстаз — болката изчезна, чувство на неописуемо удоволствие завладя всяка негова клетка и го изпълни с черна светлина.

Дум!

Завърна се в истинското време. Червената мъгла на парещата болка отново се върна — още по-силна отпреди, — а „Пакуаврат“ се носеше в нормалното пространство, приближавайки планетата Фарка... някъде... някога...

Зрението на Трайстин беше замъглено, черепът му пулсираше от пронизваща болка. Трудно му бе да се съсредоточи дори върху екрана за външната обстановка, но трябваше да концентрира вниманието си именно там, защото „Пакуаврат“ се носеше високо над еклиптиката по курс, който го отдалечаваше от планетата. Налагаше се Трайстин да го коригира така, че да не попадне върху орбитата на шестата планета.

— Тука... тука... тука... тука... — думите, които бе изрекъл, отекваха в черепа и ушите му, очите му се овлажниха. Затвори клепачи и му се стори, че очните ябълки се обръщат под тях. Отново ги отвори и усети как ослепителни снопове светлина потъват в зениците му.

Безмълвно, бавно успя да съсредоточи вниманието си върху курса, който корабът трябваше да поеме, за да се приближи към външната орбитална станция на фарканите. По време на инструктажа го бяха предупредили да не навлиза зад орбитата на шестата планета. Поне сега външната орбитална станция се виждаше на екраните — подобна на енергиен фар. Трайстин насочи „Пакуаврат“ към нея.

След това се отпусна на креслото и се помъчи да не гледа никъде, да не чува нищо. Не искаше да мисли за никого — нито за Божиите войници, нито за архиепископа, чиято вина се състоеше в това, че името му беше Юнкла и бе попаднал не където трябва. Трайстин не искаше да си припомня и за Куентар... този човек смяташе, че единственият възвращенец, който не създава неприятности, е мъртвият възвращенец. Не искаше да мисли и за Джеймс, който бе спасил кожата му неведнъж и никога не бе поискал благодарност и уважение. Не желаше да си спомня дори за Ултийна,

която му бе показала цената на това да умееш да предвиждаш. Тя също никога не го беше молила за нищо...

Акумулаторите отново започнаха да подават мощност неравномерно и по гърба на Трайстин полетя вълна студени тръпки. Стъпалата му изтръпнаха, ботушите му се удариха в пода на пилотската кабина.

Той въздъхна, въздухът, който бе поел, забуча като ураган из цялото му тяло. Опита се да понижи чувствителността на възприятията си, ала не успя. Дъхът му хъхреше и свистеше, стъпалата му съвсем изтръпнаха.

Бавно проучи данните, които му подаваше системата. Оставаха му още два часа, изпълнени с неистови мъчения, докато достигне външната орбитална станция на фарканите.

Времето течеше бавно, червената мъгла ту се спускаше пред очите му, ту се оттегляше за миг, краката му от време на време конвулсивно се свиваха, всеки звук разкъсваше клетките му. Очите му бяха отворени и макар че светлината в пилотската кабина беше възможно най-слаба, болезнено пареха. Ако затвореше клепачи, му се струваше, че се върти в открития космос.

Периодично проверяваше положението на кораба и придвижването му по посока на станцията. Нямаше никаква представа каква транслационна грешка се е натрупала, тъй като системите на фарканите нямаха подобни на човешките индикатори за сравнителен анализ на изтеклото време. Предполагаше, че фарканите щяха да му кажат.

Най-сетне, след около два часа, се надигна в пилотското кресло и предаде:

— Орбитална станция Фарка едно. Тук корабът на коалицията „Пакуаврат“ с кодово название „Свещения вал“. — Трайстин пое дълбоко дъх. — Моля за разрешение да се приближа към станцията и да получа сектор, където мога да кацна.

— Кораб „Пакуаврат“, говори орбитална станция Фарка. Каква е причината, поради която желаете да кацнете тук?

— Моля да ми окажете помощ... кораб на коалицията „Пакуаврат“ с кодово название „Свещения вал“ моли за презареждане с гориво и помощ.

— Имате ли покровител? Моля, посочете името на своя покровител.

Покровител ли? По дяволите, какво означаваше тази дума „покровител“? Покровител... покровител... покровител.

Трайстин затвори очи и веднага съжали, че бе постъпил така, защото пилотската кабина се завъртя около него. Покровител ли?

Джере! Той бе споменал думата „покровител“ два пъти, поставяйки особено ударение върху нея. Трайстин отвори очи и бавно произнесе името.

— Рули Джере. Доктор Рули Джере.

Съскащ звук се разнесе из цялото му тяло, който сякаш го срязва с хиляди остриета. След това настъпи тишина. Трайстин започна да намалява ускорението, изчислявайки какво разстояние му остава до станцията.

Изминаха пет минути... след това десет.

— Пилот на коалицията, моля, посочете името си. Моля, посочете името си.

— Трайстин Десол. Майор Трайстин Десол, работещ под военното командване на коалицията.

Втори подобен на съскане, раздиращ звук отекна във всичките му клетки. Започна да убива ускорението по-бързо, стъпалата му се свиха конвулсивно, челюстта му затрепери в нервен тик.

Намали още повече скоростта на „Пакуаврат“ и забеляза, че два кораба на фарканите го бяха обградили от двете страни. Сега вече не можеше да стори нищо, освен да наблюдава. Питаше се дали обратният полет към звездните системи на коалицията не беше просто постановка, чрез която командването целеше той никога да не се прибере у дома. Подозираше, че отървалите кожата убийци бяха винаги неудобни за някого. Е, вече беше прекадено късно.

— Пилот Десол, получавате разрешение за кацане. Следвайте енергийния фар. Движете се след видимата зелена светлина. Ориентирайте се по звуковия сигнал, който ще се появи по честота за бедствени случаи в бордовата ви система.

— Благодаря, Фарка. Виждам зелената светлина... — Звуците го заляха като огромно море и Трайстин потрепера. — Следвам енергийния фар.

Истинска агония беше за Трайстин да насочи кораба към малкия док. Дори сигналите от магнитните опорни дискове гръмнаха убийствено във вградения му нервен чип, когато корабът кацна на определеното място от корпуса на орбиталната станция Фарка.

Трайстин се задържа за облегалката на креслото, подпря се на преградата в пилотската кабина, бавно се изправи и се дотътри до херметизационната камера. Пръстите му трепереха, ръцете му се тресяха, докато отваряше вратата на камерата.

На дока стояха четирима фаркани. Двама от тях насочиха някакви тежки оръжия срещу Трайстин.

Той излезе от кораба, по-силното привличане в станцията го притисна надолу. Олюля се за миг, долавяйки странната миризма на чистота и мускус наоколо; необичайните оръжия, от които фарканите нямаха никаква нужда, все още бяха насочени към гърдите му. След това изведнъж се оказа, че повече не може да върви.

В един безкраен миг съзнанието му угасна, тъмнина завладя всички клетки на ума му и го помете в черната си бездна.

71.

„Вселената се намира в нестабилно състояние без съществуването на някакво божество. Но след като деистичните вярвания били подложени на анализ, се оказало, че те не осигуряват по-голяма стабилност във вселената; също така ще посочим и следния факт: не съществува действително проверено доказателство, че божествата сами по себе си са подобрили живота на човечеството или функционирането на неговите институции. В действителност е бил регистриран известен напредък, но той бил достигнат единствено чрез действията на хората. Постигнатите резултати са доказали, че само хората могат да създадат по-голяма стабилност, да внесат повече доброта и разбирателство във вселената. И макар че човешките същества може би са били вдъхновени от вярата, те са се справили с препятствията по пътя си без физическа помощ от страна на някакво божество.

Затова може да се изтъкне следния довод: измислянето на божество служи само като претекст човешките същества да повярват в система от морални стойности, съществуващи извън пределите на преките човешки нужди. И все пак повечето общества в историята на човечеството са наказвали онези индивиди, които са се опитавли да признаят публично, че обикновеният човек би могъл да развие подобна система от ценности. Система по-широка и по-богата от простата съвкупност морални стойности, породени от обикновените човешки потребности. Така всички велики истини винаги са били представяни като откровения, достигнати чрез свещено ръководство свише.

Въпреки това съществуват теологични системи, които твърдят, че мъжете и жените ще станат богове или че

статусът им ще бъде изравнен с този на божествата след физическата смърт на човешките индивиди. Тези вярвания са добивали огромна популярност и са жънали небивали успехи, въпреки дълбоко вкоренените в тях противоречия. Ако разсъждаваме логично, как бихме могли да допуснем, че смъртта ще може да трансформира мъж или жена в същество много по-висше от онова, което е живяло на земята? Подобни теологични системи обикновено избягват да признаят факта, че човешките индивиди могат да се развият и да живеят съобразно морален кодекс, състоящ се от «по-висши» стойности. Те отказват да признаят, че за да се живее по този начин, са нужни усилия — затова измислят божество, чрез което по почти магически методи се извършва промяната от човек в полубог...

Това е най-голямата опасност в теологичните системи и в допускането, че съществуват божества — те създават впечатлението, че доброто не може да бъде сътворено и поддържано от обикновени човешки същества без божия помощ. Затова се използват толкова много извинения и... странни изопачени твърдения, чрез които се обясняват съвършено логични явления...

Из пролога на съчинението
„Диалози на коалицията Еко-Тек“

72.

В непрогледния мрак ангели с огнени ножове изгаряха плътта му, премахваха костите на черепа му и хвърляха в тялото му камшици от пареща болка. Издигнаха го на олтар под палещите лъчи на слънцето... след това се смяха... смяха... смяха...

В ослепителната светлина струи черен мрак замразиха кожата му, проникнаха в мислите му и изгаряха, изгаряха, изгаряха...

В ледената пустош на неведома буря Трайстин трепереше, изгаряйки до последната си клетка. Опитваше се да обясни нещо без думи, а думите му се носеха нечути в безкрая.

Той се носеше в глъбините на непознат океан, не дишаше, но не се удавяше — просто се носеше, — а китове със зелени бивни се тълпяха около трупа му...

Трайстин изстена, изумен, че отново е в състояние да приказва. Защо звуците наоколо не го заглушаваха? Най-накрая, с надежда, че кашата в пилотската кабина е поносима... или всъщност вече бе пристигнал в орбиталната станция на фарканите? Той отвори очи.

Нямаше нищо особено за гледане. Беше полулегнал в нещо което наподобяваше кръстоска между легло и стол със ниско смъкната облегалка. Не бе облечен в никакви дрехи, просто тялото му беше завито в някакъв чаршаф. Леглото (или по-скоро столът с подвижна облегалка) се намираше в квадратна кабина със страна не по-дълга от три метра.

— Не се тревожете. Скоро някой ще дойде при вас — думите се появиха беззвучно в съзнанието му.

Трайстин се засмя, въпреки странната обстановка наоколо. За пръв път от години насам не долавяше прашене на статично електричество, не чуваше бръмчене и не изпитваше болка, свързана с вградения му нервен чип. При това се чувстваше добре. Изправи се на леглото и мекият като коприна чаршаф се плъзна към кръста му. Изглеждаше по-слаб, известна част от мускулната му маса се бе изгубила, ала не много голяма. Това и трябваше да се очаква, ако човек

лежи в болница на фарканите — той предположи, че здравното заведение, в което се намираше, бе тъкмо такава. Наистина се надяваше, че си почива в болница на фарканите.

Вратата се отвори полека и двама фаркани в блестящи сиви облекла влязоха в стаята. Единият от тях носеше подобна на ученически сак чанта.

— Майор Десол?

— Да? Вие сте Рули Джере, нали?

— Предположението ви е правилно. Запознайте се с Руялт Далек. Той е... наш специалист.

— По представители на чужди цивилизации като мен?

— Да. В отговора не прозвучаха весели нотки.

— Бих желал да изкажа благодарността си към двама ви. Бях в твърде лоша форма.

— Да. — Джере погледна към Далек. — Вие всъщност умряхте. Преживяхте нервно-сензорен срив. Това е твърде болезнено.

— Умирал ли съм? Никак не се чувствам мъртъв.

— Сега наистина сте жив — в „гласа“ на втория фаркан се долавяха нотки, които Трайстин би могъл да определи единствено с прилагателното „иронични“. — И ще бъдете жив още дълго. Моля, не се движете известно време.

Трайстин остана неподвижен, докато Далек отвори чантата си и сложи върху тялото му странен инструмент, после го замени с втори, с трети.

Най-сетне Далек се изправи, прибра инструментите си в чантата, погледна Джере и излезе от помещението.

— Може би желаете да се измиете, преди да сложите върху тялото си нормалните за вас обвивки. Ала уверявам ви — поддържахме ви свършено чист. — Джере посочи към предмет, който приличаше на обикновена врата. — Това е възел, съобразен с човешките потребности, изграден специално заради вас.

— Къде се намираме?

— Вие останахте на орбитална станция номер едно. Така беше... по-целесъобразно. Аз ще ви изчакам отвън. Главната врата ще се отвори, когато приближите до нея.

— А дрехите ми?

— Те са в тоалетното помещение. — Джере излезе така тихо и мудро, както беше влязъл.

Трайстин слезе от болничното легло и се отправи към тоалетното помещение. Бельото и сивият му пилотски костюм бяха окачени на закачалки, прикрепени за стената — всички дрехи бяха безупречно чисти. В една тясна кабинка бе монтиран душ, имаше и огромна сива хавлиена кърпа.

След като използва тоалетната, Трайстин опипа лицето си — беше гладко обръснато. Взе душ и бързо се облече. После излезе да намери Рули Джере.

Той седеше на голям, подобен на кресло стол, в едно значително по-обширно помещение от болничната стая, където се бе събудил Трайстин. Фарканът му посочи съседния свободен стол. Майорът седна, но изпита чувството, че потъва в креслото, затова се премести по-напред.

След проточила се твърде дълго тишина Трайстин каза:

— Не зная с какво да започна. Бих желал да ви благодаря още веднъж.

— Може би след малко няма да ви се иска толкова.

— Защо?

Джере се раздвижи в креслото си.

— Вие умряхте. Ние ви възвърнахме към живот. Ала не успяхме да ви възстановим точно в такъв вид, в какъвто сте били по-рано. Прекарахте на Фарка почти две от вашите стандартни години.

Трайстин преглътна, после попита:

— Вероятно съм натрупал значителна транслационна грешка. Знаете ли на колко възлиза тя?

Джере му внуши впечатлението, че вдига рамене.

— Не съвсем точно. Не бихме могли да посочим времето в минути, секунди...

— Просто най-общо — настоя Трайстин.

— Изчислихме го на около тринайсет от вашите стандартни години.

Плюс двете години на орбиталната станция на фарканите... Петнайсет години! Толкова време го е нямало от света. Умът на Трайстин за миг се смрази, но Джере продължи:

— ... тъй като вие участвахте в нашето изследване, аз разполагах с вашите медицински данни. Във физическо отношение сте възможно най-близо до предишното си състояние — в максималната степен, до която успяхме да ви създадем.

— Да ме създадете ли?

— Вие представлявате частично възстановена версия от предишния Трайстин Десол. Цялата ви нервна система трябваше да бъде заменена. Спомените ви бяха съхранени и отново въведени в съзнанието ви. Някои от тях може би ще ви се сторят неясни. — Гласът на Джере плуваше в мислите на Трайстин — беше почти същото, като че някой изписва информация върху мислено съществуващия екран в съзнанието му, ала фарканът го правеше по-пълно и по-бързо. — Знаете ли защо от нас се изискваше да извършим толкова много неща?

— Не. — Трайстин не отговори на глас, просто остави потока на мислите да следва своята посока.

— Длъжни бяхме да го направим. За да се справят с натиска, предизвикан от нападенията на възвращенците, хората на коалицията използваха биотехнологии, нанотехнологии и последните новости на науката — по този начин искаха всеки ваш офицер на военна служба да поеме нервно напрежение, обработвайки поток данни, непосилен за капацитета и възможностите на човешките същества. — От страна на Джере последва реакция, която Трайстин можеше да сравни със смях — смях наум, ако въобще съществуваше такова нещо. — Повечето от офицерите умираха млади.

— А какво друго бихме могли да предприемем? Ние не разполагаме с толкова много войници, с толкова тела. След известен период от време нито една екосистема не би могла да осигури прехраната на такова многобройно население. Измирането доказва това, но възвращенците не желаят да вярват на историята.

— Тъжно, нали? И все пак... вие променихте в голяма степен ситуацията... както ще видите... — Джере прожектира смях в мислите на Трайстин. — И ние ви благодарим за това.

— За кое? — Трайстин стисна устни. — За това, че сте в състояние да въздействате на ума ми? Да ме програмирате по такъв начин, че да успея да проникна в храма на възвращенците? По дяволите, какво още направихте с мен? — Той замълча, след това

добави: — Пък и докато още приказваме по тази тема, бихте ли ми обяснили ЗАЩО го сторихте? Защо, за Бога?

— Вие не вярвате в Бога. — Трайстин отново почувства подобие на смях, който бързо замря. — Ние не сме ви програмирали, нито сме оказвали някакъв натиск върху вас. Подобен род принуда е нещо... неетично. Освен това натискът не би дал никакъв резултат, защото той ограничава личността, върху която е упражняван. Ограниченията винаги водят до провал.

— Добре. Вие не сте оказвали натиск върху мен. Но със сигурност ме поставихте в благоприятно положение, за да извърша работата, която ви беше угодна.

— Не ние ви направихме пилот. Нито ви принудихме да станете агент на разузнаването.

— Откъде знаете за това?

— Когато се наложи да създадеш наново нервната система на някого, научаваш много неща. Само Руялт Дале и аз знаем тези неща. Никой друг няма да ги научи, повярвайте. Защото ние не лъжем.

„Естествено, та на фарканите това не се налага“, помисли си горчиво Трайстин.

— Значи ми дадохте ключовете за управление на контролната система на храма, зададохте ми достатъчно въпроси, за да ме насочите в правилна посока и останяхте настрана, за да наблюдавате шоуто? На колко офицери от разузнаването се е случило същото, преди да попаднете на мен?

— Броят на офицерите през последните двайсет години е сто трийсет и един. Само на четирима от тях сме давали механизма, осигуряващ контрол над охранителната система на храма, ала вие бяхте единственият, който успя да превъзмогне моделите, създадени от собствената му култура.

— А какво се случи с останалите?

— Нито един от тях не използва ключа. Те бяха екзекутирани.

Трайстин потрепера.

— А как се свързахте с Ор?

— С какъв Ор? — В беззвучния „глас“ на Джере прозвуча удивление.

— Няма значение. И така — какво беше онова велико нещо, което аз имах щастието да извърша?

— Ние не бихме използвали думата „щастие“. А вие? — Джере отново прожектира в мислите му отчасти остър, отчасти тъжен смях.

— Съжалявам. Избрах погрешен израз. Все още не сте ми казали защо направихте всичко това. Защо ни давахте технологии? Защо манипулирахте мен? Защо ме преследвахте в продължение на две десетилетия?

Разговорът бе прекратен за дълго. Наоколо цареше пълна тишина.

Най-сетне Джере отговори, като правеше дълги паузи между фразите. Той или наистина не се бе подготвил как точно да отговори, или търсеше някакъв по-прост начин да обясни нещо много, много трудно на малко дете. При последната мисъл Трайстин настръхна.

— Сложната технология изисква по-голяма употреба на сила. Ако дадена култура на разумни същества не се противопоставя активно, властта винаги привлича... по-малко етичните ѝ представители. Технологията също така позволява по-високи темпове... на растеж на населението. Използването на машините тласка разумните същества към... по-суров... контрол в социално отношение. Суровостта създава по-остри конфликти, които изискват употребата на повече сила. Това подхранва конфликтите и в началото те са насочени срещу другите култури.

— Тогава защо самите вие не притиснахте възвращенците?

— Притиснахме ги — отговори Джере. — Но съветите от извънземен разум никога не се приемат за валидни, затова трябваше да използваме все повече и повече сила — тази сила щеше да бъде достатъчна, за да унищожи паралелния клон от човешката култура, който вие наричате възвращенци. Силата покварява онзи, който я използва, а ние не можехме да си позволим такава степен на поквара.

— О... значи искахте да прехвърлите покварата на някой от нас, на добрия стар Трайстин?

— А вие бихте ли искали да прехвърлите отговорността за съдбата на вашата раса върху нас? — попита Джере.

Трайстин никак не хареса въпроса, поставен по този начин.

— Тогава защо аз бях този щастливец?

— Както някога се опасявах, вие сте преживели лично нещастие — откровено призна Джере. — И ние сме благодарни за това. Научили сте много от него, ще научите още в бъдеще. Най-добре ще разберете

нашата благодарност, когато се завърнете при своите. Те ще ви посрещнат с радост.

— За да ме линчуват? — Какво се беше случило, след като той бе напуснал системата Джеруш? Джере продължаваше да избягва прекия отговор на този въпрос.

— Не. Вие сте... фигура с голяма... тежест. Ние не лъжем. Може да сме крадци, майоре, но не и лъжци. Сега трябва да вървите. — В последната предадена от Джере мисъл имаше категоричност, която охлади ентузиазма на Трайстин да проявява по-голяма настойчивост на тази тема.

— Все още не сте отговорили на въпросите ми и сте направили нещо на вградения ми нервен чип.

— След като се приберете при своите, те ще разполагат с достатъчно информация, за да отговорят на вашите въпроси. Няма да имате повече нужда от вградения си нервен чип, макар че той е останал на мястото си. Ние вложихме неговите възможности в нервната ви система. — Джере се усмихна. — Вашето военно командване без съмнение ще дезактивира вградения ви нервен чип в определен момент от кариерата ви, но това няма да ви промени. Нито сега, нито докато сте жив. Също така, за да бъдем сигурни, че сме ви регенерирали правилно, трябваше да направим още няколко модификации.

— Като например? — Трайстин погледна ръцете си. Те изглеждаха нормални, макар че зрението му беше неестествено силно.

— Ще остарявате бавно, а може би въобще никога няма да остарееете.

Трайстин погледна към Джере, опитвайки се да запомни спокойното, квадратно, безизразно лице.

— Защо решихте, че заслужавам да ме възнаградите с тази... благословия?

— Аз не взех това решение сам. Ние... всичките лекари... сметнахме, че подобна стъпка може да ви бъде от полза... и по този начин ще ви се отплатим.

— Да ми се отплатите? За това, че съм станал убиец на други човешки същества? За това, че съм бил ваш инструмент?

— Вие сте убили много хора и преди тази мисия, без да постигнете нещо определено. Онова, което извършихте сега, беше

изключително полезно.

— За кого? За великата империя на фарканите ли?

— Не е нужно да изпитвате такава горчивина. Вие сте направили добро, както ще откриете по-късно, на собствената си раса. Освен това много ни помогнахте да разберем мотивите, които ръководят поведението на вашата раса, а това ще бъде полезно за всички нас.

Трайстин пое дълбоко дъх. Непоколебимата сигурност, която изпитваше фарканът, го завладя.

— Прекрасно. Карате ме да повярвам, че съм достоен за нещо... и не ми казвате какво е то. Но все още не сте отговорили на въпросите ми.

— Аз не съм в състояние да им дам отговор. Вие трябва сам да го намерите — Джере сви устни, които бяха толкова, толкова тънки. — А що се отнася до това, дали сте достоен... да, достоен сте. В смисъл, че сте достоен както лекарят е достоен да понесе страданията на другите или както... Но това не е благословия. Ако се опитаме да намерим най-близкия аналог на езика на фарканите, трябва да изберем думата „Кайрсесуфер“. По-добре е обаче да бъде превеждана като ругатня. Онези от нашите хора, на които е предложено да не остаряват, приемат неохотно. Някои отказват.

— Отказват се от висшия дар никога да не остаряват? — Трайстин все още се гневеше на уклончивите отговори, които му даваше фарканът.

Джере се засмя, издавайки остър, лаещ звук, в който дори Трайстин не можа да улови никаква веселост.

— Отказват висшия дар да виждат как хората правят едни и същи грешки поколение след поколение. Отказват подаръка да се отдалечават все повече и повече от онези около тях — да разбират колко е уязвим животът и радостта, създадена от преходността му — радост, която ще им става все по-чужда с всяко изминало десетилетие.

Тишината се проточи. Най-накрая Трайстин импулсивно зададе още един въпрос на фаркана:

— А защо непрекъснато ми задавахте въпроси за кражбата?

— Вие знаете отговора. Хората от вашата раса търсят абсолютните стойности.

И той наистина го знаеше. Въобще не ставаше дума за кражбата. Те бяха измъчвали Ултийна с въпроси в областта на математиката;

останалите — с въпроси за някой аспект на вярванията им — всичко това бяха абсолютни стойности. Всъщност го бяха тласкали да проумее, че животът не предлага абсолютни стойности и неопровержими истини. И докато мнозина бяха разсъждавали върху това просто наблюдение, фарканите бяха правили своите изследвания, задавайки настойчиво въпросите си. Защо?

Трайстин започна да приказва съвсем бавно:

— Единствената абсолютна истина е промяната, а смъртта е единственият начин да спрем промяната. Животът е серия преценки за променящи се ситуации и нито един идеал или вяра не са валидни за всички отделно взети случаи. Въпреки това човешките същества трябва да вярват в нещо, което е извън тях. Може би всички разумни същества постъпват така. Ако не живеем, водени от по-висши мотиви, тогава бихме могли да оправдаем всяко действие — независимо колко ужасно е то, щом е необходимо за оцеляването ни. Ние оставаме завинаги затворени в пространството между необходимостта от висши морални абсолютни стойности... но нека не забравяме, че за всяка абсолютна стойност може да бъде доказано, че е фалшива. И нашата склонност е личните ни преценки да се изразждат в приятен единствено за нас самите, неетичен нарцисизъм. Опитите да наложим собствените си абсолютни стойности на другите хора водят до смърт и разрушения, ала ако действваме, водени единствено от тясно личностни подбуди, също ще стигнем до смърт и разрушения — като правило далеч по-бързо, отколкото в първия случай.

— Това съждение е вярно и лесно за разбиране. Ала вашата раса все още отказва да го приеме. — Джере се изправи. — Време е да тръгваме.

— Да тръгваме ли? Къде?

— Вие помолехте за помощ, поискахте и корабът ви да бъде зареден с гориво. Ние се погрижихме за това.

Отново суровият, безрадостен лай последва неизречените думи.

— Сега трябва да се върнете при своите. Корабът ви е готов.

Без да каже нищо повече, Трайстин последва фаркана по широките, почти празни коридори на станцията — станция, която изглеждаше далеч по-древна, много по-древна от храма на Орум, дори от кристалите в каньона на клисурата Деликор или от потъналите в

пръски на морски вълни Скали в Камбрия. От колко време тази станция се намираще тук? Каква беше възрастта на фарканите?

— Те са достатъчно възрастни, за да бъдат мъдри и достатъчно млади, за да се надяват — думите, изпълнени с хумор и тъга, отекнаха в съзнанието на Трайстин.

Джере спря пред отворената херметизационна камера на „Пакуаврат“.

Желая ви безопасно пътуване, майор Десол.

— Още веднъж ви благодаря.

— Не ми благодарете — кимна за довиждане Джере и мълчаливо отстъпи назад.

— Добре, няма да ви благодаря. Но се радвам, че съм жив.

— Това е по-добре. Дано винаги бъде така.

След като помълча дълго време, Трайстин влезе в отворената херметизационна камера. Корабът беше безукорно чист — сигурно не го бе оставил в това състояние. Навсякъде в него се долавяше миризмата на чистота и мускус, типична за фарканите. Трайстин отстъпи назад, използва вградения си нервен чип, за да затвори вратата на камерата, след това влезе в тясната пилотска кабина. Макар че... наистина ли използва вградения си нервен чип? Дали би могъл да повярва на Джере? Още по-лошо — как би могъл да не вярва на извънземния?

Направи подробна проверка на кораба, закопча предпазните колани и се отпусна в пилотското кресло. Все още се чувстваше изумен от яснотата и експедитивността, с която взаимодействаше с мрежата на „Пакуаврат“. Не беше изминало почти никакво време, когато се свърза със станцията.

— Орбитална станция Фарка, тук е корабът на коалицията „Пакуаврат“. Моля за инструкции за излитане.

— Кораб на коалицията „Пакуаврат“, говори орбитална станция Фарка. Готови ли сте за излитане?

Въпреки директната връзка, чуждото звучене на така познатите въпроси и отговори долетя до него — думите бяха бляскави като сребро, категорични и толкова далечни.

— Готов съм за излитане. — Повече готов просто не можеше да бъде.

Зад корпуса на кораба Трайстин чувстваше студената светлина на звездите.

73.

Когато „Пакуаврат“ излезе от трансляция и попадна в периферията на системата Чевел, Трайстин провери дисплея за фина настройка, след това направи втора проверка. Видя силно ограничения брой на следи и кораби, чието присъствие бе регистрирано на екрана, и провери трети път.

Докосна брадичката си за миг, преди да насочи „Пакуаврат“ към Чевел Бета. Без да бърза, задейства индикаторите за сравнителен анализ на времето, за да определи специфичната си трансляционна грешка. Джере беше посочил, че началната грешка е в порядъка на тринайсет години. Но фарканите не разполагаха с подобни типични за човешките същества системи за сравнение, затова Трайстин нямаше никаква представа каква трансляционна грешка се е натрупала по време на цялото пътуване — плюс двете години, които бе прекарал на орбиталната станция, докато фарканите „го създаваха за втори път“.

Той отново провери дисплея с фина настройка, ала нищо не се промени в сравнение с първата проверка. Нямаше никакви следи от космически кораби около Чевел Бета — а това беше наистина странно за главния център за обучение на военни пилоти — поне Чевел Бета беше такъв, когато Трайстин бе тръгнал в изпълнение на мисията си. Наистина ли толкова много неща се бяха променили?

Клинг!

Индикаторите за сравнителен анализ на времето действаша. Той прие подадените от тях данни и преглътна. И Джере, и Ултийна бяха имали право. Времето, откакто беше напуснал Браха, възлизаше на петнайсет години, седем месеца, пет дни, тринайсет часа и двайсет и една минути. Смяната на посоката на кораба в момента на извършване на трансляция определено увеличаваше трансляционната грешка. Сега цифрите му изглеждаха много по-реални, подадени от индикаторите за сравнителен анализ, отколкото съобщени от Джере.

Той поклати глава — не веднъж, а няколко пъти. „Пакуаврат“ навлезе в периферията на системата Чевел. Следите, които се появиха

върху дисплея с фина настройка, бяха зеленикави, не сини. Значи тази система все още беше в ръцете на коалицията. Нима възвращенците бяха победени? Или театърът на военните действия се бе преместил другаде?

Най-сетне, поемайки дълбоко дъх, Трайстин изпрати съобщението си:

— Контролен модул Чевел, тук е корабът на коалицията „Пакуаврат“ с кодово название „Свещен вал едно“, „Свещен вал едно“.

Само пращане от статично електричество увенча усилията му.

— Неидентифициран съд, повторете отново съобщението си.

— Повтарям: говори корабът на коалицията „Пакуаврат“ с кодово название „Свещен вал едно“, „Свещен вал едно“. Транслационната грешка и грешката в обвинната повърхнина възлизат на петнайсет години според индикаторите за сравнителен анализ на времето.

Последва продължителен период на безмълвие от страна на контролния модул; единствено пращането на статичното електричество нарушаваше възцарилата се тишина. Най-сетне и отговорът дойде.

— „Свещен вал едно“, моля, изпратете кода за удостоверяване на автентичността си.

Трайстин извика от системата таблиците, които удостоверяваха автентичността на различните кораби на флота. Опита се да потисне въздишката си, докато изпращаше кода на „Пакуаврат“, чудејки се защо появата му бе предизвикала такова смайване. Да, общата транслационна грешка наистина беше много голяма, доста време бе отнело и възстановяването му в медицинския център — бе отсъствал повече от петнайсет години, — но транслационна грешка от тринайсет години не беше нещо нечувано за разузнавателните мисии с многократни транслации, особено в звездните системи на възвращенците.

— Изпращам ви кода за установяване автентичността на кораба...

— „Свещен вал едно“, получавате разрешение за кацане в сектор Епсилон на орбитална станция Чевел Алфа. Повтарям: орбитална станция Чевел Алфа.

Трайстин беше доловил изненадата в гласа на офицера от контролния модул. Защо пък изненада? Нима трансляционната грешка е била елиминирана? Това вероятно беше възможно. И защо на Чевел Алфа? Какво се бе случило с Чевел Бета?

Той отново провери дисплея с фина настройка. Корабите в системата Чевел определено бяха на коалицията, ала в пространството, където се намираше Чевел Бета, нямаше никакви следи от космически съдове. Абсолютно никакви. Нима станцията е била разрушена след нападение на възвращенците?

Най-накрая Чевел Алфа се появи дори на екраните с малък обсег на изображение.

— Контролен модул Чевел, тук „Свещен вал едно“. Намирам се в състояние на готовност да се приближа до орбиталната станция.

— „Свещен вал едно“, получавате разрешение за кацане в сектор Епсилон едно. Сектор Епсилон едно.

— Прието. Насочвам се към сектор Епсилон едно.

Новият (а може би подобреният) вграден нервен чип осъществи кацането като по ноти, Трайстин приземи „Пакуаврат“ с едва доловимо потрепване.

Той магнетизира опорните дискове и се свърза с контролния модул.

— „Свещен вал едно“ се приземи в сектор Епсилон едно. Изключвам корабните системи.

— Получавате разрешение за изключване... Осъществихте меко кацане.

— Благодаря.

Трайстин освободи предпазните колани, провери корабните системи за последен път и отвори херметизационната камера.

Нисък чернокос майор го очакваше пред камерата, съпроводен от двама въоръжени войници.

— Сър! — Майорът отдаде чест на Трайстин.

Трайстин, крайно изумен, отвърна на поздрава, макар че не беше в униформа, а в обикновен пилотски костюм. Осъзна, че долавя функционирането на мрежата в цялата станция — дори можеше да разшифрова как работят механизмите за предаване на данните между отделните ѝ компоненти. Намръщи се. Не помнеше по-рано това да му

се бе удавало с такава лекота. Какво още бяха направили фарканите с него?

Когато излезе от херметизационната камера и закрачи по широкия главен коридор, Трайстин трябваше да положи усилия да не зяпне с уста. В площта, ограничена с въжета, се бяха събрали около трийсетина души от персонала на станцията. Даже без да увеличава остротата на слуха си, Трайстин долавяше мърморенето им.

— ... колко е висок този тип... дори не носи униформа...

— ... казват, че повече от петнайсет години... преди това бил някакъв голям герой...

— ... знаеш ли кой е той?

— Командирът не ни каза...

Войниците огледаха насъбралите се хора, после обърнаха погледи към Трайстин, но майорът, който го водеше, продължи напред, докато стигнаха един от асансьорите за служебно ползване. Каква информация бяха разпространили за него? Какво означаваха думите „голям герой“?

— Ще се изкачим на последното ниво, сър. — Майорът влезе в асансьора, чиято шахта работеше със специален режим гравитация.

Трайстин го последва.

След като излязоха от асансьора, повървяха още трийсетина метра и спряха пред тежка врата, върху която беше написано със златни букви: „Командир на орбиталната станция“.

— Влезте, сър. Очакват ви.

Въоръжените войници застанаха от двете страни на вратата.

— Благодаря ви, майоре — каза Трайстин.

— Да, сър.

Изправена до компютърния терминал го очакваше стройна жена — командирът на орбиталната станция. Косата ѝ беше тъмна, тук-там проблясваха посивели косъмчета, а лицето ѝ беше младо и привлекателно.

— Знаеш ли, че вече си Бог? Или същество, приближаващо се в най-голяма степен до това понятие.

— Бог ли? Аз само се опитах да вкарам в главите им малко здрав разум. — Трайстин се усмихна, наблюдавайки внимателно стройната и все още атлетична жена. Името, изписано върху униформата ѝ, потвърди онова, на което се беше надявал, което почти бе очаквал. Тя

винаги бе успявала да предвиди всичко. Искаше да се засмее, да я прегърне, ала страхът и навикът да спазва установените норми го възпряха. Прекалено много години ги разделяха, Трайстин не знаеше дали тя все още изпитва същите чувства като него. А може да бе намерила някой друг. Петнайсет години беше твърде дълъг срок за една любов, която едва се бе появила между тях. — Бог? Който се е измъкнал, използвайки фалшива смърт?

— Подценил си силата на религията. Ти стана завърналият се Пророк — Ултийна Фрейър се засмя. — Наистина ли си мислеше, че те ще се откажат от вярата си? Вместо да го направят, те превърнаха мисията ти в част от своята вяра — много важна част. — Тя се усмихна топло към него. — Седни, моля те.

— Опитах се да всея разкол. — Трайстин замълча. — Не, това е препалено лекомислено. Просто се опитах да направя системата им по-малко войнолюбива, да инжектирам малко любов в нея. — Той изсумтя. — Разбира се чрез насилие, както всички религиозни реформатори. — Питаше се каква част от истината знае Ултийна и колко би могъл да разкрие самият той.

— Разкол ли? Сега те са по-единни от всякога. — Ултийна замълча. — Да, наистина успя да внесеш повече „любов“ — както се изрази самият ти — в тяхната култура и сега възвращенците са по-миролюбиви, благодарение на теб.

— На мен ли? — Трайстин поклати глава и седна до малката масичка, върху която имаше поднос със сладки и чаши за чай. — Трудно ми е да го повярвам. — Той навлажни устните си. Джере беше казал, че Трайстин е постигнал нещо добро, ала нима можеше човек да повярва така лесно на един извънземен? Вероятно защото не вярваше, че нещо добро може да излезе от едно твърде зрелищно убийство. Очите му потърсиха Ултийна. Тя не изглеждаше петнайсет години по-стара, няколко — да, но не и петнайсет.

— По-добре е да свикнеш с това. Вече си част от историята.

Част от историята ли? Той впери очи в протрития килим по пода на станцията, след това отново погледна Ултийна. Колкото и компетентна да изглеждаше тя, Трайстин долавяше уязвимостта ѝ. Странно, че по-рано никога не я беше долавял.

— Радвам се, че си оцеляла след „Мишима“. Много се радвам — добави той, страхувайки се да изрече нещо повече.

— Аз също. Освен това се радвам, че не реши да ставаш командир, а пък и командирите напоследък заемат второ място след пророците. Както и да е, вече си с ранг командир, макар и да не го знаеш.

— Наскоро ли са ме произвели?

— Едва ли беше толкова скоро.

— Защо не ми разкажеш какво се е случило?

Ултийна Фрейър поклати глава.

— Трябва да изхвърлим формалностите помежду си. Първо ти ми разкажи какво си правил и защо, преди... заповядай... — тя посочи с жест към подноса. — Чувствай се поканен да се подкрепиш. О... — Ултийна бързо изписа някакъв код върху клавиатурата на компютърния терминал.

Трайстин се усмихна.

— Значи ти си офицерът, който прави разбор на мисията ми?

— Хората от командването искаха да се чувстваш удобно, а аз съм единственият оцелял, когото познаваш. Може би тъкмо затова ме държат още тук. Моля те, налей си чаша чай. — Тя седна на стола срещу него от другата страна на масата.

Единственият оцелял? Трайстин се почувства много самотен, очите му се задържаха дълго върху Ултийна, преди да заговори:

— Благодаря, ще си налея чай. — Пое дълбоко дъх и продължи: — Звучи просто, но не е. Зададох си само един въпрос — каква полза би могло да донесе убийството на някакъв адмирал, пък бил той и архиепископ? Не можах да открия такава. Освен това ми се струваше, че ако се върна, без да съм постигнал нещо... няма да се чувствам добре здравословно, особено като се вземе предвид генното ми наследство.

Ултийна се съгласи с кимване.

— Затова... — Трайстин продължи да приказва повече от десет минути. Приписа победата си над охранителната система на храма на обучението, което бе получил от баща си, опитвайки се да избягва особено крещящи лъжи. Спомена фарканите единствено като медици, спасили живота му. Съмняваше се, че инстинктивното отвращение, което човешките същества изпитваха към безсмъртните, е намаляло през сравнително малкото изтекли години. — Накрая ме закърпиха и ме изпратиха да си вървя по живо, по здраво. Не видях нищо повече от

една стая, дълъг коридор и малка баня с душ. Дори не знаех точната стойност на транслационната грешка, преди да стигна до Чевел. Той разпери ръце. — А сега ти ми кажи какво се случи тук.

— Не знаем всичко за случилото се. Разбира се, научихме за зрелището в храма — ала това никак не беше трудно, като се вземе предвид нарастващото ти значение като ключова религиозна фигура сред възвращенците. После започна голямото преписване и коригиране на Светото писание — мога да добавя, че този процес беше много, много продължителен. Успяхме да внесем контрабандно няколко твои холографски изображения. Години наред агентите душеха наоколо, за да открият, че корабът ти е успял да премине транслация — това се оказа толкова трудно, защото някакъв висшестоящ офицер в тайните служби на възвращенците искал да се чуе колкото се може по-малко за това събитие...

„Ор — помисли си Трайстин. — Той е искал аз да бъда новият Пророк. Този луд възвращенец наистина е желал тъкмо това.“

— ... помислихме, че може би ще се върнеш, затова предупредихме фарканите, ала никой не беше сигурен каква е истината допреди повече от година. Тогава фарканите изпратиха кораб-куриер, съобщиха ни, че си ранен и се нуждаеш от интензивни медицински грижи. А мен ме изтеглиха от службата ми като военен командир на кораб и ме изпратиха тук.

Трайстин кимна с разбиране.

— За щастие през последните няколко години нещата са твърде спокойни — завърши Ултийна.

— Какво се случи в действителност? — попита отново той и най-сетне наля чай и за двама им.

— Казах ти. Вече си новият Пророк, завърнал се при братята и сестрите.

Трайстин поклати глава.

— Просто се получи. Разбира се, аз се опитах да го планирам, но след като вече станалото е факт, все още ми е трудно да повярвам, че един инцидент би могъл да промени цяла религия.

— Естествено, че би могъл, ако религиозната върхушка желае такава промяна — усмихна се Ултийна. — Виж, вече поддържаме с възвращенците нормални дипломатически отношения — обиди по техен адрес сега са недопустими. Братята и сестрите твърдят, че са се

променили. Пророкът им разкрил новата истина, която са решени да следват. Те не искат да знаят нищо за тебе. След като положението и тук се подобри, никой в Щаба на военното командване няма ни най-малък интерес да нарушава каквото и да било в управленческия механизъм на възвращенците. Раните ни бяха толкова болезнени, техните — също...

— Видях това с очите си. Всичко полека се износваше до краен предел. Прекалено малко мисионери, завърнали се след изпълнение на бойната си задача. Прекалено много патриарси с все по-млади и повече на брой съпруги. Младите жени отчаяно приемат който и да е оцелял, завърнал се у дома мисионер.

— Научил си много неща за толкова кратко време — вдигна вежди Ултийна. — Както казах, възвращенците наистина търсеха начин да се измъкнат от безкрайните бойни мисии. Така че появата на Пророка на любовта се оказа желаният изход за тях. И те веднага се възползваха от него. Сега навсякъде са разпространили холографски изображения на саможертвата ти в храма. Навсякъде могат да се прочетат интервютата с хора, които видели как ръцете ти били заздравили, след като „храмът бил построен наново“. — Ултийна му се усмихна не особено дружелюбно. — Я да видим... „друг ще седне до лявата ръка на нашия Отец“. Цитатът, който най-много ми харесва, е: „Как е възможно да предадете Божието слово на съседите си, когато ги убивате, още преди да сте стигнали достатъчно близо до тях, за да разговаряте?“

Трайстин изстена.

— Радвам се, че са ти хрумнали тези думи — продължи Ултийна, — а може би наистина си бил вдъхновен, за да ги произнесеш.

— Използвах като основа тяхното свето писание, научих доста неща наизуст и плагиатствах.

— Явно плагиатството ти е било вдъхновено свише. — Тя отпи глътка чай от чашата си. — Наистина изглеждаше вдъхновяващо в онзи бял костюм, но се радвам, че не го носиш тук. Белите ти костюми на кораба ли са?

— Да. Защо?

— Ами... бихме могли да ги изпратим в Уайстух като автентични реликви от пророка — усмивката ѝ беше закачлива, почти дяволита и Трайстин зяпна с уста. — Е, няма да го направим.

Костюмите ти просто ще изчезнат. Така е по-добре. Тогава хората от щаба ще могат да въздъхнат с облекчение.

— Значи сега всичко е прекрасно, така ли?

Ултийна изсумтя.

— Нищо не е чак толкова прекрасно. Дадохме правото на възвращенците да изпрацат по няколкостотин миролюбиви, потънали до уши в Светото писание мисионери в звездните системи на коалицията всяка година. Те приеха предложените от нас условия и вече не ни заплашват с кораби-троиди, ние се съгласихме да не нападаме последните от тях, които се завръщат в техните звездни системи — досега постигнатите споразумения се спазват стриктно от двете страни. Преотстъпихме им правата върху звездната система Вайнцет и те вече преобразуват планетите по планове, които са изготвили експертите им, а ние им продаваме различни технологии. Има незначителни престрелки заради системи в периферията, върху които никой не е предявил претенции за собственост. И ние, и те загубихме по няколко бойни кораба „поради злополука“, ала това е значително по-добре от бъркотията, в която се намирахме, преди да тръгнеш в изпълнение на мисията си. Освен това вече имаме право да транспортираме технология и оборудване до планетите, населени с възвращенци, ала партньорите ни трябва да бъдат техни местни фирми. Накратко, установи се дяволски заплетено положение — но поне вече не се избиваме едни други.

— Изглеждаш добре.

— Забележително добре запазена ли искаш да кажеш? Почти цели девет години, изпълнени с транслационни грешки и грешки във времевата обвивна повърхнина помагат за запазване на външния вид — засмя се тя.

— Не изглеждаш дори и шест години по-възрастна.

— Проявяваш галантност, но аз умея да наблюдавам огледалото толкова добре, колкото и екраните в пилотската кабина. Не изглеждам така добре запазена като теб.

— Това се дължи на медиците-фаркани, както и на транслационните грешки. — Той вдигна подноса със сладки към нея. — И сега какво да правя? Да изчезна някъде ли?

— Не е необходимо. Никой не знае, че командир Десол е бил Пророка на възвращенците. Униформите ти са при мен. — Тя го огледа

изпитателно. — Сигурно все още ще можеш да се побереш в тях. Преоблечи се, преди да напуснеш кабинета. Излез по-рано в пенсия и си получавай огромната сума, която си заработил и която без съмнение заслужаваш. Използвай тръста, който си основал — както виждаш, знам всичко, — отглеждай цветя, обучавай младите, прави каквото ти хрумне — сви рамене тя. — И си затваряй устата.

— Или да изчезна някъде и да разкажа истината?

— Би могъл да направиш и това, но най-вероятно хората от коалицията ще ти сложат клеймо — безобиден, загубил ума си летец, откачил, бедничкият, след толкова много преживени транскации. Нещастен, тъжен ветеран.

— А ако продължа да настоявам на своето, ще попадна в психиатрична болница. Така ли?

— Вероятно... но каква ще бъде ползата от това? Ще докажеш лицемерието на религията, когато всеки мислещ индивид го разбира? При това онези, които тъй или иначе не умеят да мислят, бездруго няма да те разберат.

Трайстин кимна бавно. Думите на Ултийна винаги звучаха смислено.

— Ами ти?

— Аз ще остареея на военния си пост — ако, разбира се, ми позволят да го сторя.

— Може би трябва да напуснеш.

— Това предложение ли е?

— Точно сега не е. Не съм в състояние да правя предложения... пък и не зная... ти какво... Все още се намирам в състояние на шок.

— Добре. Да поставим формалностите на първо място. При теб те винаги са на първо място — добави тя язвително. — Трябва да облечеш униформата си. Позволих си да добавя всичките ти военни отличия, плюс сребърните триъгълници, удостоверяващи, че си флотски командир. Ще изглеждаш внушително. Трябва да свършиш още нещо, преди да се върнеш в Камбрия.

— Какво?

— Просто се поразходи из станцията в пълна парадна униформа и поговори за славното старо време и битките по граничната полоса на Мейра. Ако някой те попита каква е била бойната ти задача, само се усмихни и поклати глава. Добави няколко думи за това как

високоскоростните трансляции набързо отнемат петнайсет години от живота на човека. Това е всичко. После ще те изпратим у дома с бърз кораб-куриер.

— Значи това е всичко?

— Да. Звучи разочароващо, нали? Униформата ти е в съседната стая. Аз няма да надничам, докато се обличаш. — Тя се усмихна. — Всъщност ще изляза в коридора да се занимавам с някои неотложни задачи. — Командир Фрейър от флота на коалицията Еко-Тек се изправи.

Трайстин я последва и проследи с поглед как тя напусна кабинета. Изпитваше наслада от това, че я вижда, осъзнаваше, че Ултийна му бе липсвала... а не ѝ беше казал колко много бе желал присъствието ѝ. Той поклати глава и пое дълбоко дъх. Значи все още не беше приключил работата си тук?

Нима щеше някога да свърши? Не и ако Рули Джере се окажеше прав.

Трайстин погледна към вратата, но Ултийна вече беше излязла. Още веднъж важните неща се изгубиха сред подробностите — Ултийна се беше държала важно, той дори не бе успял да ѝ каже, че... При нейната съпротива всичко зависеше само от него... ако въобще тя му позволише да стигне достатъчно близо до нея.

74.

„Бог не винаги ще бъде до лявата ви ръка, нито до дясната ви ръка. Аз дойдох тук, за да спася едно дете, но няма да остана завинаги с вас.

Всички са деца и приятели на Бога и неговия Пророк, защото Господ е нашия Отец. И всички онези, които се ползват от даровете на щедростта Му, трябва да бъдат Негови деца. Защото едва когато човек види безбройните звезди в Неговите селения, осъзнава колко могъщо е творението на ръката Му...

Аз съм такъв, какъвто ме виждате. Господ вижда онова, което видях аз — а аз видях как братя и сестри се избиват един друг. Бог ми повели да занеса думите Му до онези, които не вярват в него, но как е възможно мъртвият да чуе Божието слово? Дори Пророкът Торен писа: «Не казвай „по-добре да помогна на братовчеда си, отколкото на своя съсед“, защото всички мъже и жени са съседи пред погледа на Бога.»

Бог е предвидил какво ще се случи с мен и теб; пътищата ни поемат в такава посока, че изпълняваме волята Му, независимо дали желаем да го сторим, или не.

Нима името може да промени самия предмет? Ако наречем ножа с името «лилия», нима той ще стане лилия? Аргументите са само думи, логиката на учените често носи в себе си малко истина — тя представлява само умно изградена структура, като добре построен палат на греха.

Бъдете храбри, не заставайте на пътя ми, защото онова, което ще се случи, става по волята Божия. Съборете този храм и Бог отново ще го построи пред очите ви.

Вие познавате Бога, Бог познава вас и всички тайни в сърцата ви. Не съдете другите, за да не осъждат вас. И все пак аз ви казвам: Той ще построи този храм за по-малко от

три дни. Да, и макар че времето е толкова кратко, Той ще даде мен, за да спаси вас, защото някой трябва да говори заради вас — хората, които отказвате да говорите за любов. Някой трябва да говори заради вас! Някой трябва да поиска прошка заради вас. Някой трябва да изкупи греха ви — сега и во веки веков.

Аз съм такъв, какъвто ме виждате. Не твърдя нищо. Прекалено често хората са изричали различни нелепи твърдения. Та какво е едно голо твърдение за Бога? Вие твърдахте, че ще следвате Божиата воля, а същевременно избивахте други хора. По-древен пророк е казал: «Виж гредата в собствените си очи, преди да зърнеш пращинката в окото на своя брат».

Онези, които желаят да сеят след себе си разрушения с огън и меч, сами ще бъдат изтрети от лицето на света чрез огън и меч. Унищожението на онези, които могат да бъдат братя и сестри, не е израз на любов. А Господ винаги е бил бог на любовта.

Аз бях изпратен тук да ви предам едно послание. Бог не моли, Той повелява. Аз извърших онова, за което бях изпратен. Онези, които имат очи, нека видят. Онези, които имат уши, нека слушат — така ще научат по-добре каква е Божиата воля.

Аз съм толкова истински, колкото самите вие. Нима в тази ръка няма плът? Вие видяхте огъня, нали? Видяхте и пепелта. Всички хора трябва да изгорят — рано или късно. Извърших онова, което ми беше повелено, а сега трябва да си отивам. Известно време ще вървя като всички останали, после ще се върна на своето място сред Божиите селения.“

Най-често цитирани откъси
от „Книгата на Пророка“.

Преработено и анотирано издание.

75.

Небето в късния следобед изглеждаше сиво. Трайстин остави куфарите си до затворената врата. Силен, студен вятър шибаше клоните на норфолкските борове. Самотна голяма хелио-птица се бореше с поривите му, но накрая се предаде, плъзна се към градината и изчезна от погледала Трайстин.

Той използва ключа, получен от пилотския тръст, и отвори портите от ковано желязо. Острият скърцащ звук, който издадоха пантите, го накара да потрепери. След това взе двата си куфара и измина десетина крачки по камъните, покрити с тънък слой пръст.

Градинският чай все още се беше запазил — макар и доста одърпан — в лехата, заградена с каменна стена. Беше я изградил преди повече години, отколкото бяха изминали за самия него. Погледът му прекоси градината, проследи лъкатушещата пътечка и спря върху кедъра-бонзай, който растеше в кръгла каменна ваза. На това място пътеката се разделяше на две. Кедърът беше пораснал — прекалено много, — макар че клоните му бяха едва с двайсетина сантиметра по-дълги, откакто бе посещавал дома си за последен път.

Ала му се струваше, че симетрията бе някак нарушена. Дали някъде в градинския навес щяха да се намерят ножиците за кастрене? Сега можеше ли да подкастри дръвчето? Щеше да има време — прекалено много време да се занимава с растенията и да мисли. Беше решил да каже повече неща на Ултийна, преди да напусне Чевел Алфа, но тя бе изчезнала и никой не можа да му каже къде да я намери. Оставил ѝ бе бележка със своя адрес и няколко реда, че трябва да я помоли за нещо.

Сега се питаше дали не бе проявил прекалено лекомислие... но му се струваше, че Ултийна се бе почувствала неловко по време на разговора им на Чевел — може би защото в миналото беше признала колко я е грижа за него. Трайстин пое дълбоко дъх. Ако не успееше да я повика чрез бележката, имаше на разположение време и средства да я намери — ако тя все още се интересуваше от един пророк и излязъл в

пенсия командир от флота на коалицията. Щеше да я попита за това. Засмя се. В крайна сметка сега чиновете им бяха равни — и двамата бяха командири.

Погледът му докосна матовите камъни на пътеката и усмивката изчезна от лицето му. По-рано те винаги блестяха — това беше семейна традиция, поддържана за да свикват децата с дисциплината. Но професионалните градинари, наети от пилотския тръст да се грижат за имота, не почистваха камъните по пътеките.

Трайстин не можеше да възвърне изведнъж предишния облик на градината, но в бъдеще със сигурност щеше да разполага с достатъчно време за това. Да, щеше да има много време. Може би трябваше да последва примера на майка си и да се върне в университета — да получи научна степен, след като защити докторат. Имаше да мисли за толкова много неща.

Занесе куфарите си на предната веранда. Ключът, който всъщност представляваше пластмасова карта, задейства и ключалката изщрака. Отвори вратата и остави куфарите си върху блестящите плочки на пода — вътре в къщата беше чисто, атмосферата беше безжизнена като в музей.

Забравяйки за куфарите, Трайстин отиде в кухнята. Ботушите му вдигаха глух шум. Върху кухненската маса имаше плик, затворен с пластмасов печат — едва сега Трайстин виждаше пластмаса вкъщи. Започна да рови в чекмеджетата за ножици, после отрязва внимателно единия край на плика. В него имаше лист хартия, върху който бяха написани на компютър няколко реда.

17 Октем 795 година

Трайстин,

Както ти бяхме обещали, всичко ще бъде запазено до твоето завръщане.

Защото пророците винаги се завръщат. Това е нещо, което ние, консултантите, знаем със сигурност. Ала трябва да си призная — никога не съм помислял, че ще бъда баща на велика религиозна личност.

Всичко, върху което съм работил, остава в компютърната система. Използвай го и се разпореждай с него както намериш за добре. Мога да твърдя —

вградените нервни чипове наистина вършат добра работа. Дните ми са преброени и ако намериш тази бележка, значи диагнозата ми е била правилно поставена. Разпоредих да почистят всички вещи в големия хол. Не те моля да ги употребяваш, тази молба би била прекалено задължаваща, а пък ти имаш нужда от нов старт — поне в спалнята си.

Наслаждавай се на градината, на мислите си, на човека, с когото ги споделяш. Обезателно си намери някого. Вярвам, че можеш да го направиш, затова и настоявам.

Има опасност писмото ми да стане прекалено дълго и сантиментално това е една от слабостите на напредналата възраст. Но аз няма да го допусна. Знаеш какво изпитвам. Гордея се с теб, винаги съм се гордял. Дано градината ти доставя същото удоволствие, каквото доставяше на мен.

Думите „С обич“ и „баща ти“ бяха написани на ръка под напечатаните изречения. Очите на Трайстин започнаха да парят; не можеше да преглътне.

Той остави плика на масата, приближи се към прозореца, издърпа щорите и го отвори. Хладният влажен въздух на късната есен взе да се промъква в къщата.

След малко Трайстин се отправи към кабинета, застана пред вратата и се вгледа в притихналия компютър, празните екрани на терминалите, редицата старинни дървени шкафчета, в които имаше стари, подвързани с хартия книги — по-древни от самите шкафчета. Известно време остана безмълвен, вперил поглед в тях, след това се обърна.

Не надникна в стаята, която едно време беше на Саля. Големият хол беше празен, както бе написал баща му. Поклати глава. Баща му винаги бе живял, държейки докрай на думата си. Трайстин можеше само да се надява, че ще последва неговия пример.

Голямото помещение изглеждаше непроменено — старата масичка с шахматната дъска все още стоеше на мястото си. Трайстин прокара пръсти по гладкото дърво. Може би то наистина бе запазено от

старата Земя. Отвори още два прозореца, наслаждавайки се на влажния хладен въздух.

Звънецът забръмча.

Трайстин изчака малко, после изтича в кухнята и докосна клавиатурата на компютърния терминал върху бюрото, което беше покрито с тънък слой прах.

— Да?

— Обажда се Ултийна. Мога ли да вляза?

Трайстин преглътна неловко, после отговори:

— Разбира се. Портата е отворена.

Даже от високоговорителя гласът ѝ звучеше официално и Трайстин си помисли, че това никак не му харесва. Но от друга страна неговите думи също бяха прозвучали твърде сдържано. Тази мисъл също никак не му хареса... съвсем, съвсем никак.

Затича към пътната врата, спусна се по пътеката и завари Ултийна, вперила поглед в кедъра-бонзай.

— Трябва да го окастрия — обясни той.

Тя се обърна.

— Изглеждаш толкова млад.

— Не се чувствам млад.

— Не трябваше да идвам.

Трайстин погледна към единствената жена, която винаги съумяваше да предвиди всичко. Усмихна се.

— Да, трябваше да дойдеш. Имам нужда от теб.

Тя погледна към кедъра, сякаш не беше чула думите му.

— Радвам се, че си успял да запазиш къщата и градината — гласът ѝ се носеше по-леко от слабия есенен ветрец, който довяваше до ноздрите му смесения аромат на последните за годината миниатюрни жълти рози, маргаритите и старите борове.

После Ултийна рязко се обърна към него.

— Какво каза?

— Обичам те и имам нужда от теб — повтори той и зрението му отново се замъгли.

— Никога не си... — тя поклати глава, сякаш не вярваше.

— Винаги съм го чувствал... Просто се страхувах... защото ти винаги беше толкова компетентна. Казвал съм ти го и преди, на онази орбитална станция, помниш ли? — Остави сълзите да текат по лицето

му, но забеляза, че и нейните бузи бяха влажни. Трайстин се засмя глупаво. — Пък и твоят чин винаги беше по-висок от моя. Ти не ми позволи да го забравя онзи, първият път.

— Това беше глупаво. — Погледът ѝ срещна неговия.

— Беше толкова отдавна... аз бях толкова глупав. Мислех си, че не те е грижа за мен.

— Почти бях решила да не идвам — призна тя. — Ако не беше оставил бележката...

— Този път щях да те намеря — отговори ѝ Трайстин. Хвана здраво ръката ѝ, застанал до нея в здрача на късната есен.

Издание:

Л. Е. Модезит-младши. Войната на вярата

Американска, първо издание

Редактор: Вихра Манова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД — Дима Василева

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 35

ИК „БАРД“, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.